

நினைவுகள் அழிவதில்லை

நிரஞ்சனா

நினைவுகள் அழிவதில்லை

நிரஞ்சனா

தமிழாக்கம்
பி. ஆர். ப்ரமேஸ்வரன்

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்

Ninaivugal Azhivathilal
Niranjana

Original Title Chirasmarane (Kannada) 1955
© Seemanthini Niranjana

Translation from Malayalam P. R. Parameswaran

நினைவுகள் அழிவதில்லை

© சீமான்தினி நிரஞ்சனா

1955 கன்னடத்தில் 'சிரஸ்மரணா' என்கிற தலைப்பில் வெளியானது

முதற்பதிப்பு : ஜூன் 1977

இரண்டாம் அச்சு : மார்ச் 1981

மூன்றாம் அச்சு : நவம்பர் 1985

நான்காம் அச்சு : மார்ச் 1994

ஐந்தாம் அச்சு : செப்டம்பர் 1995

லேசர் அச்சு : சென்னை மீடியா & பிரிண்ட்ஸ்

அச்சு : கார்திக் ஆஃப்செட் பிரிண்டர்ஸ்

வெளியீடு : சுவத் ஏசியன் புக்ஸ்

6/1 தாயார் சாகிப் 2வது சந்து

சென்னை-600 002

ரூ. 40.00

காணிக்கை

கையூர் விவசாயிகளின் அன்புக்குரிய
தலைவர்களான

மாதவன்
கணபதி கம்மத்து
வி. வி. குஞ்சும்பு

ஆகியோருக்கு ஆசிரியர் இந்நூலைக்
காணிக்கை செய்துள்ளார்.

செவ்விரைநாட

பரிசுப்பாட்டு நடுவணிகாலகரிக் குழுக்க
பாணாக்கிரகணக

கலாநாய
முத்துப்பாட்டு கிராமக
பயிற்சலகரிக் கிரக

கலாநாயகரிக் கிரகணக. கலாநாயகரிக்
கிரகணகரிக் கலாநாயகரிக்

மொழிப்பெயர்ப்பாளர் குறிப்பு

இந்த நாவலை தமிழுக்குத் தருவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சுரண்டலுக்கும் சமூகக் கொடுமைகளுக்கும் தீயிட்டுப் பொசுக்கிப் புது வாழ்வு காண சமுதாயப் புரட்சிப் போல் ஈடுபட்டுள்ள பாட்டாளிகளுக்கு உத்வேக மூட்ட இந்த நூல் நிச்சயம் பயன்படும் என்று எண்ணுகிறேன்.

கையூர் தியாகிகளின் வீரக் காதை கல் நெஞ்சம் படைத்தவர்களையும் கலங்கச் செய்யும். ஆதிக்கத்தையும் அக்கிரமத்தையும் எதிர்த்துப் போராடத் துணிவைத் தரும். அரசியல் உணர்வற்றவர்களையும் அரசியல் உணர்வு பெறச் செய்யும். பாட்டாளி மக்களின் வாழ்க்கையையும் போராட்டத்தையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட மிகச் சிறந்த நவீனம் இது. இவ்வளவு சிறந்த நூலை நான் இதுவரை படித்ததில்லை” என்று தோழர் இ. எம். எஸ். நம்பூதிரிபாட் இந்நூலைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டது எவ்வளவு பொருத்தமானது என்பதை இந்நூலைப்படிக்கும் ஒவ்வொரும உணர் முடியும்.

இந்நாவலைப் படித்தபோது எனக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சியின் காரணமாகவும், இதை தமிழாக்க வேண்டுமென்று தோழர் என். ராம். மற்றும் பல தோழர்களும் என்னை தூண்டியதினாலேயும் இதை தமிழாக்கும் பணியில் ஈடுபடும் துணிவு எனக்கு ஏற்பட்டது. கன்னட மூலத்திலிருந்து திரு. சி. ராகவன் இந்நூலை மலையாளத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். மலையாள மொழி பெயர்ப்பிலிருந்து நான் இதை தமிழாக்கியுள்ளேன். இதில் நான் எந்த அளவு வெற்றி பெற்றுள்ளேன் என்பதை வாசகர்கள்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

எனது மொழி பெயர்ப்பைப் படித்துப் பார்த்துத் தேவையான திருத்தங்கள் செய்து உதவிய தோழர்கள் அ. செளந்தரராஜன், செந்தில்நாதன் ஆகியோருக்கு என் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எங்களது முயற்சிக்கு உறுதுணையாக நின்று இதைவிரைவில் அச்சிட்டு, வாசகர்களுக்கு அளிக்க ஆர்வமுடன் முன் வந்த சென்னை புக் ஹவுஸைச் சார்ந்த தோழர்களுக்கும் நன்றியை தொவித்துக் கொள்கிறேன்.

பி.ஆர். பரமேஸ்வரன்

நான்காம் பதிப்பிற்கான பதிப்புரை

முதல் பதிப்பிற்கு பின் ஒவ்வொரு பதிப்பின் பொழுதும் ஒரு கேள்வி என்னை அலைகழிக்கும். இந்த நாவலை குறைந்தபட்சம் ஒரு லட்சமாவது, ஒரு இயக்கமாக வெளியிட்டு விற்பனை செய்திடும் காலம் என்று வரும்? ஏன் யாரும் அந்த திசையில் சிந்திக்க மறுக்கிறார்கள்? இதை இன்று செய்ய முடியாது என்று கருதுகிறார்களா? கேள்வியிலேயே விடை அடைந்து கிடக்கிறது. அந்த திசையை நோக்கி எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கான பாதையை செப்பனிடப்படுவது போன்றதாகும். பொருத்திருப்போம் கைகளை கட்டிக் கொண்டல்ல. அத்திசையை நோக்கி உள்ளப்பூர்வமாகவும் முழுபலத்துடனும் ஒன்றிணைந்து செயல்படுவோம். கனவுகளை நினைவாக்குவோம்.

14.4.93

எம். பாலாஜி

முதல் அத்தியாயத்திற்கு முன்...

பெங்களூரிலிருந்து மங்கலாபுரத்திற்கு; மங்கலாபுரத்திலிருந்து செறுவத்தூருக்கு.....

வாங்க, புகைவண்டி புறப்பட இன்னும் நேரமிருக்கிறது. எங்கள் ஊர் அந்தப் பக்கம் உள்ளது. பின் பக்கமாக இறங்கி ரயில் பாதையைக் கடந்து போகலாம். இவ்வளவு ஆட்கள் ஏன் வந்திருக்கிறார்கள் என்றா? நல்ல கேள்வி! இன்றைய மஹோத்சவத்தைப் பார்க்க இவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வருபவரை உசிதமான முறையில் வரவேற்காவிட்டால் ஊர் ஜனங்கள் என்ன சொல்வார்கள்.

ஏன் அங்கே பார்க்கிறீங்க? டிக்கெட் கலெக்டர் கூப்பிடுவா ரென்றா? டிக்கெட்டை இங்கே கொடுங்கள் கொடுத்தனுப்பி விடலாம். அவர் நம்மைக் கூப்பிட மாட்டார். இங்கே இறங்கி எங்கள் ஊருக்கு போகிறவர்களில் ஏமாற்றுகிறவர்கள் இல்லை என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

கடந்து போகிறபோது கவனியுங்க. சிக்னல் கம்பிகள் கீழே இருக்கின்றன; மோதி விழுந்து விடாதீர்கள். இந்தப் பக்கம் வாங்க. என்ன புகைவண்டியைப் பார்க்கிறீர்கள்? அது ஒரு ரசமான அனுபவம் தான் இல்லையா? ஆயிரக்கணக்கான ஆட்களை ஏற்றிக் கொண்டு உங்களை மட்டும் இறக்கி விட்டுச் செல்கிற அந்த புகைவண்டி-கடற்கரையோரமாக தெற்கு நோக்கிச் செல்கிறது.

வயல் வரப்பின் மீது நடந்து பழக்கம் இருக்கிறதோ என்னவோ? என்ன சொன்னீங்க? நீங்களும் கிராமத்தில் தான் பிறந்தீர்கள் என்றா? மகிழ்ச்சி. நானும் அப்படித் தான் நினைத்தேன்.

இந்த வரப்பின் மீது ஒருவர்தான் நடக்க முடியும்; ஒருவருக்குப் பின் மற்றொருவர், வரிசை வரிசையாக. முன்னாலிருப்பவர் நின்றால் பின்னாலுள்ளவரும் நிற்க வேண்டும்-நகரத்தில் மோட்டார் வண்டிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நிற்கவில்லையா, அதுபோல.

வெயில் சுட்டெரிக்கிறதெனினும் விசாலமான பூமி பச்சை பற்றியிருக்கிறது. பார்க்கவில்லையா? காரணம்.? ஆறு, அதோ தூரமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. தேஜஸ்வினி. நல்ல பெயர் என்கிறீர்களா? இல்லாமல்! இந்தப் பெயரிட்டது எங்கள் ஊர் மக்கள்தான்.

வயலில் யாரையும் பார்க்காததினால் வியப்பு ஏற்படுகிறதா? மகிழ்ச்சி அலை மோதும் இந்த உற்சவ நேரத்தில் யார் வேலையில் இறங்குவார்கள். கலப்பைகள் உறங்குகின்றன. காளை மாடுகள் மேய்ந்து முடிந்த பின் வாலை ஆட்டிக் கொண்டு படுத்து- ஓய்வு கொள்ளுகிறது. சிறுவர்களும் வயோதிகர்களும் ஆண்களும் பெண்களும் அனைவரும் உற்சவப் பணிகளில் மூழ்கியுள்ளார்கள்.

அந்த நடைபாதையைப் பார்த்தீர்களா? அதற்கப்புறம் இருக்கிறது எங்கள் கிராமம்-கையூர். கையூரின் எல்லையில் மாந்தளிர் தோரணங்களால் வளைவுகள் அமைத்து “நல்வரவு” என்று எழுதி வைத்துள்ளார்கள், மலையாளத்தில். உங்களுக்கு அது தெரியாது இல்லியா? அந்த வளைவுக்கு மேலே அலங்காரமாக ஒரு பெரிய அரிவாளை வைத்திருக்கிறார்கள். குறுக்கே கதிரக் குலைகள். இனிமேல் காணக்கூடியதெல்லாம் கையூர் கலைஞர்களின் கைத்திறன்தான். அந்தப் பையை இப்படிக் கொடுங்கள். நீங்கள் கைவீசி நடந்து வாருங்கள்.

திட்டமாகச் சொல்வதென்றால் மூன்று மைல் தூரமிருக்கும். ஆனால் தூரத்தை அறியாமலேயே நம்மால் நடக்க முடிகிறதல்லவா?... அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த வயலைப் பார்த்தீர்களா? அது சங்கத்தின் சொத்து. கிராமத்து விவசாயிகளெல்லாம் அங்கே கூலி வாங்காமல் வேலை செய்கிறார்கள். அந்த வயலின் விளைச்சல் எல்லாம் சங்கத்தைச் சார்ந்தது.

அது என்ன ஓசை என்கிறீர்களா? வயலிலிருந்து வயலை நோக்கிப் பாய்கிற தண்ணீரின் கண்கண ஓசை. அது அல்ல என்கிறீர்களா? ஓ, புரிந்தது.

காடும் குன்றும் கடந்து ஊருக்கு வந்ததுபோல் இந்த கிராமத்தில் இவ்வளவு மக்களா, என்று ஆச்சரியப் படுகிறீர்களா? ஆயிரம் குரல்களிலிருந்து எழுகிற பலபல ஓசைகள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரே குரலாக விண்ணை நோக்கி உயருகின்றன. இது போன்ற இடத்திற்கு தனிமையில் வருகின்ற ஒரு மனிதன் சில சமயம் வியப்படைய மாட்டானா? பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான மக்கள். ஆனால் இவர்களுடைய வாழ்க்கையைக் காண வருகின்ற ஒரு ஏகாந்த மனிதன் பன்மையில் ஒருமையின் அழகைக் காண்கிறான்.

உங்களுடைய யுகம் சரியானதுதான். இவர்களெல்லாம் அண்மையிலுள்ள அனேக கிராமங்களிலிருந்து உற்சவத்தைப் பார்க்க வந்திருக்கிற விவசாய சகோதரர்களே-எங்களுடைய விருந்தினர். எங்கள் ஊரின் மக்கள் தொகை இரண்டாயிரம் மட்டுமே. ஆனால் இங்கே பத்தாயிரம் முகங்களையாவது நீங்கள் பார்க்கலாம். அதோ, ஆற்றின் அக்கரை தெரியவில்லையா? அங்கே ஜனங்களை ஏற்றி வந்த மாட்டு வண்டிகள் வரிசைக் கிரமமாக முகாமிட்டுள்ளன. ஓடங்களில் வந்தவர்களும் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். எங்கள் கிராமத்தின் ஒரு எல்லைதான் அந்த ஆறு. மற்றொரு எல்லை நாம் நடந்து செல்கின்ற இந்த வயல். இதர பாகங்களில் மைல் கணக்கில் பரந்து கிடக்கும் குன்றும், மலையும் தொடர்ச்சியான காடுகளும் உள்ளன. அந்தப் பாதையின் மூலமாகக் கல்லிலும் முள்ளிலும் நடந்து மக்கள் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். இன்னும் எவ்வளவோ பேர் நடுராத்திரி வரையிலும் வந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

இந்தப் பெயர்களெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும் இல்லியா? மடத்தில் அப்பு, கோயித்தட்டில் சிருகண்டன், பொடவரக் குஞ்சும்பு, அபூபக்கர்... அன்று தாய் தந்தையர் பச்சிளம் குழந்தைகளுக்கு பெயர் சூட்டியபோது எதிர் காலத்தில் இப்படி வருமென்று நினைத்திருப்பார்களா? அந்த நாலு பெயர்களும் திக்கெட்டும் முழங்குமென்றும் ஏதோ இன்பக் கனவுகளின் சின்னங்களாகத் திகழும் என்றும் யாராவது

அறிந்திருக்க முடியுமா?

அப்பு-சிருகண்டன்-குஞ்சும்பு-அபூபக்கர்.

அந்த நினைவுகள் ஊட்டுகின்ற உணர்வு என்ன? சந்தோஷமா? துக்கமா? நம்முடைய பிரதிபலிப்பு என்ன? உயர்த்திய கரங்களா? நீர் நிறைந்த கண்களா?

நீங்கள் மௌனமாய் இருக்கின்றீர்கள். மௌனத்திற்கு பொருள் உண்டு. எனக்குத் தெரியும். உணர்ச்சி ததும்புகின்றபோது நாம் பல சந்தர்ப்பங்களில் மௌனமாகிவிடுகிறோம். கடந்த பல ஆண்டுகளில் நாங்கள் சொல்ல நினைத்ததை எல்லாம் சொல்லியிருந்தால் அந்த வார்த்தைகள் ஒரு குன்றளவு உயர்ந்திருக்கும். அழ வேண்டும் என்று நினைத்தபோதெல்லாம் நாங்கள் அழுதிருந்தால் தேஜஸ்வினி இன்று கரைபுரண்டோடியிருக்கும். ஆனால் உள்ளத்திலிருப்பதையெல்லாம் நாம் ஒரு போதும் செய்வதில்லை. நினைப்பதையெல்லாம் சொல்லுவ துமில்லை.

இன்னும் பத்தடி வைத்தால் கிராமம் வந்துவிடும்... தென்னை மரம், பாக்குமரம், வாழை, காய்கறிச் செடிகள், கொடிகள், எல்லாம் நாங்கள் இந்த மண்ணில் நட்பு வளர்க்கிறோம்... எங்களுடைய செல்வம் சூழ்நிலையின் மணமே மாறி விடவில்லையா? ஆழமாகச் சுவாசிக்க வேண்டுமென்று தோன்றவில்லையா? ஈரமுள்ள காற்றும் குளிர்ந்த நீரும் சொந்த மக்களும்!

கையூரிலேயே மிகவும் உயரமான இரண்டு பாக்கு மரங்களை நாங்கள் வெட்டியிருக்கிறோம். இங்கிருந்தே அந்தக் கொடி மரங்களைப் பார்க்கலாம். அந்த இரண்டு கொடிகள், -ஒன்று மூவரண தேசியக் கொடி. இன்னொன்று உழைக்கும் வர்க்கத்தின் போராட்டச் சின்னம். அதோ, அதற்கப்புறம் சற்றுக் கீழாக இன்னும் நான்கு கொடிகள், கையூரின் நான்கு வீரப்புதல்வர்களின் குடிசைகளுக்கு மேல் அவைகள் பறக்கின்றன.

...அவ்வாறு நீங்கள் கையூர் வந்து சேர்ந்திருக்கிறீர்கள். தாய் நாட்டின் தேசப்படத்திலுள்ள ஒரு சிறு கிராமம். ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்களில் ஒன்று. ஆனால் எங்களுக்கு இது ஒரு மாபெரும் நகரம்.

வாங்க இந்தப் பக்கம் வாங்க, இது கையூர் விவசாய சங்கத்தின் கட்டிடம். இதர மாநிலங்களிலிருந்து வந்துள்ளவர்களெல்லாம் இங்கு கூடியிருக்கிறார்கள். உங்களைப் போலவே சில எழுத்தாளர்களும் இருக்கிறார்கள். இதர துறைகளில் பிரபலமானவர்களும் இருப்பார்கள். வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியைச் சிறைகளில் கழித்த வயது முதிர்ந்த தலைவர்களும் இருக்கிறார்கள். வாங்க, அறிமுகப்படலாமே?

'தோழரே' அதோ, அங்கே செயலாளர் கட்டளையிடுகிறார். முதலில் நீங்கள் தங்குவதற்கும், உணவருந்தவும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமாம். இந்தச் சந்தடியில் அதை மறந்து விட்டேன். இவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிற உங்களுக்கு ஓய்வு அவசியமானது என்பதை நான் மறந்திருக்கக் கூடாது.

வாங்க, தேஜஸ்வினியில் மூழ்கிக் குளிக்கலாம். அதற்கப்புறம் எங்கள் ஊர் சாப்பாடு. சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு உறக்கம்.

எழுந்து விட்டீர்களா? நான் இரண்டு முறை வந்து பார்த்தேன்.

புன்முறுவலுடன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தீர்கள். எழுப்ப மனம் வர வில்லை.

பாருங்க, இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் வெயில் மறைந்து இருள் வந்துவிடும். முகத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீர் தெளியுங்கள்...என்ன வேண்டும்? காப்பியா? நீங்கள் காப்பியின் ஊரைச் சேர்ந்தவர்களல்லவா? மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்து விடும் உங்களுடைய குணத்தை நன்கறிவேன். எங்களுடைய தேநீரை குடித்துப் பாருங்கள் நன்றாக இருக்கும்.

இனி எழுந்திருக்கலாம். இரவு பகலினை மார்போடு அணைத்துத் தண்ணுள் கலந்து கொள்கிற காட்சியை இந்த ஊரில் நீங்கள் பார்க்க வேண்டும். இந்த அழகு ஒப்பிடற்கரியது. “எல்லா ஊர்க்காரர்களும் இப்படிச் சொல்வார்கள் என்கிறீர்களா? ஹ ஹ ஹ உங்களுடன் பேசுவது எளிதல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும்.”

....கண்ணை மஞ்சளாக்குகிற தீபாலங்காரம் தீபாவளியை நினைவுபடுத்துகிறதா? பகலில் பார்த்த கிராமம் வேறு என்று தோன்றுகிறதா? எங்களுக்கு இன்னும் மின்னொளி கிட்டவில்லை. (இருப்பினும் சிந்தனையின் ஒளி ஏராளமாகக் கிடைத்திருக்கிறது, ஏராளம்.) இங்கே பார்க்கக் கூடியதெல்லாம் எண்ணெய் விளக்குகள் தான்-ராந்தல் விளக்குகள். செறுவத்தார், திருக்கரிப்பூர், நீலேசுவரம், புதியக்கோட்டை ஆகிய இடங்களிலிருந்து கொண்டு வந்துள்ள எண்ணற்ற பெட்ரோ மாக்ஸ்கள்.

இடது பக்கம் தேஜஸ்வினியை ஒருமுறை பாருங்கள். இருட்டில் தண்ணீரைப் பார்க்க முடியவில்லை அல்லவா? ஆனால் அந்த நீர் பரப்பில் அசைந்து சென்று கொண்டிருக்கும் தீபங்கள்? தண்ணீரில் வெளிச்சம்? மக்கள் இன்னும் ஆற்றைக் கடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தெரியலிங்களா? வலது பக்கம் உள்ள குன்றைப் பாருங்கள். கொளுத்திய ஓலைத் தீவட்டிகளுடன் கையூருக்கு மக்கள் இறங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தீப்பிசாசுகள். நான் சிறு வயதில் தூங்காமல் அடம் பிடித்திருந்தபோது தீப்பிசாசு வருகிறது என்று கூறி, பாட்டி என்னைப் பயமுறுத்துவது வழக்கம். “தீப்பிசாசு வருகிறது; ங்ஹா” திருடர்கள் என்று முதிர்ச்சியடைந்தபோது தெரிந்ததே. பிசாசு என்ன மனிதர் என்ன என்பதெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்ததே.

திருவிழாவை பிரமாதப்படுத்த ஒலி பெருக்கியையும் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் தலைச்சேரியிலிருந்து. ஆகவே, எங்களுடைய ஊரில் சக்தியுள்ள குரல்கள் இல்லை. என்று நினைக்காதீர்கள். ஆற்றின் அக்கரையிலிருந்து “கூ” என்று கூவினால் இக்கரையில் அரை மைல் தூரத்திற்கு நன்றாகக் கேட்க முடியும். காட்டின் நடுவிலிருந்து கூவினால் இங்கு கேட்கும். இருந்தாலும் கூட்டமும் பிரசங்கமும், பாட்டும், நாடகமும் எல்லாம் நடக்கிற போது ஒலிபெருக்கி இருப்பதுதான் உத்தமம் இல்லையா? வாங்க, உற்சவம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள மைதானத்திற்குப் போகலாம். கூட்டம் நடக்கின்ற அலங்கரிக்கப்பட்ட இடம்-அவரவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள பாய்களில் காட்சி பார்க்க வந்தவர்கள் அமர்ந்துள்ளனர். பொழுது விடியும் வரை உட்காருவதற்கான ஏற்பாடு இது. உங்கள் ஊரில் யசஷ்கான ஆட்டத்திற்கு இப்படி மக்கள் கூடுவார்கள் இல்லையா?

நிகழ்ச்சிகள் என்ன என்று கேட்கிறீர்களா? அதோ மேடையிலிருந்து அறிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அடுத்து, பந்தி உணவு இரவு ஒன்பதரை மணி வரையிலும், ஒவ்வொரு முறையும் ஆயிரம் பேர்கள் அமருவதற்கான வசதியுண்டு. இது எங்கள் ஊரின் விருந்தோம்பலாகும். உணவு முடிந்தவுடன் உற்சவத்திற்குத் தலைமை தாங்க வந்துள்ள இந்த ஊர் விவசாயிகள் தலைவரின் துவக்கவுரை. அதன்பிறகு விடியும் வரை பின்னணி இசையுடன் நாட்டிய நாடகம்—“கையூர் வீரக்காதை.” கடைசியாக, சூரியோதயத்துடன்...அந்தப் படிப்பகமும், வெண்ணிறக் கல்ஸ்தூபியும் தெரியவில்லையா?

கையூர் வீரக்காதை மீண்டும் அந்த நினைவு.

அதோ, அங்கு பாருங்கள். சீருடையணிந்த இரண்டு விவசாய வாலிகளைத் தெரியவில்லையா? அவர்கள் தான் மடத்தில் அப்புவின் சகோதரர்கள். மேடையின் வலதுபுறம் அமர்ந்திருக்கிற வயோதிகத் தம்பதிகளைப் பாருங்கள். அப்புவின் தாயும் தந்தையும். அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கிற பெண் அப்புவின் மனைவி. இப்பவும் சின்னக் குழந்தைதான் என்ற நினைப்பில் வட்ட முகமுள்ள மகனைப் பக்கத்திலேயே உட்கார வைத்திருக்கும் தாய்.

அந்தக் குடும்பத்திற்கு அந்தப் பக்கம் அமர்ந்திருக்கும் பெரியவரும் கிழவியும், கோயித்தட்டில் சிருகண்டனுடைய தந்தையும் தாயுமாவார். சிருகண்டன் அவர்களுடைய ஒரே மகன், “திருமகனாக” இருந்தான். அந்தத் தம்பதிகளின் நருமகள் தான் பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பெண்.

அந்த மூன்றாவது குடும்பம் கொஞ்சம் பெரியது, மேடையின் இடது பக்கமாக வயது முதிர்ந்த ஒரு பெண்ணும் ஆணும் அமர்ந்திருக்கிறார்களே, அவர்கள் தான் பொடவர குஞ்சும்புவின் தாயும் தந்தையும். குஞ்சும்பு என்றால் உங்கள் பாஷையில் புட்டண்ணா என்னும் பெயர் போலத்தான். அவருடைய அண்ணன் கேளுநாயர் சீழே நின்று கொண்டிருக்கிறார். தம்பி ராமன் நாயர். கடைசித் தம்பி நாராயணன் நாயர். எங்களுடைய ஊரில் முதல் பட்டதாரி. அடுத்த ஜூன் மாதத்தில் தலைச்சேரி கல்லூரியில் அவன் “லெக்சரர்” ஆவான். கையூரின் முதல் “பேராசிரியராக” வருவான். இந்த நாராயணன் நாயர் கேரளத்திற்கு எங்களுடைய முதல் காணிக்கை. பெண்கள் மத்தியில் வெள்ளைப்புடவை கட்டிய தொண்டர்களுக்குத் தலைமை தாங்குகிற அந்தச் சகோதரியைத் தெரியவில்லையா? அவள்தான் ஸ்ரீதேவியம்மா; குஞ்சும்புவின் மனைவி.

உற்சவத்திற்காக வரிசை வரிசையாக கட்டப்பட்டுள்ள கடைகள் மட்டுமின்றி சங்கத்தின் சார்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ள தண்ணீர்ப் பந்தலின் மேற்பார்வை பார்க்கும் வாலிபன்தான் அபூபக்கரின் சகோதரன். எவ்வளவு உற்சாகமாக இருக்கிறான் இல்லையா? பக்கத்திலேயே தடியூன்றி நிற்பது அபூபக்கரின் தாய்.

வாங்க, கையூர்த் தோழர்களின் குடும்பத்தினரைத் தெரிந்து கொண்டீர்கள் அல்லவா? இனி உணவருந்துவோம். இந்தப் பக்கம் வாங்கோ. பிரமாதமான விருந்து; பாயாசமும், இனிப்புப் பலகாரங்களும், கடல் மீனும், இந்த உற்சவத்திற்காகவே வளர்க்கப்பட்ட கோழிகள், அண்ணடை கிராமங்களிலிருந்து நன்கொடையாகக் கிடைத்த ஆடுகள், பலவிதமான காய்கறிகள், பழ வகைகள். நீங்கள் சைவமோ

என்னவோ? எப்படியானாலும் அப்படி, வாங்க.

இந்தக் காட்சியைக் கண்டதாலேயே வயிறு நிறைந்து விட்டது என்றா சொல்கிறீர்கள்? சரியாக இருக்கலாம் ஆனால் இன்று “வேண்டாம்” என்று சொல்லக் கூடாது. விருந்தாளிகள் ஒரு பிடியாவது கூடுதலாகவே உண்ண வேண்டும். இல்லையென்றால் எங்கள் ஊராருக்கு அது குறையாக இருக்கும். எங்கே உட்காருவீர்கள்? மேடைக்குப் பக்கத்திலேயே போகலாமே? இங்கேயே தன்னை மறந்திருக்கலாமென்று கூறுகிறீர்களா? அப்படியே ஆகட்டும்.

மயக்கம் வருகிறது அல்லவா? இன்னும் இரண்டு நிமிடங்கள். பிரசங்கம் முடிந்து விட்டது. கோஷங்களை முழக்குகிறார்கள்.

“இன்குலாப் ஜிந்தாபாத் ”

“புரட்சி வெல்லட்டும் ”

“கையூர் தியாகிகள் நீடுழி வாழ்க ”

பின்னணி தயாராகக் கொண்டிருக்கிறது. நடிகர்கள் அரங்கத் திற்கு வந்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு முன்னால் திரை....ட்ணம்....ட்ணம்....ட்ணம்... நாட்டியத்தைப் பார்க்கலாம். பாட்டின் அர்த்தத்தை நான் சொல்லித் தருகிறேன்.

“கையூர் வீரக்காதை.”

1

அடிமை பாரதத்தின் இருளடைந்த கேரளம். கையூர்- கேரளத்தின் ஒரு சிறு கிராமம். இங்கே ஒரு பழைய கதை-பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்த கதை.

குரியன் இப்போதுதான் உதித்தது. விவசாயிகள் கலப்பை ஏந்தி காளை மாடுகளுடன் வயலுக்குச் செல்லுகின்றனர். இருளுடன் கலந்த காலையொளி தெளிவடைந்து வருகிறது.

சின்னக் குடிசை. வாசலில் ஒரு பதினான்கு வயதுச் சிறுவன் மூங்கில் தட்டியின் இடைவெளி மூலம் உள்ளே எட்டிப் பார்த்து மிகவும் தாழ்ந்த குரலில் கூப்பிடுகிறான்.

“உஸ்...ஏய்...உஸ்...அப்பு....”

உள்ளே தாய் தனக்குத் தெரிந்த ஒரே தாலாட்டைப் பாடுகிறாள்.

“அன்பே கண்மணியே ஆருயிரே....”

அதிக மென்மையோ பருமனோ இல்லாத குரல்.

அந்த தாலாட்டுக்கு இடையூறாக ஒரு குரல்.

‘உஸ்...அப்பு....எழுந்திரு...’ தாய் திரும்பிப் பார்த்தாள். வெறும் பாயில் ஒரு கம்பளியைப் போர்த்துக் கொண்டு தூங்குகிறான் மகன். பதினைந்து வயது பூர்த்தியாகி விட்டது. சின்னக் குழந்தையல்ல! இருப்பினும் படுத்தத் தூங்குகிற மகனை வெளியிலிருந்து யாரோ கூப்பிட்டு எழுப்புவது அவளுக்குச் சகிக்கவில்லை.

பாட்டை நிறுத்தி உரத்தக் குரலில் தாய் கேட்டாள்: “யாரது, அப்பு தூங்குகிறான்.” .....அந்தக் குரலைக் கேட்டவுடன் அங்கிருந்து ஓடவேண்டுமென்று தோன்றியது பையனுக்கு.

“கும்பகர்ணனின் உறக்கம்” இவன் எழுந்திருந்தால்.... அவன் விரும்பினான். அப்புவின் அம்மா மீண்டும் கேட்டாள். “யாரது?” ...பதில் சொல்ல வேண்டுமா, வேண்டாமா?... சிந்தனை தடுமாறியது. தொண்டை வறண்டது. பதில் இல்லை. தாய் வாசற்படிக்கு வந்தாள் பையன் பீதியடைந்து நிற்கிறபோது கதவு கிரீச்சிட்டது..... “ஓ, நீயா?” பையன் பல்லைக் காட்டிச் சிரித்தான். முட்டிவரை மறைக்கிற ஒரு துண்டைக் கட்டியிருக்கிறான். கிழிந்த சட்டையில் கறுத்த-மெலிந்த ஒரு உருவம்.

“ஏண்டா, வெளியே நிக்கற, உள்ளே வா,” என்றழைத்த பிறகு மகனின் முதுகில் தட்டினாள். அப்பு விழித்தான். கம்பளியை அகற்றிக் கண்ணைத் திறந்தான். குனிந்து நின்று கொண்டிருந்த அம்மாவைப் பார்த்தான். அழுக்கேறிய ஒற்றை வேட்டியும் வெள்ளை ரவிக்கையும்

தான் அவர்களது உடை. தளர்வாகக் கட்டிய அடர்ந்த முடி. தலை முடியின் கறுப்புடன் போட்டியிடும் வெள்ளை முகம். அந்த வெளுப்பை வெட்கப்படச் செய்யும் பற்கள். பல் வரிசை முழுவதும் தெரிகிற சிரிப்பு..... “என்னடாப் பார்க்கிறே? எழுந்திரு’ சிருகண்டன் கூப்பிடறான்.”

அம்மாவைப் போலவே சிரித்துக் கொண்டு அப்பு விழுந்தடித்துக் கொண்டு எழுந்தான். சீக்கிரம் எழுந்து விடுவதாகச் சொல்லியிருந்தான். அவனது பார்வை வாசலுக்குச் சென்றது. கூப்பிட வந்த சிருகண்டன் அங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறான்.

அப்புவும் ஒரு துண்டைக் கட்டிக் கொண்டான். பச்சைச் சட்டையும் அணிந்து புறப்பட்டான். உள்ளே அடுப்பருகே சென்ற தாய் கேட்டாள். “இவ்வளவு காலையிலேயே எங்கே போறீங்க?”

“எங்கேயும் இல்லேம்மா இங்கேதான்” அப்பு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது சிருகண்டன் அவனைப் பார்த்தான். பீதியில் அந்தப் பார்வையை அப்பு கவனிக்காமலில்லை. ‘பயப்படாதே, சொல்லமாட்டேன்’ என்பதுபோல அப்புவும் பார்த்தான்.

“காலையிலேயே விளையாடப் புறப்பட்டீங்க இல்லே? சின்னக் குழந்தைகளைப்போல...து”, தாயின் அன்பு கலந்த வசைமொழி.

பெரியவர்களுக்கே தெரியாத விவகாரத்தில் ஈடுபட புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் சிறுவர்கள். அவர்கள் தங்களுடைய பெருமையைக் குறித்து தங்களுக்குள்ளேயே நினைத்துக் கொண்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்து உரத்த குரலில், “என்னடா, அது?”

“ஒன்னும் இல்லேம்மா, தோ இங்கே போய் வரோம்.”

சந்தேகம் ஏற்படாத வகையில் நம்பிக்கை யூட்டுகின்ற குரலில் அப்பு கூறினான். அம்மா அடுப்புத் தீயில் கடவைத்திருந்த இரண்டு நேந்திரம் பழத்தை வெளியே எடுத்தாள். பெரிய பழம் வெந்து சுருண்டு போயிருந்தது. சிருகண்டன் அதைப் பார்த்தான்.

சிறுவர்களைப் பார்த்து தாய் சொன்னாள்:

“அப்பு, கைகால் கழுவு, பழத்தைத் துன்னுட்டுப் போனாப் போதும். வயத்திலே ஒன்னும் இல்லாமே நடக்காதே.”

அப்பு ஒரே தாவில் வெளியே வந்தான். மறைப்பு ஏதும் இல்லாத சின்னக் கிணற்றிலிருந்து எடுத்திருந்த தண்ணீர், மண் பாத்திரத்தில் வாழை மரத்துக்கடியில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பு முகத்தைக் கழுவியதுபோல் ஆக்கிக் கொண்டான்.

தனக்கொன்று மகனுக்கொன்று என்று சுட்டெடுத்த பழத்தை மகனுக்கும் அவனுடைய நண்பனுக்கும் அந்த தாய் கொடுத்தாள். சிறுவர்கள் நோட்டமிட்டுக் கொண்டு கருகிய தோலை உரித்தார்கள். ஆவி பறக்கும் பழத்தை உள்ளே தள்ளினார்கள்.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட அந்த இரண்டு நண்பர்களும் வயல் வரப்பினிந்து நடந்து சென்றார்கள். எல்லாம் சரியாக நடக்கவில்லை என்ற எண்ணத்தில் சிருகண்டன் கூறினான்:

“என்ன அப்பு நீ சீக்கிரமா எழுந்திருப்பேன் என்று சொன்னே?”

“நான் என்ன செய்வது, அப்பா எழுந்திருக்கும் போதே என்னை எழுப்ப வேண்டும் என்று அம்மாவிடம் கூறியிருந்தேன். அம்மா கூப்பிடவில்லை.”

“எதுக்குன்னு அம்மா கேக்கல்லே?”

சிருகண்டன் கேள்வியில் கவலை தோய்ந்திருந்தது. வேதனைப் பட்டவன் போல் அப்பு பதில் சொன்னான்:

“அப்படி நெனைக்காதே. நான் என்ன சின்னக் குழந்தையா அப்படிச் சொல்வதற்கு?”

அப்பு முன்னாலும் சிருகண்டன் பின்னாலுமாக நடந்து வயலைத் தாண்டி ஆற்றங்கரையை அடைந்தார்கள்.

இருவரும் ஆற்றுத் துறையில்.....

இருபக்கமும் பெரிய பெரிய கல்லுகள், துணி துவைத்துத் தேய்ந்து போன கல்லுகள். குளிக்கும் துறையும் அதுதான். அங்குள்ள காட்டு மரத்தில் ஏறி, ஆற்றின் அகலத்திற்கு அழுங்கிக் கிடக்கும் கொம்புகளுக்கிடையில் நடந்து சென்று ஆற்றின் ஆழத்தில் மீனைப் போல் பல்பி அடிப்பது அப்புவின் விருப்பமான விளையாட்டாக இருந்தது. அதற்கு அவனுக்கு பல கூட்டாளிகளும் இருக்கிறார்கள். சிருகண்டனுக்கும் நீச்சல் தெரியும். ஆனால் இந்தத் தண்ணீர் விளையாட்டில் அவ்வளவு அக்கறையில்லை.

ஆனால் அந்த காலை வேளையில் நிதானமாக அசைந்து வரும் தேஜஸ்வினியைக், கரையிலிருந்து பார்த்தவாறு இருவரும் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு படகு நடு ஆற்றைக் கடந்து அக்கரையை நெருங்கியிருக்கிறது. அதில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் காய்கறிகட்டுகளுடன் நீலேசுவரம் நகரத்திற்குப் போகும் பெண்கள் தான். இன்னும் படகுகள் இருக்கலாம். மீன் பிடிப்பவர்களின் படகுகள் குறுக்கிலும் நெடுக்கிலும் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.

இருவரும் அக்கரை போக வேண்டும்.

“என்ன செய்வது?” அப்புவின் கேள்வி.

“அதைத்தான் நானும் யோசிக்கிறேன்.”

“படகில் செல்வதற்குக் காசு கொடுக்க வேண்டும்.”

“அது சரி, காசு எங்கிருந்து கிடைக்கும்?”

“திரும்பி வரும்போது கொடுப்பதாகச் சொல்லலாம்.”

எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டியதைப் பற்றிய சிந்தனைகள் மட்டுமே சிருகண்டனின் மூளையில் அலை அலையாக உயர்ந்து வந்தது.

“எங்கே போறீங்க என்று படகுக்காரன் கேட்காமல் இருக்க மாட்டான்.”

“கேட்கட்டும் ஏதாவது சொல்லி ஏமாற்றிவிட்டுப் போய் விடலாம்.”

“வேண்டாம் அப்பு. சந்தேகம் ஏற்படும். ஊரெல்லாம் பேச்சாகும். யாருக்கும் தெரியாமல் வரவேண்டுமென்று தானே மாஸ்டர் கூறியிருக்கிறார்.”

இனி என்ன செய்வது என்று அறியாமல் சிருகண்டனின் முகம் வாடியது. அதே காரணத்தினால் அப்புவின் முகம் சிவந்தது.

“எப்படிப் போக வேண்டுமென்பதையும் மாஸ்டரே சொல்லியிருக்க வேண்டும்”

சிருகண்டனுக்கு அந்த விமரிசனம் சகிக்கவில்லை.

“மாஸ்டர் சொல்லியிருப்பார். அவசரத்தில் அனைத்தையும்

யோசித்துச் சொல்வதற்கு நேரமிருக்க வில்லையே.”

அதுவும் சரிதான். அப்பு ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பேசவில்லை. பிறகு அவன் கேட்டான்:

“இப்போ என்ன செய்வது?”

சிருகண்டன் ஒரு உபாயத்தைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்புவிடம் சொன்னான்.

“மேல் தோட்டத்துக் கிழவன் இல்லே? அவருடைய ஒரு பழைய படகு ஒட்டையாகக் கிடக்கிறது. இன்னும் பழுது பார்க்கவில்லை. ....”

இந்த அபிப்பிராயத்தை ஒப்புக் கொண்டதுபோல் அப்பு சொன்னான்:

“ஓட்டை பெரிசா?”

“சின்னதுதான், நீ துடுப்பு தள்ளினால் நான் தண்ணீரை அப்புறப்படுத்துவேன்.”

“அந்தக் கிழவன் கொடுப்பானோ இல்லையோ”

“கொடுக்காமே மீன் பிடிக்கப் போறோம்னு சொல்லலாம். அவருக்கும் கொடுப்பதாக சொல்லுவோம்.”

“பரவாயில்லெ, அவருக்கு கொடுக்க மீன் எங்கேருந்து கொண்டு வரது?”

“இன்னிக்கு ஒன்னும் கிடைக்கல்லே நாளைக்குக் கொடுக்கிறோங்கறது.”

அப்புவிற்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. புருவம் துடிக்கத் தலையாட்டினான். இனி தாமதம் கூடாது என்பது போல் அப்பு வேகமாக நடந்தான். பாவம் சிருகண்டன் சற்று சிரமப்பட்டு அப்புவைப் பின் தொடர்ந்தான்.

ஆற்றங்கரையோரமாக கொஞ்சதூரம் நடந்து அந்தக் கிழவரின் தோட்டத்தை அடைந்தார்கள். ஆற்றங்கரையில் கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு சிறு படகு கவிழ்த்து வைத்திருந்தார்கள். அப்புவிற்கு ஒரு சந்தேகம்.

“மீன் பிடிக்க வலை எங்கே, கூடை எங்கே என்று கேட்டால்...?”

“கையிலே இருக்கிறதாக்கச் சொல்லலாம்”

“கையிலே இருக்கிறதாக்க வா?”

“ஆம். அந்தக் கிழவனுக்கு கண்ணு தெரியாது”

இருவரும் மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். அப்புவின் சந்தேகம் அப்பவும் தீரவில்லை.

“படகைத் தரமாட்டேன் என்று கிழவன் சொன்னால்?”

“வேண்டாம்னு சொல்லலாம்.”

“அப்புறம்”

“நான் அப்பவே சொல்லலெ, கிழவனுக்கு கண்ணு தெரியாதுன்னு! கர்தும் சரியாக கேட்குமா என்பதே சந்தேகம்! அவரு முன்னாலேயே படகை எடுத்துக் கொண்டு போக வேண்டியது தான்!

அப்பு எப்படிப்பட்ட சாகசத்திற்கும் எப்போதும் தயாராக இருப்பவன். மெதுவாக தயக்கம் காட்டக் கூடிய சிருகண்டன் இவ்வளவு வேகத்துடன் காணப்பட்ட போது அப்பு செயல் வீரனாகவே மாறிவிட்டான்.

மகனும் மருமகனும் வயலுக்கு போயிருந்ததனால் கிழவர் மட்டுமேயிருந்தார். அவர் அந்த சிறுவர்களைத் தடுக்கவில்லை. பேரக் குழந்தை

கள் இல்லாதிருந்த கிழவர் சிறுவர்கள் “தாத்தா” என்று அழைத்தபோது மயங்கி விட்டார். கண்ணு தெரியாவிட்டாலும் அணைத்தையும் பார்த்துச் சொல்வது போல் மீன் கிடைக்கக்கூடிய இடத்தை யெல்லாம் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்.

“மீன் குடுக்க மறந்துடுவீங்களாடா” கிழவர் இக்கேள்வியை இரண்டுமுறை கேட்டார்.

அப்புவும் சிருகண்டனும் படகைப் பழுது பார்ப்பது போல் நடத்து தண்ணீரில் இறக்கி விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

சாமர்த்தியமான துடுப்புக்காரன் அப்பு. படகு மீன் போல பாய்ந்தது. சிருகண்டன் உட்கார்ந்து கொண்டு ஓட்டை வழியாக வருகின்ற தண்ணீரை உடனுக்குடன் அப்புறப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான். சீக்கிரம் கரை சேர வேண்டும். இருவரும் பேசவில்லை.

கரை சேர்ந்து விட்டார்கள். இருவரும் சேர்ந்து படகை இழுத்துச் சென்றுக் காட்டின் மறைவில் கவிழ்த்து வைத்தார்கள். அதற்கப்புறம் இரண்டு பர்லாங் நடக்க வேண்டும். அந்தக் கால்கள் செருப்பைக் கண்டதில்லை. கல்லும் முள்ளும் படாமல் நடப்பதற்கான பயிற்சி அவர்களுக்கு வேண்டிய அளவு உண்டு. அவர்கள் சேர வேண்டிய இடத்தை நெருங்குகிறார்கள். ....பீதியின் துடிப்பு. மௌனத்திற்கு அர்த்தமில்லையென்று அப்புவிற்கு பட்டது. அவன் கேட்டான்.

“சிருகண்டா, சரியான இடம் எதுன்னு உனக்குத் தெரியுமா?”

“உம் அந்தப் பக்கம் உள்ள கிராமம் தொடங்குவதற்கு முன் ஒரு டீக்கடை தெரியல்லே, அதுதான்.”

கேள்விக்குச் சரியான பதில் அளித்துவிட்டு சிருகண்டனின் மனம் மாடியேறும். அப்புவிற்கு அது தெரியும்.

“ஒரு வேலையும் இல்லாமே டீக்கடையிலே உட்கார்ந்தா? யாருக் காவது சந்தேகம் ஏற்பட்டால்....?”

அப்பு அடுத்த சந்தேகத்தைக் கேட்டான். உரத்த குரலில் பேசினான், அதற்கு சிருகண்டன் கடிந்து கொண்டான்.

“மெதுவாகப் பேசக் கூடாதா அப்பு” குற்றவாளியைப் போல் அப்புவின் முகம் அரை நொடியில் மங்கிவிட்டது. சிருகண்டனின் வார்த்தைகள் அதனுடைய பலனைச் செய்யவும், அவனுக்கு திருப்தி ஏற்பட்டது. சிருகண்டன் தொடர்ந்தான்:

“டீக்கடையில்தான் பாதுகாப்பு என்று மாஸ்டர் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த வழியாகப் பலர் வந்து போவார்கள். அதனால் ஒன்றும் பிரச்சனையில்லை. அது மட்டுமின்றி, எதிரிகள் யாராவது வந்தால் டீக்கடைக் காரருக்கு முன்னதாகத் தெரியவும் செய்யும்.”

நாமும் நமது எதிரிகளும்.....

ஒரு கட்சி, அதற்கெதிராக இன்னொரு கட்சி. அந்தச் சிந்தனை சுவாரஸ்யமாகத் தோன்றியது அப்புவிற்கு. அந்த யுத்த சிந்தனை மயிர்க் கூச்செறிவதாக இருந்தது.

சம்பாஷனை அப்புவிற்கு கஷ்டமாக இருந்தது. இருப்பினும் ஆவல் தீரவில்லை. இன்னொரு கேள்வி எழுந்தது.

“அவர் புார்ப்பதற்கு எப்படி இருப்பார்?”

சிருகண்டனுக்கு அது தெரியாது.

“எப்படியோ என்னமோ....மாஸ்டர் அதைச் சொல்லவில்லை.”

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அப்பு “அவரை” மறந்து மாஸ்டரைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான். அது இனிய சிந்தனையாக இருந்தது.

“சிருகண்டா நம்முடைய மாஸ்டர் மிகவும் நல்லவர் இல்லையா?”

அந்த விஷயத்தில் சிருகண்டனுக்கு எவ்விதச் சந்தேகமும் இருக்கவில்லை. அவன் உற்சாகத்துடன் சொன்னான்:

“நிச்சயமாக” அந்த நல்ல மாஸ்டர் இந்த இரண்டு சிறுவர்களுக்கும் நீலேசரம் அனுப்பிப் படிக்க வைக்க வேண்டுமென்று விரும்பியிருந்தார்-கையூரில் ஆரம்பக் கல்வி முடிந்தவுடன். ஆனால் அது சாத்தியமாகவில்லை. அப்பு வீட்டிற்கு மூத்தவன். சிருகண்டனோ ஏக சந்ததி. வயலில் வேலைக்கு ஆள் தேவை, குடும்பத்தினருக்கு உதவி செய்ய, படிப்பை அங்கேயே நிறுத்தி விட்டார்கள்.

மாஸ்டரைப் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினால் நின்று விட்ட அவர்களுடைய கல்வியைப் பற்றிச் சொல்லலாமல் இருக்க முடியாது.

கடைசிப் பரீட்சையில் தேர்வடைந்து இப்போது ஐந்து ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. தவிர்க்க முடியாமல் அந்த நினைவு வந்தபோது அப்பு சொன்னான்:

“நாம் மேலும் படித்திருக்க வேண்டும், இல்லையா சிருகண்டா?”

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. மாறாக, “உஸ்...” என்று கூறி அப்புவின் கையைப் பிடித்து அழுத்தினான்.

“பார் அந்த டிக்கடைதான்.....மெதுவாகப் போகலாம்.”

அப்புவின் நாடித் துடிப்பு அதிகரித்தது.

“அங்கே போய் என்னாண்டு கேட்கறது? காசு இருந்தா டிகுடிக்க வந்தோம்னு சொல்லலாம்.”

“அங்கேப் போய் சுமமா இருக்கலாம், மாஸ்டர் அங்கேயே இருந்தாலும் இருப்பார்.”

“உம்.”

“யாராவது கேட்டால் கூலி வேலைக்கு நீலேசவரம் சந்தைக்குப் போவதாகச் சொல்லலாம்.”

“உம்.”

2

டெக்கடைக்காரன் அருகில் வந்த அந்த இரண்டு சிறுவர்களையும் ஆர்வத்துடன் பார்த்தான்.

“உள்ளே வா, உட்காரலாம்.”

புன்முறுவலுடன் அவர் தலையாட்டிக் கூப்பிட்டார். தயக்கத்துடனேயே அப்புவும் சிருகண்டனும் உள்ளே சென்று ஒரு பெஞ்சில் உட்கார்ந்தார்கள். டெக்கடைக்காரன் வாலிபமானவர். தலையில் கட்டிய துண்டின் உட்புறமாக அவருடைய நீளமான முடி வெளியே தெரியும் உடல் பெரும்பாலும் நிர்வாணம். இடுப்பிலிருந்து முட்டிவரை அழுக்கடைந்த ஒரு துண்டு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. மூங்கில் தட்டினால் மறைக்கப்பட்ட ஒட்டல். ஒரு மூலையில் சன்னமாக எரிந்துக் கொண்டிருக்கும் அடுப்பு. அடுப்பின் மீது ஆவி பறக்கும் ஒரு செப்புப் பாத்திரம். பக்கத்தில் ஒரு மேஜை. நான்கு கம்புகள் நிலத்தில் ஊன்றி அதன் மீது பலகை வைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த மேஜையின் மீது நாலுடம்ளர்கள். டீ தூள், சர்க்கரை டப்பாக்கள், டீத் தண்ணீர் வடிகட்டித் தடிப்பேறிய துணி. இன்னொரு டப்பாவும், அதன் ஒரு பக்கத்தில் பீடிக் கட்டுகளும்.

ஒரு பயில்வான் அங்கே தரையில் தூணின் மேல் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருக்கிறான். முரட்டு முடியுள்ள அந்த மனிதன் பீடி பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தடித்த புருவங்கள்-அந்த புருவங்களுக்குக் கீழே ஆழமாகப் பதியும் பார்வையுள்ள கண்கள்.

டெக்கடைக்காரனின் புன்முறுவல் அன்பானது. இன்னொருவன் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“ஓவ்வொரு சிங்கிள் டீ தரட்டுமா?”

கடைக்காரன் வந்தவர்களிடம் கேட்டான். ஒரு கிளாஸ் டீ இரண்டில் ஊற்றினால் ‘ஆப்’ ஒன் பைடு; ஓவ்வொருவனும் மூன்று காசு கொடுத்தால் போதும். ஆனால் அந்தச் சிறுவர்கள் வெறும் கையுடன்தான் வந்திருந்தார்கள்.

அம்மாவிடம் கேட்டு ஒரு அணாவோ அரையணாவோ வாங்கி வந்திருக்கலாமென்று அப்பு நினைத்தான். சும்மா இருப்பது அழகல்லவே என்று கருதி சிருகண்டன் சொன்னான்.

“எங்களிடம் காசில்லை”.

அந்தப் பதில் எதிர்பாராததல்ல என்பது போல கடைக்காரன் சொன்னான்.

“அதுவா சங்கதி? நம்ம ஒட்டல்லே காசு இருக்கிறவங்க மட்டும் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தான் வருவாங்கன்னு நினைச்சிங்களா?"

அதைக் கேட்டு பயில்வான் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். அவன் எழுந்து உள்ளே சென்று புகைந்து கொண்டிருந்த பீடியை அடுப்பிலே போட்டுவிட்டுக் கடைக்காரனிடம் சொன்னான்:

"அப்போ நான் வரேன். இன்னியதும் கணக்கிலே எழுதிக்கோ மொத்தம் எவ்வளவாச்சி?"

"அஞ்சனா. சாயந்திரம் ஒரு சேர் அரிசி கொண்டு வந்து குடு. இல்லேன்னா நான் பட்டினியாலே செத்துடுவேன். நாளைக்கு உனக்கு டீ கொடுக்க ஆளு இருக்காது கேட்டியா."

பயில்வான் மீண்டும் பலமாகச் சிரித்தான். சிறுவர்களை இன்னொருமுறை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு வெளியே சென்றான்.

அப்புவிற்கும் சிருகண்டனுக்கும் இப்போது மேலும் அதிகமான சுதந்திரத்துடன் மூச்சுவிடக்கூடிய நிலையேற்பட்டது.

கடைக்காரன் டீ தயார் செய்து கொண்டிருந்தான். சிறுவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தார்கள்.

"அவில் இருக்கிறது சாப்பிடறீங்களா?" பெரிய டின்னைத் தொட்டுக் காட்டி ஓட்டல்காரன் கேட்டான்.

"வேண்டாம், வேண்டாம். நாங்க துன்னுட்டுதான் வந்தோம்."

"ஆவட்டும்...டீ குடிங்க. காசைப் பற்றி யோசிக்காதீங்க. எப்போ தாவது கொடுத்தால் போதும்."

கையூரிலும் ஒரு சிறு ஓட்டல் இருக்கிறது. மூன்று நான்கு முறை அங்கு சென்று ரகசியமாக டீ குடித்திருந்த அந்தச் சிறுவர்களுக்கு ஓட்டல் டீயின் ருசி புதியதல்ல. இங்கேயும் டீக்கு அதே ருசி. நல்ல சூடாக கிடைத்த அந்த ஒரு வாய் டீ அவர்களுக்கு உற்சாகமூட்டியது.

சிறுவர்கள் ஊதி ஊதி டீயைக் குடித்துக் கொண்டிருந்ததை டீக்கடைக்காரன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்புவிற்கு திடீரென்று மன அமைதி குறைந்தது போல் தோன்றியது... வந்தது எதற்கோ?...இப்போது செய்வது என்னவோ?...அவன் சிருகண்டனைப் பார்த்தான். சிருகண்டனையும் அதே எண்ணம் வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவன் அப்புவைப் பார்த்தான்.

"எங்கே பொறப்பட்டீங்க?" ஓட்டல்காரரின் விசாரணை. இருவரும் அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள். இருப்பினும் சிருகண்டன் கட்டுப் படுத்த முயற்சித்துக் கொண்டுச் சொன்னான்.

"இப்படீ வந்தோம்."

"ஓ அப்படியா"

எல்லாம் தெரியும் என்பதை சுட்டிக் காட்டும் குரல்... அப்பு அந்தக் குரலை விரும்பவில்லை. வேறொரு கேள்வியைக் கேட்டான். "சிருகண்டனும் அப்புவும் நீங்கள் தானே--"

சிறுவர்கள் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள். மறுப்பதுதான் உசிதம் என்று தோன்றியது. ஆனால் வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. கடைக்காரன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்:

"பயப்படாதீங்க, உங்களுடைய மாஸ்டர் நேற்று இரவே சொல்லிட்டுப் போனார்."

இருவரின் முகமும் மலர்ந்தது.

“எங்க மாஸ்டரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

அப்பு பேச்சைத் தொடர்லாம் என்ற நிலைக்கு வந்தான்.

“ஓஹோ, ஏன் தெரியாது?”

“எங்களுக்கு மாஸ்டரைப் பார்க்க வேண்டும். அவர் தான் எங்களை இங்கு வரச்சொன்னார்.”

சிருகண்டன் விஷயத்தை விவரித்தான்.

“இன்னும் இரண்டு நிமிடம் உட்கார்ந்தா போதும். நீங்க வந்தது தெரிந்தவுடன் ஆளை அனுப்புவார்கள்.”

“நாங்க வந்தது எப்படி தெரியும்?”

“பயில்வான் அப்பவே போகல்லே...?”

“பயில்வானா?”

“உம். பயில்வான் என்றுதான் அவரைக் கூப்பிடுவார்கள்.”

“அவரா...அவர் நம்ம ஆளா?”

கேள்வியில் ஆச்சரியம் கலந்திருந்தது. கடைக்காரன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்:

“என்ன அவரைக் கண்டு பயந்து விட்டீர்களா?”

அப்புலிற்கு அந்தக் கேள்வி பிடிக்கவில்லை. பயில்வானைப் பற்றி அப்படிக்கேட்டிருக்கக் கூடாது:

“பயப்படவில்லை...ஆனாலும்.”

“நல்லவர்தான்-பாவம்”

நடப்பதையெல்லாம் தான் ஏற்கனவே யூகித்திருந்தது போல் சிருகண்டனுக்கு தனி மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அவனது முகம் மலர்ந்தது.

“நாங்கள் தான் கையூரிலிருந்து வந்தவர்கள் என்ற அவருக்கு எப்படி தெரிந்தது?”

கேள்வி கேட்ட சிருகண்டனைப் போலவே அப்புவும் பொறுமையிழந்து பதிலுக்காக காத்து நின்றான்.

“அதெல்லாம் ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. நீங்கள் பார்ப்பதற்கு எப்படியிருப்பீர்கள் என்பதை மாஸ்டர் சொல்லி இருந்தார். அதுமட்டுமல்ல இத்தகைய வேலைகளுக்குப் பயில்வான் மிகக் கெட்டிக்காரன். உங்களைத் தெரிந்ததனால்தான் காசு இல்லையென்று தெரிந்தும் டீ கொடுத்தோம், அதைப் பார்த்தபோது அவருக்கு உறுதியாகி விட்டது. உடனே புறப்பட்டு விட்டார்...”

இரண்டு பேர்களைப் பற்றியும் அப்புவிற்கும் சிருகண்டனுக்கும் அபாரமான மதிப்பு ஏற்பட்டது.

“மாஸ்டர் இருக்கிற இடம் இங்கிருந்து எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்”- அப்பு கேட்டான்.

“அதெல்லாம் கேட்கக்கூடாது. போகும்போது உங்களுக்கே தெரியுமே.”

சிறிய தவறு செய்த சாமர்த்தியசாலியான ஒரு சிறுவனைப் போலிருந்தது அவர்களது நிலைமை.

கடைக்காரன் மெல்லச் சிரித்து, டப்பாவின் ஒரு பக்கத்தில் மடித்து வைத்திருந்த “மாந்ரு பூமி” பத்திரிக்கையை வெளியே எடுத்து தான்.

“பேப்பர் படிக்கிறீங்களா? நேற்றையப் பத்திரிகை தான்.” பத்தி

26

ரிகை படிப்பது ஒரு டாம்பீகம் என்று கருதிய அப்பு சொன்னான்.

“எங்களுக்குப் பத்திரிகை படித்துப் பழக்கமில்லை.”

ஆனால் மாஸ்டர் பத்திரிகை படிப்பதை தினசரி பார்த்து வந்த சிருகண்டனுக்கு, தங்களுக்கு அது பழக்கமில்லையென்று ஒப்புக் கொள்வது எப்படியானாலும் கௌரவத்தின் பிரச்சனையாகத் தோன்றவில்லை.

கடைக்காரன் தொடர்ந்தான்:

“நீங்க நல்ல ஆளுங்கதான் பள்ளிக் கூடம் போயி எதுக்கு படிச்சிங்க? பத்திரிகையாவது, புஸ்தகமாவது படிச்சா எழுத்தாவது ஞாபகமிருக்கும், இல்லேன்னா மறந்துவிடுவீங்க.”

அப்புவிற்கு அது சரியென்று பட்டது. வருத்தப்பட்டான். பேச்சை நிறுத்தி கடைக்காரன் பத்திரிகையை நீட்டியபோது சிருகண்டன் அதை வாங்கிக் கொண்டான்.

“சிருகண்டன் நீதானே?”

கடைக்காரனின் இக்கேள்வி சிருகண்டனுக்கு ஆச்சரிய மூட்டியது. அப்புவும் வியப்படைந்தான்.

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது.”

கடைக்காரன் சிரித்தான்.

“யூகித்து சொன்னேன். தடியானவன் அப்பு; மெலிந்தவன் சிருகண்டன்-ஆக இருக்கலாம் என்று யூகித்தேன்.”

சரி, சரி.”-

கடைக்காரனின் தமாஷ் சிறுவர்களுக்கு ரசமாக இருந்தது. சிருகண்டன் திறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையில் அப்புவும் கண் வீசினான். படிப்பது எளிதாக இருந்தது. ஆனால் வார்த்தைகள் எல்லாம் விசித்திரமாகத் தோன்றியது. அப்புவிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

அவன் பத்திரிகையிலிருந்து கண்ணெடுத்தான். கடையைச் சுற்றிலும் பார்த்தான். கொஞ்ச தூரத்தில் சில முந்திரி மரங்களும் ஒன்றிரண்டு மாமரங்களும் சில காட்டு மரங்களும் இருந்தன. அவைகளைச் சுற்றிலும் குட்டைக்காடுகளுக்கு மத்தியில் ஏறியும் இறங்கியும் செல்லும் நடைபாதைகள்...

அதையெல்லாம் பார்த்த பிறகு அப்பு மீண்டும் பத்திரிகைப் பக்கம் திரும்பினான். சிருகண்டன் பத்திரிகை படிப்பதிலேயே கவனமாக இருக்கிறான். அப்பு ஆச்சரியப்பட்டான். ஒரு நிமிஷநேரத்திற்குக் கோபமும் வந்தது. பிறகு தனது நண்பனான சிருகண்டன் நல்லவனும் புத்திசாலியும் ஆவான் என்ற கருத்து அவனது சிந்தனையை இனிதாகக் கியது. இருப்பினும் தான் ஒருவன் மட்டும் பேசாமலிருப்பதா? அப்பு மிகவும் சிரமப்பட்டான். அவன் சிருகண்டனுடைய துடையில் மெதுவாக கிள்ளி ரகசியமாகக் கேட்டான்:

“அவர் வந்திருக்கிறாரா என்று கேட்டுப்பாரு”

“உம்... அதெல்லாம் கேட்கக்கூடாது”

பேசாமலிரு என்று கட்டளையிடுவது போலிருந்தது சிருகண்டனின் குரல்.

அவில் டின்னுக்கு பக்கத்திலிருந்து ஒரு பீடியெடுத்தது சிரித்துக் கொண்டே ஓட்டல்காரன் கேட்டான்.

“என்ன ஒரு பீடி பிடிக்கிறீங்களா?”

“இல்லீங்க... வேண்டாங்க.”

இருவரும் ஒரே பதில்.

“நல்லது. இப்பவே பீடி பிடிக்க ஆரம்பிக்காதீங்க இதனாலெ ஒரு நன்மையும் இல்லெ.”

சிருகண்டன் பத்திரிகையை மடித்து ஒரு பக்கம் வைத்துக் கொண்டு கேட்டான்:

“ஒரு நன்மையும் இல்லென்னா நீங்க எதுக்குப் புடிக்கறீங்க?”

ஓட்டல்காரன் பதில் சொல்லவில்லை. சும்மா சிரித்துக் கொண்டு அடுப்பில் குனிந்து தீக்கனலில் பீடியைப் பற்ற வைத்து நன்றாக இழுத்து புகையை மேலே விட்டார்.

அப்புவிற்றகு மாஸ்டர் பீடி பிடிப்பது நினைவுக்கு வந்தது.

“உங்களுடைய மாஸ்டர் பீடி நன்றாகப் புடிப்பாரில்லை?”

“உம்...”

சிருகண்டன் ‘உம்...’ கொடுப்பதற்குள் வேட்டியும் ஜிப்பாவும் அணிந்த ஒரு வாலிபர் கடைக்குள் நுழைந்தார். வந்தவர் சிறுவர்களை ஒரு முறை பார்த்தார்.

“இவர்கள்தானா?” கடைக்காரனிடம் விசாரித்தார். கடைக்காரன் ஆமாம் என்று தலையாட்டினார். அவர் சிறுவர்கள் பக்கம் திரும்பினார்.

“என்னுடன் வாங்க”

அப்புவும் சிருகண்டனும் அவசரமாக எழுந்தார்கள்.

“நாங்கள் போய் வரட்டுமா?”

கடைக்காரனிடம் விடை கேட்டார்கள்.

“உம்...போங்க. அப்பொப்போ வாங்க. இனியொரு முறை வரும் போது ‘ஸ்பெஷல் டீ’ தரேன். இந்த ஓட்டலை மறக்காதீங்க... என் பேர் தெரியும்மா ராமுண்ணி.

ஓட்டல்காரனிடமிருந்து இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு சிறுவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அவருடைய பெயரைத் தெரிந்து கொண்ட நிம்மதியும் ஏற்பட்டது.

‘வரேன் ராமுண்ணி’... அந்த வாலிபர் அன்புடன் சிரித்தார், வாலிபரின் உதடுகள் இறுக மூடியிருந்தது- அறிவுப் பெட்டிக்கு சீல் வைத்தது போல், ஆனால் அந்த உதடுகளில் விரியத்துடிக்கும் ஒரு புன்முறுவல் எப்போதும் மறைந்திருந்தது. கண்களில் அன்பு நிறைந்த பார்வை.

அவர் முன்னால் நடந்தார். மடித்துக் கட்டிய அவருடைய வேட்டிக்குக் கீழே நிர்வானமான கால்களையும், பாதங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே அப்புவும் சிருகண்டனும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். நடக்க முடியாமல் பின் தங்கி விட்டார்களா என்ற அந்த வாலிபர் அவ்வப்போது திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் நடையின் வேகத்தில் அவர்களை தோற்கடிக்கக் கூடிய நிலையில் இருக்க வில்லை.

இத்தகைய மெளன யாத்திரை பழக்கமில்லாதிருந்த அப்புவிற்றகு ஏதாவது பேசவேண்டும்போல் தோன்றியது. அந்த வாலிபரின் பெயரையாவது கேட்கலாமா? ஆனால் பேசலாமா என்ற சந்தேகம் அவனை

வாட்டியது. ஒன்றிரண்டு முறை அப்பு பின்னால் வரும் சிருகண்டனைப் பார்த்து தோள் பக்கமாகக் கண் வீசினான்.

அப்பு எதையோ கேட்க விரும்புகிறான் என்பதைச் சிருகண்டன் தெரிந்து கொண்டான். சுவாசித்தல், உடல் அசைவு, முகப்பாவம் இவைகளினால் மனசுக்குள் இருப்பதை பரஸ்பரம் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள் அந்த நண்பர்கள். அப்பு சிருகண்டனைப் பார்த்தபோது சிருகண்டன் உதட்டில் விரலை வைத்து பேசாமலிரு என்று குறிப்பறிவித்தான்.

அப்பு பேசாமலிருந்தான். அந்தரங்கத்தில் அடக்கி வைத்த உணர்ச்சிகள் கொதித்துத் தாவுகிறது. ஆகாயத்தில் உயரமாக ஏறிக் கொண்டிருந்த சூரியன் ஜ்வலித்து நிற்கிறான். அப்பு வியர்வையில் நனைந்துவிட்டான். மெலிந்து காய்ந்து போன உடலமைப்புக் கொண்ட சிருகண்டனுக்கு அவ்வாறு வியர்வையில் குளிக்க வேண்டிய நிலை வரவில்லையானாலும் அக்குள் வியர்த்துவிட்டது.

தங்களுடைய ஆசிரியர், அவர் அறிமுகப்படுத்துவதாகக் கூறியிருந்த அந்தப் “பெரிய மனிதர்” ஓட்டலில் பார்த்த பயில்வான் இவ்வளவு பேர்களையும் இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்திற்குள் பார்க்கலாம். வேறு யாரெல்லாம் இருப்பார்கள். அவர் அரசாங்கத்தின் கண்ணில் பொடி போட்டுத் தப்பித்துள்ள ஒரு பெரிய தலைவர்-மாஸ்டர் அவரைப் பற்றி எவ்வளவு பணிவுடன் பேசினார். மாஸ்டர் ஒருமுறை சொன்னார். “அவர் எனக்குப் பிரபஞ்ச ஞானத்தைத் தந்தவர். எனது கருத்துக்களை உருவாக்கியது அவர்தான்.”

பிரபஞ்ச விஞ்ஞானம் என்பது என்ன? கருத்துக்களை உருவாக்குவது என்றால் என்ன? அதெல்லாம் கொஞ்சங்கூட புரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று தெளிவாக இருந்தது. “அவர்” மாஸ்டரைவிட பெரிய மனிதர். அவ்வாறு யோசித்துக் கொண்டே அப்புவும் சிருகண்டனும் நடந்தார்கள்.

மாஸ்டரைவிட பெரியவரான அந்த மனிதர் எப்படி இருப்பார். நல்ல உயரம், பலமான தோள்கள்; விலையுயர்ந்த துணிகள்; முறுக்கி விட்ட மீசை; பயபக்தி உண்டாக்கக் கூடிய கண்கள்... முழக்கமிடுகின்ற குரல்.....

அவர்களுடைய கற்பனைச்-சித்திரம் கம்பீரமாக இருந்தது. அந்தச் சித்திரத்திற்கு முன் விளையாட்டு வினோதங்களுக்கு இடமில்லை. ஆனால் மாஸ்டர் அப்படியல்ல. அவர் எவ்வளவு நல்லவர். அவரைக் கண்டவுடன் ஏற்படுவது-பக்கத்திலே சென்று அவரை தொட்டு உராய்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை. எல்லோரும் அவர் மாதிரி இருந்திருந்தால் ஆனால் அவரைவிட பெரிய மனிதரான தலைவர் மாஸ்டரைப் போல இருக்க முடியாது.

இரண்டு பேருடைய தலையிலும் ஒரே எண்ணம் கொஞ்ச நஞ்சம் ஏறக்குறைய இருக்கலாம். “என்ன யோசிக்கறே”... சிருகண்டனிடம் கேட்கலாமா?, அப்புவிற்கு ஆசை தோன்றியது. ஆனால் சத்தமுண்டாக்கக் கூடாது.

‘உஸ் சுமமா இரு’ என்று சிருகண்டனிடம் பேச்சு கேட்பது எதற்கு?

எனினும் சிருகண்டன் மௌனத்தின் கோட்டைக்குள்ளிருந்து

3

ஒரு பெரிய தென்னந்தோப்பு. மூலையில் பரவி நிற்கின்ற ஒரு பெரும் பலாமரம். அடியில் புல் தடுக்கில் நான்குபேர் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். இரண்டு பேர்கள் அப்புவிற்கம் சிருகண்டனுக்கும் தெரிந்தவர்கள்தான். மாஸ்டரும் டீக்கடையில் பார்த்த பயில்வானும், மூன்றாவது ஆள் ஒரு வயது முதிர்ந்த விவசாயி. நாலாவது ஆள்...?

“அவர் வரவில்லையா?” தங்களுடையை சொந்த ஆளான மாஸ்டர் அங்கிருந்ததனால் அப்புவிற்கம் சிருகண்டனுக்கும் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆனால் அவர்களுக்கு பார்க்க வேண்டியிருந்த ‘அவர்’ வராததனால் அவர்களுக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது.

நாலாவது ஆளுடன் என்னமோ சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் மாஸ்டர். வந்தவர்களைக் கவனித்து அந்தப் பக்கம் விசாரித்தார்.

“வந்து அதிக நேரமாகி விட்டதா?”

சிருகண்டன் பேசாமல் சிரிக்க மட்டும் செய்தான்.

“அதிக நேரமாகல்லே சார்” முதலில் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்றே ஆவலுடன் அப்பு சொன்னான்.

“வாங்க உட்காருங்க.”

அப்பு அன்புடன் மாஸ்டரை உராய்ந்து கொண்டும் சிருகண்டன் பணிவன்புடன் சற்று விலகியும் உட்கார்ந்தார்கள். அழைத்துக் கொண்டு வந்த வாலிபரும் உட்கார்ந்தார்.

சிறுவர்களின் கண்கள் இன்னொரு முறை அங்கு கூடியிருந்தவர்களின் முகத்தை மீண்டும் மீண்டும் கவனித்தது. டீக்கடையில் பார்த்தது போலவே இப்பவும் முறைத்து பார்க்கிறாரா பயில்வான். வயோதிக விவசாயியின் முகத்தில் ஒரு புன் முறுவல் நடனமாடுகிறது. அவர் பையன்களை அன்புடன் பார்த்துச் சிரித்தார். பையன்களும் சிரித்தார்கள். ஆனால் பயில்வான் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை.

அந்த மற்றொருவரும் வாலிபர்தான். வெள்ளை ஜிப்பாவும் வேட்டியும் தான் உடை. மெலிந்து கறுத்த உடல், கன்னத்தில் எலும்புகள் எழும்பி நிற்கும் உடலமைப்பு, அமைதியான முகச் சாயல், அசைந்து கொண்டே இருக்கிற பிரகாசமான கண்கள், அன்பு ததும்பும் பார்வை, நுண்ணிய புன்முறுவல் முகத்தில் சதா களியாடுகிறது.

இவர் மாஸ்டருடைய நண்பராக இருக்க வேண்டும்.

“அவர்” இன்னும் வரவில்லை-சிறுவர்கள் முடிவு செய்தார்கள்.

சிறுவர்களை அழைத்து வந்த வாலிபரைக் கருத்தில் கொண்டு

மாஸ்டரின் நண்பர் கேட்டார்.

“நடந்து நடந்து கால் கடுத்துப் போயிருக்கும் இல்லியா பிரபு?”

“அப்படியொன்றும் இல்லை.”

அந்த வாலிபர் சிரித்துக் கொண்டே பதில் சொன்னார். குரலில் பணிவிருக்கிறது. இத்தகைய சோதனை கட்டங்களில் தோற்க மாட்டேன் என்ற தன்னம்பிக்கையும் மிகுந்திருந்தது.

அப்புவும் சிருகண்ணும் பிரபுவைப் பார்த்தார்கள், இவர் நம்மா எல்லவே-விவசாயி அல்லவே-சிருகண்டன் சுலபமாக அடையாளம் கண்டு கொண்டான். கூர்மையாக கவனித்தபோது பேச்சிலும் செயலிலும் நயமும் திறமையும் அவர்கள் கண்டார்கள். நகரவாசிதான் சந்தேகமில்லை. இருந்தாலும் நமது கட்சி

அந்த இன்னொருவர், சிறுவர்களையே உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிறகு ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார். “சிஷ்யர்கள் உங்களுடன் மிக நெருக்கமாக இருக்கிறார்களே.” மாஸ்டர் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் நெருக்கத்தின் அன்பு இருந்தபோதிலும் முகபாவனையில் பணிவு தென்பட்டது. அதற்குப் பதிலாக ஏதாவது சொல்லுவார் என்று சிறுவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால் ஒன்றும் சொல்லாததைப் பார்த்தபோது சிறுவர்கள் ஆச்சரியமடையவே செய்தார்கள்.

மௌனம், பச்சை நிறச் செடிகளையும் மரங்களையும் தழுவிக்கூளிரந்த காற்று மெல்ல வீசியது. மேலே உயரத்தில் தென்னங்கீற்றுக்களின் உரசல்.

“அறிமுகப்படுத்துவதாகச் சொன்ன ஆள் இவர்தான் தெரிந்ததா?”

மாஸ்டர் சிறுவர்களிடம் சொன்னார். எதிர்பாராத விதமாகத் தங்களிடம் அப்படிப் பேசியது சிறுவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

மாஸ்டர் கண்ணால் சுட்டிக் காட்டியவரை மீண்டும் பார்த்தார்கள். இமை கொட்டாமல் பார்த்தார்கள். இந்த ஆளைப் பார்க்கத்தான் தாங்கள் வந்திருக்கிறோம் என்று தெரிந்தபோது அப்புவுக்கும் கிருகண்டனுக்கும் சோர்வு ஏற்பட்டது.

உயரமான உடல், பலமான கைகள், விலையேறிய உடைகள், கணீர் என்று குரல்-தாங்கள் கற்பனை செய்து கொண்ட ஆளுக்கும் இவருக்கும் எந்தப் பொருத்தமும் இல்லை.

“ஆஜானுபாகுவான ஒருவரைப் பார்க்கலாமென்று நினைத்தீர்கள் அல்லவா?”

சிறுவர்களின் மனோநிலையைப் புரிந்து கொண்ட அவர் கேட்டார். அவர்கள் சிரித்தார்கள். அவ்வாறு தவறாகக் கணக்கிட்டு கேலிக்குப் பாத்திரமானதில் கொஞ்சம் வெட்கப்பட்டார்கள். தங்களுடைய மனோநிலையைத் துல்லியமாகப் புரிந்து கொண்டதனால் ஆச்சரியமும், மாஸ்டரைவிட பெரியவர் பயப்படத் தேவையில்லாத ஒரு சாதாரண மனிதர்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

சிறுவர்களில் சிருகண்டன் யார் அப்பு யார் என்பதை மாஸ்டர் அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

“சிருகண்டன் ஏகபுத்திரன்-ஒரே மகன், திருமகன். இவனுடைய

அறிவு பரவாயில்லை. அப்புவுக்கு இதயமும் பரவாயில்லை. இவனுக்கு இரண்டு தம்பிகள் இருக்கிறார்கள். அப்பா கொஞ்சம் குடிப்பார், அடிப்பார்." இடையில் அப்புவிடம், "இல்லையா" என்று கேட்டார். எல்லோரும் தன்னைப் பார்த்து சிரிக்கிறார்களா என்று நினைத்தான். இதெல்லாம் சொல்லாவிட்டால் என்ன அவனது மனம் கோபமடைந்தது.

இவ்வளவு ஆன பிறகு மாஸ்டர் இனிமையான இன்னொரு விஷயத்தைச் சொன்னார்.

"ஆனால் இவனுடைய தாயார் மிகவும் நல்லவள்." அதைக் கேட்ட போது சந்தோஷத்தினாலும் வெட்கத்தினாலும் அப்புவின் முகம் மலர்ந்தது. அதன் பிறகும் மாஸ்டர் அவருடைய பெயரைச் சொல்லவில்லை. சொல்வதற்கு விட்டுப் போய்விட்டதா? நாமே கேட்டாலென்ன? நல்ல மூளையுள்ள சிருகண்டனின் சிந்தனையாக இருந்தது அது.

ஆனால் அப்படியொரு கேள்விக்கு இடமில்லாமல் செய்து அவரே சிறுவர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்.

"என்னுடைய பெயர் உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டுமல்லவா? பண்டிட்."

"பண்டிட் என்றால் துரு நாட்டு வைத்தியரல்ல தெரிஞ்சுதா"

பயில்வான் அந்த நகைச்சுவையைக் கேட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். மாஸ்டர் விவரித்தார்.

"பண்டிட் என்று கூறினால் ஏராளமாகப் படித்தவர் என்றுதானே பொருள். வடக்குப் பக்கமெல்லாம் வைத்தியரென்றும் பொருள் உண்டு. ஆனால் அவர் சிகிச்சை அளிப்பது நபர்களுக்கல்ல சமுதாயத்திற்குத் தான், புரிந்ததா?"

"புரிந்ததா?" என்பது அவருடைய மிக விருப்பமான கேள்வி. மீண்டும் மீண்டும் அதே கேள்வியை கேட்டுக் கொண்டிருந்ததனால் மாஸ்டர் வெளியே செல்லும் போது சிறுவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அதே கேள்வியைக் கேட்டுச் சிரிப்பார்கள். அந்தச் சிரிப்பின் காரணம் முதலில் தெரிந்தபோது மாஸ்டர் கோபித்துக் கொள்ளவில்லை. பிறகு ஆட்சேபிக்கவில்லை.

அதையெல்லாம் நினைத்தபோது அப்புவுக்கு சிரிப்பு வரும் நிலையேற்பட்டது. நோயை குணப்படுத்தும் வைத்தியர்- அவர்தான் பண்டிட் டாம் சிருகண்டனின் பொருள் நிறைந்த வார்த்தையைப் பற்றி சிந்தித்து "பரவாயில்லை" என்று அவன் ஒப்புக் கொண்டான்.

அந்த வார்த்தையைக் கூறிய மாஸ்டரிடமும் அவனுடைய மதிப்பு அதிகரித்தது.

"உன்னுடைய தம்பிகளின் பெயர் என்ன அப்பு?"

பண்டிடின் அக்கரை மிகுந்த விசாரணை அது ஒரு சாதாரண கேள்வி என்பது அப்புவுக்குத் தெரியாமலில்லை. இருந்தாலும் அவன் பதிலைச் சொன்னான்;

"அவர்கள் என்னைவிட மிகவும் சிறியவர்கள்" என்பதையும் சேர்த்துச் சொன்னான் அப்பு.

"சரி" பண்டிட் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார். இருந்தாலும் தெரிந்து கொள்ளலாமே என்று கேட்டேன். உன்னைப் போலவே

நானும் மூத்த மகன்தான், எனக்கு நான்கு தம்பிகள் இருக்கிறார்கள். கடைசித் தம்பி நீலேசுவரத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். மற்றவர்களெல்லாம் இப்போது முதிர்ச்சி அடைந்து விட்டார்கள். இருந்தாலும் நீ கூறியது போல் அவர்களெல்லாம் என்னைவிட சிறியவர்கள்தான்.

மாஸ்டரும் பிரபுவும் புன்முறுவலித்தார்கள்.

தான் கூறியதைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடாதே என்று கருதிய அப்பு மெதுவாக சொன்னான்:

“என்னுடைய ஒரு தம்பி பள்ளிக் கூடம் போகிறான். சின்னவன் வீட்டிலேயே இருந்து ஏதாவது வேலைகள் செய்வான். வேலைகள் ஏதும் இல்லாதபோது பாட்டிகூட இருப்பான்.

“அப்படியா”.

“உம் இப்ப ஒரு வாரமாக வீட்டில் ரகளை குறைவாக உள்ளது. பாட்டி இரண்டு பேர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு திருக்கரிப்பூருக்கு போயிருக்கிறாங்க, எங்கம்மா வீட்டிற்கு.”

பண்டிட், சின்னக் குழந்தை மாதிரி அப்பு கூறியதெல்லாம் முக்கியமான விஷயங்கள் என்பதுபோலக் கவனமாகக் கேட்டார்.

இந்த அப்புவின் ஒரு பெருமை சிருகண்டன் மனதிற்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டான்.

“படிப்பை நிறுத்தி நீண்டகாலமாகிறதல்லவா? ஏதாவது வாசிப் பதுண்டா?” பண்டிட் கேட்டார்.

“எங்களுக்கு பேப்பர் படித்துப் பழக்கமில்லை.”

அப்புவின் குரலில் குற்றவுணர்வு வெளிப்பட்டது.

“அப்படியா? பேப்பரில் கதை கதை ஏதாவது இருந்தா?”

“ஓ-அதைப் படிக்கலாம்.”

பண்டிட் சிருகண்டனுக்கு நேராகவும் பார்த்தார்.

“இனிமே தவறாம படிக்கிறோம்”- அவன் உறுதியளித்தான்.

பண்டிட் புன்முறுவலுடன் விவரித்தார் “சரி பத்திரிகையும், புத்தகமும் எல்லாம் படிக்க வேண்டும். படிக்கப் படிக்க அறிவு வளரும். படித்துப் படித்துச் சிந்திக்க வேண்டும்- சரிதானா என்று, சரியாக இருந்தால் எதனால் சரி? தவறு என்று பட்டால் எதனால் தவறு? என்பதையெல்லாம் சிந்திக்க வேண்டும்.”

சிருகண்டன் உற்சாகத்துடன் ஊம் கொட்டினான்.

“வயலில் நாற்று நன்றாக வளரவில்லையென்றால் அது எதனால் என்று நாம் சிந்திப்பதில்லையா?”

“ஆம்.”

“அப்படிச் சிந்தித்து தண்ணீர் அதிகமாக இருந்தால் குறைப் போம். குறைவாக இருந்தால் மேலும் தண்ணீர் பாய்ச்சுவோம். ஏன் நல்ல விளைச்சல் கிடைக்கவில்லை என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் காரணம் புரிந்து கொள்ளலாம். புரிந்து கொண்டால் பிறகு அதற்குரிய பரிகாரம்.....”

சிருகண்டன் ஒப்புக் கொண்டு தலையை அசைத்தான். வாயைத் திறந்து கொண்டு ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் புரிந்து கொள்ளும் முயற்சியிலிருந்தான் அப்பு. அதற்குள் ஒரு விவசாயி ஒரு இளநீர்க் குலையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார். “ஒன்றிரண்டு வெட்டிக் கொண்டு வரச்சொன்னதற்கு இவ்வளவு வெட்டிட்டீங்களே. வயித்துக்கு

வேறே ஒண்ணும் குடுக்காம வெறும் இளநீரைக் குடிக்க வெச்சு அனுப் பலாம்பனு நினைக்கிறீர்களா?"

பயில்வான் கௌரவத்துடன் கம்பீரமான குரலில் கேட்டான்.

இளநீர் கொண்டு வந்த விவசாயிக்கு அந்தக் கேள்வி அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை.

"எப்பவும் உனக்கு வயித்தைப் பற்றிய எண்ணம் தான்." அவர் பயில்வாளைக் கடிந்து கொண்டார்.

"அதில் என்ன தவறு? கடந்த முறை பண்டிட் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? -வயித்துப் பிரச்சனைதான் முக்கியமானதென்று சொன்னார்."

பயில்வானின் வார்த்தைகள் எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்தது. விவசாயி இளநீரை வெட்டிக் கொண்டே சொன்னார். "பாருங்க இந்தப் பயில்வான் மிகவும் சோம்பேறியாகிவிட்டான். உணவுப் பிரச்சனை, துணிப் பிரச்சனை என்றெல்லாம் பேசிக் கொண்டு ஓட்டல்ல உட்காந்திருக்கிற தவிர ஒரு காக்காசுக்குக் கூட வேலை செய்ய மாட்டான்."

"போதும். அதிகப் பிரச்சங்கம் எல்லாம் வேண்டாம்."

மிக அதிகமான கோபமடைந்ததுபோல் பாவித்துக் கொண்டு பயில்வான் சொன்னான்.

பண்டிட்டே சிறுவர்களுக்கு ஒவ்வொரு இளநீர் கொடுத்தார். அதை வாங்குவதற்குத் தயங்கியபோது மாஸ்டரின் பார்வை வாங்கத் தூண்டியது.

பயில்வான் ஒரே மொணரில் இளநீரைக் குடித்து விட்டு அதில் விரல் விட்டுப் பார்த்தான். ஒன்றுமில்லை என்று வீசியெறிந்தான். ரொம்ப இளசு. வழக்கைக் கொஞ்சங்கூட இல்லெ. இன்னும் கொஞ்சம் முத்தினதா கொண்டு வந்திருந்தா அழிஞ்சடுவியா?" கடுமையான அதிருப்தியை தெரிவித்துக் கொண்டான்.

அந்த விவசாயிக்குக் கோபம் வந்தது.

"நேரத்திற்கு ஒரு நாக்கு போலிருக்கே இப்பத் தானே சொன்னே இளநீர் சாப்பிட்டா சாப்பிட கஷ்டமாக இருக்குமென்று."

பயில்வான் ஒரு பீடியை எடுத்து கொளுத்தி ஆகாயத்தை நோக்கிப் புகைவிட்டான். புகையைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்:

"போகட்டும் இனி சாப்பாடு எப்படியென்று பார்க்கலாமே."

மாஸ்டர் தன் பீடிக்கட்டை முன்னால் வைத்து ஒன்றையெடுத்தார். பிரபுவும், விவசாயியும் ஒவ்வொன்றை எடுத்தார்கள்.

பண்டிட் பீடியைத் தொடமாட்டார்.

'அவர் ஒரு வேளை சிகரெட் பிடிக்கலாம்' சிருகண்டன் யோசித்தான். ஆனால் அவர் சிகரெட்டும் பிடிக்கவில்லை.

"நீங்கள் புகைக்காவிட்டாலும் ஒவ்வொன்று எடுத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள், பிறகு எங்களைப் போன்றவர்களுக்குக் கொடுத்து விடுங்கள்." பயில்வான் சிறுவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தான். பிரபு பயில்வானின் முதுகில் குத்தினார். அந்த உடல் அசையவில்லை.

"அய்யோ என் விரல் ஓடிந்துவிட்டதே." குத்தினவர் சொன்னார்.

இளநீர் கொண்டு வந்த விவசாயி பண்டிட்டைப் பாராட்டினார். "நீங்கள் பாக்கியசாலி. இந்தப் பீடி பிடிக்கும் கெட்ட பழக்கம் உங்களுக்கில்லையே."

பண்டிட் சும்மா சிரித்தார். தலையில் கையைக் கட்டிக் கொண்டு மரத்தில் சாய்ந்து கிளைகளையும் இலைகளையும் எண்ணத் தொடங்கினார். ஒரு பழுத்த இலை அவருடைய மார்பின் மேல் விழுந்தது. அப்பு கை நீட்டி அதை எடுத்து வீசினான்.

தூரமாக யாரோ இருமும் சத்தம் கேட்டது. அதுவரை சிலை போல் உட்கார்ந்திருந்த பயில்வான் திடீரென்று திரும்பி வருபவர் யார் என்று பார்த்தான். உடனே பண்டிட்டின் காலில் கிள்ளினான். அவர் அந்த நிமிடமே ஒரு பக்கமாகப் படுத்துக் கொண்டு கைகளுக்கிடையில் தலை வைத்துத் தூங்குவதுபோல் நடித்தார். மற்றவர்களுக்குப் பீதி ஏதும் ஏற்படவில்லை.

இருமிக் கொண்டு வந்தது நடுத்தர வயதுடைய ஒரு மெலிந்த மனித உருவம். அவர் சந்தேகக் கண்ணோடு உட்கார்ந்திருப்பவர்களை யெல்லாம் பார்த்து, அருகில் வந்து மெதுவாக கேட்டார்.

“விருந்தாளிங்க ஏராளமா வந்திருக்காங்களே, கேளப்பா?”

இளநீர் கொண்டு வந்த விவசாயி எழுந்து கேள்வி கேட்டவருக்கு அருகில் சென்றார். பொய்களாலேயே ஒரு சங்கிலி செய்யத் தயாராகிக் கொண்டு கேளப்பன் சொன்னார்.

“யாருமில்லீங்க. நீலேசுவரத்திலிருந்து நம்மப் பையனுடைய வாத்தியாருங்க நம்ம ஊரைப் பார்க்க வந்து இருக்காங்க. இன்னிக்கு அவங்களுக்கு விடுமுறை இல்லியா?”

“அப்படியா? யாரு தூங்கறது.”

“அதுவும் ஒரு வாத்தியார்தான்.”

“உன் பையன் எங்கே போனான்.”

“இவ்வளவு நேரம் இங்கேதான் இருந்தான் இப்பொ எங்கே போனானோ என்னவோ?”

அந்த ஆள் மீண்டும் சந்தேகத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தவர்களை யெல்லாம் பார்த்தார்.

“ஆ நீயும் இருக்கிறாயா? பயில்வானை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு அவர் கேட்டார்.”

“நான் இல்லாத இடமும் இல்லை; நான் போகாத ஊரும் இல்லை.

ஒரு பெரிய தத்துவம் போதிக்கிற முறையில் பயில்வானின் பதில்.

“ஆகட்டும். யாராவது ஒரு பீடி தரிங்களா?” வந்தவர் கைநீட்டினார்,

கேளப்பன் ஒரு பீடியை எடுத்துக் கொடுத்தார். எரிந்து கொண்டிருந்த அவருடைய பீடியிலேயே கொளுத்திக் கொண்டு வந்தவர் இருமிக் கொண்டே முன்னோக்கி நடந்தார்.

“எஜமான் ஊரிலேயே இருக்கிறாரா?” கேளப்பனின் கேள்வி.

“உம் புதிய இடத்திலிருந்து நேற்றுதான் வந்தார். இப்ப நானும் அங்கேதான் போனேன்.”

அவர் கொஞ்ச தூரம் போன பிறகு பயில்வான் பண்டிட்டின் காலில் நோண்டினான். அவர் ஒரு பக்கம் திரும்பி எழுந்தார். விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்ட அப்புவும் சிருகண்டனும் மூச்சையடக்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். இருமிக் கொண்டு வந்தவர் தங்க

ளுடைய எதிரி என்பது தெளிவாகியிருந்தது. எழுந்து உட்கார்ந்த பண்டிட்டின் முகத்தைச் சிறுவர்கள் ஆவலுடன் பார்த்தார்கள்.

அந்த முகத்தில் பீதியின் சாயல்கூட இருக்கவில்லை. முன்போலவே அமைதியான முகம். அந்தப் புன்முறுவல் கூடி மறையவில்லை.

மாஸ்டர் அப்புவையும் சிருகண்டனையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அந்த ஆள் யாரென்று தெரியுமா?”

இருவருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

“தெரியும். அவர் அரசாங்கத்துக்குச் சாதகமானவர் நிலப்பிரபுவின் ஆள்.” -சிருகண்டன்.

பண்டிட் சிரித்தார்.

“பரவாயில்லை, சரியாக யூகித்திருக்கிறாய். ஒருவனைப் பார்த்தால் நல்லவனா கெட்டவனா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு வார்த்தையிலிருந்து அல்லது முகபாவனையிலிருந்து ஒருவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை நிச்சயிக்க முடிய வேண்டும்.

சிறுவர்களும் மற்றவர்களும் அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கவனமாகக் கேட்டார்கள்.

“நீங்கள் எப்படி கையூரிலிருந்து வந்தீங்க. சொல்லலியே?”

அப்புவின் முகம் மலர்ந்தது. சிருகண்டனையும் மாஸ்டரையும் ஒருமுறை பார்த்தான். அவர்களுடைய பிரதிபலிப்பைத் தெரிந்து கொள்ளக் காத்து நிற்காமலேயே தேஜஸ்வினி நதியைக் கடந்துவந்த வீரசாகசக் கதையை யதார்த்தமாக விவரித்தான்... எல்லா விளக்கமும் தீர்ந்த பிறகு அப்பு இதைக்கூடச் சேர்த்து சொன்னான்.

“சிருகண்டன் மிகச் சாமார்த்தியமானவன். கொஞ்சம் உரத்த குரலில் பேசினால் போதும், அவன் என் வாயை அடைத்து விடுவான். அவனால் எல்லா விஷயங்களையும் முன்னதாகவே தெரிந்து கொள்ள முடியும்.”

நண்பனின் இந்தப் பாராட்டுதலைக் கேட்க சிருகண்டனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. புகழ்ச்சியை அவன் எப்போதும் விரும்புவதில்லை. அப்பு அப்படியல்ல; செய்த வேலையைப் பற்றிப் பெருமைப் பட்டுக் கொள்வான்; சமமாகவே புகழ்வான். மற்றவர்களையும் அதே மாதிரி வானளாவப் புகழ்வான். ஆனால் இப்படிச் செய்யும் போது உண்மையிலிருந்து விலகிச் செல்லாதிருக்க முயற்சிப்பான்.

அப்புவின் விளக்கம் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியளித்தது. பண்டிட் அந்தச் சிறுவர்களைப் பார்த்து பெருமையுடன் சொன்னார்.

“நம்முடைய சிறுவர்கள் எப்போதும் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். சிருகண்டனைப்போல் தூரப் பார்வை நமக்கிருக்க வேண்டும். அப்புவைப்போல தைரியமும் உற்சாகமும் இருக்க வேண்டும். இத்தகைய குணங்கள் இருந்தால்தான் ஒரு புரட்சிக்காரனாக இருக்க முடியும்.

புரட்சிக்காரன்-அந்த வார்த்தை சிறுவர்களை உணர்ச்சி வசப்படுத்தியது. புரட்சிகாரர்களாவதற்குரிய நற்குணங்கள் தங்களுக்குண்டு என்பதை தெரிந்து கொண்டபோது அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அதற்குள் கேள்ப்பனின் ஏழு வயது மகள் ஓடி வந்தாள்.

“என்ன?” மகளிடம் வந்த விஷயத்தைக் கேட்டார் அய்யா.

இவ்வளவு ஆட்களையும் பார்த்தபோது ஏற்பட்ட தயக்கத்தில் அந்தக் குழந்தை அப்பாவிற்கு மிக அருகில் சென்று மெல்லச் சொன்னாள்.

“அம்மா சோறு ஆயிட்டுதுன்னுச் சொல்லச் சொன்னாங்க. சாப்பிட நேரம் ஆச்சின்னு எல்லோரையும் வரச் சொன்னாங்க.”

கேளப்பன் பண்டிட்டின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவர் எழுந்தார். மற்றவர்களையும் எழுந்திருக்கச் சொன்னார். அவர் அந்தப் பெண் குழந்தையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“இதென்ன வெட்கம் நான் போன்முறை வந்தப்போ நீ கொஞ்சம் பேசினேயே அதெல்லாம் இவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்திட்டியா.”

குழந்தை பண்டிட்டின் கையிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளவில்லை. வெட்கப்பட்டுக் கொண்டே அவருடனேயே நடந்துச் சென்றாள்.

அப்புவும் சிருகண்டனும் பின்னால் நடந்து வருவதைப் பார்த்து பண்டிட் சொன்னார்.

“எங்கே நமது கையூர் தோழர்கள்? முன்னாள் வாங்க. நீங்கள் முன்னாலேயே இருக்க வேண்டும்.”

தம்மைப் பற்றி அப்படிச் கூறியதைக் கேட்க அவர்களுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. அவர்கள் கேளப்பனைத் தொடர்ந்து முன்னால் நடந்தார்கள்.

... அவர்களுக்காகப் பிரமாதமான ஒரு விருந்து காத்து இருக்கவில்லை. ஏழையின் குடிசையிலிருந்த சாதாரண சோறும் குழம்பும் மட்டும். அப்புவின அம்மாவிற்கு அதைவிட நன்றாகச் சமைக்கத் தெரியும். ஆனால் அப்பு அதை இங்கு சாப்பிட்டுப் பார்க்கவில்லை. சிருகண்டன் சாப்பாடு விஷயத்தில் சிறப்பானது என்று இன்றுவரை சிந்தித்த தில்லை. சாப்பாட்டிற்கும் மேலாக நட்புறவின் சூழ்நிலை அவர்கள் அனைவரையும் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியது.

“இப்படிப்பட்ட சாப்பாடு உங்களுக்குப் புடிக்குமோ என்னமோ?” பிரபு, கேளப்பன் சற்று தயக்கத்துடன் பிரபுவைக் கேட்டான்.

“எங்க வீட்டுச் சமையலுக்கு இந்த ருசி எப்படி கிடைக்கும்” பிரபு சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார். பண்டிட்டும் சிரித்தார்.

“சமையல் நல்லாருக்கு” அவர் புன்முறுவலுடன் நின்றிருந்த வீட்டம்மாளைப் பார்த்துப் பாராட்டு தெரிவித்தார்.

அந்த வீட்டம்மா பயில்வானுக்கு மீண்டும் பறிமாறினார்.

“இனி நீங்க சாப்பிடுங்க. அது முடியறவரைக்கும் நான் இங்கேயே இருக்கேன். அவசரம் ஒன்றும் இல்லை.

அவர் காரியமாகவே சொன்னார். மற்றவர்களெல்லாம் அதைக் கேட்டுச் சிரித்தார்கள். பண்டிட் மட்டும் புல்லாலான மேற் கூரையின் பழசாகி இற்றுப் போயிருந்த மரக்கம்புகளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். சிறுவர்கள் இருவரும் அவரை உற்றுப் பார்த்த கண்களை அசைக்கவே இல்லை.

“இன்னும் யாராவது வர வேண்டியிருக்கா?” பண்டிட் திடீரென்று கேட்டார். பெரும்பாலும் அமைதியாக இருந்த வயதான விவசாயி கூறினார். “கஞ்சி குடிச்சிட்டு வரேன்னு சொன்ன இரண்டு பேர் இருக்காங்க.”

கொஞ்ச நேரத்திற்குள் அவர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்தார்கள்.
மாஸ்டரைப் பார்த்து பண்டிட் கேட்டார்:
“இனி தொடங்கலாமில்லையா?”
“உம்”

என்ன தொடங்க இருக்கிறது என்பது அப்புவிற்குப் புரியவில்லை. பிரசங்கமாக இருக்கலாம். சிருகண்டன் யூகித்தான். முன்னொரு முறை அப்பாவுடன் நீலகேசுவரம் டவுனுக்குப் போனபோது, நீளமான வெள்ளைச் சட்டையணிந்து வெள்ளைக் குல்லாய்வைத்திருந்த ஒருவர் தன்னைச் சுற்றி இருந்தவர்களை பார்த்துச் சொற்பொழிவாற்றுவதை அவன் கண்டிருக்கிறான். அது, ஏதோ தமாஷாக இருக்குமென்று நினைத்த அப்பாவும் மகனும் ஏமாற்றம் அடைந்தார்கள். பண்டிட் அப்படிப்பட்ட ஒரு பிரசங்கம் செய்வாரா என்று சிருகண்டன் ஆவலுடன் காத்திருந்தான்.

பண்டிட் எழுந்து நிற்கவில்லை. உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்தே பேசினார். கையை மடக்கவில்லை. கையைச் சுற்றி வீசவில்லை. எந்தவித அங்க சேஷ்டைகளும் இல்லை. சரளமான பேச்சுப்பாணி இடையில் சில முக்கியமான பிரச்சனைகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து அதிக விளக்கமாகப் பேசினார்.

பிரபஞ்ச உற்பத்திக்குப் பிறகு மனிதனின் தோற்றம்...மனிதனின் ஆதிகால வாழ்க்கை முறை...அன்றைய சமுதாய அமைப்பு...பிற்காலத்தில் சமுதாயத்தில் உருவாகிய கோத்திரங்கள்...அந்த கோத்திரங்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட மோதல்கள்...மனிதன் மனிதனை அடிமைப் படுத்தியது... பலமுள்ளவர்களும் அதில்லாதவர்களும்...பசிக்கின்றவர்களும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டவர்களும்... மண்ணுக்காகப் போராட்டம்...மனிதன் விஞ்ஞான அறிவைத் தேடிக் கொண்ட முறை...இயந்திர உற்பத்தி...அவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் வியாபாரத்திற்கென்று கூறி தராசைத் தூக்கிக் கொண்டு உலகத்தில் நாலா பக்கங்களிலும் நடத்திய யாத்திரை...அங்கு அந்த நாடுகளை அடிமைப் படுத்தியது...பாரதம் அன்னிய ஆதிக்கத்திற்கு அடிமையான சோகக்கதை...தங்கு தடையின்றி இங்கு நடந்த சுரண்டல்.

கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற முதல் சுதந்திரப் போராட்டம்...மக்களின் தோல்வி...மீண்டும் புரட்சியின் தீப்பொறிகள்...உலகம் முழுவதும் புரட்சித் தீ வானளாவ உயர்ந்தது போல் இங்கேயும் அந்தத் தீ பரவி வரும் முறை...தேசிய ஸ்தாபனத்தின் தோற்றம்... மக்கள் நடத்திய வீரம் செறிந்த போராட்டங்கள்.

சிறுவர்களுக்கு இதெதுவும் புரியவில்லை, சிருகண்டன் ஆவலோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். புரிந்ததெல்லாம் புத்தியில் தங்கியது. புரியாததும் நினைவில் நின்றது. அப்புவிற்கு இப்படியிருக்கவில்லை. அவனுக்கு முன்னால் ஒரு சொற் பெருக்கு, காட்டாறு போல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சில சமயம் அமைதியான அருவி போலவும். சில சமயம் மடை திறந்த வெள்ளம் போலவும். எல்லாம் தேஜஸ்வினி நதியைப் போலவே. அவனுக்குப் புரிந்த விஷயம் இதுதான்.

மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நாம் அடிமைகளாக இருக்கிறோம். அயல்நாட்டவர் நம்மை ஆளுகிறார்கள். அடிமை விலங்கை உடைத்தெறிய நாம் போர்க்களத்தில் இறங்க வேண்டும்.

பண்டிடின் தடைபடாத குரலோசை காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“உழைக்கும் வர்க்கம் ஒன்று சேர்ந்தால் சுரண்டும் வர்க்கம் தோற்கும்.”

“நம்மைக் கட்டிப் போட்டுள்ள சங்கிலிகள் தகர்ந்து தெறிக்கும்” நம்முடைய நாட்டின் ஜனநாயகப் புரட்சியும் விவசாயப் புரட்சியும் இரண்டல்ல. நமது விவசாயிகள் கிளர்ந்தெழ வேண்டும். கிராமம் கிராமமாக விவசாய சங்கங்கள் அமைக்க வேண்டும்.

அத்தகைய ஸ்தாபனத்தின் மூலம் நடக்கவிருக்கும் போராட்டத்தைப் பற்றித்தான் அப்பு கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று ஒரே சமயத்தில் பல குரல்கள் காதில் விழுந்தது போல அதிர்ச்சியுற்று பண்டிடடைப் பார்த்தான். அவர் பேசிக் கொண்டிருக்கவில்லை. பேச்சை எப்போது நிறுத்தினாரென்பதை அவன் அறியவே இல்லை. அப்பு சிருகண்டனின் முகத்தைப் பார்த்தான். மற்றவர்கள் சொல்வதையும் அவன் கவனித்தான்.

அப்பொழுது மாஸ்டர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

முதன் முதலில் ரகசியமாகப் பிரச்சாரம், பிறகு வேண்டிய அளவு விவசாயிகளின் ஆதரவைப் பெற்றபின் பகிரங்கமாக விவசாய சங்கத்தை அமைப்பது. மக்களுக்குணர்வுடனுவது; அரசியல் அறிவுடனுவது. இதற்கு முதன் முதலாக கிராமத்திற்கு ஒரு தினசரிப் பத்திரிகையை வரவழைப்பது. படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் மற்றவர்களுக்கு அதைப் படித்துச் சொல்வது பிறகு கிராமம் முழுவதற்கும் பயன்படக் கூடிய ஒரு முறையில் வாசக சாலையைத் திறந்துச் செயல்படுவது. அவ்வாறு நாலு புரட்சி தீபத்தைக் கொளுத்துகிறபோது விவசாயிகளும் இதில் குதிக்க முடியும். ஆளுகின்றவர்களின் துப்பாக்கியையும், குண்டாந்தடியையும், சமாளிப்பதற்கான பலத்தைப் பெற முடியும். சுதந்திரக் கொடியை உயர்த்தவும் பாதுகாக்கவும் முடியும்.

சிருகண்டன் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றையும் விடாமல் கேட்டான். அப்பு மீண்டும் போராட்டக் கற்பனையின் உணர்ச்சி வேகத்தில் மூழ்கி விட்டான்.

...கடைசியாகப் பேச்செல்லாம் நின்றுவிட்டது. அப்பு பண்டிடடையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவர் வட்டமான கடிகாரத்தை ஜோபியிலிருந்து எடுத்து நேரம் பார்ப்பதை அவன் கண்டான். பக்கத்திலிருந்த சிருகண்டனை நோண்டி அவனுக்கும் அதை காண்பித்தான்.

பண்டிட் மாஸ்டரிடம் மெதுவாகச் சொன்னார்.

“மணி இப்பவே அஞ்சாயிடுச்சி. ஆறரை ஆவதற்குள் இருட்டாகிவிடும் இல்லையா?”

“ஆம். இனிப் புறப்படலாம்.”

அங்கிருந்தவர்களில் ஒரு பகுதி புறப்பட்டுச் சென்ற பிறகு பண்டிட்டும் பாக்கியிருந்தவர்களும் புறப்பட்டார்கள். ஆண்கள் பேசுவதையெல்லாம் சமையலறையிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த வீட்டம்மா உதயார் செய்ய அவசரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். பேச்சு புரியலை பக்கத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மகளை எழுப்பினார்.

“இவ்வளவு நேரம் பேசாமலிருந்தியே” கேளப்பன் மனைவியை

ஏசத்தொடங்கினார். பண்டிட் மெல்லிய குரலில் அமைதிப்படுத்தினார்.

“இப்போ வேண்டாம் போகிறபோது இராமுண்ணியின் ஓட்டலி விருந்து டி குடித்துப் போகலாம் இப்பவே அதிக நேரமாகிவிட்டது. இன்னொருமுறை வருவோமே இன்றைய டியும் சேர்த்து அப்போ கொடுத்தால் போதும்.”

“சர்க்கரையும் டி தூளும் அதிகமாக இருந்தா நான் எப்படியாவது நாளைக்கே வரேன்.”

பயில்வான் அப்படிக்கூறியபோது எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

காலையில் கூடிய மரத்தடியை அடைந்தபோது அப்பு மிகத் தாழ்ந்த குரலில் சிருகண்டனிடம் கேட்டான்:

“இப்பா பண்டிட் எங்கே போறாரு?”

சிருகண்டனுக்குக் கோபம் வந்தது.

“ஓ, அதெல்லாம் கேட்க கூடாது.”

“நம்ம கிராமத்திற்கு வருவாருண்ணா அங்கே கூட்டிட்டு போகலாமேன்னு.”

அது நல்ல யோசனையாக இருந்தது. என்ன செய்வதென்றறியாமல் சிருகண்டன் பேசாமல் நின்றான்.

“மாஸ்டராவது வராம இருக்கமாட்டார் அவரையாவது கூட்டிட்டுப் போகலாம்.” அப்புவே தொடர்ந்தான்.

“என்ன அந்த ஓட்டைப் படகிவியா?”

“ஓ, அந்த வேலையை எனக்கு விட்டு. நீ தண்ணியைச் சரியாக அப்புறப்படுத்தினால் போதும்.”

“வேண்டாம். அவருக்கு ஏதாவது நடந்து விட்டால்?”

அப்புவிற்கு கோபம் வந்தது இருந்தாலும் சிருகண்டன் கூறுவதிலும் உண்மை உண்டு என்பதை அடுத்த நிமிஷமே அவனால் உணரமுடிந்தது. அவன் பேசாமல் இருந்தான்.

இதற்குள் மாஸ்டர் சிறுவர்களின் சிந்தனைக்கும் பேச்சுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்.

“நீங்க இடது பக்கமா உள்ள பாதையிலே போனால் போதும். இது நீங்க வந்த பாதையிலே போய் சேரும்.”

“நீங்க சார்.”

அப்பு தயக்கத்துடன் கேட்டான்.

மாஸ்டர் மெதுவாகச் சொன்னார்.

“நானும் இப்போது இவங்கக்கூட நீலேசுவரம் போகிறேன். காலை வண்டியில் செறுவாத்தார் வந்து அங்கிருந்து நடந்து வருகிறேன். நேரம் அதிகமாகிவிட்டது. நீங்கள் இனி புறப்படலாம்.”

அவர்களைப் பிரிந்து போய்த்தான் ஆக வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்ட போது சிறுவர்கள் வருத்தப்பட்டார்கள். பண்டிட் அவர்களுடைய கையைப் பிடித்தார். முதுகில் தட்டினார். புன்முறுவல் செய்தார். பிரபு தூரமாக தலை குனிந்து நின்றுக் கொண்டு சிறுவர்களின் வணக்கத்தை ஏற்றார். பயில்வான் தடமான தடித்த குரலில் கூறினான்.

“என்னெ மறந்திடாதிங்க பசங்களா கையூருக்கே ஒரு முறை வரேன். அங்கே பார்க்கலாம் ”

அதன் பிறகும் புறப்படாமல் நின்று கொண்டிருந்த சிஷ்யர்களிடம் மாஸ்டர் சொன்னார்.

“போங்க...இங்கே வந்த விஷயத்தை யாரிடமும் சொல்லாதீங்க.”

அந்த எச்சரிக்கை அவசியமாய் இருக்கவில்லை. இருந்தாலும் அவர்கள் இல்லை என்று தலையாட்டினார்கள்.

திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே சிறுவர்கள் புறப்பட்டபோது பண்டிட் கூறினார், “சிருகண்டா, அப்பு, இருட்டாவதற்குள் அக்கரை சேர்ந்து விட வேண்டும். கேட்டிங்களா?”

பையன்கள் ‘உம்’ என்றார்கள். நடையை வேகப் படுத்தினார்கள்.

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page, including words like 'சென்றார்', 'புறப்பட்டார்', 'கேட்டிங்களா?']

4

தேஜஸ்வினியைக் கடந்து சிறுவர்கள் இக்கரையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் இருட்டாகவில்லை.

“அந்த மக்குக் கிழவனின் பிடியில் படாமல் எப்படித் தப்புவது.”

அப்பு அடுத்த பிரச்சனைக்கு சிருகண்டனின் கவனத்தை ஈர்த்தான். கிழவனின் மகனும் மகனுடைய மனைவியுமிருக்கிறார்கள் இப்போது.

சிருகண்டன் பிரச்சனையின் முக்கியத்துவத்தை விளக்கினான். இருவருக்கும் தோன்றிய தந்திரம் ஒன்றுதான். இருட்டுவதற்குமுன் அக்கரையில் ஓரிடத்தில் இறங்குவது. அப்பு படகை தோப்புப் பக்கம் திரும்பிச் சென்றான். குடிசையிலிருந்து ஒரு பெண் வெளியே வந்து ஆற்றுப் பக்கம் பார்ப்பதை சிருகண்டன் கவனித்தான்.

“அந்தக் கிழவனின் மருமகள் நம்மையே பார்க்கிறா. பாவம் பார்த்துக்கிட்டேருக்கா. மீன் கொண்டு வருவோம்னு நெனச்சு கத்தியும் எடுத்து வச்சிருப்பாங்க.”

அவர்கள் மீண்டும் மேலே சென்றார்கள். கரையை நெருங்கிய போது சற்று நேரம் அங்கேயே நின்றார்கள். சில நிமிடங்களில் இருள் படர்ந்தது. இருளில் கரையோரமாகவே கீழே வந்தார்கள். தோப்புக்கருகில் இறங்கிச் சத்தம் செய்யாமல் படகை இழுத்துக் கரையில் போட்டார்கள்.

எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் சத்தம் வராமல் இல்லை. கிழவனின் மகன் ராந்தலுடன் வெளியே வந்தான்.

“யாரது, அப்புவா? விளக்கு கொண்டு வரட்டா?”

“போச்சு.”

சிறுவர்களின் இதயம் படபட என்று அடித்தது. மூச்சை அடக்கினார்கள். அசையாமல் அப்படியே நின்றார்கள்.

இரண்டு நிமிடநேரத்திற்கு பதில் இல்லாமல் போனதால் படகுச் சொந்தக்காரனும் ராந்தலுடன் உள்ளே சென்று விட்டான்.

பெளர்ணமி முடிந்து நான்கு நாட்களாகி விட்டது. நிலவு உதயமாக இன்னும் சிறிது நேரம் போக வேண்டும். அவர்களுக்கு அது ஆறுதல் அளித்தது. இருட்டிலே தட்டுத் தடுமாறிப் பாதையைப் பற்றி வேகமாக நடந்து உடனே வீடு போய்ச் சேர வேண்டும்.

அப்புவின் வீட்டை நெருங்கியபோது சிருகண்டன் கூறினான்: “எங்கே போனிங்கன்னு கேட்டா என்ன சொல்லுவே?”

“அதெல்லாம் நான் பாத்துக்கறேன்” என்ற சொல்ல வந்தான். இருப்பினும் அவனுடைய பதில் ஒரு கேள்வியாக இருந்தது.

“என்ன சொல்கிறது?”

“மாஸ்டரை வழிலே பார்த்தோம். பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சில சாமான்களை செறுவலாத்தூரிலிருந்துக் கொண்டு வரவேண்டியிருந்தது; அவருகூடப் போனோம் என்று சொன்னால் போதும். நாம காலயிலே மாஸ்டர் வந்தவுடன் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறோம் என்று சொல்லி விடவேண்டும்.”

“உம்.... நாளைக்கு எங்க பாக்கலாம்.”

“நீ வயலுக்கு போவியா?”

“போவேன்”

“சரி அங்கே வரேன். நேற்று பண்டிட் சொல்லலெ அதைப்பற்றி யெல்லாம் பேசுவோம்.”

சிருகண்டன் அதை மிகவும் மெதுவாகச் சொன்னான்.

“ஆகட்டும்.”

அப்பு சம்மதித்தான். அவன் குடிசைப் பக்கமாகத் திரும்பினான். பாட்டிதான் கதவைத் திறந்தது. மெலிந்து காய்ந்துபோன உடல் சுருக்கம் விழுந்த முகம். பனை ஓலை வளைத்துப் போட்டிருந்த காதின்துவாரம் தாழ்ந்து கிடந்தது.

“யாரு பாட்டியா? எப்போ வந்தே? நீங்க இவ்வளவு சீக்கிரம் வருவீங்கன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை.”

நான்கு நாட்களாகக் காணாமல் இருந்த அப்புவை கண்குளிர பார்த்து பாட்டி சொன்னாள்: “மத்தியானமே வந்தேன். மகனே...என்ன வேஷண்டா இது? நீ எங்கே போனே? நான் இல்லென்னா உன்னே கேக்கறதுக்கு ஆளில்லென்னு நெனச்சியா?” அப்பு படுக்கையறையின் மூலையில் பார்த்தான். தம்பிகள் முன்னதாகவே தூங்கி விட்டார்கள். இன்னொரு பக்கம் ஈரத்தரையில் அரை நிர்வாணமாக அப்பா படுத்திருக்கிறார். அப்பா குடிக்கவில்லை என்பது பார்த்தவுடனே தெரிந்தது. குடிக்காத நாட்களில்-மட்டுமே சாப்பாட்டிற்குமுன் தரைமீது படுத்து அலுப்புத் தீர்க்கும் பழக்கம் இருந்தது. பாட்டி இப்பத்தான் திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள். இன்று எப்படியானாலும் அடி வாங்காமல் தப்பிக்கலாம்

மகனைக் கண்டவுடன் தாய் சொன்னாள்: “விடியறதுக்கு முன்னே அந்த சிருகண்டன் வந்து கூட்டிட்டுப் போனான். என்ன வேலையோ, என்ன கதையோ?”

“எங்கடா போனே?”

அப்பாவின் கேள்வி. தண்டனையில்லை. ஆனால் விசாரணையில்லாமல் முடியாது

அப்பு சட்டையை கழற்றி கொக்கியில் மாட்டினான். தரையிலிருந்த மண்ணெண்ணை விளக்கை மாற்றிவைத்தான், அவனுடைய புகை சட்டையில் படாமல் இருக்க.

கேள்விக்கு பதில் கிடைக்காததால் அப்பாவுக்குக் கோபம் வந்தது.

“எந்தச் சடுகாட்டுக்குடா போனே? நீ பொறம்போக்கு நாய் அலையற மாதிரி அலைய எங்கேப் போனேன்னு கேக்கறேன்.”

பொறுக்கப் போனதாகக் குற்றச்சாட்டு, அப்பொ பயப்படத்தான்

வேண்டும். அப்பு விளக்கினான். சிருகண்டன் சொன்ன மாதிரியே ஒரு கஷ்டமும் இல்லாமல் சொல்லி ஒப்பித்தான்.

“ஊம்” அப்பா ஊம் கொட்டினார். மாஸ்டர் பெயர் சொன்ன தால் அப்பா அடங்கிவிட்டார் என்று அப்புவிருகத் தெரிந்தது.

பாட்டிக்கு மாஸ்டர் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். ஒன்றிரண்டு முறை அவர்கள் முற்றத்தில் உட்கார்ந்து ஓலை முடைந்து கொண்டிருந்தபோது அவர் அந்தப் பக்கம் வந்திருக்கிறார். அவர் அவர்களிடம் பேசியுமிருக்கிறார்.

“நல்ல பணிவுள்ளவர். 12 குடிச்சு போகலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறேன் ஆனால் வேண்டான்னு தான் சொல்லுவார்.”

அந்த மாஸ்டரைப் பத்தியா சொல்றே, பாட்டி கேட்டார்கள்: ‘அவர் இப்பவும் தனியாகவே ஆக்கிச் சாப்பிடுறாரு இல்லையா?’

கேள்வியின் பொருள் பையனுக்கு எப்படிப் புரியும்? பாட்டி சிரித்தாள்.

அப்புவின் தாய் வெளியே தலைநீட்டிக் கொண்டு கேட்டாள்:

“மத்தியானம் சாப்பிட்டியா?”

“உம்...யாராவது சாப்பிடாம இருப்பாங்களா?”

அப்பா முணுமுணுத்தார்.

“அதிகப்பிரசங்கி கேக்கறதுக்கெல்லாம் எதிர்க் கேள்வி கேக்காம இருக்கமாட்டியே”

“எங்கேயிருந்து?”

அம்மாவின் அடுத்தக் கேள்வி.

“செறுவத்தாரிலிருந்து தான். இப்ப உங்க சாப்பாடு முடிந்ததா?”

பாட்டிக்குக் கோபம் வந்தது.

“போக்கிரிப்பயல்.....அவன் கேக்கற முறையைப் பாரு..... பசங்கல்லாம் வராம பெரியவங்க சாப்பிடுவாங்களா?”

அப்பு பேசவில்லை.

“நட, தூண் நிக்கறமாதிரி நிக்காதே, கை கால் கழுவு,” அப்பா எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு கட்டளையிட்டார்.

அங்கேயே கதவு மறப்பில் பாட்டியும், மகனும், பேரனும் சாப்பிட உட்கார்ந்தார்கள். அப்புவின் அம்மா அவர்கள் மூன்று பேர்களுக்கும் பரிமாறினார்கள். களைத்துப் போயிருந்த அப்பு மிகவும் பசியோடு இருந்தான். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது மத்தியான சாப்பாட்டின் சித்திரம் அவன் கண்முன் காட்சியளித்தது அங்கே சாப்பாட்டு நேரத்தில் நடந்த சம்பாஷணைகள் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது. நினைவுகளைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தான் அப்பு. முன்னால் நின்றிருந்த அம்மாவை அவன் பார்க்கவில்லை.

“குழம்பு வேணுமா?”

மகனுடைய பதில் இல்லை. மீண்டும் கேட்டார்கள்:

“குழம்பு வேணுமானு கேட்கிறேன்?”

திடீரென்று விழித்தவன் போல அப்பு தலைநிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“வேண்டாம்.”

“நீ என்னடா யோசிட்டிருக்கே?”

பாட்டியின் கேள்வி.

“ஒண்ணுமில்லே பாட்டி.”

“பொய் சொல்லிறியா?”

எந்தப் பொய்யை எப்படிச் சொல்லுவது என்று யோசித்துக் கொண்டே அப்பு சொன்னான்.

“மாஸ்டர் பள்ளிகூடத்து விஷயம் என்னன்னமோ சொன்னார். அதை நெனச்சேன்.”

“எப்பொப் பார்த்தாலும் மாஸ்டர், மாஸ்டர்னு சொல்லி ஏன் இப்படி சாவறானோ?”

அப்பா திட்டினார்.

பாட்டி மகனைத் திருத்தினாள்.

“ஒரு நல்ல மனிதர் பாவம்.”

அப்புவின் தாயார் சில நாட்களாக அவர்களை அலட்டிக் கொண்டிருந்த பிரச்சனையைப் பற்றிச் சொன்னார்கள்.

“குட்டியை பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று மாஸ்டர் முந்தாநாள் சின்னவன்கிட்டச் சொல்லி விட்டாராம்.”

அப்புவின் கடைசி தம்பிதான் குட்டி, மூன்றாவது ஆள் அம்மா சொன்ன விஷயத்தில் அப்பாவின் கருத்து என்ன என்று அறிய அப்பு அவர் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வியப்பளிக்கும் பதில் எதுவும் வரவில்லை.

“குட்டி இப்பவே பள்ளிக்கூடம் போய் என்ன செய்யப் போறான். அவனுக்கு ஆறு வயதுதானே ஆகுது? இங்கேயே இருந்தா மாடுகளையாவது பார்க்கலாமே. பசங்களையெல்லாம் அனுப்பிச் சிட்டா வயல்வேலைக்கு யாரு இருக்காங்க? வேலையை எல்லாம் மாஸ்டர் செய்வாரா?”

மாஸ்டர் விஷயத்தில் அப்பாவுக்கு போதுமான மதிப்பில்லை என்ற உண்மை அப்புவிற்கு வேதனையளித்தது.

“நம்முடைய வேலையை ஏன் மாஸ்டர் செய்ய வேண்டும்.”

அப்பு பொறுமையின்மையை வெளிப்படுத்தினான்.

“பின்னே ”

“குட்டிப் பள்ளிக்கூடம் போகட்டும். இதையெல்லாம் பார்க்க நான் இருக்கிறேனே.”

குட்டியைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்ப அம்மாவுக்குக் கொஞ்சமும் இஷ்டமில்லை. இருந்தாலும் அப்பு பொறுப்பேற்று பேசியதில் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

ஆனால் அப்பாவுக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை.

“ஓஹோ, நீ நல்லா பார்ப்பே இன்னிக்கு நீதானே பார்த்தே.”

அப்பு பேசவில்லை. அன்று செய்த காரியங்கள் மீண்டும் நினைவில் வருகிறது. அவன் மீண்டும் மௌனியானான்.

எல்லோருடைய சாப்பாடும் முடிந்து, அவசியமின்றி மண்ணெண்ணெய் செலவாகாமலிருக்க விளக்கை அணைத்தார்கள். அனைவரும் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

அப்புவின் மனதில் பாட்டியின் உருவம் தெரிந்தது. பாட்டி ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரம் திரும்பி வந்தாங்கோ? திருக்கரிப்பூரிலுள்ள பாட்டியைப் பற்றி அவர்கள் ஏதும் சொல்லவில்லையே. அவர்கள் சின்ன

விஷயங்களை யெல்லாம் பெரிதுபடுத்திக் கலகம் செய்வது பற்றிய சோகக் கதைகளை அம்மா சொல்லுவாங்களே. தானே ஒருமுறை பார்த்தது தான். இந்த முறையும் வெறுப்பினால் சீக்கிரம் திரும்பிட்டாங்களா? அப்புவிற் கு அது தெரியவேண்டுமென்ற ஆவல் ஏற்பட்டது. சின்னக்குழந்தைகளைப் போல பெரியவர்களும் சண்டை போடுவதைப் பார்க்க என்ன தமாஷ்? இருந்தாலும் பாட்டி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே இதற்குள் அம்மாவிடமும் அப்பாவிடமும் எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லி முடித்திருப்பார்கள். மீண்டும் இனிச் சொல்லமாட்டார்கள் நாளை மத்தியானம் பாட்டியிடம் தனியாகக் கதை அளக்கும் போது விஷயங்களையெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்துக் கொள்ளலாம்...ஆனால் ஒரு விஷயத்தை இப்போது பேச வேண்டும். திருக்கரிப் பூரிலுள்ள அவனுடைய நண்பனும் உறவினனுமான சந்துவைப் பற்றி.

“பாட்டி....”

பாட்டிக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அருகிலேயே படுத்திருந்த அவர்கள் ஒரு பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டு கேட்டார்கள்.

“என்னடா தூக்கம் வரவில்லையா?”

“இல்லே பாட்டி.....”

“பயமாருக்கா? என் பக்கத்திலே படுத்துக்கிறியா” அப்புவிற் குச் சிரிப்பு வந்தது. பாட்டியின் கண்ணுக்கு அவன் இப்போதும் சின்னக் குழந்தை தான்.

“ஊஹும்!.... அதல்ல பாட்டி நீங்க சந்துவைப் பார்த்திங்களா? பையன் பக்கத்தில் வராத்தனால் ஏற்பட்ட நிராசையுடன் அந்தக் கிழவி சொன்னாள்.

“ஊம்.... அவன் சந்தோஷமா நல்லா இருக்கான்.”

“என்னைப் பற்றி ஒண்ணும் கேகல்லே.”

“உன்னைப் பற்றி கேகறதுக்கும் சொல்றதுக்கும் என்னாருக்கு” சொல்லுவதற்கென்னமோ இருக்கிறது. பாட்டிக்குத் தெரியாது. அவர்களுடைய அறியாமையைப் பற்றி நினைத்துக் அனுதாபப்பட்டு அப்புமெதுவாகச் சிரித்தான்.

அப்பு பேசாமலிருந்தபோது பாட்டி தொடர்ந்தாள்:

“சந்து இப்போ ஒரு (பீடா) டீக்கடை திறந்திருக்கான். ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மூணு அணா சம்பாதிக்கிறான்.”

“ஓ” அப்புவிற் கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது.

இந்த சம்பாஷணையைக் கொஞ்சம் கூட விரும்பாத அப்பா சொன்னார்.

“போதும் பேசிக்கிட்டு இருந்தது தூங்குங்கோ.” அப்பு அதற்கப் புறம் பேசவில்லை. பாட்டியும் தொடரவில்லை.

சந்துவை பற்றி பாட்டி கொடுத்தச் செய்தியை அப்பு நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் நினைவின் சித்திரகூடத்தில் சந்து நுழைந்து விட்டான். சந்துவைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான். அவனுடன் பேசுவது மிகவும் ருசிகரமானது. அவன் சிருகண்டனைப் போல் அல்ல. தன்னுடைய இப்போதைய அனுபவங்களை சிந்தனையை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களையும் சந்துவிடம் கூறினால் அதையெல்லாம் கேட்டு அவன் வியப்படைவான் என்பது நிச்சயம். அவனுடைய

கண்முன் தான் ஒரு பெரிய ஆளாகக் காட்சியளிப்பேன் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சீக்கிரமாக எழுந்திருக்க வேண்டுமென்று சிருகண்டன் முதல் நாள் இரவே கூறினான். அப்படி சம்மதிக்கவும் செய்திருந்தான். ஆனால் அப்புவினால் காலையில் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. சிருகண்டனே வந்து எழுப்பினான். அம்மா வேகவைத்த நேந்திரம் பழத்தை இருவருக்கும் கொடுத்தான். அதை தின்று விட்டு இருவரும் புறப்பட்டனர். ஏதோ ஊருக்கு ஆற்றைக்கடந்து, மக்கடை ராமுண்ணி, பயில்வான் பிறகு பண்டிட் என்கிற தலைவர், இருமிக் கொண்டு வந்து நிலப்பிரபுவின் காரியஸ்தன்... சாப்பாடு.....பண்டிட் நடத்திய கூட்டம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு அனுபவமாக இருந்தது. இந்த ஒரு நாளில் காலை முதல் மாலை ஆவதற்குள் எத்தனை, எத்தனை நிகழ்ச்சிகள் நம்புவது கடினம் ஆனால் உண்மை.

மக்களின் ஒற்றுமை, போராட்டம், புரட்சி, தாய் நாட்டின் விடுதலை..... பண்டிட்டின் அன்பு நிறைந்த பார்வை....அந்த பயில்வான்.....

பயில்வானைப் பற்றி நினைத்த போது அப்பு இருட்டில் சத்தம் செய்யாமல் சிரித்தான். பார்ப்பதற்கு பயங்கரமானவர். குணம் குழந்தையைப் போல. ஒரு வேடிக்கையான உருவம். என்ன சொன்னாலும் சிரிப்பு வரும்.

அப்பு, மீண்டும் சிரித்தான். சத்தம் வரவில்லை ஆனால் உடல் குலுங்கிற்று.

வெளியிலிருந்து வெண்ணிலவு உள்ளே எட்டிப் பார்த்த மங்கிய ஒளியில் அந்த அசைவை அப்போதும் தூங்காதிருந்த அப்பா கவனித்தார்.

“அப்பு தூக்கம் வரல்லியா?”

அப்பு மூச்சை அடக்கிப் பார்த்தான். பேசவில்லை. பையன் தூங்கியிருப்பான் என்று அவர் நினைத்தார்..

பாட்டி மகனைப் பார்த்துக் கேட்டார்:

“உனக்கின்னும் தூக்கம் வரல்லியா?”

“இல்லே” களைப்பான குரலில் அப்பா சொன்னார்.

“என்ன யோசிக்கிறே,”

“ஒண்ணுமில்லே.”

ஒரு நிமிஷ நேர அமைதிக்குப்பின் அவர் தொடர்ந்தார்.

“ஏதாவது செய்து அப்புவை நீலேசுவரம் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு அனுப்பியிருக்கணும் அம்மா, மெட்ரிக் முடித்தால் மாஸ்டர் வேலை சுலபமாகக் கிடைத்திருக்கும். இந்தக் குத்தகை துண்டு நிலத்தை நம்பி எத்தனைப் பேர் வாழ முடியும்.”

மகனுடைய வார்த்தைகள் உண்மையானது என்று அந்தத் தாய்க்குத் தெரியும். ஒன்றும் பேசவில்லை. அவரே தொடர்ந்தார்;

“இப்போ ஒண்ணும் செய்ய முடியாது. வயலுக்காவது அவனை எப்பவும் கூட்டிக்கிட்டுப் போகணும். இல்லேண்ணா சோம்பேறியாகி விடுவான். பொறுக்கிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து நாசமாகப் போவான்.....”

“அப்படித்தான் செய்யணும் வேறே ஒண்ணும் யோசிக்காமே

படுத்துத் தூங்கு” பாட்டி சொன்னாள்.

மீண்டும் அமைதி அப்பாவின் வார்த்தைகள் அப்புவின் இதயத்தில் வெண்ணிலா விரித்தது. தன்னைப் பற்றி தன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி அப்பா எவ்வளவு ஆழமாகச் சிந்திக்கிறார் தூங்கவில்லை என்று தெரிந்திருந்தால் ஒரு வேளை இதெல்லாம் சொல்லியிருக்க மாட்டார்.

உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு அனுப்பாமல் போனதே தவறாகிவிட்டது என்று அப்பா சொல்கிறார். அதுவே எவ்வளவு ஆறுதலானது? தானும் ஆசிரியர் பணியும் தனது அன்புக்கு பாத்திரமான மாஸ்டரைப் போலவே தானும் குழந்தைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது. அந்தச் சிந்தனை இன்பகரமாக இருந்தது. பிறகு, அப்பா வெளிப்படுத்திய பீதி தானும் சோம்பேறியாகி விடுவேன் பொறுக்கிகளின் கூட்டில் சேர்ந்து தானும் கெட்டுப் போவேன், என்றெல்லாம்.

அது அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை. ஆனால் தான் ஒரு ரௌடியாவது- அதை கற்பனை செய்து பார்த்தபோது அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

கைவிட்டுப் போனதைப் பற்றி சிந்தனை செய்து பலன் இல்லை.....என்கிற முறையில்தான் அப்பா பேசினார். பொருளற்ற பேச்சு. இப்போதும் ஒன்றும் கைவிட்டுப் போகவில்லை. இப்போது தான் எல்லாம் ஆரம்பமாகியுள்ளது- இதோ இப்போது

தனது அந்தரங்களைத் திறந்து மனதிலுள்ளதை எல்லாம் அப்பா விடம் சொல்ல வேண்டுமென்று அப்பு விரும்பினான். ஆனால் அந்த விருப்பத்துடன் அப்பா தனக்குத் தடையாக ஆகிவிடுவாரோ என்ற பயமும் இருந்தது.

அப்பு நிதானமாகச் சிரித்தான். இனிப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பதற்கான வாய்ப்பில்லை இருந்தாலும் படிக்க வேண்டும்; ஏராளமாகப் படிக்க வேண்டும். தனது குடும்பத்திற்காக மட்டும் அல்லாமல் சமுதாயம் முழுவதற்காக-நாட்டிற்காக-சாகசங்கள் செய்து பெரிய மனிதனாக-பிரபலமாக வேண்டும்- மாஸ்டரைப்போல, பண்டிட்டைப் போல, அவர்கள் கூறிய மகான்களைப் போல, ரௌடியல்ல புரட்சிக் காரன் .....

....குளிர் காற்று, பச்சைப் பச்சை என்ற வயல்.... நிறைந்து வழியும் ஆறு.... அம்புபோல் அதனைத் துளைத்துச் சீறிபாயும் சிறிய படகு அதில்.....சாகசக்காரனாகிய தான்-மட்டுமே-அப்பு தனியாக.....

உணர்வு கற்பனையில் சித்தபிரமையில் கலங்கி மறைந்தது ஒரு ஊஞ்சல் பாலத்தில் ஆடியாடி அப்பு உறங்கினான்.

5

அப்பு தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோதும் சிருகண்டன் விழித்துக் கொண்டிருந்தான். வெளிச்சம் இருக்கவில்லை. படுத்திருந்தான் என்பது உண்மைதான். சிருகண்டனின் அம்மாவும் அப்பாவும் தாழ்ந்த குரலில் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

சிருகண்டன் குடிசையின் அருகே வந்தபோது அங்கு விளக்கு இருக்கவில்லை. அவனுடைய உள்ளம் பதைத்தது. முதல் நாள் இரவே மண்ணெண்ணெய் தீர்ந்து போயிருந்தது. சாப்பிட்டுப் கொண்டிருந்த போதே விளக்கு கண்மூடிவிட்டது. பகலில் சிருகண்டனே கடைக்குச் சென்று மண்ணெண்ணெய் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவன் அன்று முழுவதும் வெளியிலேயே இருந்துவிட்டானே.....ஆகவே, குடிசை இருட்டில் ஆழ்ந்துவிட்டது.

அம்மாவை எப்படிச் சமாளிப்பது? சிருகண்டனுக்குப் பயமாக இருந்தது. பீதியுடனும், தயக்கத்துடனும் அவன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

அடுப்பின் வெளிச்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்த அம்மா தயங்கித் தயங்கி முன் வைக்கும் காலோசையிலிருந்தே மகன் வந்தவிட்டான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான். எழுந்து நின்றான்.

இருட்டையும் மகனையும் சேர்த்து முறிக்கும் குரல் “வந்தியா பாலி” சிருகண்டன் தவறுகள் செய்திருக்கிறான். ஒன்று நேரம் கடந்தது. இன்னொன்று மண்ணெண்ணெய் கொண்டு வராமல் குடிசையை இருட்டாக்கியது. இரண்டிற்கும் சேர்த்து கிடைக்க வேண்டிய பயங்கரமான தண்டனை பிரம்மடி. அம்மா அடிக்க வந்தால் இருட்டில் தப்பிச் செல்ல அவனால் முடியாது. பிரம்பின் ருசியறிந்து ஒரு வருஷமாகிறது. ஆனால் இன்று தனக்கு மிகவும் நினைவுக்குரிய இந்த நாளில் அடிவாங்க வந்ததே, அவமானத்தையும் துக்கத்தையும் தடுக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அம்மா தன்னைப் பிடிக்க முன்வராமல் நின்ற இடத்திலேயே நிற்கிறான். சிருகண்டன் வியந்தான்.

கொஞ்சம் திட்டாவது கிடைக்குமென்று அவன் எதிர் பார்த்தான். அதுவுமில்லை. அவன் மிகவும் வருத்தப்பட்டான். ஏதோ ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று யூகித்துப் பீதியடைந்தான்.

அதை நேராகக் கேட்பதற்குப் பதிலாக அவன் கேட்டான்.

“சீக்கிரம் போய் மண்ணெண்ணெய் கொண்டு வரட்டா அம்மா?”

அரையணாவுக்கு மண்ணெண்ணெய் வாங்குவது தான் வழக்கம். ஒரு சிகரெட் டப்பாவில் கொண்டு வருவார்கள். பத்து நாளைக்கு அது போதும்.

“சீக்கிரம் போய் மண்ணெண்ணெய் கொண்டு வரானாம் மண்ணெண்ணெய்” அம்மா திட்டுகின்ற குரலில் முணுமுணுத்தாள்.

“வேணா, இன்னிக்கு ஒரு இராத்திரி இப்படியே இருக்கட்டும்.....”

“எண்ணெய் தீர்ந்து போன விஷயம் ஞாபகம் இல்லை” சிருகண்டன் உண்மையைச் சொன்னான்:

“பிச்சை எடுக்கப் போனியா?”

உள்ள உண்மையைச் சொல்லி பெரியவர்களை அமைதிப் படுத்த என்றைக்காவது சாத்தியமாகுமா? சிருகண்டன் யோசித்தான். அம்மாவின் கேள்விக்கு அப்புவுடன் கலந்து உருவாக்கிய அதே பதிலைச் சொன்னான். மாஸ்டருடைய பேரின் மறைவில் தேடிக் கொண்ட பாதுகாப்பு பலனுள்ளதாக இருந்தது. மாஸ்டருடைய பெயரைச் சொன்ன போது தற்சமயம் வேண்டாத கூட்டில் பையன் சேரவில்லை என்று பெற்ற தாய் நிம்மதியடைந்தாள்.

இருந்தாலும் அதை வெளியே காட்டாமல் அம்மா சொன்னாள்: “இனி இதே மாதிரி கூலியில்லாத வேலைக்கு நீ போ முதுகுத் தோலை உரிச்சிடறேன்”

அம்மாவின் எச்சரிக்கை. ஆனால் அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் வழக்கமாக இருக்கக்கூடிய பயமுறுத்தல் அல்ல. அவர்களுடைய குரல் அந்த வார்த்தைகளுக்கு கூர்மை இல்லை. வீட்டில் என்னமோ நடந்திருக்கிறது என்ற அவனது சந்தேகம் உறுதியாகி விட்டது.

அப்பா வீட்டில் இல்லை என்றும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. இப்போது ஏதாவது ஆபத்து வந்துவிட்டதா? சந்தேகம் பீதியாக மாறியது.

சிருகண்டனால் பீதியைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

“அப்பா வரல்லே?”

“இல்லே?” ஒரே வார்த்தையில் அம்மாவின் பதில்.

அந்தப் பதிலினால் சந்தேகம் தீரவில்லை.

“இன்னும் வயல்வியா இருக்காரு?”

“வயலிலிருந்து காலையிலேயே வந்துட்டாரு. கூப்பிட்டனுப்பிச் சாங்க.” யார் கூப்பிட்டிருப்பார்கள் என்பது தெளிவு. இருப்பினும் சிருகண்டன் கேட்டான்:

“யாரு எஜமானனா?”

“வேற யாரு”

வயலின் பிரச்சனையாக இருக்கும். அந்த இரண்டே ஏக்கர் நிலம் அவர்களுக்குச் சொந்தமானது. குடும்பச் சொத்து. ஆனால் அந்த நிலத்தை ஈடுகட்டி சிருகண்டனின் அப்பா கல்யாணத்திற்கு நிலப்பிரபு விடமிருந்து கடன் வாங்கினார். திருப்பிக் கொடுத்த பணம் வட்டிக்கே போதவில்லை. அவருக்கு ஒரு ஜோடி மாடு இருந்தது. மழைக் காலத்தில் மாடு செத்துவிட்டது. ஆகவே மிச்சமிருந்த மாடும் நிலப்பிரபுக்குச் சொந்தமாகிவிட்டது. அப்புறமும் சிருகண்டனின் அப்பா மாடுகளை வாடகைக்கு வாங்கி விவசாயம் செய்தார். நிலப்பிரபுவே மாடுகளை

அவருடைய தேவைக்குக் கொடுத்து வந்தார். கடன் பாக்கி.

அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் என்ன நடக்குமென்று சிருகண்டனுக்குத் தெரியும். மாஸ்டர் அதைச் சொல்லியிருக்கிறார். பலருடைய நிலம் சிலரிடம் எப்படி வந்து சேருகிறது என்பதை அவர் விளக்கியிருக்கிறார். அப்போது சிருகண்டன் சொல்லுவான்:

“எங்க வீட்டுக் கதையும் ஏறக்குறைய இதே மாதிரிதான் சார்.” அவன் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட விஷயங்கள் சரியா என்பதை பரிசோதித்தறிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவனுடைய தாயும் தகப்பனும் நடத்தி வந்த வாழ்க்கைப் போராட்டமும் அதில் அவர்களுக்குக் கேற்பட்ட தோல்வியும் அதற்கு நல்ல ஆதாரமாக இருந்தது.

நிலப்பிரபுவின் பெரிய முற்றத்தில் இடுப்பில் துண்டைக்கட்டி, கையை மடக்கி, ஒரு கையினால் வாயை மூடி பரிதாபத்தின் உருவமாய் நிற்கின்ற அப்பாவின் சித்திரம் சிருகண்டனுக்குத் தெரிகிறது. நரம்புகள் துடித்தன.

மெதுவாக அம்மாவின் பக்கத்தில் சென்று அவன் கூறினான்: “அம்மா நான் போய் அப்பாவைப் பார்த்துட்டு வரட்டமா? நாங்க ஒண்ணா வரோம்.”

மகனுடைய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட தாயின் கோபம் எல்லாம் மறைந்தது. அன்புக் கண்ணீர் வடிந்தது

“வேணா.”

தாய் தன் மகனை உடலோடு சேர்த்து நிறுத்தினாள். அம்மா திட்டியதனால் சிருகண்டனுக்கு வருத்தம் மிகுந்தது. அவர்களுடைய உலகமும் தன்னுடைய உலகமும் வெவ்வேறானது என்று அவன் நினைத்தான். ஆனால், இப்போது அந்த ஏசலின் பின்னாலுள்ள மனவேதனையின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொண்ட போது தனது தாய் தந்தையரைப் போதிய அளவு புரிந்து கொள்ள வில்லை என்பதை அவன் உணர்ந்து வருத்தப் பட்டான். அம்மாவும் மகனும் குடிசையின் வாசலுக்கு வந்தார்கள். வாசற்படியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தார்கள். வீட்டருகில் இருந்த வாழை மரத்தின் உலர்ந்த இலைகள் ஆதரவற்ற நிலையில். சுருண்டு காற்றில் இங்குமங்கும் ஆடிக் கொண்டிருந்தன. பச்சை இலைகள் கிழிந்திருந்த போதிலும் பயமின்றி சிரித்துக் கொண்டு காற்றோடு போராடிக் கொண்டிருந்தன. முற்றத்துத் தென்னை இலைகள் சத்தம் செய்து கொண்டிருந்தன ஒரே தாளத்தில். இன்னும் நிலா உதிக்க வில்லை. ஆயிரக்கணக்கான நட்சத்திரங்கள் அராஜக அரசாட்சி நடத்துகின்றன.

தாயின் மடியில் தலைசாய்த்து சிருகண்டன் ஆகாயத்தை நோக்கினான்! அந்த விசாலமான காட்சியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது தான் ஒரு சிறு புள்ளி.

தாய் மகனின் தலைமுடியைத் தடவினாள். மூன்று பெற்றாள்; மூன்றும் கண் மூடிவிட்டது. ஐந்தாறு மாதங்கள் கூட நிற்கவில்லை. அதற்குப் பிறகுதான் சிருகண்டனின் சின்னக் கால்களைக் கண்டான். இந்தக் குழந்தையின் ஆட்டம் எத்தனை நாளைக்கோ? என்னமோ அந்த தம்பதிகள். பயத்துடனேயே நாட்களைக் கடத்தி வந்தார்கள். எட்டு ஒன்பது மாதம் ஆனபோது அவர்களுக்கு தெரியும் பிறந்தது. ஏற்கனவே வேண்டிக் கொண்ட வேண்டுகளுடன் புதிய சில வேண்டுகளையும்

வேண்டினார்கள். அவ்வாறு சிருகண்டன் வளர்ந்தான். மெலிந்து ஒல்லியான உடல். இருந்தாலும் அம்மாவுக்கு அது இஷ்டமாக இருந்தது.

அவன் கெட்டிக்கார மாணவனென்று எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். மகனை நீலேசுவரத்திற்கு அனுப்பி படிக்க வைக்க வேண்டுமென்று அப்பா விரும்பினார். ஆனால் மகனைப் பிரிந்திருக்க அம்மா ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. புத்திரப் பாசத்திற்கு, பதிலாக அவர்கள் கூறிய காரணம் வேறொன்று.

“இப்போ இருக்கிற கடனை இன்னும் அதிகப்படுத்தலாகாது,” கடன் பிரச்சனை இருக்கட்டும் நம்மாலே தீர்க்க முடியாட்டிப் போனா பெரியவனான பிறகு அவனே தீர்ப்பான்.

தாய் கண்ணீர் கணையை பிரயோகித்தாள். இருக்கிற ஒரு குழந்தையை கண் முன்னால் பார்க்கிறதனாலே உங்களுக்கு தூக்கம் வரல்லே இல்லையா?

“பேர்கட்டும் வேண்டா” மகனை படிக்க அனுப்பும் எண்ணத்தையே அந்த தந்தை விட்டுவிட்டார். அம்மா மகனை அதிகமாக நேசித்தாள். அந்த அன்பின் காரணமாகவே கோபப்பட்டாள். இந்த மாறுபட்ட குணத்திற்காக கணவன் மனைவியை விமர்சிப்பார். அவரையும் அவள் கோபிப்பாள்.

“என் தங்கக் கட்டியை எப்படி பார்க்க வேண்டுமென்று எனக்குத் தெரியும் நீங்க பேசாம இருங்கோ ”

அவர் வாய் திறக்க அவள் சம்மதிக்க மாட்டாள். இன்று அவர்கள் அஸ்திவாரத்திற்கே ஆபத்து ஏற்படும் நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளது. அவளுடைய இதயம் வெடிக்கிறது. நிராதரவான நிலையை மறைக்க அவள் கோபத்தின் முகமுடியணிந்தாள். அப்படிப்பட்ட ஒரு நாளில் தன்னுடைய அருமை மகன் அருகில் இல்லையே என்று நினைத்தபோது அவளுடைய வேதனை இரட்டிப்பாகியது.

மகனை மடியில் படுக்க வைத்து அந்த உடலின் உஷ்ணத்தில் இதயம் குளிரவைத்து அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

மகன் களைப்பாய் இருக்கிறானே.

‘உனக்கு பசிக்கிறதா மகனே?’ அம்மா கேட்டாள்.

அந்த நிமிஷத்தில் அவளை ஆட்டிக்கொண்டிருந்த சிந்தனையில் பசியின் சிந்தனை மட்டும் இல்லை.

“இல்லெம்மா.”

“பசிக்குதுன்னா சோறு போடறேன்.”

‘வேணா அப்பா வரட்டும்

‘வேணா அப்பா வரட்டுமா.’

“எப்போ வருவாரோ என்னமோ?”

“பரவாயில்லை மத்தியானம் நல்லா சாப்பிட்டேன்,”

அது முழுவதும் உண்மையல்ல. ஆனால் அம்மாவிற்கு அந்த வார்த்தை நிம்மதியளிக்கும் என்று சிருகண்டனுக்குத் தெரியும்.

அம்மா பேசவில்லை. ஒரு நிமிஷம் காற்று வீசவில்லை. அம்மாவும் மகனும் இனிமேல் என்ன பேசுவார்கள் என்பதை அறிய வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் செவிகூர்ந்து நின்றது போல் தென்னையும் வாழையும் அசைவற்று நின்றன. காற்று மீண்டும் வீசியது மீண்டும் கச கச பட பட பட சத்தம்.

அம்மா மெதுவாக ஒவ்வொன்றாக சொன்னாள்.

“உங்கப்பாவிற்கு நிறைய கஷ்டம் இருக்கு சிரு.”

“எனக்கு தெரியும் அம்மா” அந்த பதிலை எதிர்பார்க்காதிருந்த தாய்க்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது.

“என்ன தெரியும்”

“நாம் இப்போ ரொம்ப கஷ்டத்தில் இருக்கிறோம் என்று.”

“கஷ்டம் என்னாண்ணு சொல்லு.”

“நம்முடைய நிலம் கைவிட்டுப் போகிற நிலைமை வந்திருக்கு இல்லையாம்மா?”

இப்படி பேசுவது தன் மகன்தானா? தாய் வியப்படைந்தாள்.

“இதை யாரு உனக்கு சொன்னாங்க?”

“எனக்கு அவ்வளவு தெரியாதாம்மா?” தான் இன்னும் சின்னக் குழந்தையல்லவென்று அவன் அறிவிப்பதாக இருந்தது.

சற்று நேரத்திற்குக் கஷ்டங்களைப் பற்றிய எல்லா சிந்தனையும் மறைந்தது. தாய் மகனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள். “என் மகனே ”

சிருகண்டன் லேசாக சிரித்து விட்டுப் பேசாமல் இருந்தான். எத்தனையோ விஷயங்கள் தெரியும். ஆனால் அம்மாவிடம் சொல்ல முடியாது அவன் மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

“இதென்னவோ ஏதோ இவ்வளவு நேரம் அங்கே ஏன் நிறுத்தி னாங்க?”

அம்மா அந்தரங்கத்தில் பீதியை வெளிப்படுத்தினாள்.

சிருகண்டனுக்குப் பதில் தெரியாது. இருந்தாலும் அவனது மனம் நிலப்பிரபுவின் வீட்டு பக்கம் திரும்பியது. நான்காண்டுகளுக்கு முன் ஒருமுறை இதே நிலப்பிரபுவின் வீட்டு முற்றத்தில் கண்ட ஒரு காட்சி அவனது நினைவில் உயர்ந்து வந்தது.

...மாலை நேரம். நிலப்பிரபுவின் வீட்டு முன் மக்கள் கூட்டமாகக் கூடுவதைக் கண்டு சிருகண்டனும் ஆட்டக்காரர்களோ வித்தைக்காரர்களோ வந்திருக்கலாமென்று யூகித்தான். சிருகண்டனும் அங்கு சென்றான். ஆனால் அங்கு விளையாட்டேதும் இருக்கவில்லை. மாறாக நடுத்தர வயதான ஒரு விவசாயி வராந்தாவில் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த தன்னைவிட இளையவரான நிலப்பிரபுவின் முன்னால், மண்ணில் கவிழ்ந்து படுத்துக் கொண்டு கையெடுத்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். சிருகண்டன் அங்கு சென்றபோது எங்கும் அமைதி. இனி நிலப்பிரபு என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்பதையறிய அனைவரும் ஆவலுடன் காதைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு நின்றிருந்தார்கள்.

நிலப்பிரபு ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர் தொடர்ச்சியாக சிக ரெட்டை இழுத்துப் புகைவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு இடமும் வலமும் சேவகர்கள் கைகட்டி நின்றனர்.

மெளனத்தை முறித்துக் கொண்டு நிலப்பிரபுவின் குரல் ஒங்கியது.

“என்னா? சொல்.”

விவசாயி பதில் சொல்லவில்லை.

“விளையாடறான் சோம்பேறி நாயி. இன்னும் இரண்டு கொடுடா.”

அருகில் சாட்டையுடன் நின்றிருந்த ஒரு தடியன் முன்னால் வந்து

படுத்திருந்த விவசாயியின் முதுகில் நாலுவாங்கு வாங்கினான். இருப்பினும் அந்த விவசாயி எழுந்திருக்கவில்லை. பூமிதேவியின் மடியில் முகம் வைத்திருந்த அவனுடைய தலை நிமிரவே இல்லை. தொடர்ந்து நிலப் பிரபு எழுந்து வந்து அடிபட்ட விவசாயிக்குச் சுற்றிலும் ஓங்கி மிதித்துச் சீறிக்கொண்டு இங்கும் அங்கும் நடந்தான்.

சிருகண்டன் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு படுத்திருந்தவன் யார் என்று பார்க்க முயற்சித்தான். ஆனால் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை.

கடைசியாக நிலப்பிரபுவின் உத்திரவு கிடைத்தபோது சேவகர்கள் அந்த விவசாயியைப் பிடித்திழுத்துத் தூக்கி நிறுத்தினார்கள். அவன் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நின்றான். அந்த முகத்தில் நிறைய மண் இருந்தது நெற்றிக் காயத்தில் இருந்து சிந்திய இரத்தமும் கண்ணீரும் மண்ணில் கலந்து குழைத்து வைத்ததுபோல் முகத்தில் ஓட்டியிருந்தது. நிலப்பிரபு சிகரெட்டைக் கீழே போட்டு மிதித்துத் தேய்த்தார், அவனுக்கு அருகில் வந்தார். கழுத்தைப் பிடித்துக் குலுக்கினார்.

“நானை மாலைக்குள் இருநூறு ரூபாய் கொண்டு வராவிட்டால் உன்னைப் பிடித்துப் போலீசில் ஒப்படைப்பேன் ”

சேவகர்கள் அந்த விவசாயியை முன்பக்கம் தள்ளினார்கள். மக்கள் கூட்டம் இருபக்கமும் விலகி நின்று அவருக்குப் போக வழிவிட்டார்கள்.

கூட்டமும் கலைந்தது. சிலர் அந்த விவசாயியைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் என்னவென்று தெரிந்துகொள்ள பக்கத்தில் இருந்த ஒரு சிறுவனிடம் சிருகண்டன் கேட்டான்:

“ஏன் அவரை அடிச்சாங்க?”

“எதுக்கோ யாருக்குத் தெரியும் ” அந்தச் சிறுவன் சொன்னான்.

அவனும் வேடிக்கைப் பார்க்க வந்திருந்தானே தவிர விஷயம் என்னவென்று தெரியாது. ஆனால் ஜனங்களின் வாயிலிருந்து பலதும் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“அவன் தவறுதான். தோட்டத்தை விட்டு ஏன் போனான்?”

“அவன் பொண்டாட்டிக்குச் சொகம் இல்லாததாலே போனானாம், கண்ணப்பு.”

“தோட்டத்திலேயிருந்து யாராவது திருடினார்களா?”

“தேங்காய், பலாக்கா, வாழைக்கா, காய்கறிகள் ஒண்ணும் பாக்கியில்லையாம் ”

“ராவோடு ராவு இதெல்லாம் எந்த ஊருக்குக் கொண்டு போய்ட்டாங்க?”

“அவனே திருடி வித்துட்டு வந்துட்டானோ, என்னவோ?”

“இல்லை. திருடுபோன சாமான் எல்லாம் எஜமான் வீட்டிலேயே இருக்கா?”

அந்தக் கடைசி கேள்விக்கு மௌனம் பதில் அளித்தது. அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஒருவர் மட்டும் பலமாகச் சிரித்தார்.

“இல்லெ நாள் சாயந்திரத்திற்குள்ளே நஷ்டஈடு கொடுக்க அவனுக்கு இருநூறு ரூபாய் யாரு கொடுப்பாங்க?”

“கடன் வாங்கணும்.”

“நம்ம கிராமத்திலே அவ்வளவு கடன் கொடுக்கிற ஆள் யாரு?”

“வேற யாரு யஜமான் தான்.”

அந்த வார்த்தை கேட்டுச் சிரிக்க இரண்டு மூன்ற பேர் இருந்தனர்.

“எப்படியானாலும் நாலஞ்சு வருஷம் காடு வெட்டி சுத்தம் செய்து பாடுபட்டு அவன் ஒரு தோட்டத்தை உண்டாக்கினான். இப்ப திருட்டு நடந்தது என்று கூறி அவனை விரட்டுவாங்க அவ்வளவுதான்.”

இப்படிச் சொன்னவர் பெருமூச்சு விட்டார். அப்போது சிருகண்டனை முக்கியமாக அலட்டிக் கொண்டிருந்த பிரச்சனை ஒன்றும்பட்டும் தான்.

பணம் கொடுக்காவிட்டால் போலீசில் ஒப்படைப்பார்கள். நிலப் பிரபு சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் இந்த கிராமத்தில் போலீஸ் இல்லை, அப்பொ பின்னெ எப்படி போலீஸ்கார்களிடம் கொடுக்க முடியும். உயரமாகச் சிவப்பு தொப்பி வைத்த போலீஸ் தூரமாக உள்ள நகரத்தில் இருந்து எப்போதாவது வருவதை சிருகண்டன் பார்த்திருக்கிறான். அப்போது சிறுவர்கள் மறைந்திருந்து போலீஸ்காரனைப் பார்ப்பார்கள். இந்த விவசாயியைப் பிடிக்கப் போலீஸ் பட்டணத்தில் இருந்து வருமா? அல்லது அவனைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் சேர்ப்பார்களா? சந்தேக நிவர்த்திக்காகப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு விவசாயியிடம் கேட்டான்:

“ஏம்மாமா போலீஸ்காரங்க வந்திருக்காங்களா?”

எல்லோரும் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட சிறுவனைப் பார்த்தார்கள்.

“யாருக்குத் தெரியும்?” அந்த விவசாயி பதிலளித்தான்.

“வந்தும் இருக்கலாம், யஜமானனடைய உத்தரவு கிடைப்பதற்காக வீட்டுக்குள்ளேயே காத்திருக்காங்களோ என்னவோ?”

கடினமான துக்கத்துடன் சிருகண்டன் வீட்டை யடைந்தான். நிலப்பிரபு படுமோசமானவன் என்று அவனுக்குப் பட்டது. வயலிலிருந்து அப்போதுதான் வீட்டிற்கு வந்திருந்த தந்தையிடம் கண்டதை எல்லாம் அவன் விவரித்தான். ஆனால் அவர் அதில் எந்த அக்கறையும் காட்டவில்லை. அலட்சியமாக ஊம் கொட்டினார். அப்பா நிலப்பிரபுவைப் பழித்துப் பேசுவார் என்று சிருகண்டன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. மகனுக்குச் சோர்வு ஏற்பட்டது.

.....அன்று மிகவும் இளமையில் நடந்த ஒரு சம்பவம் இன்று ஆகாயத்தை நோக்கி அந்தச் சம்பவத்தை நினைத்துக் கொண்டு படுத்துக் கிடந்தபோது அவனுக்கு மயிர்க்கூச்செறிந்தது. அப்பாவுக்கு நிலப்பிரபு வீட்டில் ஏதாவது சம்பவித்திருக்குமா?....

அன்று கொடுமைக்கு உள்ளான விவசாயி என்ன ஆனான்? சிருகண்டனுக்குச் சரியாக ஞாபகமில்லை. ஆனால் பிற்பாடு அவரை எங்குமே காணவில்லை. அந்த வருஷமே ஊரைவிட்டுப் போயிருப்பார். இன்று தன்னுடைய அப்பா....

“சிரு உங்கப்பா வராரு எழுந்திரு” அம்மாவின் வார்த்தைகள் சிருகண்டனின் சிந்தனைளை தடை படுத்தியது. சிருகண்டன் எழுந்து உட்கார்ந்து இருட்டில் தூரமாகப் பார்த்தான். நிலவு நிதானமாக உதிக்கிறது. அந்த பக்கம் அருகாமையில் ஒரு தீப்பந்தத்தின் வெளிச்சம். தீப்பந்தத்தை வீசி பாதையைப் பார்த்து வருபவர்....

அம்மா உள்ளே சென்று மண் விளக்கில் கொஞ்சம் தேங்காய் எண்ணையை ஊற்றி அடுப்பில் இருந்து விளக்கைக் கொளுத்திக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

முற்றத்திற்கு வந்தபோது அப்பா தீப்பந்தத்தை அணைத்தார். வாழையடியில் மண்குடத்திலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து கை கால் கழுவினார். உள்ளே வந்து இடுப்பிலிருந்து துண்டையெடுத்துத் துடைத்தார்.

எரிந்து கொண்டிருந்த மண் விளக்கை அவர் பார்த்தார். “மண்ணெண்ணை இல்லையா” அவர் கேட்கவில்லை.

இன்று அவர் ஆற்றில் குளிக்கவிலையென்று அம்மாவுக்கு தெரிந்த. கணவர் காலையும் முகத்தையுந் தான் கழுவினார். “குளிக்க விலையா” அவள் கேட்க வில்லை.

நிலப்பிரபுவின் வீட்டில் என்ன நடந்தது என்று தெரிய வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் அவள் இருந்தாள். அவர் முகத்தின் பரிதாப நிலையைக் கண்டு ஒன்றும் கேட்க முடியாமல் அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“ரொம்ப நேரமாகல்லே” அவள் சாப்பாட்டிற்கு பாத்திரத்தை வைத்தாள்.

“எல்லாம் முடிய இவ்வளவு நேரமாச்சி” அவர் பதில் சொல்லிக் கொண்டு சாப்பிட உட்கார்ந்தார் துக்கம் தோய்ந்த கண்களுடன் பக்கத்திலிருந்த மகனை ஒரு முறை பார்த்தார்.

“எல்லாம் முடிய இவ்வளவு நேரமாச்சி” -என்று தான் சொன்னார். அப்படியானால் என்ன அது? என்ன நடந்தது? அம்மா பாத்திரத்தில் கஞ்சியை ஊற்றினாள். இலைத்துண்டில் உப்பும ஒரு துண்டு ஊறுகாயும்; இரண்டு வாய் சாப்பிட்ட பிறகு அப்பா கூறினார்.

“இனிமேல் நாம் யஜமானின் குடியானவர்கள் கல்யாணி.”

குரல் தடுமாறியது. கண்ணில் நீர் நிறைந்தது. கல்யாணி பேசவில்லை. யாரோ கழுத்தைப் பிடித்து நெரிப்பதுபோல் அவள் வேதனைப்பட்டு நின்றாள்.

சிருகண்டனுக்கு அப்பா சொன்னதன் அர்த்தம் புரிந்து விட்டது. அப்பா அம்மாவை பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடும் வழக்கம் இல்லை. ஆனால் இப்பொழுது வாழ்க்கையின் சோதனை கட்டத்தில் மனைவியைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தார்.

மேலும் இரண்டு வாய் சாப்பிட்டுவிட்டு அப்பா எழுந்தார்.

“எனக்கு போதும்”

சிருகண்டனுக்கும் தொண்டையில் ஏதோ தடுத்தது. எழுந்து போக வேண்டுமென்று தோன்றியது. ஆனால் அப்படி எழுந்து போனால் அம்மா சாப்பிட மாட்டார்கள். அவன் அங்கேயே உட்கார்ந்தான். அம்மா பெருமூச்சுடன் கேட்டாள்:

“உனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் கஞ்சி வேணமா?”

“வேண்டாம் பசிக்கல்லெ.”

“பெரியவர்கள் மாதிரி சிருகண்டன் சொன்னான், அதைக் கேட்டு அவளே ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள்.

அப்பா சாப்பிட்ட அதே பாத்திரத்திலேயே அம்மா சாப்பிடத் தொடங்கினாள். அவளுடைய கண்ணில் இருந்து இரண்டு துளி கண்ணீர் பாத்திரத்தில் விழுவதைப் பார்த்தான். துக்கத்திற்கு மூக்கு ராகம்

மீட்டியது. அம்மாவின் மூக்கில் தண்ணீர் நிறைந்து சத்தம் செய்வதை அவன் கவனித்தான்.

....இவ்வாறு சாப்பாடு முடிந்தது. தூங்குவதற்கு முன் வெற்றி லைப் பாக்கு போடுவது சிருகண்டனுடைய அப்பாவின் பழக்கமாக இருந்தது. இந்த இரவு அவர் அதைப் பற்றி நினைக்கவே இல்லை. அம்மா கொடுக்கவும் இல்லை. அளவுகடந்த சூழ்நிலைமையில் அழாமல், கூச்சலிடாமல் கனமான இதயத்தைக் கட்டுப்படுத்தி அம்மாவும் அப்பாவும் நடந்து கொண்ட முறை சிருகண்டனை மெளனியாக்கி விட்டது.

கல்யாணி எப்போதும் போலவே இரண்டு பாய் விரித்தாள்.....ஒன்றுடன் சேர்த்து இன்னொன்று கிழிந்த துணிகளை விரித்தாள். போர்த்திக் கொள்வதற்கு கிழிந்த ஒரு கம்பளியும். வெளியில் போய் வந்து கதவுத் தட்டியை மறைத்துக் கணவனிடம் கேட்டாள்.

“விளக்கு அணைக்கட்டுமா?”

“ஊம்.”

ஏதோ அதல பாதாளத்திலிருந்த கிளம்பி வந்த வேதனைக் குரல். சாதாரணமாகப் பாயில் தலை சாய்த்த உடனேயே சிருகண்டன் தூங்கி விடுவான். இன்று அவன் கண் திறந்தே படுத்திருந்தான், தாய் தந்தையரின் சம்பாஷணையைக் கேட்பதற்காக செவிமடுத்ததுக் கொண்டு.

குடிசையைச் சுற்றிலும் நிலவு வந்தது. ஓலைகளின் இதழ்களுக்கு கிடையினூடேவும் சுவர் விரிசல் வழியாகவும் நிலவு நகர்ந்து உள்ளே வந்து நலன் விசாரித்தது. நிலாவுடன் குசலம் பேசக்கூடிய நிலையில் அந்தக் குடிசையின் மனம் இருக்கவில்லை. அந்தப் பால் நிலவை யாரும் கவனிக்கவே இல்லை.

உள்ளே நொறுங்கிய ஒரு இதயத்திலிருந்து தொட்டால் அறுந்து விடுகிற மெல்லிய இழைகள் போல வார்த்தைகள் வெளி வந்தது.

“யஜுமான் இவ்வளவு கடுமையாக இருப்பாரென்று நாள் ஒருபோதும் நெனக்கலை கல்யாணி.”

“போகட்டும் அதையே மனசில் வச்சிக்கிட்டிருக்காதீங்க.”

“பெரியவர்கள் சம்பாதித்த துண்டு நிலம். நான் நாசப் படுத்திட்டேன். என்னை மாதிரி மாபாவி யாராவது இருப்பாங்களா?”

“நேற்று வரை சொந்த நிலமுள்ள விவசாயி; ஊரிலெ நமக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. இன்னிக்கு நாம குடியானவர்கள். அடியாட்கள்.....”

கல்யாணி பெருமூச்சு விட்டாள்.

“நீ எப்போதாவது கணக்குக் கூட்டி பார்த்திருக்கிறாயா கல்யாணி? நாம்பத் திருப்பிக் கொடுத்த வட்டி யெல்லாம் சேர்த்து பார்த்தா அவரு கொடுத்த கடனை விட எத்தனையோ மடங்கு அதிகமாக இருக்கும்.”

“கடன் வாங்கினாலேயே அப்படித்தான்”

“அவரை சாஸ்தாங்கமாக நமஸ்கரித்தேன். காலைப் பிடித்து அழுதேன்-கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுக்கச் சொன்னேன். ஆயிரம் ரூபா நீ எங்கே இருந்து கொண்டு வருவேன்னு கேக்கறாங்க. தேவையானால் உள்ள நிலத்தில் பாதியை விக்கிறேன்னு சொன்னேன். அதைக் கேட்ட உடனேயே கோபப்பட்டுக் குதித்தார். இப்போ இந்த நிமிஷமே

58

பணத்தைத் திருப்பித் தரவேண்டும். இல்லெண்ணா கோர்ட்டிலே ஏத்து வேன்னாரு. கோர்ட்டுக்குப் போய் ஏதாவது விவசாயி சீர்ப்பட்டிருக்கிறானா? அங்கு பலபேர் இருந்தார்கள்... எல்லாம் ஆமாஞ்சாமிகள்.

“பாவம்! கோர்ட்டிலே ஏத்தாதீங்க. சமாதனமா இங்கேயே தீர்த்துக் கொடுங்க என்றெல்லாம் எனக்காக வாதாடினார்கள்; நாடகமாடினார்கள். என்னப்பா இப்படிப்பட்ட யஜமானன் வேறெ-கிடைக்க மாட்டார்; நீ இந்த நிலத்தை யெல்லாம் அழிச்சொழிச்சிட்டு எங்கே பிச்சை எடுக்கப் போறே? இங்கேயே யசமானன் கிட்ட குடியானவனாக இருக்கலாம். நிலமெல்லாம் அவருக்கு எழுதிக் கொடுத்துட்டு குத்தகைக்கு நீயே எடுத்துக்கோ-என்றார்கள். எனக்கு ஒண்ணும்புரியல்லே. போலீஸ், கோர்ட்டு, ஜெயில் இত্যையெல்லாம் யோசனை செய்தேன்-சிறுகண்டனைப் பற்றியும் உன்னைப்பற்றியும் நினைவு வந்தது. பயந்துட்டேன், கல்யாணி.”

ஏதோ வேதனையில் அவஸ்தை படுவது போல் அம்மாவின் உடல் மெதுவாக உருண்டது. அப்பா ஒரு நிமிஷம் பேசாமல் இருந்தார். பிறகு தொடர்ந்தார்:

“அப்படி ஒத்துக் கொண்ட பிறகு வீட்டுக்குப் போக கொஞ்ச நேரம் வேண்டுகொண்டு கேட்டேன். என்ன நெனச்சாரோ என்னமோ, அது முடியாது என்று சொன்னார். இப்பவே முடிக்கணும்னு பிடிவாதம் செய்தார். பட்டேலையும், சேனப்பனையும் கூப்பிட்டாங்க. காகிதம் தஸ்தாவேஜை எல்லாம் தயாராயிடுச்சி. பட்டேல் அதை படித்தார். என் ரேகையும் வாங்கிட்டாங்க.”

அம்மா மெதுவாகக் கேட்டாள்: “எழுதினதெல்லாம் சரியா இருந்ததா?”

“சரியோ தப்போ யாருக்குத் தெரியும்?” எனக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரிந்திருந்தால் இப்படி நடந்திருக்குமா? எப்படியானாலும் நெலம் அவரதென்று எழுதிக் கொடுத்தாச்சு, பின்னே எப்படி எழுதினா என்ன?”

கொஞ்ச நேரத்திற்கு யாரும் பேசவில்லை. உடம்பில் ஏதோ ஒரு புண் உடைந்து விட்டது போல் இருந்தது, அம்மாவுக்கு.

“யசமானன் நல்லவரென்று தானே அன்னிக்கெல்லா சொன்னீங்க?” அம்மாவின் கேள்வி அப்பாவின் முகத்தில் இருந்து சூடான பெருமூச்சு வந்தது.

“மஹா நீசன்! வட்டிக்கு மேலே இளநீர், தேங்கா, காய்கறி, கரும்பு இত্যையெல்லா காலா காலத்திலே கப்பம் கட்டற மாதிரி கொடுத்தேன். நம்ம விதைப்பும் அறுப்பும் முடிஞ்சு உடனேயே அவன் நிலத்திலே கூலி இல்லாம வேலை செய்தேன். அதொண்ணும் அவன் நெனக்கவே இல்லை. அன்னிக்கு அவன் மக கல்யாணத்திற்கு கல்யாண வரி குடுத்ததில்லாம அடிமை வேலை வேற செய்தேன்....”

“ஒண்ணும் சொல்லாதீங்க.... இதெல்லாம் சொல்லி என்ன பலன்?”

“உள்ளே நெருப்பு எரியுது கல்யாணி என்ன செய்தா ஆறும்?”

“நம்ம தலையெழுத்து என்ன செய்ய முடியும்? ஆண்டவன் எழுதினதில்லையா?”

“ஆண்டவன் என்ன எழுதினாரோ? என்னமோ?”

பெருமூச்சு, இதயவேதனை, வாய்த்திறக்கும்போது ஏற்படக்கூடிய அசைவு, இடையிடையே பேச்சு.

சிருகண்டன் ஏராளமான அனுபவங்களைப் பெற்று வந்த நாள் இங்கு அவைகளையெல்லாம் துச்சமாகத் தூக்கித்தள்ளக் கூடிய மலை போன்ற துக்கம் வாய் திறந்து கொண்டிருக்கிறது.

.....சிருகண்டன் விழித்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். விளக் கில்லை, புரண்டு புரண்டு படுத்தான். தூக்கம் வரவேயில்லை.

அம்மாவும் அப்பாவும் தாழ்ந்த குரலில் பேசிக் கொண்டே யிருந் தார்கள். மூச்சையடக்கி அவன் அதைக் கேட்டுக் கொண்டு படுத்திருந் தான்.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

6

அடுத்த நாள் சிருகண்டன் அப்புவைத் தேடிக் கொண்டு வயலுக்குச் சென்றான். உச்சி நேரம். நண்பனைக் காலைமுதல் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அப்புவிற்ரு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. அதற்குள் அப்புவின் அம்மா கணவனுக்கும் மகனுக்குமாக கட்டுச்சோற்றுடன் வந்தார்கள்.

“இந்த வெயில்லெ அம்மா ஏன் இதைக் கட்டிகிட்டு வந்தீங்க? குட்டியை அனுப்பியிருந்தா போதாதா?” அப்பு அம்மாவிடம் கேட்டான்.

இப்படிக் கட்டுச்சோறு கட்டி வருவதில் தனக்குள்ள ஆனந்தம் என்னவென்று அந்த மடையனுக்கு எப்படி தெரியும்? அந்த தாய் சிரித்தாள். அவன் சிருகண்டனிடம் கேட்டான்:

“அம்மாயெல்லாம் செளக்கியமா, மகனே?”

சிருகண்டன் ‘ஊம்...’ என்றான். “இப்படி தினம் வீட்டிலேயே இருக்காங்களே...எங்க வீட்டிற்கு ஒரு நாள் வரக்கூடாது”

நண்பனின் அம்மாவின்மீது அம்மா காட்டிய அன்பு அப்புவை மகிழ்வித்தது.

“நான் சொல்றேன்.”

பையனின் குரல் சோர்ந்திருந்ததைக் கண்டு அம்மா கேட்டான்:

“என்னடா கொஞ்சம்கூட சுறுசுறுப்பில்லாமெ?”

“அவன் எப்பவும் அப்படித்தான்,” நண்பனைப் பற்றி அப்பு சொன்னான். அவன் நண்பனைப் பார்த்து சிரித்தான்.

அப்புவின் அப்பா மாடுகளை நிழலில் கட்டிப் புல் கொடுத்தார்.

ஓடையில் இறங்கி கையையும் காலையும் கழுவி வந்தார். மூன்று பேர்களையும் பார்த்தார். அம்மா சாப்பாட்டுப் பாத்திரத்தின் கட்ட விழ்த்து சிருகண்டனைக் கூப்பிட்டாள்.

“வாடா கொஞ்சம் சாப்பிடு.”

“எனக்கு வேண்டாம்.” சிருகண்டன் தலையை ஆட்டினான்.

“உன் பெருமையெல்லாம் காட்டாம வா” அப்புவின் அப்பா அதிகாரத்தோரணையில் அழைத்தார்.

“எனக்கு வேண்டாம். வீட்டிலேயிருந்து சாப்பிட்டுத் தான் வந்தேன். இப்பத்தான் சாப்பிட்டேன்.”

“அப்படியானா விடு” கட்டாயப் படுத்த மனமில்லாமல் அம்மா சொன்னாள். அப்பா சாப்பிட்டுக் கொண்டே சிருகண்டனை நினைத்து

“சாப்பாடு முடிஞ்சா அப்புறம் என்ன வேலை? ஊரு சுத்தறுதான் இல்லெ! உங்கப்பா உனக்கு ரொம்ப செல்லம் குடுக்கறாரு இல்லெ?”

சிருகண்டன் இன்னும் பேசவில்லை; அமைதியாகச் சிரித்து கல் தூக்கிப் போட்டு விளையாடிக் கொண்டு வயலைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“கொஞ்சாமல் இருப்பாங்களா? ஒரே மகன் திரு மகனில்லையா?” அப்புவின் அம்மா நீட்டிக் கூறினாள்.

“பசங்கெல்லாம் இப்ப ரொம்ப கெட்டுப் போறாங்க.” முணுமுணுத்துக் கொண்டே அப்பா சிருகண்டனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“பீடி பிடிக்க ஆரம்பிக்கல்லெ?”

அப்புவிற்கு கோபம் வந்தது. “நாங்க பீடி பிடிக்கிறவங்கல்ல.” அவன் கோபத்துடன் கூறினான். தாங்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை அந்த நிமிஷமே விளக்க வேண்டுமென்ற அளவுக்குக் கோபம் வந்தது.

அம்மா சிரித்தாள்.

“சின்னவங்க எதுக்கு பீடி புடிக்கிறாங்க. கெட்டப் பழக்கம் எல்லாம் பெரியவங்களுக்குத்தானே?”

குடிக்கிற பழக்கம் இருந்த தன்னை மனைவி விமர்சிக்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட அவர் கண்ணை உருட்டி அவளைப் பார்த்தார். அம்மா ஏன் அப்படிச் சொன்னார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சிறுவர்கள் பரஸ்பரம் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

அப்பாவும் மகனும் சாப்பிட்டு ஓடையில் கை கழுவினார்கள். ஒழுக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த சுத்தமான தண்ணீரைக் குடித்தார்கள். அம்மா அதே தண்ணீரில் பாத்திரங்களைக் கழுவினார்கள். மனைவி கொண்டு வந்திருந்த வெற்றிலை பாக்குக் கட்டெடுத்து அதில் ஒரு பாங்கை மனைவிக்கும் கொடுத்தார்.

மரத்திற்கடியில் நிழல் இருந்த போதிலும் வெளியிலே வெயில் தகதகவென்று கொளுத்தியது.

கணவன் மனைவியிடம் “நீ இனிப் போகலாம்.”

“உம் புறப்படறேன்.”

“அம்மா கூட நீயும் போறியா அப்பு?”

மகனைப் பார்த்து கேட்டார்.

சிருகண்டன் கூடப்போக நல்ல சந்தர்ப்பம். சம்மதம் தெரிவித்து விடு என்று உள்ளம் கூறியது ஆனால் அப்பாவைத் தனியாக வேலை செய்ய விட்டு விட்டுப் போவது சரியல்ல வென்று அவனுக்குப் பட்டது.

“மாடுகளைக் குளிப்பாட்டி தொழுவத்திற்குக் கொண்டு போக வேண்டாமா?”

“அதெ நான் பார்த்துக்கறேன். நீ போறதா இருந்தா போ. ஆனா வெய்லெ சுத்த மட்டும் போகக் கூடாது. அடங்கியிரு”

அப்பு ‘உம்’ என்றான். அம்மா மகனையும் மகனுடைய நண்பனையும் கூட்டிக் கொண்டு குடிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டாள். அப்புவின் அப்பா நிழலில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு மாடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டு கையை தலையணையாக வைத்துக் களைப் பாறினார்.

...முதல் நாள் போனதெங்கே என்ற விவரத்தை வீட்டில் சொல்லாமல் வெற்றிகரமாக பொய் சொல்லி ஏமாற்றிய விஷயத்தை சிருகண்டனிடம் சொல்ல வேண்டுமென்பதில் அப்புவுக்கு அவசரம். அதைப் போலவே மகன் பொறுக்கியாகி விடுவான் என்றெல்லாம் அப்பா

கூறியதைப் பற்றி சிருகண்டனிடம் சொல்லி கூட்டாகச் சேர்ந்து சிரிக்க வேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான். ஆனால் அம்மா கூடவே இருந்ததனால் அதெல்லாம் நடக்கவில்லை.

சிருகண்டனுக்குள் ஒரு இதயம் அழுது கொண்டிருந்தது. அப்பு விற்க அதைத் திறந்து காட்டினால் மட்டுமே அவனுக்கு நிம்மதியேற்படும். அம்மாவுடன் புறப்பட அப்புவிற்கு அவனுடைய அப்பா கட்டளையிட்டபோது சிருகண்டனுக்கு மகிழ்ச்சியேற்பட்டது. ஆனால் நினைத்ததை யெல்லாம் சொல்ல இப்போது வசதிபடவும் இல்லை. நண்பர்கள் பேசாமல் நடந்தார்கள். அந்த அமைதியில் அவர்களே ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஒரு வருடத்திற்கு முன் ஏன் சில மாதங்களுக்கு முன்கூட இப்படி நடந்திருக்காது. ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றிற்குத் தாவிப் பரஸ்பரம் தொடர்பற்ற நூறாயிரம் பிரச்சனைகள் குறித்து நாட்கணக்கில் பேச அவர்களால் முடிந்தது. ஆனால் இப்பொழுது அப்படிப் பேசுவது சிரமமாக உள்ளது. எந்தப் பிரச்சனையைப் பற்றிப் பேசினாலும் கடைசியில் அது மாஸ்டர் வரை சென்று ஆழமான சிந்தனை விஷயமாக மாறும். அதற்குமேல் செல்ல அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவ்வளவு ஞானம் அவர்கள் பெற்றிருக்கவில்லை.

ஒருவர் மட்டும் நடந்து செல்லக் கூடிய நடைபாதை வழியாகத் தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வரும் சிறுவர்களைப் பார்த்து அம்மா கேட்டாள்:

“என்ன பேசாம இருக்கீங்க ‘வெயில்’ சகிக்க முடியல்லவெ, இல்லே?”

“இல்லெம்மா இந்த வெயிலெல்லாம் எங்களுக்கு ஒரு கணக்கா? இல்லையா சிருகண்டா?” அப்பு நண்பனைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினான்.

சிருகண்டன் சொன்னான்:

“இந்த வெயிலெல்லாம் நாலு நிமிஷம் இருக்கும். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளே குளிர்ந்த காற்று வீசும்.”

அம்மா அதை மறுக்கவில்லை. பையன்கள் கூறியதை அங்கீகரித்ததனால் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியேற்பட்டது. வீட்டிற்குச் சென்று கொஞ்ச நேரத்திற்குள் வெளியே தாவி விடலாம் என்று அவர்கள் கருதியிருந்தார்கள். ஆனால் அது நடக்காது என்ற விஷயம் இப்போது தெளிவாகிவிட்டது.

முன் பக்கமாகச் சிலர் வருகிறார்கள். மூன்று பேர்களும் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கினார்கள். அவர்கள் கடந்து செல்ல வழி விட்டார்கள். அவர்களும் விவசாயிகள் தான். ஆனால் அறிமுகம் இல்லாதவர்கள்.

“போனவங்க யார் சிருகண்டா” அப்பு கேட்டான். “தெரியல்ல. நம்ம கிராமத்தவர்கள் அல்லவென்பது நிச்சயம். அடுத்த கிராமத்துக்காரர்களாக இருக்கணும்.”

“செறுவாத்தார ரெயில் நிலையத்திற்குப் போறவங்களா இருப்பாங்க இல்லியா?”

“அவர்கள் கையிலெ இருக்கிறக் கட்டைப் பார்த்தா அப்படித் தெரியுது. ஊருக்குப் போறவங்க போல இருக்கு.”

சிறுவர்கள் இவ்வாறு யுக்தி பூர்வமாக யூகங்கள் செய்வதைக்

கண்டு தாய் ஆனந்தமடைந்தாள்.

அப்பு அம்மாவிடம் கேட்டான்:

“இருட்டிலெல்லாம் இப்படிப்பட்ட வழியில் நடப்பது கஷ்டமில்லையாம்மா? தடுக்கி விழுவோம்; பாம்பும் இருக்கும்.”

அம்மா அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த முயற்சித்தாள்.

“அதனாலெதான் சொல்றோம். பசங்க இருட்டானா வெளியிலிறங்கி நடக்கக் கூடாதென்று.”

பசங்களானாலும் பெரியவங்களானாலும் ஒரே மாதிரிதான்.

“நான் சொல்வதாயிருந்தால் ஒவ்வொரு வீட்டிலேயும் ஒரு டார்ச்சு லைட் அவசியமானது இல்லையா சிருகண்டா?”

இரவில் சுற்றியலையும் சாகசப் பயணங்களுக்கு டார்ச்சு வேண்டுமென்றுதான் அப்பு சொல்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சிருகண்டன் கூறினான்:

“ஊம் டார்ச்சு இருந்தால் அதிகப் பயனளிக்கும்.”

“அதே போல ஒவ்வொருத்தர் கையிலேயும் ஒரு தடி வேண்டும் இல்லையா?”

“ஊம்.”

அப்பு சம்பாஷணையின் போக்கை அம்மா பக்கம் திருப்பினான்.

“இந்த வருஷம் நீலேசுவரம் உற்சவத்தின்போது எனக்கு ஒரு டார்ச்சு வாங்கித் தரணும், அம்மா.”

அப்பு சிரித்தான்.

“அது ஓரணாவுக்குக் கிடைக்குமா என்ன?”

அப்பு கோபித்துக் கொண்டான். “ஓரணாவுக்கு மெழுகு வத்தி கிடைக்கும்.”

“நல்லதுக்கு ஒரு ரூபாயாவது தரணும். மாஸ்டர் வெச்சிருக்காரே அதுக்கு அவ்வளவு கொடுத்தாராம்” சிருகண்டன்தான் விபரம் சொன்னான். ஒருமுறை வாங்கினால் அப்புறம் பாட்டரிக்காகச் செலவிருக்கிறது என்பதையும் சொல்ல நினைத்தான் சொல்லவில்லை. செலவுள்ள காரியமானதால் அப்புவின் அம்மா வேண்டாம் என்ற சொல்லிவிட்டால்...!

“என் கிட்டே காசு ஏது? உங்கப்பா கிட்டியே சொல்லு?” அம்மா கைகழுவி விட்டாள்.

அப்பு அம்மாவைப் புகழ ஆரம்பித்தான், “நல்ல காரியம் அப்பா எப்போதாவது எனக்கு ஏதாவது செய்திருக்காரா நீயே சொல்லு”

“உங்க பாட்டிகிட்டே சொல்லு.”

“சரி சரி அது கிடைச்ச மாதிரிதான்!”

“இது நல்ல கூத்து. என் கிட்டே காசு இல்லெ.”

“அப்படியானால் நான் மங்கலாபுரமோ, காசர் கோடோ சென்று பணம் சம்பாதிக்கிறேன், ஒரு டார்ச் லைட் வாங்கி வீட்டுக்கு வரேன்.” சிருகண்டன் சிரித்தான்.

“ஒண்ணுதான் கொண்டு வருவியா? எனக்கு ஒண்ணு கொண்டு வரக் கூடாதா?”

“போதும் போதும் தலைக்கிறுக்கு” அம்மா குரலை உயர்த்தினாள். அப்பு விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை.

“அப்படியானால் வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்னு சொல்லு.”

“உற்சவத்துக்குத்தானே அப்பொ பார்க்கலாம்”

“பாக்கறதுக்கு என்ன இருக்கு?”

“ஆகட்டுண்டா, காச இருந்தா வாங்கித் தரேன்.”

“ஓஹோ, காச இருக்கும். எனக்குத் தெரியாதா உற்சவத்துக்கு அப்பா காச கொடுக்காம இருப்பாரா?”

அம்மா அப்புறம் ஒன்றும் பேசவில்லை. டார்ச்சு கிடைப்பது உறுதியாகிவிட்டதனால் அப்புவிற்ரு மகிழ்ச்சியேற்பட்டது.

இப்படி நடந்து கொண்டிருந்தபோது குளிர்ந்த காற்று வீசத் தொடங்கியது.

“பார்த்தியா நான் அப்பவே சொல்லல்லெ.”

முன்னதாகவே ஒரு விஷயத்தை வெளிப்படுத்திய திருப்தி ஏற்பட்டது சிருகண்டனுக்கு.

“இப்பதான் ஆத்திலே குளிக்கணும் இல்லையா சிருகண்டா?”

இது அப்பு தொடுத்த இரண்டாவது தாக்குதலாக இருந்தது. அம்மா இன்னொரு முறை அவர்களிடம் தோற்கப் போகிறாள்.

ஆனால் இம்முறை அந்தத் தாய் விட்டுக் கொடுக்கும் நிலையில் இல்லை. அவள் பயமுறுத்தினாள்.

“நீ இன்னிக்கு ஆத்தங்கரைக்குப் போனாப்பாரு உங்கப்பாகிட்ட சொல்லி இரண்டு பேருக்கும் சரியான பாடம் கத்துக் கொடுக்கிறேன்.”

அப்புவிற்ரு சிரிப்பு வந்தது.

“அவனை ஏன் என் கூட சேர்க்குறே?” அவன் ஆத்திலெ குளிக் கிறதே இல்லை. மீன் பிடிச்சிட்டுப் போயிருங்கிற பயம் அவனுக்கு...இல் லையடா?”

சிருகண்டன் அவனுக்கு முன் நடந்து செல்லுகிற அப்புவின் முதுகை நோண்டினான். பேசவில்லை.

“நீ என்னெல்லாம் சொல்றே எதுக்கு இப்படிப் பேசிறியோ என்னமோ? ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம்.” அம்மாவுக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது.

கொஞ்ச தூரம் நடந்ததும் குடிசையை அடைந்தார்கள். இளைய வனான குட்டி முற்றத்திலேயே நின்றுருந்தான். அவன் உறக்கக் கூவி பாட்டியிடம் தெரிவித்தான்.

“அம்மா வந்துட்டாங்க’ அப்புவும் வந்தாச்சு.”

“இவங்கெல்லாம் நேத்தே வந்துட்டாங்க” சிருகண்டன் விசாரிப் பதற்கு முன்னாலேயே அப்பு விபரத்தைச் சொன்னான்.

திருக்கரிப்பூரிலுள்ள விஷேசங்களை எல்லாம் அறிய அப்பு ஆவ லாக இருக்கிறான் என்பது பாட்டிக்குத் தெரியும். கதையளக்க இன் னொருவனும் அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டான். அவன் சீக்கிரம் வந்தது அவர்களுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. ஆனால் அப்புவிற்ருப் பிரச் சனை அதுவல்ல. நேற்று இரவு பாட்டியுடன் கதை பேச அவன் விரும்பினாலும் இன்னு இப்போது அதற்கு நேரமில்லை. சிருகண்டனு டன் எப்போது வீட்டை விட்டு வெளியே போவது; தாங்கள் சம்பந் தப்பட்ட முக்கியமான பிரச்சனைகளை எப்போது பேசுவது-என்பது பற்றிய சிந்தனை அவனை அலட்டியது.

சிருகண்டன் அப்புவின் பாட்டியைப் பார்த்தான். முதல் தடவை பார்ப்பது போல் அந்த குடிசையைப் பார்த்தான். நாங்கள் விவசாயி

கள்; அப்புவின குடும்பமும் அப்படித்தான். ஆனால் தங்களுடைய மாடுகள் கைவிட்டுப் போய்விட்டன. இவர்களுக்கு ஒரு ஜோடி மாடுகள் இருக்கின்றன. தங்களுடையவை நிலப் பிரிபுவின் கைவசமாகிவிட்டன. இவர்களுக்கு தங்களைவிடக் கொஞ்சம் அதிகமாக நிலம் உண்டு. இந்த வீடும் அப்படித்தான். தங்களுடைய வீட்டை விட நல்லவீடு. அப்படிப் பார்த்தால் தரித்திரர்களான இன்னும் பல விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய குடிசைகளைவிட இது எவ்வளவோ மேலானது. எல்லாவற்றையும் விட அழகான வீடுகள் வேறேயுண்டு. அந்தக் கிராமத்தின் தனவான்களும் கனவான்களுமான இரண்டு நிலப்பிரபுக்களின் வீடுகள்.

“சிருகண்டா என்னடா இப்படி யோசனை செய்துகிட்டு நிக்கறே?” அப்புவின பாட்டி.

“ஒண்ணுமில்லெ பெரியம்மா.” சிருகண்டன் சிரமப்பட்டு புன்முறுவல் செய்தான்.

குடிசைக்குள் சாப்பிடுவதற்கு ஏதாவது உண்டா? இல்லை யென்று தெரிந்த பிறகு அப்பு வெளியே வந்தான்.

“ஏய் சிருகண்டா நம்முடைய சந்து, பீடிக்கடை திறந்திருக்காணாம்.” அப்பு.

“யார் அந்த சந்து?”

“திருக்கரிப்பூர் சந்து. அன்னிக்கொரு நாள் நான் உங்கிட்டே சொல்லலெ?”

“ஓஹொ, அவனா?”

“ஊம் நம்ம ரெண்டு பேரும் ஒருமுறை அங்கே போய் வருவோம்.” சிறுவர்களின் சம்பாஷணை முழுவதையும் கேட்காத பாட்டி உடனே கேட்டாள்:

“எங்கே போறீங்க?” பாட்டி கோபப்படுவார்கள் என்று தெரிந்த அப்பு மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

“திருக்கரிப்பூருக்கு.”

“திருட்டுப் பசங்களா அவ்வளவு தைரியமா உங்களுக்கு? இந்தக் கிராமத்துக்கு வெளியிலே காலு வெச்சிங்க, ரெண்டு பேர் முட்டியும் உடைக்கிறேன்.”

“போகும்போது உன்னையும் கூட்டிட்டுப்போறோன் பாட்டி.”

“போடா திருடா கெழவியெ கேலி செய்றீங்களா?”

இந்தச் சம்பாஷணை சிருகண்டனுக்கு மகிழ்ச்சி அளித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவனுடைய உள்ளம் முழுவதும் குடும்பத்தின் துக்கம் நிறைந்துள்ளது. முகம் சோர்வடைந்துள்ளது.

“ரொம்ப நேரமாயிடுச்சி, வீட்டுக்குப் போகலாம், மண்ணெண்ணெய் அப்பவே தீர்ந்து போச்சி. நேற்று கொண்டு வரமுடியல்ல. இரவை இருட்டிலேயே கழிச்சோம்.”

சினைகிதன் போகப் புறப்படுகிறான். அப்புவுக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது. ஆனால் ஒரு நிமிஷம் கூட வீணாக்காமல் கழித்த முன் தினத்தைப் பற்றிக் கூறியதைக் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டான். வீட்டிலிருந்து கழட்டிக் கொள்ள சரியான சந்தர்ப்பம் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அப்பு சொன்னான்:

“அம்மா, சிருகண்டன் கூட கொஞ்ச தூரம் போய்வரேன்.”

மகனைத் தடுத்து நிறுத்துவது சாத்தியமல்ல என்று உணர்ந்த தாய்

தனது கடமையை நிறைவேற்றினான்.

“அப்பா என்ன சொன்னாரு? வெயில்லே வெளியிலே போகாதே; வீட்டிலேயே படுத்துக்கோன்னு சொல்லல்லே?”

“அது போகட்டும்மா இந்தப்பட்ட பகல்லே யாராவது வீட்டிலே படுத்துத் தூங்குவாங்களா? நாங்க இப்ப வந்துடுறோம்.”

“ஊம் போடாப்பா.”

அம்மா அப்படிச் சொன்னபோது வெளியில் இருந்து பாட்டி கேட்டாள்.

“அம்மாவுக்கு என்னடா சொல்லிக் கொடுக்கிறே?”

“சீக்கிரம் வந்துடறேன் திருக்கரிப்பூர் சங்கதிகளையெல்லாம் சொல்லணும்” அப்பு சிரித்துக் கொண்டே வெளியில் சென்றான். பாட்டிக்குத் துணையில்லை. நேரத்தைப் போக்கக் குட்டி மட்டுமே கதி. அவனெ கிட்டே பிடித்து இழுத்தான். பாதையருகில் சென்ற போது அப்பு கேட்டான்.

“ஆத்தங்கரைக்குப் போகலாமா? “அம்மாவும் அப்பாவும் போகக் கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் அவனுடைய மனம் அந்தப் பக்கமே இழுக்கப் பட்டது.

சிருகண்டன் அதிக உற்சாகமில்லாமல் கவலையோடு கூறினான்.

“வேண்டாம் அப்பு. ரொம்ப வருத்தமாக இருக்கிறது. இங்கேயே கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து பேசலாம்.”

நண்பனுக்கேதோ நேர்ந்துவிட்டது என்று அப்பு சந்தேகப் பட்டான். என்னவோ இருக்குமென்று யூகிக்க அவனால் முடியவில்லை. மனதில் புதிய கருத்துக்கள் உருவாகியிருக்கின்றன. உற்சாகமாக இருக்கவேண்டிய நேரத்தில் சோர்வடைந்திருப்பதா? சரியல்லவென்று அவனுக்குப் பட்டது. சிருகண்டனை வேதனைப் படுத்துகிற பிரச்சனை எதுவாக இருக்குமென்று அவன் யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

இருவரும் அருகிலிருந்த குன்றை நோக்கி நடந்தார்கள். குன்றின் அடிவாரத்தில் அங்குமிங்குமாக முந்திரி மரங்கள் நிற்கின்றன. மரங்களெல்லாம் காய்த்து நிறைய பழங்களுடன் நிற்கின்றன.

அதில் ஒரு மரத்தடியில் அவர்கள் அமர்ந்தார்கள். காய்ந்த இலைகளினால் நிலம் மூடப்பட்டிருந்தது. ஆட்களின் கால் சத்தம் கேட்டு ஓர் ஓணான் இலைகளுக்கிடையிலேயே ஓடி ஒரு புதரில் ஒளிந்து கொண்டது. அப்பு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தான். மரத்தின் ஒரு பக்கத்தில் கசிந்து வரும் பசையைக் கண்டான். அதைத் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும், உடைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணியபோதிலும் சிருகண்டனைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாவே இருந்தான். வேறொரு சந்தர்ப்பமாக இருந்தால் அந்தப் பசையை உடனே எடுப்பான். அது தான் வழக்கம். அப்படி எடுத்துவைத்து மாதத்திற்கொருமுறை பள்ளிக் கூடத்தின் தேவைக்கென்று மாஸ்டரிடம் கொடுத்துவிடுவான்.

சிருகண்டனுக்குத் தன்னைச் சுற்றிலும் உள்ள எதிலும் நாட்டம் போகவில்லை அவன் பெரிய ஒரு காய்ந்த இலையை எடுத்து அதை விரலால் கீறிக்கொண்டிருந்தான்.

யோசித்த பிறகு அவனால் யூகிக்க முடிந்த மிகப் பெரிய காரணத்தை முன்வைத்தான்.

“நேற்று வந்து சேர் நேரமானதுக்காக வீட்டிலே, ஏதாவது சொன்

ராங்களா, சிருகண்டா ?”

“இல்லை”

சிருகண்டன் அதிகமாக ஒன்றும் பேசவில்லை.

“பின்னென்ன நடந்தது.”

அந்தக் கேள்விக்கு உடனே பதில் வந்தது:

“எங்க நெலம் போயிடுச்சு அப்பு, “அப்புவிற்ரு அந்த வார்த்தைகளை நம்ப முடியவில்லை. அவன் வாயைத் திறந்து இமை கொட்டாமல் நண்பனைப் பார்த்தான்.

“உண்மையா ?”

“உம், எங்கப்பா ஓர் ஆயிரம் ரூபா கடன் வெச்சிருக்காருன்னு நான் சொல்லலியா ?”

“ஆமா, ஆமா.”

“அதுக்குப் திலாக யசமான் நெலத்தைப் பறிச்சிக் கிட்டாரு, இப்போ அவர் நிலப் பிரபு; நாங்கள் குடியானவர்கள்.”

“என்ன அநியாயம்?” அப்பு ஆத்திரம் அடைந்தான். அவனுடைய நரம்புகள் துடித்தன அவன் ஒரு மரத்தில் சாய்ந்தான். அருவருப்புடன் துடித்துக் கொண்டு சொன்னான்:

“இந்தக் கிராமத்தில் ரெண்டு நிலப்பிரபுக்கள் நாட்டரசர்களாயிட்டாங்க. அவர்கள் அரசர்கள் நாம் பிரஜைகள் ஊம் ”

சிருகண்டன் நிதானமாக விவரித்தான்.

“இனியெப்போ வேணுமானாலும் குத்தகைச் சரியாகக் குடுக்கல்லெ. அது இது என்று சாக்குப் போக்கச் சொல்லி யசமான் எங்களை வெளியேத்தலாம். அப்புறம் எங்களுக்குன்னு சொல்றதுக்கு எதுவும் இருக்காது. குந்தியிருக்க இடமில்லாமல் நாங்கள் ஊரைவிட்டுப் போகணும்.”

சிருகண்டன் உண்மையை முன்வைத்தான். ஆனால் அப்பு ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

“நீ பேசாது இரு. யாரும் ஊரைவிட்டுப் போறப் பிரச்சனையே இல்லெ.”

‘உனக்குத் தெரியாதப்பு. மாஸ்டர் சொல்லல்லெ’ அதே மாதிரி தான் நடக்குது. விவசாயி நிலத்தை இழந்து ஒட்டாண்டியாகிறான்; பிச்சைக்காரனாகிறான். பிறகு உடலுழைப்புக்குள்ள சக்தியைத் தவிர வேறொன்றம் மிச்சமிருப்பதில்லை. அவன் அதை நகரத்திலோ வேறெங்கையோ கூலிக்காக விற்கிறான்...”

“அது சரினனே வெச்சுக்கோ. ஆனால் எப்பவும் அப்படித்தான் இருக்குமா? வருங்காலத்தில் ஒருநாள் இந்த அநீதிக்கு இரையானவர்களுக்கெல்லாம் நீதி கிடைக்குமென்றும் மாஸ்டர் சொல்லலியா ?”

சிருகண்டன் பேசவில்லை. மாஸ்டர் அப்படிச் சொல்லி இருந்தார் என்பது உண்மைதான். ஆனால் இன்னொன்றையும் சொல்லியிருக்கிறாரே; மக்கள் ஒன்று பட்டு அணிவகுத்தால் மட்டுமே அது சாத்தியமாகும்; அதற்குப் போராட்டமும் தேவைப்படும்; அந்தப் போராட்டத்தில் விவசாயிகள் கஷ்டங்களையும் நஷ்டங்களையும் தாங்கவேண்டியிருக்கும்; தாய்நாட்டை அடிமைப்படுத்தியுள்ள அன்னிய சக்தியின் முதுகெலும்பை உடைக்க வேண்டும். அதன்பின் அதனுடைய அஸ்திவாரத்தையே அழிக்க வேண்டும்.

அந்த வார்த்தைகளெல்லாம் சிருகண்டனின் நினைவில் வந்தன. அப்புவிற்கும் அது தெரியும். இருப்பினும் அவன் ஆவேசத்தோடு பேசினான்.

நண்பனின் மௌனம் அப்புவிற்கு வருத்தம் ஏற்படுத்தியது என்ன சொன்னால், என்ன செய்தால், சிருகண்டனுக்கு அமைதியேற்படும்? அவன் சிந்தித்தான். அவன் சிந்தனை இயற்கையாகவே மாஸ்டரை நினைவுபடுத்தியது:

“மாஸ்டர் ஊருக்கு வந்துட்டாரா?” அவன் கேட்டான்.

“பார்த்தியா?”

“ஊம். காலையிலே நான் போயிருந்தேன்.”

திடீரென்று அப்புவிற்கு வேறொரு விஷயம் நினைவுக்கு வந்தத. “நேற்று அவருகூட செறுவத்தாருக்கப் போயிருந்தோம் என்று சொன்ன விஷயத்தைத் தெரிவிச்சியா?”

“ஊம்.”

அந்தப் பதில் அப்புவிற்கு நிம்மதியளித்தது. இருப்பினும் மற்ற விஷயங்கள் அவனை வேதனைப் படுத்தின.

“நெலத்தை இழந்த விஷயத்தைச் சொன்னியா?”

“ஊம். சுருக்கமாகச் சொன்னேன். பள்ளிக்கூடம் திறக்கிற நேரமாக இருந்தது.”

“என்ன சொன்னார்?”

“இதுவரை மற்றவர்களுக்கு வந்ததைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டீர்கள். இப்போது உங்களுக்கே வந்துள்ளது. கவலைப்பட வேண்டாம்-என்று சொன்னார்.”

“அவ்வளவுதானா?”

“வேறென்ன அவர் சொல்லினும்?”

“ராத்திரி வீட்டுக்கு வருவதாகவும் சொன்னார்.”

“மாஸ்டர் சிருகண்டனின் வீட்டிற்கு வரும்போது அவனும் அங்கிருக்க வேண்டும் அப்புவிற்குத் தோன்றியது.

“நானும் வரட்டா?”

“வா, ஆனால் மாஸ்டர் வரும்போது நேரம் அதிகம் ஆகும். யசமானனுடைய ஆட்களின் கண்லே படாமதானே வரவேண்டியிருக்கு?”

“அது சரிதான். நேரமானா இன்னிக்கு அப்பா என்னைச் சும்மா விடமாட்டார்.”

அப்பு மரத்தில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து நீலவானத்தில் தலை கீழாகத் தொங்குகிற வெண்மேகத் தட்டுக்களில் பார்வையைச் செலுத்தினான். பிறகு அமைதியாக நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிருகண்டன் பக்கம் திரும்பினான். ஒரு பெரிய எறும்பு சட்டையின் வலக்கை வழியாகச் சிருகண்டனின் கழுத்துப் பக்கமாக ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்பு எழுந்து அந்த எறும்பைப் பிடித்தான். கொல்ல மனம் வரவில்லை; தூர வீசினான்.

சிருகண்டன் அதைப் பார்த்தபோதிலும் பார்த்தாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவன் நேராக உட்கார்ந்து முதுகை உயர்த்திப் பெருமூச்சு விட்டான்.

அப்புவிடம் இவ்வளவும் சொல்லி முடித்த பிறகு சிருகண்டனுக்கு

நிம்மதியேற்பட்டது....கடைக்குப் பாய் மண்ணெண்ணெய் வாங்கிவர அம்மா எனக்காகக் காத்திருப்பாள் என்ற நினைவு வந்தபோது அவன் எழுந்தான்.

“இனி நான் போகட்டுமா?”

அப்புவும் எழுந்தான். முதுகில் ஒட்டியிருந்த சருகுகளை யெல்லாம் உதறினார்கள்.

“ஊம், நானும் வீட்டுக்குப் போகிறேன்.” அமைதியாகக் கொஞ்ச தூரம் போன பிறகு நடைபாதை இரண்டாகப் பிரிந்தது. பிரிவதற்கு முன் அப்பு கேட்டான்.

“நாளைக்குப் எங்க பார்க்கலாம்?”

“இன்னிக்கு மாதிரியே வயலுக்கு வரட்டுமா?”

“ஊம், வா.”

இருவரும் பிரிந்தனர்.

அப்பு அந்த நேரம் வரை மிகவும் உற்சாகப் பெருக்குடன் நடந்தான். ஆனால், சிருகண்டன் அவனை வழியனுப்பியதோடு மிகவும் பெரிய வேதனை அவனை ஆட்கொண்டது. பிரகாசமான ஒரு மாலையில் கார்மேகங்கள் திடீரென வந்து ஆகாயத்தை மூடிக் கொண்டது போல, நடந்து போகின்றபோது பாதையில் தடையாக இருந்த செடி, கொடிகள் பக்கம் கைநீட்டி, கையில் கிடைத்த குச்சி, இலை, கொடி அனைத்தையும் அறுத்து வீசிக் கொண்டு முன் சென்றான்.

இருட்டுவதற்கு இன்னும் கொஞ்ச நேரமிருக்கிறது. உடனே வீட்டிற்குச் சென்று அவன் செய்ய வேண்டிய தொன்றுமில்லை. அங்குப் பாட்டியுடன் பேசிக் கொண்டிருக்க தற்சமயம் மனமும் இல்லை. மீண்டும் வயலுக்குப் போனால்? மாடுகளை ஆற்றுக்குக் கொண்டு வந்தால்? பலவற்றையும் சிந்தித்தான். கால்கள் மட்டும் இலட்சியமின்றி அசைந்து கொண்டிருந்தன.

செறுவத்தூருக்குப் போகிற வழியில் பல வயல்களில் சுற்றித் திரிந்து ஆற்றங்கரை யோரமாக கிழக்கு நோக்கி நடந்தான். எதிர் பக்கமாக யாரோ வருகிறார்கள். அவர்களைப் பார்க்க விருப்பமில்லாத அப்பு, நதிக்கரையை விட்டு மீண்டும் வயல்பக்கம் திரும்பினான். கால்களைப் போலவே சிந்தனையும் இலட்சியம் இன்றி அலைந்தது. திருக்கரப்பூரிலுள்ள சந்து; சிருகண்டனுடைய குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள அவல நிலை, இளமைப் பருவத்தின் கசப்பான ஏதோ எண்ணம், புலமைமிக்க மாஸ்டர், அவரைவிட அறிவு படைத்த பண்டிட், அவருடைய முழங்குகின்ற குரல்.

பூமி யாருடையது?

இது நமது தாய் நாடு.

இந்த நாடு யாருடையது?

இது நமது நாடு.

விவசாய நிலம் யாருடையது?

விவசாயினுடையது.

விவசாய நிலம் விவசாயிக்கு.

அவன்தான் அதன் சொந்தக்காரன் இல்லையா?

ஆம், சந்தேகம் இல்லை.

அப்புவிற்கு அதெல்லாம் தெரியும்.

ஆனால் சிருகண்டனுடைய அப்பாவிற்ரு நிலம் போய் விட்டது. நாளை அந்தக் குடும்பத்தை நிலப்பிரபு நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றி நடுத்தெருவில் நிறுத்துவான். சிருகண்டனின் அம்மாவும் மகனையும் கூட்டிக் கொண்டு பராரிகளாக ஊரை விட்டுப் போவார்கள். புரட்சிப் பாதையில் வந்த கொண்டிருக்கிற சிருகண்டனுக்கு இப்பவே இப்படி நடக்கலாமா? இது சரியா? இது நீதியா?

இது சரியல்ல; நீதியும் அல்ல. நெஞ்சு குமுறுகிறது.

.....சூரியன் மூழ்கி இருட்டானபோது அப்பு வீட்டை யடைந்தான்.

அப்புவின் அப்பா இன்னும் வரவில்லை. மண்ணெண்ணெய் விளக்கிற்கு முன்னால் முட்டியூன்றி உட்கார்ந்து கொண்டு அப்புவின் தம்பி பாடம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இளையவனான குட்டி, குறும்பு செய்து அவனுக்குத் தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“தம்பியிடம் அப்பு கேட்டான்.”

“மாஸ்டர் ஏதாவது கேட்டாரா?”

தம்பி அண்ணனைப் பார்த்தான். மீண்டும் புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு,

“எப்போ வந்தாங்கன்னு கேட்டாரு.” வேறொன்றும் மாஸ்டர் கேட்க மாட்டாரென்பது தெரியும். தம்பியிடம் சொல்லக் கூடியது வேறொன்றுமில்லை.

அப்புவின் அம்மா முற்றத்தில் தண்ணீர் சுடவைக்கக் கூடிய பெரிய மண் குடத்தில் தண்ணீர் நிரப்பி, தீ மூட்டினாள். வயலிலிருந்து திரும்புகிற ஆண்கள் குளிப்பதற்குகான தயாரிப்பு. அப்பு முற்றத்தில் உட்கார்ந்தான்: அரைநிர்வாணக் கோலத்தில், காற்று வாங்க, அடுப்பில் எரிந்து கொண்டிருந்த காய்ந்த ஓலையின் தீச் சுடரின் ஒளி இவனது முகத்திலும் நெஞ்சிலும் நடனமாடியது.

பாட்டிக்கு அவன் அப்படி உட்கார்ந்திருப்பது பிடிக்கவில்லை.

“என்னடா அப்படி உட்கார்ந்திருக்கிறே? கிழவன் போல. என்ன உன் கப்பலு மூழ்கிப் போச்சா?”

அப்பு பேசவில்லை.

அம்மாவின் அனுதாபமான விசாரணையும் இருந்தது

“என்னடா சொகமில்லையா?”

அப்பு முகத்தை உயர்த்தினான். களிவான கண்களுடன் அம்மாவைப் பார்த்தான்.

“நல்ல சுகமா இருக்கேம்மா.”

....காளை மாடுகளின் மணியோசை கேட்டது. அதற்குப் பின்னால் கலப்பையைத் தோளில் ஏற்றிக் கொண்டு அப்புவின் அப்பாவும் வந்தார். அம்மா மாடுகளைக் குடிசையின் பின் பக்கமுள்ள தொழுவத்தில் கட்டினாள்.

அப்பா ஏரையும் கலப்பையையும் தாழ்வாரத்தில் வைத்தார்.

“அப்பாடா.” அவர் பெருமூச்சு விட்டார்; தரையில் உட்கார்ந்தார்.

நேரம் சென்றதான் வந்திருக்கிறார். கள்ளுக் கடைக்குப் புறப்படற மாதிரித் தெரியவில்லை. அப்பு அப்பாவையே பார்த்துக் கொண்

டிருக்கிறான். சிருகண்டனின் வீட்டாருக்கு வந்திருக்கக்கூடிய அவல நிலையைப் பற்றி அப்பாவிடம் சொல்ல வேண்டும். ஆனால், வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

சின்னவர்கள் இரண்டு பேரும் சாப்பிட்டுத் தூங்கி விட்டார்கள். அப்பு அப்பா கூட குளித்தான். அவர்களெல்லாம் ஒன்றாகச் சாப்பிட உட்கார்ந்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில் அப்பாவின் கேள்வி:

“சிருகண்டன் இருட்டாகறது வரைக்கும் இங்கேயே இருந்தானா?”

இயற்கையான அந்தக் கேள்விக்கு அப்பு பதிலளித்தான்:

“கொஞ்ச நேரம் இங்கிருந்துட்டு வீட்டுக்குப் போனான்.”

அம்மா மீண்டும் சோறு கொண்டு வந்தான். அப்பா கையை இடையில் வைத்துத் தடுத்தார்.

“சிருகண்டனுடைய அப்பாவுக்கு நெலம் போயிடுச்சு”

அப்பு தலையைத் தாழ்த்தி சாப்பாட்டில் பார்த்துக் கொண்டே பெரியவர்களின் பேச்சைக் கவனித்தான்.

“அப்படியா” பாவம் அம்மாவின் ஆத்திரம் கூட பாட்டியின் கூச்சல்.

“யாரு யசமானனே எடுத்துக்கிட்டரா?”

“ஊம் கடன் பாக்கி இருந்தது”

இதுமட்டும் சொல்லிவிட்டு அப்பா மௌனமாக இருக்கிற மகனைப் பார்த்தார். அவனுடைய நெருங்கிய நண்பனின் குடும்பத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறபோது எவ்வித சலனமின்றி இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்.

“சங்கதி என்னான்னு தெரிஞ்சுதா?” மிகவும் தாழ்ந்த குரலில் பதில் வந்தது:

“ஊம், அப்பவே தெரிஞ்சுது”

“அப்பவேயா? யார் சொன்னாங்க”

“சிருகண்டன் மத்தியானமே சொன்னான்.”

“சிருகண்டன்.”

அப்பா அவ்வளவு சொல்லி நிறுத்தினார். சிறுவர்கள் இத்தகைய சங்கதிகள் பேசுகிறார்கள் என்பது அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அம்மா கேட்டாள்.

“இருந்தும் நீ ஒண்ணுமே சொல்லலேயே?”

அப்பு சொல்லவில்லை. முற்றத்தில் அடுப்பின் வெளிச்சத்தில் மிகவும் சோர்வுற்று வருத்தத்துடன் உட்கார்ந்திருந்த மகன் சித்திரத்தைத் தாயின் மனம் தெளிவாகப் பார்த்தது. அப்பு பேசவில்லை. ‘வீட்டில் சொல்லாத எத்தனை எத்தனை விஷயங்கள் இருக்கின்றன?, அவனது அந்தரங்கம் உருவாகிவிட்டது.

அப்பா யோசித்துப் பதில் கிடைக்காமல் தோல்வியடைந்தவரைப் போல் தலையாட்டினார். சாப்பிட்டு எழுந்து சென்றார்.

காலம் மாறிக் கொண்டிருந்தது. கோடைக் காலம் விடிந்து மழை தொடங்கிவிட்டது. மாம்பழம் தீர்ந்து விட்டது. ஓட்டைவிழுந்த கொட்டைகள் மட்டும் பாக்கி உள்ளன. அதெல்லாம் நனைந்து ஊறிப் பச்சை மண்ணில் ஆழ்ந்து முளைத்துவிட்டன. தேஜஸ்வினி துள்ளிப் பெருகி மகிழ்ச்சியில் திளைத்தாள். சின்னப் படகுகள் பயத்தினால் கதையிலேயே இருந்து விட்டன. சாகசக்காரர்கள் ஆற்றில் அடித்து வருகிற மரத்தடிகளைப் பிடித்தார்கள். அந்த வகையில் அப்புவின் சம்பாத்தியம் பத்து தேங்காய்கள் தான். அவன் அதையெல்லாம் கட்டியெடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தான்.

“சாகப் பயமில்லையாடா உனக்கு; நாசமாய்ப் போ உன் தேங்காயும் வேணா மாங்காயும் வேணா. உங்கப்பா கிட்டே சொல்லி இன்னிக்கு உனக்கு நல்ல பலகாரம் வாங்கித்தாரேன், என்ன ” அவனுடைய அம்மா சீறினாள். ஆனால் அப்பு சிரித்தான். அவனும் அவனையொத்த வயதுடையவர்கள் யாரும் இதில் சோடையில்லை. பெரியவர்களும் அப்படித்தான்.

அந்தக்காலத்தில்தான் மாஸ்டர் ஒரு புதியதிட்டத்தை ஆரம்பித்தார். மாலை நேரங்களில் பள்ளிக் கூடத்தில் பத்திரிகை படிப்பது.

செறுவாத்தாரிலிருந்து தினசரி அவர் பத்திரிகை வரவழைத்தார். ஆரம்பத்தில் யாருக்கும் இதில் அதிக அக்கறை இருக்கவில்லை. ஆனால் அடிக்கடி வந்த கதைகளும் நகைச்சுவைத் துணுக்குகளும் ஆட்களை கவர்ந்தன. பத்திரிகை படிப்பது பொழுது போக்குவதற்கான ஒரு மார்க்கமாக மாறியது. வேலையில்லாதிருந்த நேரங்களில் விவசாயிகள் பீடி பிடித்துக் கொண்டும் வெற்றிலை பாக்கு போட்டுக் கொண்டம் பள்ளிக்கூட வராந்தாவில் உட்கார்ந்து கொண்டு மாஸ்டருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டார்கள்.

அந்த ஊரில் பிரபல நிலப்பிரபுக்கள் இரண்டு பேர் மஹாபிராமணான நம்பூதிரி ஒருவர். இல்லத்தரசிகள் வீட்டிற்கு வெளியே தலை காட்டியதில்லை. இன்னொரு நிலப்பிரபு நம்பியார். புலையர்கள் ஆனாலும் முதுகில் தட்டிக் கன்னத்தில்தொட்டு எப்படியாவது பேச வைக்கிற கெட்டிக்காரன். வயதில் நம்பூதிரியைவிட இளையவர். மாஸ்டர் வருவதற்கு முன் அவருடைய வீட்டில் மட்டுமே பத்திரிகை வந்து கொண்டிருந்தது. பத்திரிகை வரவழைக்கிற தான் ஒரு நாகரிகப்பிரியன் என்ற உறுதியான கருத்து அவருக்கு இருந்தது.

மாஸ்டர் பத்திரிகை வரவழைக்கிறார் என்று தெரிந்த போது

நம்பியார் தோளை ஒருமுறை குலுக்கினார். “போகட்டும் படிச்சவனாச்சே படிக்கிற பழக்கம் விட்டுப் போகக்கூடாதே, அதில்லையென்றால் பிற குழந்தைகளுக்குப் படிப்புத் சொல்லி கொடுக்க முடியாதே”- என்று நினைத்து அடங்கியிருந்தார்.

ஆனால் பள்ளிக் கூட வராந்தாவில் மாலை நேரத்தில் விவசாயிகளும் வந்து உட்காரத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தபோது நம்பியாருக்குக் கோபம் தலைக்கேறியது. பள்ளிக் கூட மேனேஜிங் கமிட்டியின் தலைவரான அவர் மாஸ்டருக்கு ஆள் அனுப்பினார். மாஸ்டர் நிலப்பிரபுவின் அருகில் வந்து இயற்கையான புன்முறுவலுடன் நின்றார். சித்திரவேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய நாற்காலியில் மிருதுவான குஷனில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த நம்பியார், தனக்கு முன்னால் தூரமாகப் போட்டிருந்த பெஞ்சைச் சூட்டிக் காட்டிச் சிகரெட்டை பற்ற வைத்தார்.

“உட்காருங்க.” மாஸ்டர் பணிவுடன் உட்கார்ந்தார். அவருடைய கையில் அன்றைய ‘மாத்ரூமி’ சுரட்டி வைத்திருந்தார். நம்பியார்கடைக் கண் வீசிப் புருவத்தை உயர்த்திப் பிறகு இறக்கிச் சிகரெட்டுகையை விட்டு, ஒரு நிமிஷ நேரம் அமைதியாக இருந்துவிட்டு பிறகு கேட்டார்.

“பள்ளிக் கூட வேலையெல்லாம் சரியா நடக்குது இல்லையா?”

“ஓ”

“நீங்க நல்லாப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். என் குழந்தை தினமும் உங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்.”

இந்த அழகான வார்த்தைகளுக்குப் பின்னால் வேறு எதையோ மறைத்து வைத்திருக்கிறார் என்பதை மாஸ்டர் புரிந்து கொள்ளாமலில்லை. அவர் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னார்:

“அவன் என்ன சொல்றானோ என்னமோ?...எது எப்படியோ பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து பிள்ளைகள் ஓடிப் போவது குறைந்ததுள்ளது.”

இவ்வளவு நயமாக இவனுடன் பேசவேண்டியதன் அவசியம் என்ன? நம்பியார் சிந்தித்தார். தனது செய்கையில் தனக்கே அதிருப்தி ஏற்பட்டது. மனத்திலுள்ளதைப் பகிரங்கமாகச் சொன்னால் என்ன? ஆனால் கடினமான வார்த்தைகள் தனது இலட்சியத்தை அடைவதற்குத் தடையாக இருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட நம்பியார், கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்தி அமைதியாக இருந்து சிகரெட் புகைத்தார்.

கூப்பிட்டனுப்பியது ஏன் என்பதை மாஸ்டர் அதற்குள்ளாகவே யூகித்திருந்தார். ஆபத்தில் விழாமல் இருக்கக் கவனமாக இருக்கவேண்டுமென்று முன்னதாகவே தீர்மானித்துக் கொண்டுதான் மாஸ்டர் வந்திருந்தார். சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பேசுவதற்குத் தயாரான நிலையில் அவர் சொன்னார்.

“ஏதோ ஒரு விஷயம் சொல்றதுக்கு இருக்குன்னு சொன்னாங்களே ?”

அந்த வார்த்தையின் தொனியிலிருந்து மாஸ்டரை அளக்க முயற்சித்துக் கொண்டு நம்பியார் சொன்னார்.

“அவசரமில்லையே ”

“ச்சேச்சே, அவசரம் ஒண்ணுமில்லே.”

பிள்ளைகளெல்லாம் சீக்கிரம் வீட்டுக்குப் போயிடல்லே?”

“ஆமாம். விளையாட்டையும் முடித்து அனுப்பி விட்டேன்.”

“அப்படன்னா சொன்னாப் போல வேண்டிய அளவு ஓய்வு இருக்கும்.”

விவசாயிகளுக்குப் பத்திரிகை படித்துச் சொல்லும் வேலை இருக்கிறது என்று மாஸ்டரையே சொல்ல வைக்க நம்பியார் முயற்சித்தார். ஆனால் மாஸ்டர் அவ்வளவு சுலபமாக வலையில் விழக்கூடிய மீனாக இருக்கவில்லை.

“சொன்னது சரிதான். பொழுதுபோக்க வேறுவழியில்லாததனாலே பத்திரிகை வரவழைத்துப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“அடே கெட்டிக்காரா” நம்பியார் நினைத்தார். “என்னை வீழ்த்தி விட்டானே”

கம்பீரத்தின் முகமூடியணிந்து கொண்டு அவர் கூறினார். “அதைப்பற்றிப் பேசத்தான் உங்களை வரவழைத்தேன். விவசாயிகளெல்லாம் மாலை நேரத்தில் பள்ளிக் கூடத்தின் வராந்தாவில் ஒன்று கூடுகிறார்களாம். அவர்களுக்கு மூளையே இல்லை. கேடு கெட்ட கூட்டம். நீங்கள் ஒரு அப்பாவி! ஒண்ணும் தெரியாத அவர்களோட பேசறீங்க. இவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று உங்களுக்கு தெரியாது. தக்க நேரத்தில் உங்களையே விழுங்கி விடுவார்கள்.”

முகம் சிவந்து வருவதுபோலத் தோன்றியது. மாஸ்டர் பொறுமையுடன் சத்தமின்றி உமிழ்நீரை விழுங்கினார்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை.” அவர் மெதுவாகச் சொன்னார்.

“உங்களுக்குத் தெரியாது மாஸ்டர் இவங்கெல்லாம் எப்படிப்பட்டவங்கன்னு எனக்குத் தெரியும் நீங்கள் அவர்களைத் தூரமாக நிறுத்தினால்தான் அவர்கள் உங்களை மதிப்பார்கள். கல்வியில்லாதவர்கள்-சமஸ்கிருதத்தில் ஒரு சொல் இருக்கிறதே, அதுபோல-வெறும் மிருகங்கள். அவர்களை மிருகங்களாகவே பார்க்க வேண்டும். அவர்களுக்குப் புரியக் கூடியது ஒரே பாஷை மட்டும்தான். பிரம்புத்தடியின் பாஷை. என்ன சொல்றீங்க?”

மாஸ்டர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவருடைய முகம் அதிகமாகச் சிவந்தது. உதடுகள் லேசாகத் துடிக்கத் தொடங்கின. கை சுருட்டி வைத்திருந்த பத்திரிகையின் மீது இறங்கியது. கோபத்துடனும் அகம்பாவத்துடனும் உறுதியான குரலிலும் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று மனம் தூண்டியது. நாடித்துடிப்பு அதிகரித்தது. சரியான தந்திரம் அமைதி மட்டுமே என்று மாஸ்டர் தனக்குத் தோனே உபதேசம் செய்தார். தன்னைத் தான் மறந்து முட்டாளாகக் கூடாது என்று அவர் உறுதி கொண்டார்.

பேசாமலிருக்கிற மாஸ்டரை நம்பியாருடைய கண்கள் பரிசோதித்தன. அவருடைய வார்த்தையின் செல்வாக்குக் குட்பட்டுப் பீதியடைந்த குழந்தையைப் போல மாஸ்டர் இருப்பதைக் கண்டாரேயல்லாமல் வேறு சந்தேகம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. தான் கூறிய வார்த்தைகளைப் பற்றி பெருமைப்பட்டுக் கொண்டு கடைசிப் புகையையும் இழுத்துவிட்டார். பிறகு சிரித்துக் கொண்டு அவர் கூறினார்.

“உங்களிடம் ஒரு ரகசியம் கூறுகிறேன். எங்க மாமா இருந்த

காலம் வரைக்கும் இங்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் திறக்கச் சம்மதிக்கவில்லை. உழுகிறவன் பிள்ளைகள் உழுவே வேண்டும்; பிச்சை எடுப்பவன் பிள்ளைகள் பிச்சை எடுக்க வேண்டும்- இதுதான் அவருடைய உறுதியான கருத்து. ஆனால் அவர்களுடைய தலைமுறை அல்லவே நமது தலைமுறை. நான் அந்தக் கருத்தை ஏற்கவில்லை." பாராட்டுத் தெரிவித்துப் பேசக் கிடைத்த வாய்ப்பை மாஸ்டர் விட்டுவிடவில்லை.

"உங்களுடைய கருத்துதான் சரியென்று யாரும் சொல்லுவாங்க."

நம்பியாருக்கு இந்த பாராட்டு மிகவும் பிடித்தது. அந்த சந்தோஷத்தின் வேகத்தின் ரகசியம் கூறுவது போலக் குரவைத் தாழ்த்திப் பேசினார்.

"அந்த நம்புதிரிக்குக் கூடப் பள்ளிக்கூடம் திறப்பது பிடிக்கவில்லை. நானும் அவரும் நண்பர்களாக இருந்தாலும் உங்களிடம் சொல்வதற்கென்ன? அந்த ஆள் ஒரு திருடன். ஒரு சூத்திரனுக்குக்கூட கல்வி கூடாதென்பது அவருடைய கருத்து. அதைப் பற்றி நமக்குத் தெரியும். பிடிவாதத்துடன் வேலை செய்து பள்ளிக்கூடம் திறந்தேன். வெளியிலிருந்து யாராவது அதிகாரிகளோ, பிரமுகர்களோ வந்தால் பள்ளிக் கூடத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து யாரைப் பாரட்டுகிறார்கள்?"

உதடுகள் அசையவில்லையென்றாலும் நம்பியாருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்கடையளமாக மாஸ்டர் தலையாட்டினார். உடல் முழுவதும் வியர்த்து வெந்து போவது போல தோன்றிய போதிலும் மனஉறுதியோடு உட்கார்ந்திருந்தார்.

மாஸ்டரின் அந்த உறுதியான நிலை ஆத்திரமூட்டக் கூடியது. நம்பியார் தொடர்ந்தார்:

"இவ்வாறு பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்துவதற்கு நான் தான் காரணமாக இருந்தபோதிலும் விவசாயிகளின் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி புகட்டும் விஷயத்தில் எனக்குத் தனியான கருத்து இருக்கிறது. இவர்கள் யாரும் கல்லூரிக்குப் போக வேண்டியதில்லை. விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் கையெழுத்துப் போடக் கற்றுக் கொண்டால் போதும். இந்த அளவுக்குக் கல்வி எதற்கென்று தெரியுமா? வெறும் கை நாட்டு வைப்பவராக இருந்தால் ஒன்றும் தெரியாதவர்களை ஏமாற்றுவதாக இவர்கள் கூச்சல் போடுவார்கள். இனிமேல் அப்படியல்ல. ஒப்பந்தங்கள் செய்யும்போது எழுதியணைத்தையும் புரிந்து கொண்டதாகக் கூறி இவர்கள் எழுத்திலேயே கையொப்பமிடுவார்கள். என்ன சொல்றீங்க?"

இப்பவும் எதையாவது சொல்வதற்கு மாஸ்டரால் முடியவில்லை. அவர் மௌனமானார். பணக்காரர்களின் கருத்துக்களைப் பற்றி எவ்வளவோ விஷயங்களைக் கற்றிருந்த போதிலும் இந்த வாதத்தின் தனிச்சிறப்பில் மாஸ்டர் திகைத்துப் போனார்.

அவருடைய இதயத்துக்குள் வேதனை வேர்விட்டது. தன்மானமுள்ள மனிதன் இத்தகைய பேச்சுக்களைக் கேட்க உட்கார்ந்திருக்காமல் எழுந்து போகலாம். 'வரட்டுமா? கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது' என்று சொல்லிப் புறப்பட்டாலென்ன? ஆனால் அவ்வாறு கோபத்திற்கு இடமளித்தால் விளைவு எதுவாக இருக்கும்? யூகிக்கக் கஷ்டமில்லை. உடனே நம்பியாரைக் கோபப்படச் செய்வது தனது நலனுக்குத் தானே குழி பறிப்பதாக இருக்கும். ஆசிரியர் வேலையிலிருந்து வெளியே தள்ளப்பட்டால் விவசாயிகளின் மத்தியில் தான் செய்யும் வேலைகளுக்க

கும் முடிவேற்பட்டுவிடும். இதையெல்லாம் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்த மாஸ்டர் எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்தினார். அமைதியாக இருக்க முயற்சித்தார். நேராக உட்கார முடியாததனால் சிறிது குனிந்து உட்கார்ந்தார். வறண்டு போயிருந்த உதடுகளை நனைத்துக் கொண்டார்.

மாஸ்டருடைய மௌனம் நிலப்பிரபுவின் நிர்ணயிப்புகளுக்கு இறக்கைக் கட்டவே பயன்பட்டது.

வேலைக்கார்களைக் கூப்பிட்டு நம்பியார் டீ கொண்டுவரச் சொன்னார். மாஸ்டருடைய தனிப்பட்ட சேம நலன்களை விசாரித்துக் கொண்டு நம்பியார் தொடர்ந்து கூறினார்.

“பள்ளிக் கூடத்தில் நீங்கள் தங்குவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் இருக்கிறதோ, என்னவோ?”

“இருக்கிறது.” குரல் பலவீனமாக இருந்தது.

“வேண்டுமானால் பள்ளிக்கூடத் தோட்டத்தில் காய்கறிகள் போடலாம். நம்ப குடியானவர்களிடம் சொல்றேன். எல்லா வேலைகளையும் அவர்களே செய்வார்கள்.”

“அய்யோ வேண்டாம் ஒருவருக்கு எவ்வளவு வேணும். இந்த ஊரில் காய்கறிக்கா பஞ்சம். வேண்டிய அளவு கிடைக்கிறது.”

மாஸ்டருக்குத் தேவையான காய்கறிகளையெல்லாம் வழக்கமாக மாணவர்களே கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மாஸ்டர் வேண்டாமென்று சொன்னாலும் விடமாட்டார்கள். காசு கொடுத்தாலும் வாங்க மாட்டார்கள்.

காய்கறி பற்றிய பேச்சு முடிந்தது. நிலப்பிரபு அடுத்தபடியாக அரிசிப் பிரச்சினையை எடுத்தார்.

“உங்களுக்கு அரிசிக்குக் கஷ்டமிருந்தால் சொல்லியனுப்புங்கள். கொடுத்தனுப்புகிறேன்.”

“ச்சே ச்சே. எதுக்குத் தயக்கம் அரிசி இருக்கிறது வேண்டிய நேரத்தில் கட்டாயம் தெரிவிக்கிறேன்.”

அப்போது வீட்டின் உள் சுதவருகில் நிலப்பிரபுவின் மகன் வந்து நின்று மாஸ்டரைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்தான். அம்மாவோ, பாட்டியோ, சகோதரியோ - யாரோ சில பெண்களும் சிறுவனின் பின்னால் கதவு மறைவில் நின்று கொண்டு மாஸ்டரைப் பார்த்தார்கள். வெளிச்சத்தைத் தேடும் அந்தக் கண்களில் ஒளிபட்டதனால் மாஸ்டரும் பார்த்தார்.

இந்தப் பார்வை நடமாட்டத்தைக் கவனித்த நிலப்பிரபு கூப்பிட்டார்.

“கருணாகரா இங்கே வா.”

சிறுவன் சட்டையின் ஒரு ஓரத்தைக் கடித்துக் கொண்டு அழகான பெரிய கண்களை அசைத்து நடந்து வந்து அப்பாவின் அருகில் சாய்ந்து நின்றான்.

“மாஸ்டருக்கு வணக்கம் சொன்னியா?”

“வணக்கம் சார்.”

“வணக்கம் தம்பி.” மாஸ்டர் புன்முறுவல் செய்தார்.

நம்பியார் புரியாத எதையோ புலம்பி, மகனுடைய சட்டைக்கு நேராக கைநீட்டி, கடித்துக் கொண்டிருந்த பக்கத்தை இழுத்துச் சரிப்

படுத்தினார். மாஸ்டரைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

“கொஞ்சம் நாட்களாக உங்களிடம் கேட்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன். நம்முடைய கருணாகரனுக்குத் தினசரி கொஞ்ச நேரம் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமா என்று?”

ஒரு கருக்கில் வீழ்ந்தது போலானார் மாஸ்டர். இந்தப் புதிய கமையைத் தலையில் ஏற்றுக் கொள்ள அவருக்குச் சிறிதும் விருப்ப மில்லை. அவருக்குத் திடீரென்று பதில் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் பதில் சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியாது. காணாமல் போன குரலைத் தேடிப் பிடித்து அவர் கூறினார்:

“ஆகட்டும்; அதுக்கென்ன கஷ்டம்.”

“அப்படியானால் தினமும் மாலையில் இங்கே வாங்க என்ன?”

எல்லா மாலை நேரங்களையும் தட்டிப்பறிப்பதற்கான இந்த முயற்சி மிகவும் கொடுமையானது. சம்மதம் சொல்லாமல் சும்மா இருந்த மாஸ்டரை இமை கொட்டாமல் பார்த்து அவசரமாகச் சொன்னார்.

“எனக்குப் பேட்மிண்டன் மிகவும் இஷ்டம். நான் ஹைஸ்கூலில் படிக்கும் போது புகழ் பெற்ற ஆட்டக்காரனாக இருந்தேன். இங்கே கூட்டுக்கு ஆளில்லாததால் போரடிக்கிறது. இங்கு முன்பக்கமாகவே கோர்ட் கட்டலாம். எனக்கு நேரம் இருக்கும் போதெல்லாம் கேம் ஆடலாம்.”

மாஸ்டர் இந்தத் தூண்டிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டார்.

“எனக்குப் பேட்மிண்டன் தெரியாது.”

“ஆச்சரியம் இந்தக் காலத்திலே படிச்சவரான நீங்கள் இப்படியிருப்பது ஆச்சரியமானதுதான்.”

“சொல்ல வெட்கப்படறேன். விளையாட்டுப் போட்டிகளில் எனக்கு அவ்வளவுதான் அக்கறை.”

“அதுக்கப்புறம் இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கியுடன் வேட்டைக்குப் போகும் விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டிய தில்லை” நம்பியார் சிரித்தார்.

மாஸ்டரின் சிரிப்புப் பதிலளித்தது.

“போகட்டும் சீட்டு ஆடுவீங்களா?”

“அதுவும் இல்லை.”

“அப்போ நீங்கப் புத்தகப் புழுதான் போலிருக்கு.”

அந்த ஒரு வார்த்தையை உடனே பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று மாஸ்டர் கருதினார்.

“உண்மையைச் சொன்னீங்க, நான் முன்னமேயே அப்படித்தான் புத்தகப் பைத்தியம். இப்பவும் ஓய்வு கிடைச்சாப் போதும், புத்தகத்தை தேடி நிலைசுவரத்திற்கோ, ஹோஸ்துர்க்கிற்கோ ஓடிப்போவேன்.” இந்த ஓட்டத்தின் ரகசியத்தை அறியாத நிலப்பிரபு தலை குலுக்கிச் சிரித்தார்.

“இந்தப் புத்தக விஷயத்தில் நான் என்னெயும் சீக்காயும் போல.”

வேலைக்காரன் டீ கொண்டு வந்தான். நல்ல சீனப் பீங்கான் கப்பு-சாசர். கிராமத்தின் தரித்திரம் பிடித்த கிளாஸ் டம்ளரல்ல.

“உள்ளே போ.” - நம்பியார் மகனை அனுப்பினார். மாஸ்டரின் பார்வை ஓடிப்போய் கொண்டிருந்த சிறுவனின் பின்னால் சென்றது. கதவருகில் இப்போது யாருமில்லை

“சாப்பிடுங்க.”

நிலப்பிரபு சிகரெட்டைக் கொளுத்தினார். கப்பைப் போலவே நல்ல டீ, விலையுயர்ந்த டீ, மயக்கம் தருகின்ற ருசி. ஒரு மொணறு குடித்தார்.

“கருணாகரனைக் கல்லூரியில் அனுப்பிப் படிக்க வைக்கவேண்டுமென்பதுதான் என் விருப்பம், மாமா வகையில் அவனுக்குக் கொஞ்சம் சொத்துக் கிடைக்கும். வக்கீலாக்கி அரசியலில் இறக்கிவிட வேண்டுமென்பது தான் ஆசை.”

டீ குடிக்கும் போது மாஸ்டர் தன்னுடைய ஏழை மாணவர்களைப் பற்றி நினைத்தார். நிலப்பிரபுவின் மகனைப் போலவே மேன்மை பெற்ற இரண்டு சிறுவர்கள் இருக்கிறார்கள். நம்பூதிரியின் பிள்ளைகள். தாங்கள் மதிப்பும் மரியாதையுமுள்ள பிராமணர்கள் என்ற எண்ணத்தோடு தீண்டக் கூடாத ஜாதிகாரர்களிலிருந்து அகன்றிருந்து வீட்டிற்குப் போன உடனே குளித்துச் சுத்தம் செய்து கொள்ளுகிற குழந்தைகள். நம்பியாரைப் போலவே குழந்தைகளுக்குக் கல்லூரிக் கல்வி அளிப்பதற்கு கிராமத்தில் வசதி பெற்றிருந்த இன்னொரு நபர் நம்பூதிரி மட்டுமே. வேறுயாரும் அத்தகைய கனவுகளைத் தாலாட்டக் கூடிய நிலையில் இல்லை.

டீக்குப் பிறகு நிலப்பிரபு அரசியல் தொடங்கினார்.

“சில கிராமங்களிலெல்லாம் இப்போது பஞ்சாயத்து என்று ஒன்றை உண்டாக்குகிறார்களே, அதைப் பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?”

“கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள் நல்லதாகவும் இருக்கலாம்; மோசமாகவும் இருக்கலாம். மோசமானவர்கள் கையில் கிடைத்தால்.”

நம்பியார் துடையில் தட்டி மாஸ்டரைத் தடுத்தார்.

“அதைத்தான் நானும் சொன்னேன்.” அவர் உரக்கச் சொன்னார்.

“மாஸ்டருக்குக் கொஞ்ச நேரத்திற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. பாதித் திறந்திருந்த வாயை மூடக் கூட முடியவில்லை. பேசவே முடியவில்லை நம்பியாரே உதவிக்கு வந்தார்.”

“இந்தச் சிறிய விவசாயிகளிடையில் சிலர் தலை தூக்கி வருகிறார்கள். தப்பித் தவறி அவர்கள் யாராவது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், ஏதோ ஒரு பழமொழி சொல்வதுபோல நடுராத்திரியில் குடைபிடித்து ஊர்வலம் நடத்துவார்கள்! கிராமத்தின் நிலையோ ராம! ராமா!”

மாஸ்டருடைய தொண்டை மீண்டும் வறண்டது. வார்த்தைகள், சகிக்க முடியாத வேதனையுடன் கர்ப்பப் பாத்திரத்திலேயே சுழன்று வந்தன.

தான் சித்தரித்த பயம் வெறும் பிரமையாக இருக்கலாம் என்று தோன்றும் முறையில் நிலப்பிரபு தொடர்ந்தார்.

“திருக்கரிப்பூரில் அப்படி நடக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இருந்தாலும் இந்தக் கிராமப் பஞ்சாயத்துத் தேவையா என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. இந்தக் கிராமத்தையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இங்கே இப்போது என்ன தகராறு?”

மாஸ்டர் வாய்விட்டுச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பின் பொருள் புரியாமல் மாஸ்டரையே உற்றுப் பார்த்துத் தனது கருத்தை ஆமோதித்து அவர் சிரித்திருப்பார் என்று நினைத்த நம்பியாரும் பல்லை விரித்துக் காட்டினார். கிராமப் பஞ்சாயத்துத் தேவையற்றது என்ற

கருத்துடையவரானாலும் பத்தாம் பசலியாக விரும்பாத அவர் கூறினார்:

“இருப்பினும் நாகரிகத்தின் இந்தக் காலத்தில் கிராமப் பஞ்சாயத்து இருப்பது ஒரு சிறப்பானால் நான் அதை எதிர்க்கவில்லை. இப்பவே ஏராளமான வேலை இருக்கிறது. அதன்கூட இன்னொன்று அவ்வளவுதான். ஆனால் அது நம்முடைய கட்டுப்பாட்டில்ல்தான் இருக்கவேண்டும்”

மாஸ்டர் பொருளற்ற ஒரு சிரிப்புக்கூடச் சிரித்தார்.

ஒரு ஊழியன் வந்து பணிவுடன் குனிந்து நின்றான்.

“கீழண்டை மூலேலேருந்து ரெண்டு குடியானவங்க வந்திருக்காங்க.”

நம்பியார் புருவம் சுளித்தார்.

“யாரு?”

“கீழண்டை மூலைக்காரங்க, இங்கிருந்து கூப்பிட்டது தான். தண்ணி விடற விஷயம்....?”

ஒரு நிமிஷம் சும்மா இருந்த பிறகு நம்பியார் கட்டளையிட்டார்.

“இன்னைக்கு நேரமில்லை; நாளைக்கு வரச் சொல்”

“அடியேன் எப்போ வரனுன்னு சொல்லணும்.”

நிலப்பிரபுவின் குரல் உயர்ந்தது.

“நாயே என்ன கேட்டே எந்த நேரத்துக்கென்றா பேட்டி நேரத்தை நிச்சயித்துக் கொடுக்க மஹா ராஜாவா என்ன? போடா-காலையிலே வரட்டும்”

ஊழியன் குனிந்துகொண்டே வெளியே போனான். நம்பியார் கர்வத்துடன் மாஸ்டரைப் பார்த்துக் குரலை மாற்றிக் கூறினார்.

“தேவடியா மவனுங்க சண்டைப் போட்டுக்குவானுங்க, அப்புறம் சமாதானத்திற்கு இங்கே வருவானுங்க”

ஊழியனோடு பேசிய குரலிலிருந்து மாறுபட்டதாக இருந்தது தற்புகழ்ச்சியின் அந்தக் குரல். ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு குரல். மாஸ்டர் நினைத்தார். பிறகு நீண்ட ராகத்தில் நம்பியார் கூறினார்:

“நிலப்பிரபு என்றார் விவசாயிகளுக்கெல்லாம் தந்தையைப் போல! சண்டை போட்டுக் கிட்டா இங்கே வராம எங்கே போவாங்க?”

பேட்டியை இனியும் நீட்டிக் கொண்டு போவதில் அர்த்தமில்லை என்று கருதிய மாஸ்டர் புறப்படத் தயாராகி அங்குமிங்கும் பார்த்தார். மாஸ்டருடைய மன நிலையை நம்பியார் யூகித்தறியாமல் இல்லை. அவர் வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டார்.

“அடே, இங்கே வா.”

சேவகன் வந்து நின்றான்.

“ரெண்டு பெரிய பப்பாளிக்காய் எடுத்துக் கொண்டு கூடப் போ.”

மாஸ்டருக்குச் சம்பாஷணைகளிலேயே வயிறு நிரம்பி இருந்தது. பப்பாளிக்காய் தேவையென்று தோன்றவில்லை. பரிசுகள் எதுவுமின்றி அவர் புறப்பட முயற்சித்தார்.

“வேண்டாம், சும்மா எதுக்குத் தயவு செய்து அனுப்பாதீங்க.”

நம்பியார் எழுந்து சும்மா இருங்க என்று சொல்வது போலக் கையசைத்துக் காட்டினார்.

வேண்டியதையெல்லாம் செய்ய வேண்டும் சார்.”

அப்பு ஆவேசத்துடன் அபிப்ராயப்பட்டான். “அதற்கு விவசாயிகள் தயாராக வேண்டும். அதனால் பஞ்சாயத்து மூலமாக பள்ளிக் கூடம் நடத்தலாம் இல்லையா?”

“ஆமாம், ஆனால் அவர்கள் அவ்வளவு சீக்கிரம் தலை தூக்கி வரக் கூடியவர்கள் கையில் அதிகாரத்தைக் கொடுப்பார்களா?”

நம்பியார் கையிலிருந்து விவசாயிகளுக்கு அதிகாரம் கிடைப்பது சுலபமல்லவென்று அப்புவிற்கு நன்கு தெரியும். அதை நினைத்துக் கொண்டே அவன் கூறினான்:

“ஊம், கிராமப் பஞ்சாயத்தினாலொன்றும் காரியமாகாது. ஒரே வழிதான் உண்டு. போராட்டம்.”

சிருகண்டன் அப்புவின் கருத்திற்கு ஒரு திருத்தத்தை முன்வைத்தான்.

“இறுதியாகப் போராட்டம் நடக்கத்தான் செய்யும். ஆனால் கிராமப் பஞ்சாயத்து, மக்களை உணர்வு பெறச் செய்ய உதவும் இல்லையா, சார்?”

“ஆம்” மாஸ்டர் தலையாட்டினார். அது எப்படியென்று அப்பு விற்குத் தெளிவாகவில்லை. மாஸ்டர் விவரித்தார்:

“கிராமப் பஞ்சாயத்து அமைத்த பிறகும் நிலப்பிரபுவே அதிகாரத்திற்கு வந்தால் இதனால் ஒரு பயனும் இல்லையென்று மக்களுக்குப் புரிந்துவிடும். அனுபவத்திலிருந்து அவர்கள் கற்றுக் கொள்வார்கள்.”

இப்போது அப்புவிற்கு அது புரிந்துவிட்டது. அப்பு பப்பாளியைத் தடவுவதைப் பார்த்துச் சிருகண்டன் கூறினான்.

“நல்ல பழம்தான் கொடுத்திருக்காங்க”

“என்ன, நல்லதோ என்னவோ?” அப்பு அதை ஒரு பக்கமாக உருட்டினான்.

“தின்னுடலாம்” மாஸ்டர் அபிப்ராயப்பட்டார். அவர்களது மனத்தில் ஏற்படக் கூடிய ஆட்சேபணையை யூகித்துக் கொண்டு அவர் கூறினார்.

“நிலப்பிரபு வீட்டிலிருந்து வந்தது என்று நினைக்க வேண்டாம். ஏதோ ஒரு விவசாயி நட்டு வளர்த்ததுதான். நாம்தான் உண்மையான உரிமையாளர்கள். இல்லியா அப்பு? உள்ளேயிருந்து கத்தியைக் கொண்டு வந்து ஒன்றையாவது வெட்டுங்கள்.”

அப்பு சிரித்துக் கொண்டே சம்மதித்தான். பழைய ஒரு பத்திரிகையை விரித்துப் பப்பாளியை அதில் வைத்து அறுத்தான்.

சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து பப்பாளித் துண்டுகள் தின்று கொண்டிருந்தபோது, நம்பியாருடன் நடந்த உரையாடலில் ஒரு பகுதி நினைவுக்கு வந்தது. மாஸ்டர் விவரித்தார்:

“நம்பியார் சொல்றாரு-நிலப்பிரபு அப்பாவைப் போல; விவசாயிகள் பிள்ளைகள், புரிந்ததா?”

“ஓஹோ” அப்பு நீட்டிச் சொன்னான்.

கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் தங்களுடைய நிலத்தை அந்த அப்பாவுக்குக் காணிக்கையாக அர்பணித்த விஷயத்தை நினைவுபடுத்திய சிருகண்டன் வேதனையுடன் சிரித்தான்.

பப்பாளியைத் தின்று முடிந்த பிறகு மூன்று பேர்களும் முற்றத்தில்

இறங்கி நின்றார்கள். தோட்டத்தில் இடமும் வலமும் நட்பிருந்த மாங்கன்றுகள் துளிர்விட்டு வளருகின்றன. மாஸ்டர் அன்புடன் அந்த இலையைத் தொட்டுப் பார்த்தார்.

பத்திரிகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிருகண்டன் கேட்டான்:

“அப்போ இனிப் பத்திரிகை படித்துச் சொல்ல என்ன செய்யலாம் சார்?”

“பொறுமையாக இரு. ஏதாவது செய்யலாம்.” மாஸ்டர் அமைதிப்படுத்தினார். மாங்கன்றுகளில் அக்கறை செலுத்திக் கொண்டிருந்த மாஸ்டரிடம் அப்பு கேட்டான்.

“அதென்ன சார் இப்படிப் பார்க்கறீங்க?”

“விதை முளைத்துச் சிறு செடியாகியுள்ளது. இதைச் செடி மரமாகிப் பலன் கிடைப்பதற்குக் கொஞ்சம் காலம் வேண்டும் இல்லையா?”

அப்பு தலையாட்டினான்.

“எல்லா விஷயங்களும் அப்படித்தான். பொறுமையுடன் காத்திருந்து பாடுபடவேண்டும்.”

மாஸ்டர் முழுமையாக்கினார்.

அந்த வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொண்டதுபோல் சிருகண்டன் சிரித்தான். சிறிது நேரத்தில் அப்புவிிற்கும் புரிந்து விட்டது; அவனும் சிரித்தான்.

8

பள்ளிக்கூட வராந்தாவுக்குப் பதில் ஏதாவது ஒரு விவசாயியின் வீட்டில் பத்திரிகை வாசிப்பை நடத்துவதுதான் நல்லது என்ற மாஸ்டரின் யோசனை சரியாக இருந்தது. “ஆனால் எங்க வீட்டுக்கு வாங்க; எங்க வீட்டுலெ வெச்சுக்கலாம் என்று அழைக்க மட்டும் ஒரு விவசாயியும் முன்வரவில்லை.” அன்றாட வேலையிலிருந்து அந்தப் பத்திரிகை வாசிப்பு அவசியமான ஒன்றாக அவர்கள் கருதவில்லை. பத்திரிகைப் படிக்கும் விஷயம் நிலப்பிரபுவின் வீட்டில் எட்டி விட்டது என்று தெரிந்தால் அதில் அக்கறை காட்டுபவர்கள் இன்னும் குறைந்துவிடுவர். இனிமேல் எனக்கு ஓய்வில்லை. எனக்குப் பதிலாகச் சிருகண்டன் பத்திரிகை படித்துச் சொல்லுவான் என்று சொன்னதுடன் கடைசிக் குட்டும் வெளிப்பட்டது போல் தோன்றியது. ஒரு சிற்பம் செய்வதற்காகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டுவந்த களிமண் காய்ந்து போகின்றதே என்று கலைஞனே வேதனைப்படுதல் போல மாஸ்டரின் மனம் வேதனைப்பட்டது.

ஆனால் அவர் நம்பிக்கையிழக்கவில்லை. அவநம்பிக்கை அவருக்குத் தெரியாத ஒன்று. சிறிது காலம் சென்ற பிறகு அவர் மீண்டும் முயற்சி செய்தார். அப்போதும் இடம் கிடைக்கவில்லை. விவசாயிகள் அக்கறை காட்டவே இல்லை.

“யாரு சிருகண்டன்தானே படிக்கிறான்?” ஒரு விவசாயி கிண்டலாகக் கேட்டார்.

தங்கள் கூட்டத்திலேயே ஒருவன் அதுவும் ஒரு சின்னப் பயல் தங்களுக்குப் பத்திரிகை படித்துச் சொல்வது பரிசாசமாகத் தோன்றியது அவருக்கு.

படித்தவர் என்ற ஒரு காரணத்திற்காக மாஸ்டரிடம் ஆதரவு காட்டிவந்த ஒரு விவசாயி இருந்தான்; கோரன். அவனுடைய அப்பா காலத்திலேயே விவசாய நிலத்தை இழந்து விட்டான். எப்போதும் நோயினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மனைவியும் இறந்து போனாள். பிரசவிக்காமலேயே இறந்து விட்ட பாக்யவதி கோரன் இன்று ஒரு கூலிக்காரன்; விவசாயத்தொழிலாளி, சாகுபடிக் காலத்திலும் அறுவடைக் காலத்திலும் மற்றவர்களின் வயவில் தினக்கூலிக்கு வேலை செய்வான். சில சமயம் செறுவத்தார் இரயில் நிலையத்திற்கு ஏதாவது சமை தூக்கிச் செல்ல வேண்டியிருக்கும். அந்த வேலையையும் செய்வான். வேலையில்லாத போது ஓட்டலில் காலம் கழிப்பான். ஒரு துண்டு பீடிக்காகவும் கைநீட்டுவான் காலணாவோ, அரையணாவோ

கடன் கேட்பான். பல மாலை நேரங்களில் யாருடனாவது சிறிது நேரம் வேலை செய்து கொஞ்சம் குடித்துவிட்டுத் தொழுவத்தில் வந்து படுத்துக் கொள்வான்.

கோரன் ஒரு முறை நோய்வாய்ப்பட்டுப்படுத்தான். மெலிந்து உடலைக் கிடுகிடு என்று விறைப்புக்கொள்ளச் செய்த குளிர்குரம். மாஸ்டர் நீலேசுவரத்திற்குப் போகப் புறப்பட்டபோது அந்த பரிதாபமான நிலையில் அவனைப் பார்த்தார். திரும்பி வந்தபோது மருந்து கொண்டுவந்து கொடுத்தார். கோரன் சுகப்பட்டான்; நடக்கத் தொடங்கினான். படித்தவர் என்பதற்காக ஆதரவு காட்டியவனுக்கு இப்போது அவரிடம் நன்றியுணர்வும் ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாக அவன் உடல் நலம் பாதிக்காமலிருந்த நேரங்களில் அவன் மாஸ்டரிடம் செல்லத் தொடங்கினான். ஒரு கேள்வியும் கேட்கமாட்டான். ஆனால் மாஸ்டருடைய வார்த்தைகளைப் புரியாதிருந்த போதிலும், அவன் செவிமடுத்துக் கேட்டான். சவரம் செய்யாமல் முடிவளர்த்திருந்த அவனது முகத்தில் இரண்டு கண்கள் மட்டும் விரிந்து பிரகாசித்தன, மாஸ்டரைக் காணுகின்ற நேரங்களில்.

“பத்திரிகைப் படிப்பதற்கு நாலுபேர் கூடக்கூட ஒரு இடம் இல்லாமல் போய்விட்டதே” என்று மாஸ்டர் ஒரு நாள் வருத்தத்துடன் சொல்வதைக் கேட்டு கோரனுக்கு வருத்தமேற்பட்டது. அவன் சிறிதுநேரம் தலைசொறிந்து கொண்டு நின்றான். கடைசியில் கேட்டான்.

“நான் ஒரு விஷயம் சொல்லட்டுமா?” அப்படி ஒரு போதும் சொன்னவனல்ல கோரன். மாஸ்டர் வியப்படைந்தார்.

“சொல்லு. என்ன விசேஷம்?”

“எங்கேயும் இடம் இல்லேண்ணா...” கோரனின் உள்ளத்திலிருப்பது என்னவென்று யூகித்த மாஸ்டரின் கண்கள் மகிழ்ச்சியினால் ஒளிவீசின. இருந்தாலும் அது அவனுடைய நாக்கிலிருந்தே வரட்டும். ஆமாம்”.... மாஸ்டர் கூறினார்.

“உங்களுக்குப் பிடிக்கும்னா என் குடிசையிலே...”

மாஸ்டர் சிரித்தார். தான் கூறியது தவறாகிவிட்டதோ- கோரன் தயங்கினான். மாஸ்டர் இடது உள்ளங்கையில் வலக்கை முட்டியினால் குத்தினார்:

“இதுவரைக்கும் என்னிடம் சொல்லவே இல்லையே, கோரா ”

மாஸ்டருக்குச் சம்மதமென்றறிந்த கோரன் நின்ற இடத்திலேயே தரையிலமர்ந்தான்.

கோரனின் அழைப்பைப்பற்றி அறிந்த அப்புவும் சிருகண்டனும் ஒரு பிரச்சனை தீர்ந்துவிட்டது என்று நிம்மதியடைந்தார்கள். ஆனால் ஆட்கள் வேண்டுமே!

“நான் ஒருவன் இருக்கேனே, சிருகண்டன் எனக்குப் படிச்சுக் காட்டட்டும்.”

கோரன் அந்தப் பிரச்சனையையும் தீர்த்தான். அவன் ஒரு தியாகம் செய்கிறான்-மாஸ்டரிடம் உள்ள அன்பினால். மாஸ்டர் நிலையை நினைத்துச் சிரித்தார்.

மிகவும் சிரமப்பட்டுப் படிப்படியாகச் சிலர் பட்டார்கள். இரவுப் பயிற்சி வகுப்பு ஆரம்பமாகியது. கின்ற நாட்களில் கோரன் தூரமாக மூலையில்

வான். மகனின் செயல்களைப் பற்றித் தெரிந்தபோது சிருகண்டனின் அப்பாவுக்குச் சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

“அந்த மாஸ்டர் நம்ம பையன நல்ல வழியிலே கொண்டு போவா ருன்னு படுது கல்யாணி,”—அவர் மனைவியிடம் கூறினார்.

அப்புலின் அப்பா ஒருநாள் கோரனின் குடிசைக்குள் எட்டிப் பார்த்தார். ஆச்சரியமேற்பட்டது. ஒன்றும் சொல்லாமல் திரும்பி வந்தார். வீட்டில் வந்தபோது கூறினார்.

“அந்தப் பசங்க! மாங்கொட்டை அளவுக்கு இல்லே பத்திரிகை படிக்கிறாங்களாம்—ஊம்!” அப்படிச் சொன்ன போதிலும் அவருக்கு அது இஷ்டமாக இருந்தது. ஒருநாள் அவர் மகனிடம் கேட்டார்.

“உனக்குப் படிக்கத் தெரியாதா?”

“தெரியும்.” அப்பு சொன்னான்.

“பின்னே சிருகண்டன் மட்டும் படிக்கிறானே ஏன்?”

“யாரு படிச்சா என்ன?” அவன் மேலும் சொன்னான்.

அப்பா ஊம் என்று மட்டும் சொன்னார்.

அப்பாவையும் அழைக்க வேண்டுமென்றிருந்தது அப்புவிற்கு வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. அதுவுமின்றி அத்தகைய அழைப்புகளுக்கு அவசியமற்ற நிலைமைதான் இருந்தது. பயிற்சி வகுப்புகளுக்கு வந்து கொண்டிருந்தவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து, இறுதியில் அது நின்றுவிட்டது.

“நம்ம ஆளுங்க அவ்வளவுதான்” சிருகண்டனின் அப்பாவின் மனம் வேதனைப்பட்டது.

அப்புலின் அப்பா தமாஷாகச் சொன்னார்:

“அந்த ஆட்டம் நின்று போச்சு.” இரகசியத்தை யாரிடமும் சொல்லவில்லை.

எல்லோரையும்விட அதிக வருத்தம் கோரனுக்குத்தான். அவன் மாஸ்டரிடம் சொன்னான்:

“பசங்களெ யாரு மதிக்கிறாங்க? நீங்க இருந்தா நாலுபேறா வந்திருப்பாங்க.”

போகட்டும் விடு. கொஞ்ச நாள் இப்படியே போகட்டும்.” தன் னையே சமாதானப்படுத்துகிற முறையில் மாஸ்டர் கூறினார்.

அந்தக் கொஞ்ச நாட்களுக்கு மாஸ்டர் நிலப்பிரபுவின் மகன் கருணாகரனுக்குப் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தார். சிறிது காலம் வீட்டிலேயே நடந்தது. சாதாரணமாக மாஸ்டர் செல்கின்றபோது சிறுவன் தயாராக இருக்க மாட்டான். குளியலறையிலோ சமையல் அறையிலோ இருப்பான். அவருக்கு அதில் ஆட்சேபனை இல்லை. ஒரு விதத்தில் அதுவும் அவருக்குச் சாதகமாகிவிட்டது. ஒருநாள் சந்தர்ப்பம் பார்த்து நம்பியாரிடம் கூறினார்:

“கருணாகரன் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சீக்கிரம் வந்தால் அங்கேயே பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதுதானே நல்லது?”

நம்பியார் புருவத்தைச் சுளித்தார்:

“ஏன் உங்களுக்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதனால்தானே?”

“அப்படியில்லே. அதிக நேரம் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். பள்ளிக் கூடம் தொடங்குவது வரை நேரம் கிடைக்கும்.

நம்பியாருடைய சுருங்கிய புருவம் விரிந்தது. மாஸ்டர் சொன்ன

காரணம் உண்மையானது என்று அவர் நம்பினார்.

“ஆகட்டும். அப்படியே ஆகட்டும். நாளையிலிருந்து பள்ளிக்கூடத்திலேயே சொல்லிக் கொடுத்தால் போதும்.”

பிறகு இந்தப்புதிய திட்டத்தினால் ஒரு பிரச்சனை ஏற்பட்டதைப் பார்த்தபோது மாஸ்டருக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. நம்பியாருடைய மகனுக்குத் தனிப்பாடம் வைக்கலாமென்றால் நம்பூதிரியின் பிள்ளைகளுக்கு என்ன குறை? நம்பியாரைப்போலவே பிரபலமான அந்த நிலப்பிரபு தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்தினார். இவ்வாறு மூன்று சிறுவர்களுக்குத் தனிப்பாடம் நடத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

பள்ளிக்கூடத்தின் சுவருக்குப் பின் பக்கமாகத் தாழ்வாகக் கட்டிய புல்கூரை போட்ட ஒரு அறை இருந்தது. அந்த இடத்தில் மாஸ்டர் நிலப்பிரபுக்களின் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் நடத்தத் தொடங்கினார். அப்போது பள்ளிக்கூட வாசலில் காதடைக்கும் சத்தமாக இருக்கும். பத்து முப்பது சிறுவர்களின் கூச்சல். நிலப்பிரபுவின் பிள்ளைகளுக்குள்ள தனிவசதி தங்களுக்கேன் இல்லை?—குழப்பத்திற்குக் காரணம் அதுவல்ல என்றாலும் நிலப்பிரபுவின் பிள்ளைகளுக்குத் தனிப்பாடம் நடக்கின்ற போது அமைதியாக இருக்க வேண்டுமென்ற கோட்பாட்டை மட்டும் அவர்கள் அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள் “பேசாமல் இருங்கள்” என்று மாஸ்டர் அவர்களிடம் சொல்லவுமில்லை.

அப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் பண்டிட் கையூருக்கு வந்தார். அப்புவும் சிருகண்டனும் அவரைப் பார்த்து ஒரு வருஷமாகி விட்டது. அவரைத் தங்களுடைய கிராமத்திலேயே பார்த்ததில் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். பண்டிட் அவர்களுடைய தோளில் கை வைத்துக் கொண்டு முதுகில் தட்டி நலனை விசாரித்தார்.

அவருடன் பயில்வானும் இருந்தார். உடல் பாதுகாப்பானன், அவர் ஆரம்பத்தில் சிறுவர்களிடம் பேசவில்லை. கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் தங்களை மறந்திருப்பார் என்று நினைத்த அப்பு சோர்வுடன் கேட்டான்:

“என்ன மறந்துட்டீங்களா? எங்களைப் பார்த்த ஞாபகம் இல்லையா?”

பயில்வான் நினைப்பதுபோல் நடித்துக் கொண்டு சொன்னார்.

“ஊம், ஊம். ஞாபகமிருக்கு துவாபரயுகத்திலோ, த்ரேதாயுகத்திலோ ஒருமுறை பார்த்திருக்க வேண்டும்.”

அப்பு சிரித்துக் கொண்டே இன்னொரு கேள்வி கேட்டான்.

“இப்போ எங்கெருந்து வரீங்க?”

“பாதாளத்திலிருந்தோ சொர்க்கத்திலிருந்தோதான். எல்லாம் மறந்து போச்சு. மறந்துட்டேன்.

சிருகண்டன் “சூ” என்றான்.

அத்தகைய கேள்விகள் கேட்கக் கூடாது என்று அப்புவிற்சுச் சைகை காட்டினான். அப்புவிற்சுத் தவறு ஏற்பட்டதாகத் தோன்றியது ஆனால் ஒரு வருடத்திற்கு முன் தாங்கள் பார்த்து அறிமுகம் செய்து கொண்டவர்களைப் பற்றி கேட்காமலிருக்க முடியவில்லை. அத்தாழ்ந்த குரலில்: “இராமுண்ணியும், பிரபுவும் எல்லாம் நல்லா காங்களா?”

“ஓஹோ இராமுண்ணி உங்களைப்பற்றிக் கேட்டுக்

கிறார். அன்னிக்குக் கடன் வாங்கிட்டுதானே வந்தீங்க?”

“ஓ” அப்பு.

பயில்வான் தமாஷுக்குச் சொன்னார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இருந்தாலும் மீண்டும் பார்க்காததில் அப்புவுக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது.

“சரிதான், இவ்வளவு கிட்டே இருந்தாலும் போய்ப் பார்க்க முடியவில்லை.”

“முதலாவதாக அங்குப் போக வேண்டிய அவசியம் வரவில்லை” சிருகண்டன் விளக்கினான்.

“நீலேசுவரம் உற்சவத்திற்குப் போகும்போது வரவேண்டும் என்று நினைத்தோம். ஆனால் இந்த முறை உற்சவத்துக்கே போக முடியவில்லை.” அப்பு வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

பயில்வான் சிறுவர்களை ஒரு பக்கமாகக் கூப்பிட்டார்.

“தம்பிகளா, இந்த ஊருதான் பிரபஞ்சம் என்று தவளைகள் போல் இருக்கிறீர்களே. கொஞ்சம் சுற்று வட்டாரக் கிராமங்களுக்குப் போய் வரக்கூடாதா, நீங்க?”

“போய் என்ன செய்வது?” ஏதோ முக்கியமான பிரச்சனையைப் பற்றித்தான் பயில்வான் பேசுகிறார் என்று கருதிய சிருகண்டன் கேட்டான்.

“பலாக்காயும் மாங்காயும் சுமந்துகிட்டுப் போ ” அவர் சிரித்தார். அந்த இரண்டு சிறுவர்களும் சிரித்தார்கள்.

“என்ன? குரு வந்த பிறகும் நீங்க இப்படிச் சும்மா இருக்கிறீங்களே எங்கேயாவது போய் நாலு பழமாவது கொண்டு வரக்கூடாது?”

“எந்தக் குரு” சிருகண்டன் பயில்வாளைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நான்தான் குரு...!” அவர்கள் பலமாகச் சிரிப்பதைக் கேட்டு, மாஸ்டரிடம் இரகசியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த பண்டிட் சொன்னார்:

“அதென்னப்பா, இப்படிச் சிரிக்க? சுயநலமிகள் எங்களுக்கும் சொல்லக் கூடாதா?”

மௌனம் பதிலளித்தது.

இருட்டிலேயே அவர்கள் வயல்வரப்பில் நடந்து கோரனின் தொழுவத்தில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சிறிது நேரத்திற்குள் சிருகண்டனின் அப்பாவும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“மாஸ்டர் வரச் சொல்லியிருப்பார்”—மறைக்க முடியாத பெருமையுடன் சிருகண்டன் தானாகவே சொன்னான்.

சிருகண்டனின் அப்பாவை அங்குப் பார்த்ததில் அப்புவிற்கு ஆச்சரியம்.

அங்கு வருவதற்குத் தன்னுடைய அப்பாவுக்குத் தகுதியில்லாமல் போனதில் வருத்தம் அடைந்தான்.

அதிக ஆட்கள் கூடிய கூட்டமல்ல; நீண்ட பிரசங்கங்கள் இல்லை. சிறுவர்கள் முன்னாலேயே கேட்டிருந்த வார்த்தைகள் மீண்டும் பறந்து வந்தன. ஆனால் அந்த வார்த்தைகள் எல்லாம் முதன் முதலாகக் காதித் விழுவது போலச் சூடாக இருந்தன. புதிய செய்திகள் இருந்தன. “நாடு முழுவதும் நடந்து கொண்டிருக்கிற சுதந்திரப் போராட்டம். தேசியத் தலைவர்கள் கைது...ஓற்றை நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்

டும். நடுத்தர வர்க்கம் மட்டுமே ஒருக்காலும் சுதந்திரத்தை அடைய முடியாது. நாட்டிலுள்ள விவசாயிகளும் தொழிலாளர்களும் ஒன்றுபட்டுப் பலப்படாமல் சுதந்திரப் போராட்டம் வெற்றி பெறாது. பிரிட்டிஷார் தானாகப் போகமாட்டார்கள். இங்கு அவர்களைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கக் கூடிய கூட்டமும் அழியாது. நாடு முன்னேறுவதற்குச் சலபமான பாதை எதுவும் இல்லை. நீண்ட காலம் துன்பப்பட்டுக் கல்லும் முள்ளும் குன்றும் மலையும் ஏறி இறங்கினால்தான் இலட்சியத்தை அடைய முடியும்.

பிறகு அந்த ஊர் நிலைமையைப் பற்றிய விவாதம் சிருகண்டனுடைய நிலத்தை இழந்த விஷயம். கோரனின் கதை. விவாதம் முடியக் கூடிய நேரத்தில் மாஸ்டர் கேட்டார்.

“சாப்பாட்டுக்கு என்ன வழி?”

“நானும் அதே கேள்வியைக் கேட்க இருந்தேன்”-பயில்வான் பல்லைக் காட்டினார்.

“எங்க வீட்டுக்குப் போகலாம்.” சிருகண்டனின் அப்பா பணிவுடன் தெரிவித்தார்.

“இப்போது ஒன்றும் வேண்டாம். இங்கேயே கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டு இப்படியே புறப்படுகிறோம்,” பண்டிட் உறுதியான குரலில் தெரிவித்தார்.

அதை நம்ப முடியாமல் சிருகண்டனின் அப்பா சொன்னார்:

“இப்பவே பொறப்படறீங்களா? ராத்திரி கொஞ்ச நேரம் தங்க வேண்டாமா?”

“இல்லை. வெளிச்சம் பரவுவதற்கள் நாங்கள் திருக்கரிப்பூரைக் கடக்க வேண்டும்.”

இதனுடைய முக்கியத்துவமெல்லாம் புரிந்து கொள்ளத் தந்தையினால் முடியவில்லை என்பது சிருகண்டனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. அதற்குள் கோரன் எழுந்தான்.

“எங்கே?”-மாஸ்டர்.

“அந்த ஓட்டல்காரனை எழுப்பிக் கொஞ்சம் அவலும் பழமும் வாங்கி வரேன்.”

“யாருக்குன்னு சொல்லுவே?”

“எனக்கது கூடவா தெரியாது? நான் ஒரு முட்டாள் தான். இருந்தாலும் உங்ககூட இவ்வளவு நாளா பழகியிருக்கிறேனே?”

“ஆகட்டும்போ” கோரன் வருத்தத்துடன் அளித்த பதிலைக் கேட்டு மாஸ்டர் கூறினார். “தற்சமயம் தப்பிச்சுக்கிட்டேன் இன்று இரவு பச்சைத் தண்ணி குடிச்சே பொழுதைக் கழிக்க வேண்டியதுதான் என்று பயந்து கொண்டிருந்தேன்.” என்று கோரன் புறப்பட்ட போது பயில்வான் கூறினார்.

பண்டிட் இதைக் கேட்டுப் பயில்வானைப் பார்த்து அன்புடன் சிரித்தார். அன்றைய மறக்க முடியாத இரவு. ஒரு நாள் ஒரு வருடம் போல் அபூர்வமானதென்ற எண்ணம். அப்படிப் பார்க்க பார்க்க வளர்ந்து வரும் அனுபவம்.

பண்டிட் வந்ததன் விளைவுதான் கையூறில் முதியோர் கல்வி வகுப்பு. சில விவசாயிகள் மாஸ்டரிடம் வந்து தங்களுக்கு எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுத் தரவேண்டுமென்று கேட்கும் செய்தி பரவியது.

வேண்டிய இடமெல்லாம் பரவட்டும் என்று கருதி நிலப்பிரபுவின் மகனிடமும் மாஸ்டர் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னார். தன்னைக் கூப்பிடுவாரென்றும் ஆனால் இந்த முறை விட்டுக் கொடுப்பதில்லை என்றும் மாஸ்டர் உறுதியாக இருந்தார்.

ஆனால் நடந்தது எதிர்பார்த்ததற்குச் சற்று மாறாக இருந்தது. அடுத்த நாள் காலை ஊரில் உள்ள இரண்டு நிலப் பிரபுக்களும் தங்களுடைய காரியஸ்தர்களுடன் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கு ஒரு உடைந்த நாற்காலி மட்டுமே இருந்தது.

“திருமேனி, உட்காருங்கோ.” நம்பியார் நம்பூதிரியிடம் கூறினார். நீங்க உட்காருங்கோ, நம்பூதிரி நம்பியாரிடம் கூறினார். யாரும் நாற்காலியில் உட்காரவில்லை.

“பள்ளிக் கூடமானா ஒண்ணு ரெண்டு பெஞ்சாவது வேணும் என்ன?” நம்பூதிரி.

அது பள்ளிக்கூடக் கமிட்டித் தலைவருக்கெதிரான அம்பாக இருந்தது.

அந்த அம்பைக் கையால் பிடித்து ஒரு பக்கம் வீசுவது போல நம்பியார் கூறினார். “பெஞ்சு கொண்டு வந்த போட்டா நம்ம ஆட்களை இங்கே காவலுக்கும் அனுப்ப வேண்டியிருக்கும்.”

அவர்கள் இரண்டு பேரும் முற்றத்தில் இறங்கினார்கள். பிள்ளைகள் அப்போதுதான் வரத் தொடங்கினார்கள். நம்பியாரின் பிள்ளைகளும் அப்பாலைப் பார்த்துப் பூரிப்புடன் பள்ளிக்கூடத்திற்குள் சென்றார்கள். மற்றவர்களுக்குத் தைரியம் போதவில்லை. வெளியிலேயே நின்றார்கள்.

மாஸ்டரை நோக்கி நம்பியார் சொன்னார்:

“நாங்க ஒரு செய்தியைக் கேட்டோம்...”

மாஸ்டர் அதை முடிக்க அவகாசமளிக்கவில்லை.

“ஆமாம். நானே தங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன். அதற்குள் நீங்களே இங்கே வந்துட்டீங்கோ.”

மாஸ்டர் சொல்லி முடித்த உடனேயே நம்பூதிரி நிலைப்பாட்டை விளக்கினார்:

“பாருங்கோ, நான் முதலிலேயே தெளிவுபடுத்திடுறேன். இந்தப் பள்ளிக் கூடம் திறக்கறதே எனக்கு விருப்பமில்லை. ஆனால் இந்தப் பெரியவர் வெற்றி பெற்றார். அப்படியானா எல்லோருக்கும் கல்வி என்ற தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டது போலத்தான். அதுக்கப்புறம் விவசாயிகள் தங்களுக்கும் எழுத்தறிவு வேண்டும் என்று கேட்டால் எதிர்ப்பது சரியல்ல. ஆனால் இவருக்கிப்போது அது சம்மதமல்ல. என்ன செய்வது?”

இரண்டு பிரமுகர்கள் தங்களுடைய தகுதிக்காக ஒருவருக்கொருவர் தர்க்கம் செய்வதைப் பார்க்க மாஸ்டருக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

நம்பியார் என்ன செய்வார்? எந்த அம்பை எப்படி பிரயோகிப்பது என்பது தெரியாமல் நம்பியார் கலவரமடைவதுபோல் தோன்றியது.

“இதிலெல்லாம் அர்த்தமில்லை. இங்கே தத்துவத்தின் பிரச்சனையே இல்லை. இவங்கெல்லாம், கல்வி கற்று இந்தப் பிரபஞ்சத்தின்

முன்னேற்றத்தைச் சாதிக்க வேண்டியதில்லை. குழந்தைகள் மட்டும் படிக்கட்டும். ஆனால் பெரியவங்களும் படிக்கிறது என்ன அர்த்தம்?”

நம்பூதிரிக்கு மாஸ்டர் தன்னுடன் நிற்கிறார் என்பது அதிக மன உறுதியை அளித்தது. அவர் வெற்றி பெற்றது போல நம்பியாரிடம் கூறினார்:

“காலையிலேருந்து, விவாதம் செய்து இப்போ இங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். அன்றைக்கு என்ன சொன்னீங்க? காலத்திற்கேற்றாப்போல நடக்க வேண்டுமென்று இல்லையா? இப்போ நானும் அதைத்தான் சொல்றேன்.”

“வயல்லே அவங்க உழைப்பு குறைஞ்சா?” நம்பியார் சத்தமிட்டார். பட்டினி கிடந்து சாவோம். அவ்வளவு தான். அதுக்கு நீங்க ஏன் வருத்தப்படறீங்க?”

“அவ்வாறு சூழ்நிலை மோசமாகாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.” -மாஸ்டர் தான் கூறியதற்கு என்ன பொருள்? மாஸ்டர் தானாகவே கேட்டுக் கொண்டார். இருவரும் மாஸ்டரின் வார்த்தையைக் கவனிக்கவேயில்லை.

நம்பியார் கோபத்துடன் சொன்னார்: “நாசமாப் போகட்டும்; எனக்கென்ன?”

“ஏங்கப்பா! எப்படியானாலும் இந்த முறை நானே ஜெயித்தேன்.”

நம்பியாரைவிட வயதில் மூத்தவரான நம்பூதிரியின் பேச்சில் குழந்தைகளின் குறும்புத்தனமிருந்தது.

கோபத்துடன் நம்பியார் கூறினார்:

“ஆகட்டும். அந்தக் கல்வியை இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் நடத்தக் கூடாது. இது குழந்தைகளுக்கானது. கிழவர்கள் பள்ளிக்கூடம் இது வல்ல. அதிலே அக்கறை உள்ளவர்கள் வேறே பள்ளிக்கூடத்தைக் கட்டுங்க.”

கடைசி வாசகம் நம்பூதிரிக்கெதிராக விடுத்த அம்பாக இருந்தது. நம்பூதிரி பேசாமல் இருந்ததைக் கண்டு மாஸ்டருக்கு நேராகத் திரும்பி நம்பியார் கேட்டார்:

“மாஸ்டர் என்ன சொல்றீங்க?”

தனக்குச் சாதகமாக நடைபெற்ற இந்தச் சம்பவத்தில் உற்சாகமடைந்த மாஸ்டர் கூறினார்:

“இந்தப் பள்ளிக் கூடத்திலேயே பெரியவர்களுக்கு வகுப்பு நடத்த வேண்டாம். அவர்களாகவே வேறு எங்காவது இடம் ஏற்பாடு செய்யட்டும்.”

“இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது நீங்கள் நாலுகாசு அதிகமாகச் சம்பாதிக்க நீங்களே ஏற்பாடு செய்ற மாதிரி தெரியுது.”

நம்பூதிரி மாஸ்டரைப் பார்த்தார்.

மாஸ்டருடைய முகம் அவமானத்தால் சிவந்தது. இருந்தாலும் அவர் சிரித்தார். ‘எத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளையும் தாங்கலாம்’ மாஸ்டர் கருதினார்.

“அப்படியொன்றுமில்லை. கொடுத்தால்கூட அவர்கள் எவ்வளவு கொடுப்பார்கள்?”

“மண்ணு”

நம்பியார் கோபத்துடன் சிகரெட்டை எடுத்தார். நம்பூதிரி சிரித்தார்.

“உங்களிடம் ஒன்று சொல்லுகிறேன் மாஸ்டர். இவர்களை நம்பி நீங்கள் இருக்க வேண்டாம். உங்களுடைய இரவுப்பள்ளி நாலு நாள் நடக்குதான்னு பார்ப்போம். வித்தியா சரஸ்வதி எங்கே? விவசாயிகள் எங்கே? குரங்காட்டம் பார்ப்பதற்கின்னா இவங்கெல்லாம் வருவாங்க; அவ்வளவுவே!”

விவசாயிகளும் கல்வியும் என்பதைப் பற்றி இரண்டு நிலப்பிரபுக்களுக்கும் மாறுபட்ட கருத்து இருக்கவில்லை. அவர்களுடைய போட்டியின் காரணமாக விவசாயிகளுக்கு இந்தப் பிரச்சனையில் நம்மையேற்பட்டது என்பதுதான். அது மாஸ்டருக்குத் தெரிந்திருந்தது.

கருணாகரனையும் நம்பூதிரியின் பிள்ளைகளையும் கூப்பிட்டு மாஸ்டர் கூறினார்:

“என்னுடைய அறையில் போயிருங்கோ, நான் உடனே வரேன்.”

தங்களுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தனிப்பாடம். இரண்டு நிலப்பிரபுக்களுக்கும் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

“இனிப் புறப்படலாம்” நம்பூதிரி, நம்பியாரிடம் கூறினார்.

நம்பியார் ‘ஊம்’ கொட்டினார். நடைப்பாதையில் சென்று திரும்பிப் பார்த்தபோது மாஸ்டர் இருவருக்கும் வணக்கம் செலுத்தி நின்று நுந்தார்.

“இந்தக் குழப்பத்திற்கிடையில் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்குச் சரியாகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க மறந்து போகக் கூடாது.”

“அப்படி மறப்பேனா? ச்சே ” மாஸ்டர் எல்லாப் பற்களையும் காட்டிச் சிரித்தார்.

புறப்பட்டுச் சென்ற நிலப்பிரபுக்களை அவர்களுடைய காரியஸ்தர்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

இரவுப் பாடசாலை விஷயத்தில் கிடைத்த எதிர்பாராத வெற்றியில் அப்புவும் சிருகண்டனம் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள்.

கோரனுடைய குடிசையைக் கையூர் இரவுப் பள்ளியாக மாற்றியமைப்பது கலபமாக இருந்தது.

ஆனால் அதற்கு ஆனைச் சேர்ப்பது கஷ்டமான வேலையாக இருந்தது முதல் ஒன்றிரண்டு வாரத்திற்கு மூன்று நான்கு பேர்கள் மட்டும் வந்தார்கள். பிறகு எண்ணிக்கை பன்னிரண்டாக உயர்ந்தது. மீண்டும் ஆறாகக் குறைந்தது. மாஸ்டருக்கு இதனால் மனவருத்தம் ஏற்படவில்லை. எழுத்தறிவும், பொது அறிவும் அளிக்கும் அவருடைய புதிய முறைக்கு அந்தப் பள்ளி பரிசோதனைக் கூடமாக இருந்தது.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் ஒரு இளம் விவசாயி கண்ணன் அறிமுகமானான். கிராமத்துக் கன்னிகளின் கண்மணி, அழகான உடற்கட்டு, அரும்பு மீசை, ஜொலிக்கின்ற கண்கள். அந்தக் கவர்ச்சி தங்களுக்கில்வாததனால் பொறாமைப்படுபவர்களுமுண்டு. பற்றாக்குறைக்குக் குரல் இனிமையும் உண்டு. ஏதாவது ஒரு நாட்டுப் பாடலை அவன் திறந்த குரலில் பாடினால் மிருகங்களும் மரங்களும் கூடத் தலையசைக்கும் அவனை மாஸ்டர் இரவுப் பள்ளியில் சேர்த்தார். அவனுக்குப் படிப்பு வேண்டியிருக்கவில்லை. பாட்டு என்றால் அவன் முகம் மலரும். எல்லா இரவுகளிலும் வகுப்பு தொடங்குவதற்கு முன் அவன் பாடுவான். அந்தக் குரல் இனிமையில் இருளிலாழ்ந்த கிராமம் முழுவதும் தன்னையே மறந்துவிடும். கேரளத்தின் மகாகவியான குமாரன் ஆசான்

-கவிதைகளை மாஸ்டர் அவனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். அவ்வாறு ஒரு இனிய குரல் பொது அறிவால் உணர்வு பெற்றது. கண்ணன் அனைவருடைய ஆதரவிற்கும் ஆளானான்.

தன்னை அந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்த மாஸ்டரிடம் அவன் ஒரு நாள் கேட்டான்:

“வேற பாட்டில்லையா மாஸ்டர்.”

“வேண்டிய அளவுக்குண்டு. மனிதன் பேசத் தொடங்கிய நாள் முதல் பாடவில்லையா? பாட்டுண்டாக்கவில்லையா?”

“அப்படியில்லெ மாஸ்டர்.”

அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பது அவருக்கத் தெளிவாக இருந்தது. மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டு அவர் கூறினார்.

“பாரு, குஞ்சுக் கண்ணா, என்னிடம் பாட்டுப் புத்தகங்கள் பத்து இருக்கின்றன எல்லாத்தையும் உனக்குத் தரேன். நீயே வெச்சிக்கோ”

கண்ணனுக்கு வெட்கமேற்பட்டது.

மாஸ்டர் இலேசாகச் சிரித்தார்.

“என்ன, புத்தகம் வேண்டாமா?”

பதில் சொல்லாமல் கண்ணன் எழுந்து போனான்.

“அவன் வெட்கப்படுவதுபோல் தோன்றியது.” பக்கத்திலிருந்த சிருகண்டன் கூறினான்.

“போகட்டும் பரவாயில்லை”-மாஸ்டர்.

முதல் நாள் இரவு கோரனின் குடிசையில் வந்தபோது கண்ணன் சிரிக்கவில்லை. பாடியபோது குரல் தடுமாறியது; இதயம் கலங்கியது. பாடி முடித்தவுடன் அவன் மாஸ்டருடைய அருகில் வந்து தான் கொண்டு வந்திருந்த கரும்பலகையை அவருக்கு முன்னால் வைத்து, “எழுத்து எழுதித் தருவீங்களா?” அவன் வேண்டினான்.

மாஸ்டர் சிரிக்கவில்லை, பலகையைச் சோதித்துப் பார்த்தார்.

“இது நல்லாருக்கு. எங்கேருந்து கொண்டு வந்தே?”

“நீலேசுவரத்திலிருந்து.”

“ஓ இன்னிக்குப் போய்க் கொண்டு வந்ததா?”

“ஆமாம், எழுந்து எழுதிக் கொடுங்கோ” தடுமாறிய அந்தக் குரலில் பொறுமையின்மை வெளிப்பட்டது. மாஸ்டருடைய இதயம் வேதனையடைந்தது. சிரமப்பட்டு அதை மறைத்துக் கொண்டு பலகையில் முதல் எழுத்துக்களை எழுதிக் கொடுத்தார். பலகையைத் திருப்பிக் கொடுத்து, கண்ணனின் முதுகில் மாஸ்டர் மெதுவாகத் தடவினார். கண்ணன் முகத்தை உயர்த்தினான். அவனுடைய கண்கள் நிரம்பி வழிந்தன.

இரவுப் பள்ளியில் சில சமயம் பக்கத்துக் கிராமங்களிலிருந்து அறிமுகமில்லாத சிலர் வருவார்கள். அவர்களை ஆசிரியர்கள் என்று அறிமுகப்படுத்துவார்.

இந்த அறிமுகமில்லா விருந்தினர் எத்தனையோ முறை அங்கக் கூடியிருந்தவர்களுக்குப் பொரு விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிய வகுப்பு நடத்துவார்கள். இந்த விருந்தினர் மூலம் பென்சிலால் எழுதப்பட்ட காகிதச் சுருள்கள் கையூரில் வந்து கொண்டிருந்தன. மாஸ்டர் அவைகளை அப்புவுக்கும் சிருகண்டனுக்கும் கொடுத்துப் படிக்க வைப்பார். படித்து அவர்களுடன் விவாதம் செய்வார்.

புரட்சியின் சிறப்பு இலக்கியமாக இருந்தது அது.

“விவசாயிகளுடையவும் தொழிலாளிகளுடையவும் புரட்சியின் மூலம்தான் சுதந்திரத்தை அடைய முடியும்.” மங்கலான எழுத்துக்கள்; இருப்பினும் அப்புவும் சிருகண்டனும் கூட்டாக அதைப் படிப்பார்கள். கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் இருந்த ‘தோழர்கள்’ என்ற அழைப்பை அவர்கள் மிகவும் விரும்பினார்கள். அந்த அழைப்பில் இதயபூர்வமான நட்புறவின் குரலைக் கேட்டார்கள். கடைசியில் ஒரு முழக்கம்—“உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று சேருங்கள் ”

அதே வரியில் போராட்ட அறைகூவல்...

“புரட்சி வெல்லட்டும் ”

அந்த ஓசைகளின் முழக்கத்தில் சிறிது நேரம் அப்பு உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தான். சற்று நேரத்திற்குப் பின் மீண்டும் உணர்வு பெற்றான்.

“நமது திட்டமெல்லாம் பேச்சிலேதான் இருக்கின்றன. திருக்கரிப் பூருக்குப் போய்ச் சந்துவையாவது பார்த்து வந்திருக்கலாம். பயில்வான் அன்று கூறியது போல் நாம் கிணற்றுத் தவளைகள்தான்.”

வார்த்தைகளை அளந்து சிருகண்டன் கூறினான்:

“நாம் பருந்துகளாக வேண்டுமென்றுதான் நீ சொல்றே? ஆகட்டும். திருக்கரிப்பூருக்கு மட்டுமென்ன மடிகைக்கும், புதுகைக்கும் கூடப் போகலாம். நீலேசுவரம், ஹோஸ்தூர்க், கோழிக்கோடு, டில்லி...போதுமா?”

அப்பு சிருகண்டனின் கழுத்தை வலக்கையால் சுற்றித் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டான்.

9

ஓர் அமாவாசை இரவு. வகுப்பு முடிந்து கடைசியாக வெளியே வந்தவர்கள். மாஸ்டர், கண்ணன், அப்பு, இவர்கள்தான். மாஸ்டர் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும் பாதையில் போனார். கண்ணனும் அப்புவும் பின் தங்கியபோது, கண்ணன் நண்பனை அழைத்தான்.

“எங்க வீட்டுக்குப் போகலாம் அப்பு. இன்னிக்கு அம்மா அடை செஞ்சிருக்காங்க தின்னிட்டுப் போலாம்.”

“வேண்டா கண்ணா, நேரமாயிடும். இன்னொரு முறை வரீரேன்.. “அப்பு கழற்றிக் கொள்ள முயன்றான். “நீ எத்தனை தடவை இப்படிச் சொல்லிட்டே? ஊம் வரத்தான் வேணும். அடை தின்னப் பிறகு நான் உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் விடறேன்.”

அன்பான இந்த அழைப்பை மறுக்காமல் அப்பு கண்ணனைப் பின் தொடர்ந்தான். அவனுடைய வீடு நதிக்கரையிலிருந்தது. படகோட்டியாக இருந்த அப்பா வெள்ளத்தில் மூழ்கி இறந்தபோது கண்ணன் சின்னக் குழந்தையாக இருந்தான். தந்தையில்லாத அந்தக் குழந்தையை அவனுடைய ஏழைத்தாய் வளர்த்துப் பெரியவனாக்கினாள். இருந்த சிறிது நிலத்தில் காய்கள் வளர்த்து நீலேசுவரம் சந்தையில் கொண்டு போய் விற்று மகனைச் செல்லமாக வளர்த்தாள். மகன் பெரியவனான பிறகும், காய்கறி விவசாயத்தைச் சொந்தமாகவே செய்ய அவனால் முடியும் என்றாலும் அந்தத் தாய் உழைக்காமலிருக்கவில்லை. நரைத்த முடியும் சுருங்கிச் சுருக்கம் விழுந்த முகமும் உள்ள அந்த ஏழை, கண்ணனை இப்போதும் சின்னக் குழந்தையாகவே பார்க்கிறான்.

அந்த வயலின் இந்தக் கோடியின் பாதை இரண்டாகப் பிரிகிறது. இடப்பக்கம் திரும்பி நடந்தால் கண்ணனுடைய குடிசை தெரியும். ஆனால் கண்ணன் அந்தப் பக்கம் திரும்பாமல் அங்கிருந்து வலப்பக்கம் பார்த்தான் அங்கே கூப்பிடு தூரத்தில் ஒரு பெண் குரலும் ஆண் குரலும் உரக்கக் கேட்டன. கண்ணன் கவனித்தான். அப்புவும் காதைக் கூர்மையாக்கினான். கோபமுற்றுக் கலகம் செய்பவர்களின் வார்த்தைகள்...ஆதரவற்றுத் துடிக்கின்ற பெண் குரல், ஆத்திரமூட்டுகிற ஆண் குரல், சற்றுப் பீதியுடன் கண்ணன் கேட்டான்.

“அப்பு கேக்குதா?”

“ஊம். அது யாரு குடிசை?”

“தேவகிது ”

“ஊம், வா.”

கண்ணன் அவசரமாக வலப்பக்கம் திரும்பி நடந்தான். அப்புவும்

96

அதே வேகத்தில் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். இதயத்துடன் அறிவும் துடித்தது. அவன் யோசித்தான். தேவகி யார் அந்தக் தேவகி? கடந்த ஆண்டு டைபாயிட் சுரத்தில் இறந்துபோன ஒரு ஏழை விவசாயியின் மனைவி; ஒரு சிறு குழந்தையின் தாய்.

அப்பு நினைத்தான். கண்ணன் முன்னொரு முறை சொல்லியிருக்கிறான். “எங்கம்மாகூட தேவகி என்ற ஒரு பொண்ணும் காய்கறிகள் எடுத்துக்கொண்டு நீலேசுவரம் போகுது பாவம் சின்னக் குழந்தையை இடுப்பிலே வெச்சிகிட்டுப் போவா.”

அந்தத் தேவகியை அவமானமாகப் பேசுகிற ஆள் யார்? திடீரென்னு அங்கு நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் அப்புவின் மனத்தில் தெளிவாகத் தெரிந்தன. இரத்தம் குளிர்ந்து உறைகிறது? அடுத்த நொடியில் இரத்தம் கொதித்துப் பொங்குகிறது.

கண்ணன் அந்த இருட்டிலும் பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டு பின்னாலேயே போனான்.

அந்தக் குடிசையை நெருங்கியவுடன் அவர்கள் நின்றார்கள். வார்த்தைகளைத் தெளிவாகக் கேட்டார்கள்.

“அது யசமானுடைய காரியஸ்தன்தான், குரல் தெரியல்ல?” கண்ணன் கேட்டான்.

“ஊம்.”

“குடிச்சிருக்கன் ”

“ஊம்.”

குடித்து வெறி கொண்ட அந்த மனிதன், பழுதடைந்த அதன் மூங்கில் தட்டியிலான அந்தக் கதவைக் காலால் எட்டி உதைக்கிறான்.

“இதே உடைக்கிறது ஒண்ணும் பெரிய விஷயம் இல்லை. நீயே திறக்கிறதுதான் நல்லது. யசமான் அப்பவே சொல்லியனுப்பிச் சாரு. யசமான் கிட்டே போறதுக்கு முன்னாலே...ங்ஙா...”

உள்ளே மார்போடணைத்திருந்த குழந்தை அழுகிறது. தேவகி உரக்கச் சொல்வது கேட்டது:

“படுபாவி, கடவுள் உன்னைச் சும்மாவிடமாட்டாரு.”

“இவ்வளவு நாளா...நீ புரிஞ்சிக்கிட்டு வழிக்கு வருவேன்னு காத்திருந்தேன். ந்ஹொ...உன் ஆணவம் அடேயப்பா ங்ஹொ...நீ யாரும் இல்லாமே தனியா எப்படியிருக்கிறே?”

“அடுக்காதது பேசினா நீ நரகத்துக்குப் போவே ”

“ங்ஹ...ஒருமுறை திற...அப்பொத்தான் தெரியும் நரகமும் சொர்க்கமும்.”

“படுபாவீ ”

“எவ்வளவு நேரம் காக்கிறது. கதவைத்திற.”

“தெறக்க மாட்டேன்.”

பேசிக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதன் குடிசை தகர்ந்து விழக்கூடிய முறையில் பலமாகக் கதவின் மீது காலால் எட்டி உதைக்கத் தொடங்கினான்.

உள்ளேயிருந்த அந்தப் பெண் “அய்யோ கடவுளே அய்யோ ” என்று கூவி அழுதாள். கண்ணன் முன்னால் தாவினான். தோட்டத்தின் வேலியிலிருந்து ஒரு கம்பை உடைத்து அப்புவின் கையில் கொடுத்தான். பேசவில்லை. அரை நொடியில் நிலப்பிரபுவின் காரிஸ்தனின் முதுகில்

குத்தும் விழுந்தது. அவன் திரும்பிப் பார்த்தபோது அவன் எதையாவது தெரிந்து கொள்ளுவதற்குமுன் முகத்தில் கைமுட்டித் தாக்குதல் நடந்தது.

“செத்தேன் செத்தேன்” என்றுகத்திக் கொண்டே அந்த மனிதன் கீழே விழுந்தான். அப்புவின் கம்பு வேலை செய்தது. அவன் விழுந்த இடத்தைத் தேடிப் பிடித்தான்.

தேவகிக் கதவைத் திறந்தான். அந்த இருட்டிலும் அவளைப் பாதுகாக்க வந்தவரை அடையாளம் கண்டுகொள்வது அவளுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கவில்லை.

“என்னாலெ உங்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு கஷ்டம் ”

அப்புவின் கம்பு காரியஸ்தனின் முதுகைத் தடவிக் கொண்டிருந்தது.

“அவனைக் கொல்லாதீங்க. நாளைக்கு நமக்கு எல்லாம் தொல்லை வரும்” தேவகிக் கூறினாள்.

“பூ” கண்ணன் காறித் துப்பினான்?

“அவனை யாரு கொல்லுவாங்க? ஜந்து ”

ஆனால் அந்த மனிதன் அசையும் அறிகுறி இல்லை. கண்ணன் குனிந்து பார்த்தான்.

“நாயிக்கு உணர்வே இல்லை. அதுவும் நல்லதுதான்.’ அப்பு, இவனெத் தூக்கித் தூரக் கொண்டுபோய்ப் போடலாம்.”

“ஊம்” அப்பு சம்மதித்தான்.

“தேவகி, நீ கதவை மூடிட்டு எங்க வீட்டுக்குப் போயிடு. நாங்க இப்ப வந்துடுறோம்னு அம்மாகிட்டே சொல்லு.”

அவள் முடிவெடுக்க முடியாதவளைப்போல் தயங்கி நின்றாள்.

“சும்மா யோசிக்காதே இந்தப் பொறுக்கிகளின் தொல்லை ஒழியாது. குழந்தையை எடுத்துக்கிட்டுத் தனியாய்ப் போயிடுவியா? இல்லே நாங்க வரவரைக்கும் காத்திருக்கிறியா?

குடிசைக்குள் எரிந்து கொண்டிருந்த மண்ணெண்ணெய் விளக்கின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் பொறுமையினுடையவும் கஷ்டங்களினுடையவும் உருவமாக அவள் நிற்கிறாள்.

அப்புவின் குரல் உயர்ந்தது:

“அக்கா, இங்கே நிக்காதே நீங்க கண்ணன் வீட்டுக்குப் போயிடுங்கே.”

அறிமுகமில்லாத குரலானாலும் “அக்கா” என்று அழைத்த சிறுவனை அவள் அன்புடன் பார்த்தாள்.

கண்ணனும் அப்புவும் சேர்ந்து, முற்றத்தில் சுருண்டு வீழ்ந்து கிடந்த மனிதனைத் தூக்கியெடுத்தார்கள். தேவகி அழுகையை நிறுத்தி விட்டாள். குழந்தையை அணைத்துப்பிடித்துக் கொண்டு கண்ணனின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்.

சிறிது தூரத்திற்கப்புறம் நிலப்பிரபுவின் தென்னந்தோப்பு இருந்தது. அங்கு ஒரு தென்னைக்கருகில் அவனை இறக்கி வைத்தார்கள். அவன் கட்டியிருந்த வேட்டியையை அவிழ்த்து அவனைத் தென்னை மரத்துடன் சேர்த்துக் கட்டினார்கள். சாகவில்லை யென்பதை மீண்டுமொறு முறை உறுதி செய்து கொண்ட பிறகு அவர்கள் திரும்பினார்கள்.

கண்ணனுடைய வீட்டில் அடை சாப்பிட அப்பு காத்திருக்கவில்லை. விளக்கின் ஒளியில் தேவகியையும் குழந்தையையும் மீண்டு

மொரு முறை பார்த்தபோது அப்புவின கண்ணில் நீர் நிரம்பியது.

“நாளைக்குப் பார்க்கலாம்.”

அப்பு கண்ணணிடம் சொன்னான். இருட்டில் தனியாகவே வீட்டிற்குப் போனான். சாப்பிட்டு விட்டுப் படுக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த அப்பா கேட்டார்:

“என்ன இவ்வளவு நேரம்?”

அபூர்வமான அனுபவத்தின் அலைகளில் நீந்திக் கொண்டிருந்த அப்பு பதிலளிக்கவில்லை.

“விளக்கு எடுத்துட்டுப் போகக் கூடாதா? இருட்டிலே பிசாசு மாதிரி தனியா நடக்கிறியே”

இப்பவும் மௌனமாயிருப்பதைக் கண்டு சோறு போட்டுக் கொண்டிருந்த அம்மா சொன்னாள்:

“ஒரு டார்ச்சு வாங்கித் தரணுன்னு அவன் போன வருசம் சொன்னான்.”

“இவன் ஒருத்தன் டார்ச்சு பிடிச்சகிட்டு வேட்டைக்குப் போறப் பெரிய மனுஷன் ”

அப்பா இப்படிச் சொன்னாலும் அந்த இதயம் மென்மையாக இருந்ததென்று அப்புவிற்கு நன்கு தெரியும்.

“காசில்லே” - அம்மா மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

“ங்ம்” அப்பா பேச்சை நிறுத்தினார்.

படுத்து நீண்ட நேரமான போதிலும் அப்புவிற்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அந்த ஐந்து செத்துப் போய் விட்டதா? கட்டாயமாகப் பயங்கரமான குழப்பம் ஏற்படும். செத்ததாகத் தெரியவில்லை. இலே சாக மூச்சி விட்டுக் கொண்டிருந்தான். எப்படியானாலும் காலையிலே ஓடிப்போய் சிருகண்டனிடம் சொல்ல வேண்டும்; இருவரும் சேர்ந்து போய் மாஸ்டருக்கும் தெரிவிக்க வேண்டும்.....கண்ணன் எவ்வளவு நல்லவன்! தேவகியும் அந்தக் குழந்தையும் இப்படி ஒவ்வொன்றாக நினைத்துக் கொண்டு அப்பு தூங்கினான்.

அப்பு விடியவில் எழுந்து நிலப்பிரபுவின் காரியஸ்தனைக் கட்டியிருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். தூரமாக நின்று அந்த மரத்திற்கு நேராகப் பார்த்தான். மரத்திற்கடியில் ஒன்றுமில்லை. எழுந்து போய் ரூப்பான் என்பது தெளிவு. அப்புவிற்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது. பறவையின் வேகத்தில் சிருகண்டனின் வீட்டிற்குச் சென்று அவனை எழுப்பினான்.

உணர்ச்சி மிகுந்த குரலில் அப்பு கூறிய தகவல்களைக் கேட்ட சிருகண்டனின் முகம் கம்பீரமாக இருந்தது. எங்குப் போகிறோம் என்று இருவரும் சொல்லிக் கொள்ளாவிட்டாலும் அவர்களுடைய கால்கள் மாஸ்டரை நோக்கி நடந்தன. நண்பனின் மௌனத்தைக் கண்டு கவலை கொண்ட அப்பு கேட்டான்:

“நாங்க அப்படிச் செய்தது தவறா?”

அதைத்தான் சிருகண்டனும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“தவறொன்றுமில்லை. இருந்தாலும் ஏறுமாறாக ஏதாவது நடந்திருந்தால்...? இந்தச் சாதாரண சம்பவத்திற்காக நமக்கெல்லாம் தொல்லை ஏற்பட்டிருக்கும்.”

புரட்சிக்காரன் என்று தான் நினைத்த சிருகண்டன் ஒரு பயந்தாங்கொள்ளியா? அப்புவின மனத்தில் சந்தேகம் வேர் விட்டது.

அவனுடைய கண்களின் குடு தணிந்து விட்டது. அவன் கேட்டான்:

“அப்படியென்றால்....?”

“இரவுப் பள்ளி நடத்துவது நம்பியாருக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவில்லை. ஏதாவது ஒரு காரணம் கிடைத்தால் அந்த நிமிஷமே அவர் இதை நிறுத்திவிடுவார்” என்று மாஸ்டர் ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறார். இராத்திரி நீயும் கண்ணனும் வலையில் சிக்கியிருந்தால் நம்பியாருக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்திருக்கும் தெரியுமா? இப்படி இவ்வளவு சின்ன விஷயத்திற்குப் பெரிய அடி வாங்கினால் மற்றத் திட்டங்களுக்குத் தடங்கல் ஏற்படும் புரிந்ததா?

அப்புவின் கண்கள் மீண்டும் அசைந்தன. சிருகண்டன் ஒருகாலும் பயந்தாங் கொள்ளியாவது சாத்தியமல்ல. அவன் சிந்தனைச் சக்தியுள்ளவன். சிருகண்டன் கூறிய ஒரு விஷயத்தையும் அப்புவினால் முன்னதாக யூகிக்க முடியவில்லை.

“நீ சொல்வதுதான் சரி. ஆனால் அந்த ஆள் உயிரோடிருக்கிறான். இப்போ’ ஒண்ணும் தகராறு இல்லியே? அது மட்டுமின்றி நாங்கள் யாரென்பதும் அவனுக்குப் புரியவில்லை.” அப்பு சொன்னான்.

“ஊம். தற்சமயம் ஆபத்துக் குறைவுதான். இருந்தாலும் நம்பியாருக்குக் கண்ணனைப் பற்றிக் கட்டாயம் சந்தேகமிருக்கும்: அவர் வேட்டையாட நோட்டமிட்டிருந்த பெண் மான்தான் தேவகி. இப்போது அது அவருடைய பிடயிலிருந்து நழுவிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரியும் போது சும்மா இருப்பாரா?”

சிருகண்டனின் இந்தக் கருத்தும் சரிதான் என்று அப்புவிற்குப் பட்டது. நிம்மதிக்கு வழி காணாமல் அவன் மனம் குழப்பமடைந்தது. பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்னாலுள்ள அறைப் பக்கம் நடந்தார்கள். கண்ணன் அங்கு முன்னதாகவே வந்து சேர்ந்திருந்தான். படுக்கையை இன்னும் சுருட்டிக் வைக்க வில்லை. அதில் உட்கார்ந்து கொண்டே பீடி பிடித்துக் கொண்டு கேட்டிருப்பார். சிறுவர்கள் உள்ளே நுழைந்த போது அந்தப் பக்கம் பார்த்தார். அப்புவைப் பார்த்து புன்முறுவல் செய்தார். பயத்தின் பரபரப்பு இல்லை. மாஸ்டருடைய உதடுகளில் புன்முறுவல் நடனமாடுகிறது. அப்புவிற்கு நிம்மதியேற்பட்டது. இருவரும் படுக்கையருகே தரையில் உட்கார்ந்தார்கள். சிறுது நேரம் யாரும் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

யோசனை முடிந்தபோது மாஸ்டர் மெனனத்தை முறித்தார்.

“கண்ணா நீ பீதியடைய வேண்டியதில்லை. அவருக்குச் சந்தேகம் இருக்கும் என்பது நிச்சயம். ஆனால் நீ ஒன்றும் நடக்காத மாதிரி நடந்து கொள்.”

ஒரு விஷயம் இவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க முடியாதென்று கருதி அப்பு சொன்னான்.

“அவன் அங்கேயில்ல எழுந்து போயிட்டான்”

“ங்ம். விடியும்போதே போயிட்டான்; யசமான் வீட்டுப் பக்கம் போறதே நான் பார்த்தேன்-”

மாஸ்டர், கண்ணனைப் பார்த்து இன்னொரு கேள்வி கேட்டார்.

“தேவகி கொஞ்ச நாளைக்கு உங்க வீட்டிலேயே இருக்கட்டும் என்ன?”

கண்ணனுடைய முகம் வியப்படைந்தது. தலை குனிந்து நிலம் நோக்கினான்.

“ஆகட்டும்; அம்மாவிடம் சொல்றேன்.”

“அப்படிச் செய்யுங்க. இல்லையென்றால் அவளை மானத்தோடு வாழ இவர் நிச்சயமாக அனுமதிக்க மாட்டார்.” கண்ணன் தலைநிமிர்ந்து மாஸ்டரையே பார்த்தான். உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டு கண்ணனுடைய முகம் வீங்கியிருந்தது. அவன் எழுந்து வெளியில் சென்றான்.

மாஸ்டர் எழுந்து படுக்கையை சுருட்டி வைத்தார். சிறுவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தார். குனிந்து அப்புவின் முதுகில் மெதுவாகத் தட்டினார்.

“என்ன நினைச்சிருக்கிறே? நீ ஆளு பரவாயில்லையெ?”

உள்ளத்தின் கொதிப்புகள் எல்லாம் நீங்கின, அப்புவிற்கு; மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது; முகம் மலர்ந்தது; இரவு நடந்த நிகழ்ச்சிகளை மாஸ்டரிடம் விவரமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அப்பு கேட்டான்:

“கண்ணன் எல்லாம் சொன்னாரா, சார்?”

“ஆமாம். சொன்னான். அதனாலென்ன நீயும் ஒருமுறை சொல்லு நான் முகம் கழுவி வரும் வரை காத்திருக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான்.”

சீடனுக்குத் தன்னுடைய சாதனைகளைப் பற்றி வர்ணிப்பதற்குள்ள ஆசை வேண்டிய அளவு உண்டு என்பது மாஸ்டருக்குத் தெரியும்.

ஒருகால் சிருகண்டன் நினைக்கிற அளவு பிரச்சினை முக்கியத்துவமுள்ளதல்ல வென்று அப்பு நினைத்திருக்கலாம். அந்தக் கருத்து உறுதிப்படுத்துவதற்கு முன்னாலேயே மாஸ்டர் கூறினார்.

“இதெல்லாம் நாம் எதிர்பார்ப்பதற்கு முன்னதாகவே நடக்கிறது. ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பது கோழைத்தனம். செய்வது அவசரத்தில் அளவு கடந்துபோனால் இன்று வரை செய்ததற்கெல்லாம் நஷ்டமே ஏற்படும். இதுதான் தர்மசங்கடம்.”

இதயம் வேகமாகத் துடிக்கத் தொடங்கிய அப்பு கேட்டான்,

“இனி என்ன நடக்கும், சார்?”

“இப்பவே எப்படிச் சொல்ல முடியும். எப்படியானாலும் அவர்கள் கண்ணனைச் சும்மாவிட மாட்டார்கள்: தேவகிக்குப் பாதுகாப்பு கொடுத்ததற்காக அவனுக்குத் தொல்லை கொடுப்பார்கள்.”

மாஸ்டர் வெளியே போய் ஒரு மாயிலைக் கொண்டு வந்தார். அதைக்கிழித்துச் சுருட்டிப் பல் தேய்க்கத் தொடங்கினார். அவர் கூறியதும் சிருகண்டன் யுகித்ததும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றுதான்;

மாஸ்டர் முகங்கழுவி வந்தபோது சம்பவத்தைப் பற்றி சொல்வதற்கான உற்சாகம் குன்றிப்போய் இருந்தது; அப்புவின் முகம் வாடிப்போயிருந்தது.

சிறிது நேரம் சும்மா இருந்த பிறகு மாஸ்டர் கூறினார்:

“அக்கிரமத்தை எதிர்ப்பவர்கள் இந்தக் கிராமத்தில் உண்டு என்று இனி மக்கள் புரிந்து கொள்ளுவார்கள். நேற்று நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றி வெளியில் யாரும் பேசாமலிருக்கலாம். ஆனால் ரகசியமாகக் காதிலிருந்து காதுக்கு அது நடமாடும். மக்கள் விழிப்படைவது இப்ப

டித்தான். நேற்று நடைபெற்றது தனிப்பட்ட பிரச்சினை. ஆனால் எதிர்காலத்தில் சமூகப் பிரச்சினைகள் ஏற்படுகிறபோதும் நமது ஆட்கள் இதே முறையில் தைரியமும் சாகசமும் காட்ட வேண்டும்.”

முதல் நாள் இரவு நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய திட்டவாட்டமான கருத்து தெரிவிக்கக்கூடிய முறையிலும் வரவிருப்பதைப் பற்றி முன்னறிவிப்பாகவும் இருந்தது அவருடைய வார்த்தைகள்.

இன்னொரு பீடியை எடுத்துக் கொளுத்திக் கொண்டு மாஸ்டர் தொடர்ந்தார்.

“இனிப் போகலாம். நிலப்பிரபுவின் ஆட்கள் யாராவது வரக்கூடும். நீங்கள் இங்குக் கவலையோடு இருப்பது சரியல்ல. ஒன்றும் நடக்காதது மாதிரி, ஒன்றும் தெரியாதவர்களைப் போல நடந்து கொண்டால் போதும். சிறிது நேரம் போன பிறகு சிருகண்டன் ஓட்டல் பக்கம் போயி சும்மா உட்கார்ந்திரு. ஆட்கள் என்ன வெல்லாம் பேசுகிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.”

சிறுவர்கள் புறப்பட்டார்கள். நேரம் மத்தியானமாகி விட்டது. அப்பு தேஜஸ்வினியின் குளிர் நீரில் முழுகிக் குளித்துத் தன்னை மறந்திருந்த பிறகு சிருகண்டன் மக்களின் பேச்சைச் செவிமடுத்துச் சுற்றிந் திரிந்தான்.

நம்பியாருடைய அந்தக் காரியஸ்தனின் கெட்ட குணம் பிரபலமானது. முதல் நாள் இரவு யார் வீட்டிலோ அவருக்கு விருந்து கிடைத்ததைப் பற்றிய செய்தி வேகமாகப் பரவியது. அதைக் கேட்டு மக்கள் சிரித்தார்கள். ஆனால் இந்தப் பேச்சுகளின் போது நம்பியாரைப் பற்றி யாரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அடுத்த நாள் அங்குமிங்குமாகத் தேவகியின் பெயரும் கேட்கத் தொடங்கியது. கேலி வார்த்தைகள். கேள்விக் குறிபோல் வளைகின்ற புருவங்கள் அனுதாபக் குரல்கள். பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது பதுங்கி வந்த கண்ணனின் பொருள் செறிந்த பார்வைகள்.

பொங்கி வந்த புயல் அடங்கவில்லை. அமைதியேற்பட்டதாகத் தோன்றியது. ஆனால் காற்று திடீரென்று பருந்தைப்போல் பறந்து வந்து காய்ந்த இலைகளைப் பறக்க விட்டுக் கொண்டு போவது போலத் தோன்றியது. பேச்சு பல இடங்களிலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நிலப்பிரபு மாஸ்டரை அழைத்தார். தேவகியின் பெயரை குறிப் பிடாமலேயே அவர் சொன்னார்.

“ராத்திரி நம்ம காரியஸ்தனைக் கண்ணன் என்பவன் அடிச்சிட்டானாம்.”

அந்தச் செய்தியை முதன் முதலாகக் கேட்பது போல் மாஸ்டர் நடடித்தார்.

“அப்படியா! கண்ணனா? இரவுப் பள்ளிக்குக் கண்ணன் என்றொருவன் வருவதுண்டு, வாலிபன்.”

நம்பியார் மாஸ்டருடைய நேர்மையை அளந்து பார்ப்பது போல் உற்றுப் பார்த்தார்.

“அவன்தான், இந்தக் கையூரிலே கண்ணன், வேறு யாரு இருக்காங்க? எனக்குத் தெரியாது?”

“சங்கதி என்னன்னு நான் விசாரிக்கிறேன்.”

“நீங்க என்ன விசாரிப்பீங்க மாஸ்டர்? விசாரிக்கிற விஷயத்தை

எனக்கு விட்டுடுங்கோ. என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பதையெல்லாம் நானே முடிவு செய்றேன். உங்களுடைய இரவுப் பள்ளிக்கு அவன் வந்து கொண்டிருக்கிறான் அவன் விஷயத்திலே நீங்க கொஞ்சம் எச்சரிக்கையா இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லத்தான் கூப்பிட்டேன். இனி நீங்க போகலாம்.”

உரையாடல் திடீரென்று முடிவுற்றது. அது எதிர்பாராதது. மாஸ்டர் எழுந்தார்.

அவர் புறப்பட்டபோத நம்பியார் கடைசி வார்த்தையைச் சொன்னார்.

“அவங்கெல்லாம் பொறுக்கிகள். இந்தப் பொறுக்கிகளின் சகவாசத்திலே உங்களுக்குத் தொல்லை வராம இருக்கணும். மாஸ்டர் உங்க வேலைக்குத் தடங்கல் வரக்கூடாது. கேட்டீங்களா?”

தொண்டை வறண்டிருந்தது. “ங்ம் வரட்டுமா வணக்கம் ” மாஸ்டர் சொல்லி முடித்தார்.

அடுத்த நாலைந்து நாட்களிலும் கண்ணனுக்கு ஒன்றும் நிலை கொள்ளவில்லை. அது ஒரு அதிசயமாக இருந்தது. தனக்கு ஏற்படக்கூடிய அவமானத்தை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கக் கூடியவரல்ல நம்பியார். இப்போது தனக்கெதிரியாக ஒரு நபர் மட்டுமல்ல என்கிற தெளிவற்ற பயம்தான் பாய்ந்து தாவுவதிலிருந்து தடுத்துள்ளது என்று மாஸ்டர் யூகித்தார். இப்போது ஒவ்வொரு இரவிலும் மாஸ்டர் கண்ணனின் ஊக்க மின்மையைப் பார்க்கிறார். அவனுடைய முகம் பொலிவிழந்து வருகிறது. அவனுடைய வருத்தத்திற்கான காரணத்தை மாஸ்டர் அநேகமாகச் சரியாக யூகித்தார். ஆனால் அதற்கு இன்னதுதான் பரிகாரம் என்று வெளிப்படையாக உபதேசிக்க முடியவில்லை.

அந்த இதயத்தில் கலவரமேற்படுத்துவது எது என்றும் அந்த மூளையில் சுற்றித் திரியும் சிந்தனைகள் என்னவென்றும் முதலில் தெரிந்து கொண்டவன் அப்பு தான். குளிக்க ஆற்றுக்குச் சென்ற அப்பு பாறையின் மீது தனித்திருந்த கண்ணனைக் கண்டான். இருவரும் ஆற்றிலிறங்கி நீந்திக் குளித்தார்கள். கரையில் வந்து வெயிலில் உடலை உலர்த்தினார்கள்.

கண்ணனை உற்றுப் பார்த்து அப்பு கேட்டான்:

“கண்ணன், ஏன் சுறுசுறுப்பு இல்லாத மாதிரி?”

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் இல்லை. ஆனால் சிறிது நேரம் கழித்து கண்ணன் கேட்டான்:

“மாஸ்டர் என்னைப் பற்றி ஏதாவது கேட்டாரா?”

“இல்லையே,”

மீண்டும் மெளனம் அப்புவின பொறுமையைச் சோதித்தது.

“நான் இந்த ஊரை விட்டு போக முடிவு செய்துட்டேன் அப்பு.”

அப்பு எதிர்பார்த்ததைவிடக் கடுமையாக இருந்தது அந்தப் பதில்.

“ஏன் கண்ணனா?”

“உனக்குத் தெரியாதா? இங்கே காலந்தள்ளுவது சாத்தியமல்ல. ஊருல என்னெல்லாம் சொல்றாங்க, உனக்குக் காதில்லே?”

கண்ணனையும் தேவகியையும் பற்றிய வதந்திகள். வயதில் இளையவனான தான் இதைப்பற்றி என்ன சொல்வது? ஒன்றும் புரியாமல் அப்பு அடங்கியிருந்தான். ஒன்றும் சொல்லாமலிருப்பது சரியல்ல

வென்று பட்டது.

“அதெல்லாம் மனசிலே வெச்சுக்காதே. எல்லா ஆட்களும் கெட்டவர்கள் அல்ல. நல்லவர்கள் இருப்பார்கள். மிகவும் மோசமானவர்கள் மிகக்குறைவாகவே இருப்பார்கள்.”

“தேவகி இப்படியே வாழ முடியாது அப்பு. அவளே நான் கல்யாணம் செய்தா என்னான்னு யோசிக்கிறேன்.”

அந்தப் பதில் அப்புவிற்கு அபூர்வமான ஒரு அனுபவமாக இருந்தது. அவனும் அதைப்பற்றி யோசித்தான். தேவகியைக் கண்ணன் கல்யாணம் செய்தால் பிரச்சினை ஏறக்குறைய தீர்ந்துவிடுமென்று அவன் நினைத்தான். ஆனால் தேவகி விதவை. ஒரு சின்னக் குழந்தையின் தாய். இருந்தாலும்....

கண்ணனே பேச்சைத் தொடர்ந்தான்:

“காசார்கோட்டிலோ கண்ணனூரிலோ போய்க் கூலி வேலை செய்து பிழைக்கலாம். நம்ம ஊர்த் தண்ணி விதிக்கல்லெ என்று கருதினால் போதும்.”

அவனுடைய குரல் தடுமாறியது. கண் இமை துடித்தது. தண்ணீர் விதிக்கவில்லை என்று எல்லாம் கூறுவது பழைய பாணி. அப்புவிற்கு அது தெரியும். ஆனால் அந்த வார்த்தையின் பின்னாலிருந்த உணர்ச்சியின் ஆழத்தை அவன் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தான்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்ற? இந்த ஊரைவிட்டு ஏன் போகணும்?”

“இல்லாமெ, இங்கே வாழவிடுவாங்கன்னு நினைக்கிறியா?”

அந்த நம்பிக்கையின்மை நிறைந்த குரல் அப்புவிற்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

“நம்ம இவ்வளவு பேர்கள் இருக்கும்போது உனக்கென்ன பயம்? உழைத்து வாழுகின்ற மனிதன் யாருக்கு எதற்குப் பயப்படவேண்டும்? நாம் ஒன்று சேர்ந்தால்....”

ஆயிரம் முறை கேட்ட, ஆயிரம் முறை தானே கூறியிருக்கிற வார்த்தையைத் தான் திரும்பக் கூறுவதாக அப்புவிற்குத் தோன்றியது. அந்த வார்த்தைகள் மூலமந்திரமாக இருந்தன. ஸ்தாபனம், மக்களின் ஒற்றுமை அப்படி அவன் சொன்னான் என்பது உண்மை. ஆனால் அந்த வார்த்தைகள் கண்ணனிடம் எதிர்பார்த்த பலனை உண்டாக்கவில்லை.

உடனே மாஸ்டரின் நினைவு வந்தது.

“மாஸ்டரிடம் சொன்னியா?”

“இல்லே.”

பின்னே? சொல்ல வேண்டாமா?”

“சொல்லுவதற்கொரு தயக்கம். அவர் என்ன நினைப்பாரோ? என்னவோ?”

“ச்சே சரியாப் போச்சு இதெல்லாம் அவருக்குத் தெரிவிக்காம இருக்கலாமா?”

இரண்டு நிமிடம் மௌனமாக இருந்த பிறகு அமைதியான குரலில் கண்ணன் சொன்னான்:

“மாஸ்டர் முன்னாலே உட்கார்ந்த என்னாலெ ஒண்ணும் பேசமுடியாது. நீ ஒரு காரியம் செய்யறியா? என் மனசிலே இருக்கிறதே நீ மாஸ்டர் கிட்டே சொல்றியா?”

“ஊம்” அப்பு ஊம் கொட்டினான். கண்ணன் தன்னை நம்பி

அப்படி ஒரு காரியத்தை ஒப்படைத்ததில் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான்.

....மாஸ்டருக்குச் சற்றும் ஆச்சரியம் ஏற்படவில்லை. கண்ணன் தேவகியைத் திருமணம் செய்தால் நல்லது என்று ஏற்கனவே அவர் நினைத்திருந்ததுதான். ஆனால் கண்ணன் தேவகி இருவரின் விருப்பத்தை அறியாமல் ஏதாவது சொல்லுவது சரியாக இருக்காது என்று அவர் கருதினார். திருமணத்திற்குத் தயவும் அனுதாபமும் மட்டும் போதாது அல்லவா? ஆணும் பெண்ணும் ஒருவருக்கொருவர் நேசிக்கவும் வேண்டும்-என்று கருத்துக் கொண்டிருந்த மாஸ்டர் கண்ணனிடமிருந்து அந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தெரிவதுவரைப் பொறுத்திருப்பது என முடிவு செய்திருந்தார். இப்போது அது தெளிவாகி விட்டதில் அவருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

அப்புவின மனத்தில் கீறல் ஏற்படுத்திய அந்த விஷயத்தையும் சொன்னான்.

“கல்யாணம் முடிஞ்சா ஊரைவிட்டுப் போறதாகக் கண்ணன் சொல்றாரு.”

மாஸ்டருக்கு ஆச்சரியம் தோன்றவில்லை.

“மனவருத்தத்தில் இப்படிக் கூறுவது இயற்கையானதுதான். நான் அவனிடம் பேசுகிறேன்.”

இன்று இரவே மாஸ்டர் கண்ணனைக் கூப்பிட்டு இரகசியமாகப் பேசினார். அதன் விளைவாக நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு கண்ணன் தன்னம்பிக்கையைத் திரும்பப் பெற்றான். நனைந்திருந்த அவனது கண்கள் பிரகாசித்தன. உதடுகளில் மீண்டும் புன்முறுவல் விரிந்தது.

இரவுப் பள்ளியில் வகுப்புகள் முடியக் கூடிய நேரத்தில் அங்குக் கூடியிருந்தவர்களுக்கு மாஸ்டர் அறிவித்தார்.

“எல்லோருக்கும் ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தியை அறிவிக்கப் போகிறேன். நம்முடைய பள்ளியில் ஒரு மாணவரான கண்ணன் உங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்த தேவகியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறார். இந்த மங்கள காரியம் உடனே நடந்து நமக்கெல்லாம் ஒரு விருந்து கிடைக்கட்டும் என்பதுதான் என்னுடைய ஆசை. வேறென்ன சொல்வது?”

உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் இரகசியம் பேசினார்கள். மகிழ்ச்சியின் கருத்துப் பரிமாறுதல்கள்.

ஒருகாலத்தில் தானும் ஒரு சின்னக் குழந்தையினை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு வேதனைப் பட்டவள் தான்-கண்ணனின் விதவையான தாய் திருமணத்திற்கெதிராக இருக்கவில்லை. குணவதியும் அழகியுமான தேவகி தனக்கு மருமகளாவதில் அந்த வயோதிகத் தாய் பெருமைப் பட்டாள். அது மட்டுமின்றி விதவை மணம் அவர்களிடையில் கூடாததுமன்று. கல்யாணம் மிக்க செலவில்லாமல் நடந்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆரம்ப முதல் கடைசி வரை ஓடியாடித் திரிந்தது சிருகண்டனின் அப்பாதான. ஒரு காலத்தில் அப்பாவியாக, மெளனியாக இருந்த அவர், மறுவாழ்வு பெற்ற ஒரு மனிதனாக ஓடியாடித் திரிந்தது வியப்பாக இருந்தது. நிலப்பிரபுவின் செங்கண் எரிந்து கொண்டிருக்கும் போது தேவகியும் கண்ணனும் கணவனும் மனைவியுமானார்கள். கல்யாண நேரத்தில் மாஸ்டர் போகவில்லை. இருந்தாலும் இரவுச் சாப்பாட்டிற்குக் குறித்த நேரத்தில் போய்ச் சேர்ந்தார்.

10

காலம் கடந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரைக் காலம் மாற்றமில்லாமல் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. இயற்கையின் நியதியின்படி வந்து போகின்ற பருவங்கள்; பருவத்திற்கேற்ப உழுவது; விதைப்பது; அறுப்பது; சிலசமயம் நல்ல விளைச்சல்; சிலசமயம் மோசம்; குறைவான சுகம் அல்லது கடுமையான துன்பம் பெரும்பாலானவர்களுக்கு விரக்தியடைந்த ஒரே மாதிரியான வாழ்க்கை; மனிதன் பிறக்கிறான், வளருகிறான், சாகிறான். முன்னாலும் அப்படித்தான் இருந்தது; இப்போதும் அப்படியே. எதிர்காலத்திலும் இதுதான். ஆனால் வேறு சிலர் இருந்தார்கள்- புதிய கருத்துகளின் சாணையில் அறிவை உரசிப் பார்த்தவர்கள். வாழ்க்கை ஏன் இப்படி ஆகியது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். வாழ்க்கையை மிகவும் அழகுள்ளதாக ஆக்குவதற்கான கருத்துக்கள் அவர்களுக்கு ஆவேசமளித்தன. ஆனால் எப்போது எப்படிச் சாதிப்பது? காலம் ஆமையின்மீது பயணம் செய்கிறது என்பதை அவர்கள் ஆட்சேபித்தார்கள்.

அப்புவும் சிருகண்டனும் இப்போது 'சிறுவர்கள் தானே' என்று பரிகசித்து ஒதுக்கக் கூடிய சின்னக் குழந்தைகளல்ல. ஒவ்வொரு ஆண்டும் மழைக் காலத்தில் துளிர்ந்துக் கிளைத்து வளருகின்ற மரம் போல அவர்கள் வளர்ந்து விட்டார்கள்.

'பையன் பெரியவனாகி விட்டான்' மெலிந்த உயரமாக வளர்ந்துள்ள மகனைப் பார்த்துக் கல்யாணி, பெண் பார்த்து வைக்க வேண்டுமென்று மறைமுகமாகக் கூறுவாள். ஆனால் நாள் போகப் போக வாலிபன் போல் நடந்து கொண்டிருந்த அவளுடைய கணவன் அதை யெல்லாம கவனிக்கவில்லை. பார்ப்பதற்கு மிடுக்கான உடல் அப்புவிற் குத்தான் இருந்தது. அம்மா டார்ச்சு லைட்டும், செருப்பும் வாங்கிக் கொடுத்து வைத்திருந்தார்கள். இரவில் குறிப்பிட்ட வேலையொன்று மில்லாமல் வெளியே போகும்போது அப்பு டார்ச்சு லைட் உபயோகிப்பான். மங்கலாக எரிகின்ற டார்ச்சு லைட்டைக் கண்டவுடன் அது அப்புவினுடையது என்று ஊரார் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் ஏதாவது குறிப்பிட்ட காரியங்களுக்குப் போகும்போது அப்பு டார்ச்சு உபயோகிப்பதில்லை. இரகசியமான நடவடிக்கைகளுக்கு அது அசௌகரியமானது. செருப்பும் அப்படித்தான்.

"சிருகண்டனுக்கில்லாதது எனக்கு எதுக்கு" அப்பு சொல்லுவான். "அதிமமாக ஓடியாடி நடப்பது நீயா, நானா? வீம்புப் பேசாமல் எடுத்துப் போட்டுக்கோ." சிருகண்டனைக் கட்டாயம் படுத்துவான்.

இரகசியமாக வருவதற்கோ, கொண்டுபோய் விடுவதற்கோ இரவு நேரங்களில் அப்பு வெளியே செல்லும்போது செருப்பு உபயோகிக்க மாட்டான், சத்தமில்லாமல் இருப்பதற்காக.

அப்பு மீண்டும் மீண்டும் கேட்டான் மாஸ்டரிடம்: “சங்கம் அமைக்க வேண்டாமா சார்? இனித் தாமதிப்பது எதுக்கு, சார்?”

ஒவ்வொரு முறையும் அவர் சமாதானப் படுத்தினார்: “இன்னும் கொஞ்சம் போகட்டும், இரும்பு பழுக்கும் போது தானே அடிக்க முடியும்?”

ஒருநாள் அப்பு, மாஸ்டர் ஒப்படைத்த ஒரு காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக ஹோஸ்துர்க் போய் வந்தான். அங்கு ஒரு வீட்டில் இரகசியமாக தங்கியிருந்த பண்டிட்டைப் பார்க்க முடிந்தது. அப்பு அவ்வளவு தூரம் பயணம் செய்வது அது முதல் தடவையாக இருந்தது. அதனால் அது நூற்றுக்கணக்கான கல் தொலைவு என்று அப்புவிற்குப் பட்டது:

பயில்வானையும் அங்குச் சந்தித்தான். அவன் சொன்னான்:

“பூமி உருண்டையானது என்பதற்கு இன்னொரு ஆதாரமும் இன்றைக்குக் கிடைத்தது.”

ஏதோ தமாஷுக்கான முகவுரையென்று தெரிந்த போதிலும் அதனுடைய பொருள் புரியாமல் அப்பு கேட்டான்:

“அதென்னாண்ணு சொல்லு.”

“வெவ்வேற வழிலே புறப்பட்டாலும் நம்ம அப்பப்போ சந்திக்கிறோமே.”

அப்பு சிரித்தான்.

“இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறோம். இனி கையூர்க் கார்களைக் கிணற்றுத் தவளைகள் என்று சொல்லக் கூடாது. தெரியுமா? அவன் சொன்னான்.

புருவங்களை நெற்றியில் நடுவில் கொண்டு வந்து சர்க்கஸ் கோமாளியைப் போல் கண்ணை உருட்டிக் கொண்டு பயில்வான கூறினார்:

“ஆகட்டுங்க.”

கையூருக்குத் திரும்பி மாஸ்டரிடம் ரிப்போர்ட் செய்த பிறகு அப்பு கூறினான்:

“புதிய கோட்டையிலே ரொம்ப பேரு கன்னடம் பேசறாங்க.”

மாஸ்டர் மீண்டுமொருமுறை புவியியல் பாடத்தை நினைவுபடுத்தினார்.

“ஆம் அங்கிருந்து இன்னும் வடக்கே போனால் கன்னடம்தான் அதிகம். அதெல்லாம் கன்னடப் பகுதிதான். தெற்குப் பக்கம் போனால் கேரளம். நமது பகுதி உண்மையில் மலபாருடன் சேர வேண்டியதுதான். ஆனால் ஆங்கிலேயர் வேண்டுமென்றே கர்னாடகத்துடன் சேர்த்திருக்கிறார்கள். எதற்காக என்று சொல்லு.”

“கன்னடக்கார்களும் மலையாளிகளும் சண்டை போட்டுக் கொள்வதற்காகத்தான்.”

“அதேதான்.”

சிருகண்டன் பெரும்பாலும் வேறு விதமான வேலைகளில் ஈடுபட்டான். ஏதாவதொரு வீட்டில் மறைந்திருந்து மாஸ்டர் கொடுத்த

கட்டுரையின் பிரதிகள் எடுப்பான். வேறு கிராமங்களுக்கும் ஊர்களுக்கும் தேவையான துண்டுப் பிரசுரங்கள் எழுதிப் பிரதியெடுப்பான். அவ்வாறு எழுதி எழுதிக் கை தளர்ச்சியடையும், களைப்பாகி விடுவான். அப்போது கையையே தலையணையாக வைத்து தூங்குவான். ஐந்து நிமிடம் தூங்கிவிட்டால் எவ்வளவோ நேரம் நடமாடாமலே போல் அவசரப்பட்டு எழுந்து விடுவான். எழுந்தவுடன் மீண்டும் எழுத்துத் தொடரும்.

திருக்கரிப்பூரிலுள்ள சந்து அப்புவிற்சும் சிருகண்டனுக்கும் “நம்ம ஆள்” ஆகிவிட்டான். சந்துவின் பீடிக் கடை, இயக்கத்தின் ஒரு முக்கிய கேந்திரமாக ஆகிவிட்டது அந்த உறவினனிடம் அப்பு சொன்னான்:

“இனிமேல் நமது உறவு இரண்டு வகையானது; ஒன்று, குடும்ப உறவு; இன்னொன்று, அதற்கு மேலான ரத்த உறவு.”

துண்டுப் பிரசுரங்களின் கட்டு அங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் போதெல்லாம், சொல்லக் கூடாதென்ற கோட்பாட்டைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீறி, அப்பு சந்துவிடம் சொல்லுவான்:

‘இதெல்லாம் சிருகண்டன் எழுதியதுதான் தெரியுமா?’

ஆனால் சிருகண்டனை அன்று வரை பார்த்திராத சந்துவிற்கு இதனாலும் திருப்தியேற்படவில்லை.

“எப்பவும் இதையே சொல்றே. ஒருமுறை கூட்டிக் கொண்டு வரக்கூடாதா?” சந்து கேட்டான்.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பொறுப்பு; அதுதான் கோட்பாடு; அதைப் பற்றித் தாழ்ந்த குரலில், ஆனால் ஆவேசத்துடன் அப்பு பேசினான்:

“பொறுத்திரு, இந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள நமது எல்லா ஆட்களும் ஒன்றாகக் கூடப்போகிறோம், மிகவும் ரகசியமாக. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பார்க்கலாம்.”

“அது எப்போது?”

“எப்பொழுதென்று இப்பவே எப்படிச் சொல்ல முடியும்?”
இரும்பு பழுக்கும் போதுதானே அடிக்க முடியும்?”

மாஸ்டர் தனக்குச் சொன்ன அதே பாணியில் சந்துவிடம் பேசினான். அது நன்றாக பலிக்கவும் செய்தது.

“மற்றத் தலைவர்களையும் பார்த்து அறிமுகம் செய்து கொள்ள முடியுமா?”

“ஊம்,”

“தனக்குத் தெரிந்த பெரிய தலைவர் ஒருவர் மட்டும் தான். அவரைப் பற்றியும் தான் பார்த்திருக்கிற அவருடைய நண்பர்களைப் பற்றியெல்லாம் அப்பவே சந்துவிடம் சொல்ல வேண்டுமென்ற ஆசை அப்புவின் மனத்தில் தலை தூக்கியது. ஆனால் இரகசிய நடவடிக்கைகளின் கடுமையான சட்ட திட்டங்கள் நினைவுக்கு வந்ததனால் பேசவில்லை.

சந்து ஒன்றிரண்டு புத்தகங்கள் படித்தபின் பள்ளிக் கூடம் விட்டவன். அன்று அங்கிருந்து சம்பாதித்த எழுத்தறிவைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற அதிக விருப்பம் பள்ளிக்கூடத்தை விட்ட போது அவனுக்கு இருக்கவில்லை. நாளடைவில் புத்தகம் படிக்கும் பழக்கமே இல்லாமல் போய்விட்டது. எதையும் வேகமாகப் படிக்க

முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. “என் படிப்பு கையெழுத்துப் போட மட்டும் உள்ளதுதானே,” அவன் ஒதுக்கமாக இருந்தான். ஆனால் அப்புவின் உறவும் விவசாய இயக்கத்துடன் ஏற்பட்ட தொடர்பினாலும் அவனுடைய அறிவுப் பசி மீண்டுமொரு முறை வெளிப்பட்டது. துண்டுப் பிரசுரங்களைப் படித்தான். அதன் மூலமாகக் கடையில் இருக்கும் போது அங்கு வருபவர்களிடம் பேசுவதற்கு அவனுக்கு விஷயம் கிடைத்தது.

கல்வி பெறுவதற்கான ஆவல்தான் எங்கும் மாஸ்டருடைய யோசனைப்படி சிருகண்டன் ஐந்தாறு பெண்களுக்கு எழுத்தறிவு கற்பித்தான். பிற்பாடு அவர்கள் விஞ்ஞானத்தின் தீப்பந்தத்தை ஏந்திக் கொண்டு அஞ்ஞான இருளில் ஒளி வீசப் புறப்பட்டார்கள்.

இந்த நாட்களில் அமைதியிழந்து ஆத்திரம் காட்டி நடந்த நபர் நம்பியார் மட்டும்தான். முதலில் நினைத்தது போல் மாஸ்டர் நேர்மையானவர் என்று ஒப்புக் கொள்ள இப்போது அவர் தயாராக இல்லை. மாஸ்டரை வெளியேற்றுவது இந்தப் பலசாலியினால் முடியாத காரியமல்ல. ஆனால் காலியாகின்ற அந்த இடத்திற்கு வேறு ஒருவரை நியமிக்க வேண்டும். நம்பூதிரி சாதாரணமாக மற்ற ஊர்களுக்கு, பட்டினங்களுக்கு போகிறவர் அல்ல. போனால் கூட கோர்ட் அல்லது காரியாலயங்களுக்கு அவசியமான பயணம் மட்டும். ஒருமுறை கூடப் பத்திரிகையைத் தொட்டுப் பார்க்காத அவருக்குக் கையூறுக்கு வெளியே என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாது. நம்பியார் அவ்வப்போது பார்த்து எதையாவது சொன்னால் “ஓ அப்படியா?” என்று கேட்பார்; அடுத்த கணமே அதனை மறந்து விடுவார். ஆனால் வெளியுலகத்தைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்த நம்பியார், இத்தகைய பிரச்சினைகளைப் பற்றி வெளியிலுள்ளவர்களுடன் விவாதித்தார். எல்லா இடங்களிலும் இத்தகைய போக்கு கொண்ட ஆசிரியர்கள்தான் இருப்பதாக அவர் கேள்விப்பட்டார். அப்படியிருக்கும்போது இருக்கிற மாஸ்டரை அனுப்பிவிட்டு அவரை விட பயங்கரமானவரைக் கொண்டு வர அவர் தயாராக இல்லை. அதுமட்டுமின்றி அவருடைய மகன் கருணாகரனுக்கு அங்கு இன்னும் ஒரு வருடத்திய படிப்புதான் பாக்கியிருந்தது. அதன் பிறகு அவனை நீலேசுவரத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். அதுவரைக்கும் இந்த மாஸ்டரே நீடிக்கட்டும். அவர் அவ்வாறு தீர்மானித்தார்.

இருப்பினும் ஒருமுறை நம்பியார் உண்மையிலேயே நடுங்கிப்போனார். கருணாகரனுடைய நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பார்த்தபோது, சரித்திரத்தில் எழுதிவைத்திருந்த சில வாசகங்களைப் படித்தபோது அவர் நடுங்கிப் போனார். கேள்வி பதில் உருவத்திலுள்ள குறிப்புகள்.

“நம்மை ஆள்வது யார்?”

“அன்னியர்கள்”

“அவர்களுடைய நாடு எங்கே?”

“ஆறாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால்.”

“ஆளுகின்றவரை என்னவென்று சொல்லுகிறார்கள்?”

“அரசர்”

“ஆளப்படுகிறவர்களை என்னவென்று சொல்லுகிறார்கள்?”

“குடிமக்கள்”

“அன்னியனான அரசனின் குடிமக்கள் அடிமைகள்.”

நாட்டிற்குச் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று சொல்பவர்களெல்லாம் விவேகமற்றவர்கள் என்பதும், போராட்டம் நடத்துகிறவர்களெல்லாம் வேறு வேலையற்றவர்கள் என்பதும் நம்பியிருடைய உறுதியான கருத்து. சென்னைக் கவர்னரின் சமீபத்திய வருகையின்போது நம்பியார் நான்கு நாட்களுக்கு முன்னதாகவே மங்கலாபுரம் சென்று காத்திருந்து, பார்த்தார். காந்தி பக்தர்கள் விஷயத்தில் அவருக்கு எவ்வித அனுதாபமும் இருக்க வில்லை.

இப்போது கருணாகரனின் நோட்டுப்புத்தகத்தைப் பார்த்தபோது நம்பியார் அதிர்ச்சியடைந்தார். தனக்குத் தெரியாமலேயே கையூரில் காந்திய இயக்கம் பரவிவிட்டதா? இங்கு யாரும் பிரசங்கம் செய்ய வில்லை. கைராட்டிணத்தை எடுத்துக் கொண்டு வரவில்லை. வெள்ளை மோட்டாத் துணியுடுத்தி தொப்பி வைத்தவர்கள் யாரும் இல்லை.

இத்தகைய பிரச்சினைகளில் கால தாமதம் செய்யக் கூடாதல் லவா அவர் மாஸ்டருக்கு ஆள் அனுப்பினார். இந்தமுறை எதுவாக இருக்கும் பிரச்சினை? மாஸ்டர் சிரித்துக்கொண்டு வந்தார். மாஸ்டருக்கு முன்னால் நம்பியார் கருணாகரனின் புத்தகத்தை விரித்தார்.

“இதற்கு என்ன அர்த்தம், மாஸ்டர்?” மாஸ்டர் புன்முறுவல் செய்தார். நம்பியாருக்குக் கோபம் வந்தது; “இதில் சிரிப்பதற்கென்ன இருக்கிறது? நீங்கள் யோசனை செய்துதான் போதிக்கிறீர்களா? இல்லே...”

“என்ன, இதில் என்ன இருக்கிறது? இதெல்லாம் உண்மையான விஷயங்கள் தானே?”

“உண்மையான விஷயம் என்ன, இங்கே? மண்ணாங்கட்டி” முதல் வாசகங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளலாம்; ஒதுக்கி விடலாம். ஆனால் அந்தக் கடைசியிலுள்ள - அன்னியனான அரசனின் குடிமக்கள் அடிமைகள்-அது

மாஸ்டர் மீண்டும் சிரிக்க முயன்றார்.

“சிரிக்க வேண்டாம். நான் சொல்லுகிறேன். உங்களுக்கு இப்போது இளம் வயது. இவ்வளவெல்லாம் பத்திரிகைப் படித்தும் உங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை? நீங்கள் செய்வது தேசத் துரோகம் சர்க்காருக்குத் தெரிந்தால் உங்களைப் பிடித்துச் சிறையிலடைப்பார்கள். என்ன சொல்றீங்க?”

மாஸ்டர் அமைதியாக உட்கார்ந்தார். நம்பியார் குரலை இறக்கி,

“நான் ஒன்று கேட்கிறேன்-நீங்கள் காந்தியவாதியா?”

“இல்லவே இல்லை”

அவ்வாறு உறுதியான பதில் அளிக்க மாஸ்டர் தயங்கவில்லை.

“நல்லது எனக்கு நிம்மதியேற்பட்டது. இருந்தாலும் அன்னியர்கள், அடிமைகள் என்றெல்லாம் சொல்வது காந்திய வாதம்தான். நாளைக்கு இந்தக் கடைசி வாசகத்தை அழித்து விடுங்கள்.”

மாஸ்டர் பேசவில்லை.

“என்ன, சொல்லுங்கோ அழிப்பீங்களா?”

“ஆகட்டும்.”

அந்தக் குரல் மிகவும் சிரமப்பட்டு வெளிவந்தது.

அது முடிந்தபோது பெரும் வெற்றியைச் சாதித்தவரைப் போல நம்பியார் பெருமூச்சு விட்டார். சிகரெட்டைக் கொளுத்தினார். சலிப்பு ஏற்படுத்துகிற தடித்த குரலில் தொடர்ந்தார்.

“என்னமோ, நாள் போகப் போகக் காலம் மோசமாகி வருகிறது. ஜனங்கள் மேலும் சோம்பேறிகளாகி வருகிறார்கள். தறுதலைத்தனம் அதிகரித்து வருகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் கல்விக்கான பைத்தியம். கல்வி.....கல்வி”

உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பின்னால் கூறிய வார்த்தைகளையும் மாஸ்டர் கேட்டார். சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி நம்பியார் அமைதியடைந்த பிறகு, வெளியில் வந்து பள்ளிக் கூடத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

அடுத்த நாள் வகுப்பில் மாஸ்டர் கருணாகரனிடம் சரித்திர நோட்டுப் புத்தகத்தை எடுக்கச் சொன்னார் “அந்தக் கடைசி வாசகத்தை அழிச்சிடு.” அவர் சொன்னார்.

“ஏன் சார்?”

“யசமான் அந்த வாசகம் வேண்டாமென்று சொல்லியிருக்கிறார்.”

....ஆனால் அதன் பிறகு சின்ன வகுப்பில் மாஸ்டர் கணக்குப் போதித்தபோது ஒரு கணக்கு எடுத்தார்.

“ஒருவருக்கு 600 ஏக்கர் நிலமிருக்கிறது. அதை 200 பேர்களுக்குப் பங்கிட்டால், ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைக்கும் நிலத்தின் பரப்பளவு எவ்வளவு?”

தமிழ் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தளிப்பறம்பில் உற்சவக் காலம். அதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு கிராமத்தில் நடக்கவிருக்கிற வடமலபார் விவசாயிகள் மாநாட்டிற்குக் கையூறி விருந்து சாத்தியமான வரை விவசாயிகளைப் பங்கு கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென்று மாஸ்டர் விரும்பினார். மாநாட்டிற்குப் போகிற விஷயம் வெளியில் தெரியக் கூடாது. செறுவத்தூரிலிருந்து தளிப்பறம்பிற்குச் சிலமணி பயணம்தாம் உள்ளது. இரண்டு நாள் மாநாடு முடிந்து மூன்றாவது நாள் காலை கையூறுக்குத் திரும்பிவர முடியும். இந்தப் பயணம் கையூறில் விவசாய சங்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமையுமென்று மாஸ்டர் கருதினார். அப்புவிற்கும் சிருகண்டனுக்கும் அந்த மாநாட்டின் முக்கியத்துவம் புரிந்திருந்தது. யார் யார் போவது? அந்த இரண்டு இளைஞர்கள், சிருகண்டனின் அப்பா, முடிந்தால் அப்புவின் அப்பாவும், கண்ணன், கோரன் இன்னும் நாலைந்து விவசாயிகள். மாஸ்டர் இந்த விஷயத்தைச் சொன்னபோது அவர்களெல்லாம் அளவற்ற அக்கறை காட்டினார்கள்.

வயலில் அறுவடை ஆரம்பமாகியிருந்த நேரம். மாநாட்டிற்கு இன்னும் ஒருவாரமிருக்கிறது. நெல்லைக் களத்தில் சேர்த்தவுடன் போய்வர வசதியான நேரம்.

ஆனால் புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் அப்பு வருத்தத்துடன் மாஸ்டரிடம் வந்தான்.

“என்ன அப்பு விசேஷம்?” - மாஸ்டர்.

“கிருஷ்ணன் நாயர் வரமுடியாது சார். அவருடைய வயலில் அறுவடை இன்னும் நடக்கவில்லை. நாளைக்கு வைத்திருக்கிறார்கள்.”

கிருஷ்ணன் நாயர் நம்பியாருடைய குடியானவர். மிகவும் ஊக்கமானவர். அவர் மாநாட்டிற்குப் போக வேண்டுமென்று மாஸ்டர் விரும்பினார். அவர் யோசித்துக் சொன்னார்:

“அவ்வளவுதானே? மாநாட்டிற்குப் போகிறவர்கள் எல்லாம் நாளைக்கு வயலில் இறங்கிக் கிருஷ்ணன் நாயருக்கு உதவி செய்யுங்கள். அவருக்கென்ன பத்தேக்கர் பூமியா இருக்கிறது? நீங்கள் எல்லாம் சாயந்திரம் புறப்பட்டால் போதும். மாலையில் மங்கலாபுரத்திலிருந்து புறப்படுகிற வண்டி கிடைக்கும். என்ன?”

அப்புவிற்கு நிம்மதியேற்பட்டது.

“ஊம். மத்தியானம் சிருகண்டன் இதே கருத்தைச் சொன்னான். இருந்தாலும் கேட்கலாமென்று நினைத்தேன். நீங்கள் சொன்னதுபோல் செய்கிறோம்.”

அடுத்த நாள் காலை கிருஷ்ணன், நாயருடைய வயலில் முன்னெப் பொழுதும் கண்டிராத உற்சாகம். ஒரு சகோதர விவசாயிக்கு உதவி செய்ய விவசாயிகள் அணிவகுத்து விட்டார்கள். அறுவடை முடிந்த அண்ட வீட்டாரெல்லாம் வயலிலிறங்கினார்கள். உதித்து கொண்டிருந்த சூரியனுடன் அரிவாள் ஏந்திய கைகள் போட்டியிட்டன. கதிர் குலைகளின் பாரத்தினால் வீழ்ந்து கிடந்த நெற்பயிர்கள் கட்டுகளாகின. இளம் விவசாயப் பெண்கள் பாட்டுப் பாடினார்கள். கண்ணனின் புதிய பாடல்கள் அறுவடைக்கு வேகமூட்டின. மத்தியானம் ஒய்வெடுத்த போது கொஞ்சம் பாக்கியிருந்தது. மூன்று மணிக்கெல்லாம் அறுவடை முடிந்து விட்டது. கிருஷ்ணன் நாயருடைய முகம் முறம் போல் விரிந்தது.

இனி, அறுத்த நெல்கட்டுகளைக் கிருஷ்ணன் நாயருடைய வீட்டில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் வேலை மட்டுந்தான். அதற்குமுன் ஐந்து நிமிடம் களைப்பாறலாம் என்று விவசாயிகள் எல்லாம் உட்கார்ந்தார்கள்.

அதற்குள் நல்ல கொழுத்த காளை மாடுகள் கட்டிய ஒரு வண்டி வந்தது.

“என்ன கிருஷ்ணன் நாயர் வண்டிக்குச் சொல்லியிருந்தாரா? ஒரு தேர் வருதே.” யாரோ ஒருவர் சொன்னார்.

உண்மையா, பொய்யா என்றறிய எல்லோரும் அந்தப் பக்கம் திரும்பினார்கள்.

கிருஷ்ணன் நாயரே முதலில் மாடுகளை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். யசமானுடையதுதான். அப்படிச் சொன்னபோது அவருடைய முகம் கறுப்பாகியது.

தன்னுடைய உதவியும் கொஞ்சம் இருக்கட்டும் என்று கருதி நம்பியார் அனுப்பியிருக்கலாம்” ஒருவர் சிரித்தார்.

ஆனால் அந்த சூழ்நிலை இருண்டு போவதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. கிருஷ்ணன் நாயர் யூகித்த மாதிரியே நடந்தது. அவருடைய நெல் முழுவதையும் சொந்தமாக்கி நிலப்பிரபுவின் வீட்டிற்குக் கொண்டு போகத்தான் வண்டி வந்திருந்தது. வண்டியில் நிலப்பிரபுவின் கொடுமையாளர்கள் என்று பேர் பெற்ற இரண்டு காரியஸ்தர்கள் இருந்தார்கள். இவ்வளவு ஆட்களைப் பார்த்து அவர்கள் சற்றுப் பின் வாங்கினாலும் அவர்களிலொருவன் கிருஷ்ணன் நாயரைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“யசமான் நெல்லு கொண்டுவரச் சொன்னார்” கிருஷ்ணன் நாயருடைய மனைவி ஆத்திரம் கொண்டாள். அவ்வளவு அதிகமானவர்கள் கூடியிருந்ததனால் அவளுடைய ஏழ்மையான குரலுக்கு அன்றுவரை இல்லாத பலத்தையளித்தது. அவள் திட்டினாள். பதைத்துப் போய் நிற்கின்ற மாடுகளையும் வண்டியையும் அந்தச் சேவர்களையும் விவசாயிகள் சூழ்ந்து வளைத்துக் கொண்டார்கள். ஒருவர் சொல்வது இன்னொருவருக்குப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அங்குக் குரல்கள் ஒலித்தன. கிருஷ்ணன் நாயர் கடன் பட்டவர். திருப்பிக் கொடுக்க இன்னும் இருநூறு ரூபாய் பாக்கியிருந்தது. குத்தகை அளப்பதற்குக் காத்திருக்காமல் தானியம் முழுவதையும் கைப்பற்றித் தன்னுடைய பணத்தை வசூலிக்க நிலப்பிரபு முடிவு செய்தார். அப்படிச் செய்தால்

கிருஷ்ணன் நாயருக்கு அதிக நட்புமேற்படும் என்றும், அதன் பிறகு வாழ்க்கை நடத்துவதற்கும் தன்னையே ஆதாரப்பட்டு நிற்க வேண்டிய வரும் என்றும் அவருக்குத் தெரியும்.

விவசாய நண்பர்கள் மத்தியில் இருந்ததனால் கிருஷ்ணன் நாயர் பயப்படவில்லை. “கோர்ட்டிலே பார்க்கட்டும்....” அவர் வாதாடினார். சூடான வார்த்தைகள். நம்பியாருடைய சேவர்களின் பயமுறுத்தல்களுக்கு விவசாயிகளின் ஆத்திரமூட்டக்கூடிய வார்த்தைகள் ஈடுகொடுத்தன. அரைமணி நேரம் வரை மோதல் நீடித்தது. வண்டியும் காரியஸ்தர்களும் திரும்பிப் போக வேண்டியிருந்தனர்.

கூடி நின்றவர்கள் அவசர அவசரமாக நெற்கட்டுகளைச் சுமந்து கிருஷ்ணன் நாயரின் முற்றத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

அந்த வேலை தீர்ந்தபோது சிருகண்டனின் அப்பா கூறினார்:

“யசமான் இப்படி இதுவரை தோற்றதில்லை என் வாழ்க்கையுடையே இது முதலாவது.”

கண்ணன் வெற்றிக் குரலில் கூறினான்:

“இதெல்லாம் ஒரு தோல்வியா? மாமா? இது இப்போ ஆரம்பந்தானே இனி என்னென்னலாம் பார்க்கப்போறோம் ”

ஆனால் அப்புவின் அப்பா எச்சரிக்கை செய்தார், இது ரொம்பச் சுவலம் என நினைச்சே இல்லையா? இந்த நெல்லு அறைக்குள் போவதற்குமுன் யசமான் வரவேன்னா பாரு.”

“நெல்லு விஷயத்தை விடு ராத்திரியோ நாளையோ கொஞ்சம் ஆளுங்க வந்து இந்தக் கட்டையே கொண்டு போனாலும் போவாங்க.” கோரனின் அச்சம்.

அவர்கள் அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் கிருஷ்ணன் நாயரின் குரல் தாழ்ந்து போயிருந்தது. அன்று அவர் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார். அளவற்ற வருத்தமும் அடைந்தார். தான் கடன் காரன் என்பது அவமானமாக இருந்தது. ஆனால் கூடியிருந்த விவசாயிகள் யாரும் அது அவருக்கொரு அவமானம் என்று கருதவில்லை. தங்களையாரோ அவமதித்தது போல்தான் அவர்கள் நடந்து கொண்டார்கள்.

அன்று நடந்தையெல்லாம் நினைத்துக் கிருஷ்ணன் நாயருடைய கண்கள் கண்ணீர் சிந்தின. அவருடைய வயோதிகத் தாய் கம்பு ஊன்றிப்பிடித்துத் தன் கண் முன்னால் நடப்பதையெல்லாம் நம்புவதாவேண்டாமா என்று சந்தேகித்த போதிலும், மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“உட்காருங்கோ, உட்காரு” அவள் எல்லோரையும் உபசரித்தாள். பெரும்பாலானவர்கள் தனித்தனியாகச் சென்று விட்டார்கள். மாநாட்டில் பங்குகொள்ள வேண்டியவர்கள் மட்டும் பாக்கியிருந்தார்கள்.

“இனி என்ன?” அப்புவின் அப்பா.

“யசமானுடைய ஆட்கள் இனியும் இங்கு வருவார்கள் என்பது நிச்சயம். இன்று இரவு அல்லது நாளைக் காலை வரது நிச்சயம்தான்.” கோரனின் திட்டவட்டமான கருத்து.

“அப்படியானா போகவேண்டாம். இங்கேயே இருக்கலாம்.” சிருகண்டனின் அப்பா சொன்னார்.

“எதுக்கு? யசமான் கிட்டே மோதறதுக்கு ஆசையா யிருக்கா?”
அதுவரை சும்மா இருந்த ஒருவர் கேட்டார்.

ஒரு மூலையில், தூரமாக உட்காரந்நிருந்த அப்புவையும் சிருகண்டனையும் பார்த்து அப்புவின அப்பா கூறினார்.:

“என்னடா சும்மா இருக்கிறீங்க? என்ன செய்யறது?”

“பயணத்தை ரத்து செய்ய முடியாது.”

சிருகண்டன் நிதானமாகச் சொன்னான்.

“யாராவது போயி என்ன செய்யறதுன்னு மாஸ்டர் கிட்டே கேளுங்க. வேணும்னா நானே போறேன்.” கோரன் சொன்னான்.

“இருட்டுவதற்கு முன் யாரும் மாஸ்டரைப் பார்க்கக் கூடாது.”
சிருகண்டனின் கட்டளை.

“இன்று நீங்க இவ்வளவெல்லாம் செய்தது எனக்காகத் தான். நானும் உங்ககூட வரணுன்னு நினைச்சேன். இப்பத்து நெலயிலே என்னாவ. அப்படி வரமுடியாது. நீங்கெல்லாம் போயிட்டு வாங்கோ.”
- கிருஷ்ண நாயருடைய குரல் நடுங்கியது.

அதற்கு யாரும் பதில் சொல்லவில்லை. எல்லோரும் ஒருவருக் கொருவர் முகம் பார்த்தார்கள். கடைசியில் கோரன் சொன்னன்: “நான் வந்து என்ன செய்ய? எனக்கு ஏதாவது புரியுமா? நான் இங்கேயே இருக்கின்றேன்.”

கண்டிக்கும் குரலில் சிருகண்டன் சொன்னான். “புரியாது என்று சொல்வதெல்லா இருக்கட்டும் கோரண்ணா யாராவது ஒருவர் இங்கு வேண்டுமென்பது சரிதான். நீங்களே இங்கு இருக்குறீங்கன்னா சந்தோஷம். எப்படி யானாலும் பயணத்தை நிறுத்த முடியாது.”

“எப்படிச் சொன்னாலும் விஷயம் ஒண்ணுதான். நீ சொன்னாப் போலெ நான் சாமர்த்தியம் உள்ள ஆள்தான் ஒத்துக்கிறேன்” கோரன் சிரித்தான்.

பயணத்திற்குத் தயாரிப்புகள் செய்ய அவர்கள் எல்லாம் வீட்டிற்குப் போனபோது கோரன் தாழ்வான குரலில் அப்புவிடம் சொன்னான்: “போகும்போது நான் இங்கேயே இருக்கேன்னு மாஸ்டர்கிட்டே சொல்லிடு என்ன?”

கையூரிலிருந்து எட்டு விவசாயிகள் தளிப்பறம்பு உற்சவத்திற்குப் போவதாகக் கூறி மாநாட்டிற்குப் போனார்கள். இரவே விவசாயிகள் உற்சவத்திற்குப் போன செய்தி நம்பியாருக்குக் கிட்டாததனால் கிருஷ்ண நாயரின் நெல்கட்டுகளுக்கு ஆபத்து ஏற்படவில்லை. கோபத்தினால் நெருப்பு கக்கிய நம்பியாருக்கு எதிரியின் பலத்தை நிர்ணயம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற விவேகம் இருந்தது. ஆகவே கோரனும் கிருஷ்ண நாயரும் அதிகாலை, தூக்கக் களைப்புடன் கண் திறந்து எழுந்து பார்த்தபோது, முற்றத்தில் நெற் கட்டுகளின் குவியல் அசையாமல் இருந்தது.

மாஸ்டர் மாநாட்டிற்குப் போகவில்லை.

“வாங்கோ, நாங்கெல்லாம் இருக்கிறோமே” விவசாயிகள் அழைத்த போதிலும் அவர் போகவில்லை.

காலையில் எழுந்து “இலக்கியம்” படித்துக் கொண்டிருந்தார். வெளியிலிருந்து “மாஸ்டர்” என்ற சத்தம் கேட்டபோது அவர் நடுங்கினார். உடனே இலக்கியத்தைப் படுக்கையடியில் மறைத்து வைத்து,

கூப்பிட்ட குரலைப் புரிந்துகொண்டு வெளியில் வந்தார்.

“என்ன பயந்துட்டீங்களா?” தனது மனத்தில் உள்ள சஞ்சலத் தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு நம்பியார் கேட்டார்.

“இல்லெல்லெ குரல் கேட்டபோது நீங்கள்தான் என்பது தெரிந்தது.”

மாஸ்டர் பதில் சொன்னாரே யல்லாமல் நம்பியாரைத் தனது அறைக்குள் அழைக்கவில்லை நின்ற இடத்திலிருந்தே நம்பியார் அந்தப் பக்கம் எட்டிப் பார்த்தார்.

“என்னா, நேற்று இரவுப்பள்ளி இல்லியாமே ”

“எல்லோரும் தளிப்பறம்பு உற்சவத்துக்குப் போயிட்டாங்கோ”

“அப்படின்னு, காலையிலே தெரிஞ்சது. முன்னெல்லாம் நம்ம கிட்டே கேட்காமலும் சொல்லாமலும் யாரும் எங்கேயும் போன தில்லை. ஊம்.....உங்களுக்காவது விஷயம் தெரியுமா என்று தெரிந்து கொள்ளத்தான் வந்தேன்.”

“எனக்கும் தெரியாது, அப்படியே புறப்பட்டுப் போயிட்டாங்க.”

பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு முட்டுக்கொம்பு பிடித்துப் பலமிருக்கிறதா என்று ஆட்டிப் பார்த்து நம்பியார் சொன்னார்:

“அப்படிப் புறப்படாம என்ன செய்வாங்க? நேற்று என்ன நடந்தது என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.”

அறிந்திருந்த போதிலும் மாஸ்டர் கேட்டார்.

“இல்லை. என்னாச்சி?”

மாஸ்டருடைய வார்த்தையை நம்புவதா வேண்டாமா? ஒரு நிமிடம் தயங்கிப் பின் முதல் நாள் சம்பவத்தை தன்னுடைய கண்ணோட்டத்தில் முன் வைத்தார்:

“அந்த கிருஷ்ண நாயர், அவனை அன்றைக்கே ஜெயிலுக்கனுப்பியிருக்க வேண்டும். இப்போ அவனுடைய ஆணவத்தைப் பார்த்தீங்களா? கையூரில் இந்த நாய்களை கேட்பார் இல்லை என்றாகிவிட்டதா? வேண்டுமானால் அவ்வளவு பேர்கள் பேரிலும் புகார் செய்து அவர்களை யெல்லாம் கைது செய்ய வைக்கலாம். இவ்வளவு ஆனபிறகும் அவர்களுக்கு ஏன் புரியவில்லை?”

இராத்திரி பிறகு என்ன நடந்தது என்பது மாஸ்டருக்குத் தெரியாது. அங்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டதா என்று அறிய விரும்பினார். செய்தி கொண்டு வர ஆளில்லாததனால் அவர் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். நம்பியாரிடமிருந்தே ஏதாவது தெரிந்து கொள்ளலாமென்ற எண்ணத்தில் அவர் கேட்டார்:

“பிறகு என்ன நடந்தது?”

“என்ன நடக்க? நேற்றுப் பேசாமலிருந்தேன். இன்று நம்ம முற்றத்திற்கு நெல் கட்டுகளைக் கொண்டு வருவேன் தடுப்பது யாரென்று பார்க்கலாம், இல்லை. மாஸ்டர், என்னுடைய பொறுமையைக் கண்டு எனக்கே சில சமயம் ஆச்சரியம் ஏற்படுகிறது. நான் ஒரு சூது வாதற்ற ஆள். ஆனால் பிடிவாதக்காரன். சொல்லிவிடுறேன். கேளுங்க. இவங்களுக்கு அந்த நம்பூதிரியைப் போல நிலப்பிரபு இருக்கணும் வெண்ணையிலிருந்து நாரிழையை நீக்குவது போலப் பேசி எப்படி அறுப்பார் தெரியுமா? முட்டாள்கள்! நாய்கள்! பூ!”

நம்பியார் குற்றப்பத்திரிகையைப் படித்தார். மாஸ்டர் கவனித்

தார். ஆனால் மனசு கிருஷ்ணன் நாயரையே சுற்றி சுற்றி வந்தது. அவரும் கோரனும் என்ன செய்ய முடியும்? எதிர்ப்பதனால் ஒரு பலனும் இல்லை. முதல் நாளைய வெற்றி, மாநாடு முடிந்து உற்சாகத் துடன் அவர்கள் திரும்பி வருவதற்குள் தகர்ந்துவிடும்.... ஆனால் தடுப்பதற்கு ஒரு வழியுமில்லை. தோல்வி தவிர்க்க முடியாதது. அதிகம் பேசுவதற்கு நிற்காமல் நம்பியார் போய்விட்டார். உடன் வந்திருந்த வேலைக்காரன் பின் தொடர்ந்தான்.

எதிர் பார்த்தது மட்டும் தான் நடந்தது. நிலப்பிரபுவின் எட்டு அடியாட்கள் கிருஷ்ணன் நாயருடைய முற்றத்திலிருந்து நெல் கட்டுகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். அந்த சூழ்நிலையில் அர்த்தமற்ற எதிர்ப்பிற்கு நாயரோ, கோரனோ துணியவில்லை. தூரமாக நின்று மற்ற விவசாயிகள் இதைப் பார்த்தார்கள், அவர்களில் இரண்டு நிலப்பிரபுக்களின் குடியானவர்களும் சுதந்திரமான விவசாயிகளும் இருந்தார்கள். ஆனால் யாரும் கிருஷ்ண நாயருடைய பாதுகாப்புக்கு வரவில்லை. இது காலகாலமாக நடந்த வந்த நிகழ்ச்சிகளின் இயற்கையான தொடர்ச்சிதான். அவர்கள் ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

இரவில் கோரன் யாரும் தன்னைத் தொடர்ந்து வராமலிருக்கத் தனிக்கவனம் செலுத்தி மாஸ்டரைப் பார்த்தான்.

“கிருஷ்ணன் நாயரைப் குடியிருப்பிலிருந்து வெளியேற்ற வில்லையே?” - மாஸ்டர் கேட்டார்.

“இல்லை,”

“ஒருவேளை வெளியேற்ற மாட்டார்கள், இன்றைய சூழ்நிலையில் இன்னொரு குடியானவரிடம் ஒப்படைப்பது நிலப்பிரபுவிற்குச் சலபமான காரியமல்ல.”

“அது சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் கிருஷ்ணன் நாயர் ரொம்பக் கவலையோடு இருக்கிறார்.”

கொஞ்ச நேரம் பேசாமலிருந்த மாஸ்டர் கூறினார்: “போனவர்கள் திரும்பி வரட்டும். அதற்குப் பிறகு ஒன்று கூடிப் பேசலாம். நேற்று நாம் வென்றோம். இன்றைக்குத் தோல்வி. இனி மீண்டும் இந்தத் தோல்வியை வெற்றியாக நாம் மாற்றவேண்டும்.”

எப்படி? புரியாவிட்டாலும் வீரம் செறிந்த அந்த உறுதிமிக்க குரல் கோரனுக்குப் பிடித்தது. அவனுடைய முகத்தில் மகிழ்ச்சியின் ஒளி பரவியது.

அடுத்த நாள் காலை தளிப்பறம்பு உற்சவத்துக்குப் போயிருந்த வர்கள் திரும்பினார்கள். விவசாயிகளின் முன்னேற்றத்தை நேரில் கண்ட அந்த அனுபவம் அவர்களுக்கு ஒரு புது நம்பிக்கையை ஊட்டியது. பயணத்தினால் களைப்படைந்திருந்த போதிலும் அவர்கள் முதுகு நிமிர்ந்துள்ளது. தூக்கமின்மையனால் கண் கலங்கியிருந்த போதிலும் ஒளி அதிகரித்துள்ளது. கண்ணங்கள் காய்ந்து சுருங்கியிருந்த போதிலும் தன்னம்பிக்கையின் புன்முறுவல் அவர்களுடைய உதடுகளில் நடனமாடியது.

அப்புவும் சிருகண்டனும் நேராக மாஸ்டரிடம் சென்றார்கள். ஆவேசத்தின் தொற்று நோயைப் பற்றிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிவித்தார்கள். தங்களைப் போன்ற நூற்றுக் கணக்கானவர்களை அவர்கள் கண்டார்கள். பழைய நண்பர்களான பிரபு, பயில்

வான், கேளப்பன் முதலியவர்களையும், விவசாயிகள் தலைவர்களையும் அவர்கள் பார்த்தார்கள்.

அந்தச் சிறுவர்களின்-சிறுவர்கள் என்று அழைக்கக் கூடாத இளைஞர்களின்-சொல்லிலும் செயலிலும் ஒரு புதிய உறுதி ஏற்பட்டது. ஒரே ஒரு மாநாடு அவர்களிடம் ஏற்படுத்திய மாறுதலைக் கண்டு மாஸ்டர் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

திரும்பி வந்தவர்கள், தாங்கள் ஊரிலில்லாத சந்தர்ப்பத்தில் கிருஷ்ணன் நாயருக்கேற்பட்ட கெடுதியைப் பற்றி வருத்தப்பட்டார்கள். ஆனால், அவர்களிடம் சுடர்விட்டிருந்த உற்சாகப் பெருக்கில் அந்த வருத்தமும் நொடிநேரத்திற்கே இருந்தது.

இவர்கள் உற்சவத்திற்குப் போயிருக்கிறார்கள் என்று கிராமவாசிகள் நம்பிக் கொண்டிருந்ததனால் இரவில் அப்புவின வீட்டில் கூடுவதற்கு அவர்களுக்குச் சிரமம் இருக்கவில்லை.

அன்று இரவு மாஸ்டர் நீண்ட நேரம் பேசினார். அது கணிதப் பாடமல்ல; புவியியலோ, சரித்திரமோ அல்ல. அவருடைய வார்த்தைகள் நூற்றாண்டுகளாக நடந்து வரும் அநீதிகளுக்குக் கணக்குத் தீர்ப்பது பற்றியது. கையூர் உட்பட உள்ள முழு உலகத்தினுடையவும் இதிகாசம் அது; ஆதிகாலம் முதல் மனிதன் நல்வாழ்வுக்காக நடத்திய போராட்டத்தின் வரலாறு அது. அந்தப் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதி மட்டுமே கிருஷ்ணன் நாயர் தன்னுடைய நிலத்தில் விளைவித்த தானியத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான முயற்சி.

நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன? அடிமைத்தனத்தின் கை விலங்கை உடைத்தெறிவது; ஆதிக்கத்தின் நுகர்த்தடியைத் தகர்த்துக் கீழே தள்ளுவது; நாம் பிறந்து வீழ்ந்த மண்ணில் சுதந்திரமாக நடமாடுவதைச் சாத்தியமாக்குவது.... அதற்குக் கையூர் விவசாயிகள் ஆற்ற வேண்டிய பங்கு, “ஸ்தாபனந்தான் முதற்படி. கையூர் விவசாயி சங்கத்தை உடனே அமைக்க வேண்டும்.” மாஸ்டர் ஏதாவது புதிய விஷயத்தைச் சொன்னதாக யாரும் நினைக்கவில்லை. தங்களுடைய உள்ளத்திலிருந்த கருத்துகளுக்கு அவர் உருவம் கொடுத்தார். அவ்வளவுதான்.

அந்தப் பேச்சு முடிந்தபோது அப்புவின அப்பா கேட்டார்: “எப்போ தொடங்கணும்? இதே மாதிரி எப்பவும் ராத்திரிலே நாம் கூடணுமா?”

“ஒன்றும் வேண்டாம். பகிரங்கமான கூட்டம் கூட்டி சங்கத்தை அமைக்க வேண்டும்” - மாஸ்டர் கூறினார்.

முன்னதாகத் தீர்மானித்தபடி கிருகண்டனின் அப்பா கிருஷ்ண நாயர் பிரச்சினையில் தங்களுடைய கடமை என்ன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார். கிருஷ்ணன் நாயர் இந்த ஆண்டும் நிலப்பிரபுவிடமிருந்து கடன் வாங்காமல் இருக்க, அவருக்கு நெல் வசூல் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு எல்லா விவசாயிகளும் உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற யோசனையை ஏகமனதாக அங்கீகரித்தார்கள்.... அதற்கு அடுத்த நாள் நம்பியார் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்து, கையிலிருந்த ‘மாத்திரூமி’ பத்திரி கையை நீட்டிக் கடுமையான குரலில் கூறினார்.

“பார்த்தீங்களா மாஸ்டர், தளிப்பறம்புக்குப் பக்கத்திலே விவசாயிகள் மாநாடு நடந்திருக்கிறதாம் படிச்சீங்களா? ஏகாதிபத்தியம் அழியணும் நிலப்பிரபுத்துவமும் அழிய வேண்டுமென்று அங்கே கூச்சல்

போட்டாங்களாம். உண்மையைச் சொல்லுங்கோ மாஸ்டர், நம்ம விவசாயிகளும் அங்கே போயிருந்தாங்க, இல்லையா?"

குழப்பத்தின் ஆரம்பம். இருந்தாலும் தானாகவே அதில் விழ வேண்டியதில்லை என்று கருதி மாஸ்டர் கூறினார்:

"போயிருப்பாங்கனு தோணுது. என்னிடம் ஒருத்தரும் சொல்லல்லெ"

"ஆஹா, ஆஹா!"

அடுத்த நாளும் நம்பியார் சீறிக் கொண்டு வந்தார்.

"மாஸ்டர் ஒரு விஷயம் கேள்விப்பட்டீங்களா? மாத்ருபூமிக்கு அனுப்பலாம்."

அமைதியாக இருக்க முயன்று கொண்டு மாஸ்டர் கேட்டார்.

"என்ன நடந்தது?"

"கையூரில் இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குள் விவசாயிகள் சங்கம் அமைப்பார்களாம். ஆஹா!"

"அப்படியா? யாரு சொன்னாங்க?"

நம்பியார் கண் சிவந்துகொண்டிருக்க மாஸ்டரையே பார்த்தார்.

"தூ" அவர் காறித் துப்பினார்.

திடீரென்று பேச்சு ஒருமையிலாகிவிட்டது. குரல் இன்னுங் கடுமையாகிவிட்டது.

"நீ ஒரு முதல் தரமான மண்ணுளிதான் நான் இவ்வளவு காலம் வளர்த்தது, எத்தகைய ரகம் ஆசாமி- அப்பப்பா"

இனித் தன் கௌரவத்தைப் பாதுகாக்கச் செய்வது எதுவும் தவறாக இருக்காது என்று தீர்மானித்த மாஸ்டர் நம்பியாரைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

"நீங்கள் பள்ளிக் கூடக் கமிட்டியின் தலைவர் நான் பள்ளிக் கூடத்தில் ஆசிரியன், அந்த நிலையில் ஏதாவது வேலையிருந்தால் அதை மட்டும் சொன்னால் போதும்."

தலையில் அடிபட்ட பாம்பு போல நம்பியார் நடுங்கினார். மீண்டும் உக்கிரபாவனையின் முகமூடியணிந்து ஆணவம் நிறைந்த குரலில் அவர் கேட்டார்.

"உங்களுடைய பள்ளிக் கூடத்தில் ஆண்டுப் பரிட்சைக்கு இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இருக்கின்றன?"

"ஒரு மாதம்"

"அவ்வளவு நான் அடங்கியிருந்து வேலையைப் பார். பரீட்சை முடிந்தவுடன் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டு இங்கிருந்து மூட்டைக் கட்டிக்கொள்"

12

கையூர் விவசாயிகள் கூட்டத்தில் முதலில் பறந்த செங்கொடி, சங்கத்தின் தற்காலிக அலுவலகமாக இருந்த அப்பு வீட்டில் ஏற்றப்பட்டது. ஆண்டுப் பரிட்சைக்குத் தயார் செய்து கொண்டிருந்த அப்புவின் தம்பியும், கூட்டிப் படிக்கத் தொடங்கியிருந்த இளையவனான குட்டியும் கொடியைப் பார்த்தார்கள்-கம்பீரமான பார்வை அவர்களுடைய பாட்டி கொடியின் அர்த்தத்தை பலமுறை கேட்டாள். ஏதாவது காரணத்தைச் சொல்லி வெளியில் வந்து வீட்டின் மேல் பறந்து கொண்டு இருக்கும் கொடியைப் பார்ப்பாள். என்ன ஆனந்தம் அப்புவின் அம்மா தண்ணீர் எடுக்கப் போகும்போதும், பாத்திரம் கழுவும்போதும் கொடியை விரிந்த கண்களோடு பார்த்து நிற்பாள். தன்னுடைய மண் குடிசைக்கு மாளிகையின் அந்தஸ்து வந்துவிட்டது போல் அந்தத் தாய் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

சிருகண்டனின் தாய் கேட்டாள்

“காரியதரிசி நீதானே?”

“ஆமாம்,”

“பின்னே ஏன் கொடி அங்கே கட்டியிருக்காங்க?” அம்மாவின் இந்தப் பொறாமை இயற்கையானது தான் என்று கருதிய சிருகண்டன் புன்முறுவல் மட்டும் செய்தான்.

‘கொடி அங்கேதான் இருக்கணும். நாம் யசமானுடைய குடியானவர்கள்தானே? கொடி இங்கே கட்டினால் அவரால் அதை எடுத்துப் போட்டுவிட முடியும். அப்புவின் வீட்டிலானால் அது நடக்காது.’

மகனுடைய யுக்தி பரவாயில்லை. அந்தத் தாய் தலையாட்டினாள். வயலை இழந்து விட்டோம் என்கிற நினைவு கசப்பானதாக இருந்த போதிலும் தங்களுடைய ஒரே மகன் விவசாயிகளின் பாதுகாவலனாக மாறி விட்டான் என்று பெருமைப்படக் கூடிய உண்மை இனியதாக இருந்தது. ஸ்தாபன பலத்தின் சின்னமாக இருந்த அந்தக் கொடி நாடு முழுவதும் அதனுடைய கொள்கையைப் பிரகடனப்படுத்தியது.

அதனுடைய முக்கியத்துவம் எந்த அளவுக்கிருந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள அதிக நாள் பிடிக்கவில்லை. அந்த வாரம் முடிவதற்கு முன்னதாகவே, மாஸ்டர் நீலேசுவரத்திற்குப் போயிருந்த ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை ஹோஸ்தூர்கிலிருந்து ஒரு போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டரும், இரண்டு கான்ஸ்டபிள்களும் கையூருக்கு வந்தார்கள். அவர்களுடைய வருகை அனேக விவசாயிகளைப் பீதியடையச் செய்தது. சங்கத்தில் சேர்ந்த விவசாயிகளைச் சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்த்த சில வசதி

யான விவசாயிகள் கூறினார்கள்: “ இப்படியெல்லாம் வருமென்று எங்களுக்குப்பவே தெரியும் ” இரு பக்கமும் சேராமல் நடு நிலையாக இருந்த சிலர் இனி என்ன நடக்கப் போகிறது என்று அறிய ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள். போலீஸ்காரர்கள் வந்து குளித்து உணவருந்தச் சற்று ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார்கள். மத்தியானத்திற்கு மேல் அப்புவிற்ரு ஆள் வந்தது. யசமானுடைய ஒரு வேலைக்காரனும் ஒரு போலீஸ்காரனும் முற்றத்தில் நின்று கொண்டு அறிவித்தார்கள்.

“ஒடனே வரணுமாம்.”

“எங்கே?” - அப்பு

“யசமான் வீட்டுக்கு”

“நாங்கள் அவருடைய குடியானவர்கள் அல்ல. ஏதாவது அவசியம் இருந்தா இங்கே வரட்டும். மணியக்காரர் கூப்பிட்டால் கட்டாயம் வரேன்.”

வேலைக்காரன் குழப்பத்துடன் போலீஸ்காரனுடன் திரும்பினான். அப்புவின் அப்பா வீட்டிலிருக்கவில்லை. மகன் அளித்த பதில் சரிதானா? அம்மாவுக்குச் சந்தேகம். இருந்தாலும் மகனுடைய தைரியம் அம்மாவுக்கு இதமான மகிழ்ச்சி அளித்தது. பாட்டி பீதியடைந்தான். அப்பு சந்தேகித்தான். ஆனால் அந்தக் கிழவியும் மெளனமாகப் பெருமையோடு உட்கார்ந்திருந்தான்.

அதற்குள் சிருகண்டன் வந்து விட்டான். சிறிது நேரத்திற்குள் யசமானுடைய வீட்டிலிருந்து பகுதி அதிகாரியே கூப்பிட்டு அனுப்பினார். அங்குப் போலீஸ்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஆளும் வர்க்கத்தின் சோற்றுப் பட்டாளத்தை முதன் முதலாகச் சந்திக்க மக்கள் சக்தியின் பிரதிநிதிகளான அப்புவும் சிருகண்டனும் புறப்பட்டார்கள்.

தூரமாக ஒரு மூலையில் கோரன் பார்வையாளனாக நிற்கிறான். விவசாய சங்கத்தின் மற்ற உறுப்பினர்கள் அங்கு யாரும் இல்லை. நம்பியாரும், நம்பூதிரியும், இன்ஸ்பெக்டரும் வாசலில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். பக்கத்திலேயே பகுதி அதிகாரியும் காக்கிச் சட்டை அணிந்த போலீஸ்காரர்களும் யஜமானுடைய பாதுகாப்பாளர்களும் மற்றவர்களும் நிற்கிறார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டரும் நம்பியாரும் தொடர்ச்சியாகச் சிகரெட் புகைக்கிறார்கள். நம்பூதிரியை விட அதிகம் படித்தவர் தான் என்பதை வெளிப்படுத்தக் கிடைத்த வாய்ப்பை நம்பியார் முழுமையாகப் பயன்படுத்தினார். அவர் தெரிந்த அளவுக்கு ஆங்கிலத்தைக் கலந்து போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்புவும் சிருகண்டனும் வாசற்படிக்குள் நுழைந்து அதிகாரியை வணங்கினார்கள். பிறவியிலேயே பயங்காளியான அதிகாரி அழைத்தார்.

“உட்காருங்கோ.”

ஆனால் அங்கே உட்காருவதற்கு இருக்கை ஒன்றுமில்லை. அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அவர் அப்படிச் சொன்னார். இவ்வாறு பரிவு காட்ட வேண்டிய அவசியம் என்ன? நம்பியாருக்கு உடம்பெல்லாம் எரிந்தது. அவர் சிகரெட்டைக் கடித்து நொறுக்கினார். புகையிலை உதட்டில் ஒட்டியிருந்தது. இனிக் காரியத்தைத் தொடங்கலாமே

என்பதுபோல அவர் இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்தார். ஆனால் முன்னுரையாக அதிகாரியே விவரங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டியிருந்தது.

“ஹோஸ்துர்க்கிலிருந்து இன்ஸ்பெக்டர் யசமான் விசாரணைக்கு வந்திருக்கிறார். உள்ளதை உள்ளதுபோல் சொல்ல வேண்டும். உங்களுக்கு ஒரு கஷ்டமும் வராது.” வழக்கம் போல் அதிகாரி இவ்வளவும் சொன்னார். அப்பு நின்று கொண்டிருந்தான்-தனது கைகளை எப்படி வைத்துக் கொள்வது என்பதை முடிவு செய்ய முடியாமல் அவன் தவித்துக் கொண்டிருந்தான். குற்றவாளியைப் போலக் கைகட்டி நிற்க அவன் விரும்பவில்லை. ஒரு கையை அங்குமிங்கும் அசைத்துக் கொண்டிருந்தான். சிருகண்டனின் நிலைமையும் அதுதான். என்னென்ன கேள்விகள் இருக்கலாம் என்பதைப் பற்றி யோசிப்பதிலேயே சிந்தனை மூழ்கி இருந்தது.

மீசையில்லாமல் நன்கு சவரம் செய்து அழகாயிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்:

“உங்கள் தலைவர் யார்?”

“எங்கள் கூட்டத்தில் தலைவர்களில்லை. தொண்டர்களும் இல்லை. நாங்கள் எல்லாம் விவசாயிகள்.”

சிருகண்டனின் முதல் பதில்.

அதிகாரி இடையில் நுழைந்து அறிமுகப்படுத்தினார்.

“இதுதான் சிருகண்டன்”

“ஓஹோ...செயலாளர் சிருகண்டன் என்பது நீதானா?”

பன்மையில் அழைத்துப் பேசுவதுதான் இங்கத்திய சம்பிரதாயம், அப்புவின் குரல் மிகவும் கடுமையாக இருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டரும் புருவத்தைச் சுளித்து அப்புவை உறுத்துப் பார்த்தார். நம்பியார் பொறுமையின்மையைக் காட்டி உட்கார்ந்த இடத்திலேயே இங்குமங்கும் அசைந்து கொண்டிருந்தார். இன்னொரு சிகரெட்டைக் கொளுத்தினார். நம்புதிரி கல்லில் செதுக்கிய இலையைப் போல உணர்ச்சியற்று உட்கார்ந்திருந்தார். அப்புவின் கர்வம் நிறைந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு நின்ற வேலைக்காரர்களில் சிலர் அதற்குத் தண்டனையாக அவனுடைய முகத்தில் உடனே அடி விழுமென்று எதிர்பார்த்தார்கள். கோரன் அடிமீது அடி வைத்துப் பக்கத்தில் வந்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஒருமுறை புன்முறுவல் செய்து அருவருப்புடன் ஊம் கொட்டினார்.

“ஊம்” - கேள்வி தொடர்ந்தது.

“சரி அப்போ தாங்கள்தான் செயலாளர் அவர்களா?”

“ஆம். நான்தான்.”

“பதுங்கியும், மறைந்தும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிற புரட்சிக்காரர்களை உங்களுக்குத் தெரியாது. இல்லையா?”

“எங்களுக்கு அவர்களையெல்லாம் தெரியாது?”

“பண்டிட் என்றொரு பெயர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீங்களா?”

அப்புவின் முகம் சிவந்தது. சிருகண்டன் மிகவும் அமைதியாகச் சொன்னான்:

“எங்களுக்கு எந்தப் பண்டிட்டையும் தெரியாது.”

“அப்படியா? தனிப்பறம்பில் நடந்த விவசாயிகள் மாநாட்டிற்கு

உங்களை அனுப்பியது யார்?"

"எங்களை யாரும் அனுப்பவில்லை. உற்சவத்திற்குப் போயிருந்த போது மாநாட்டையும் பார்க்கலாமென்று நினைத்தோம்."

அதுவரையிலும் பேசாமலிருந்த நம்பூதிரி, "உற்சவத்திற்குப் போயி தலைக் கிறுக்குடன் வந்திருக்காங்க" என்று கூறி வாய்விட்டுச் சிரித்தார். நம்பூதிரியின் இந்த நடவடிக்கை பிடிக்காத நம்பியார் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டார். நம்பூதிரியின் சிரிப்பின் சத்தத்தில் இன்ஸ்பெக்டரின் சிந்தனை தடைபட்டது. இருந்தாலும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு விசாரணையைத் தொடர்ந்தார்.

"உங்களுடைய ஸ்தாபனத்தின் நோக்கமென்ன?"

அப்பு ஆவேசமான குரலில், ஒரு எதிர்க் கேள்வியைத் தொடுத்தான்:

"ஏதோ விசாரணை நடத்துவதுபோல் இருக்கிறதே கேள்வி கேட்பது?"

"ஆம் விசாரணைதான். உங்கள் மீது புகார் வந்துள்ளது."

அப்பு ஆத்திரமூட்டக்கூடிய வகையில் பதிலடி கொடுத்தான்.

"அப்படியானால் பிடித்துக் கொண்டு போகலாமே. கோர்ட்டி லேயே விசாரணை நடக்கட்டும்."

"என்ன ஜெயிலுக்குப் போக ஆசையாக இருக்கிறதா?" உரையாடலின் போக்கைத் திருப்புவதற்காகச் சிருகண்டன் கூறினான்:

"எங்களுடைய ஸ்தாபனத்தின் இலட்சியங்களை விளக்கி நாங்கள் ஒரு துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிட்டிருக்கிறோம். நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள் என்று கருதுகிறேன்."

"ஊம்"

"அதைப்படித்தால் எல்லா விஷயங்களும் உங்களுக்குத் தெரியும்."

"விவசாயிகளின் நலனைப் பாதுகாப்பதைத் தவிர உங்களுக்கு வேறு நோக்கமெதுவுமில்லையா?"

"சொல்லி விட்டேனே எல்லாம் அந்தத் துண்டுப் பிரசுரத்தில் இருக்கிறதென்று."

கேள்வி-பதில்கள் சரியாக நடைபெறவில்லை என்று நினைத்த நம்பியார் சொன்னார்.

"அந்தக் கொடியைப் பத்தி கேளுங்க."

இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு நிமிஷம் பேசாமலிருந்த பிறகு தொடர்ந்தார்:

"அந்தக் கொடியை யார் உங்களுக்கு அளித்தது?"

"நாங்களே அதைத் தைத்துக் கொண்டோம்."

"அதைப் பறக்க விடுவது தேசத் துரோகம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"அதில் எந்தத் துரோகமும் இல்லை. அது அகில இந்திய விவசாயிகள் சங்கத்தின் சின்னம். சட்டப்பூர்வமானதும் கூட."

"ஓஹோ, சட்டம் பேசறியா? எந்த வகுப்புவரை படிச்சிருக்கே?"

"உங்க அளவுக்குப் படிக்கல்லெ." அப்புவின் பதில்.

நம்பியார் திடீரென்று நாற்காலியில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். கையசைத்துக் கொண்டு அட்டகாசத்துடன் கூறினார்:

"அவனுக்கு நாலு போடுங்க ராஸ்கல் பேசற முறையைப்

பாரு?"

நம்பியாருடைய சேவகர்கள் அப்புவை வளைத்துக் கொள்வதற்குத் தயாரானார்கள். ஆனால் அந்த வேலையைச் செய்வதற்குப் போலீஸ்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதால் அடங்கியிருந்தார்கள். போலீஸ்காரர்கள் தயாராயிருந்தார்கள். ஆனால் இன்ஸ்பெக்டரின் உத்தரவில்லாமல் அசைய முடியாது.

நிலப்பிரபு கழுத்தை முன்னுக்கு நீட்டி வாசற்படியின் அரைச்சுவருக்கு வெளியே "து" என்று துப்பினார். இன்ஸ்பெக்டர் குரவை உயர்த்தினார்; மலபாரின் இந்த வியாதியை நம்முடைய தாலுக்காவிலும் பரப்புவதுதானே உங்களுடைய நோக்கம்? இதை ஒருக்காலும் அனுமதிக்க முடியாது. நாங்கள் இங்கு எதற்கிருக்கிறோம் தெரியுமா? சுதந்திரப் போராட்டம் என்று கூறித் திரிகின்ற பெரிய போக்கிரிகளைக் கூட நாங்கள் சிறைக்கு அனுப்பி உள்ளோம்.

நீங்களெல்லாம் எங்களுக்கொரு பிரச்சனையே அல்ல தெரிந்ததா?"

அப்புவிற்கு இந்தப் பயமுறுத்தல் கொஞ்சமும் பிடிக்க வில்லை. உறுதியான குரலில் அவன் கூறினான்:

"நீங்கள் ஏன் சும்மா சீறுகிறீர்கள்? நாங்கள் சட்ட பூர்வமாகத் தான் செயல்படுகிறோம். ஒரு தவறும் செய்யவில்லை. சட்டப்படி ஏதாவது செய்ய முடியுமானால் எங்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கலாமே, சும்மா எதற்காகப் பேசறீங்க?"

"போதும் நிறுத்து" இன்ஸ்பெக்டர் கர்ஜித்துக் கொண்டு தன்னுடைய தொடையில் தட்டினார்.

இவ்வளவு நேரத்திற்குள் செய்தி பரவியது. விவசாயிகள் நம்பியார் வீட்டு முன்னால் வந்து கூடிவிட்டார்கள். சங்கத்தின் முக்கிய தலைவர்கள், அங்கத்தினர்கள், அங்கத்தினரல்லாதார்- இப்படி எல்லோரும் கூடிவிட்டார்கள். பெண்களும் வந்திருந்தார்கள்., வாசற்படிக்கு உள் இருப்பவர்களின் இரத்த ஓட்டம் தடைபடுகிறதா? நம்பியார் எழுதி அறிவித்ததனால்தான் போலீஸ் அதிகாரிகள் வந்திருக்கிறார்கள்., பலத்தைக் காட்டி விவசாயிகளைப் பயமுறுத்துவதுதான் நோக்கம். ஆனால் அந்த முயற்சி இப்போது நீர்க்குமிழியாகி விட்டது. போலீஸ்காரர்கள் திறமையைப் போதுமான அளவு காட்டவில்லை. ஏதோ, திருமணமோ, மரணமோ நடந்தது போல் விவசாயிகள் வந்து கூடுகிறார்கள். நம்பியார் கோபத்தினால் துள்ளியடங்கினார்.

இந்த நெருக்கடியைச் சீக்கிரமாக முடிப்பது தங்களுக்கே நல்லது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட இன்ஸ்பெக்டர் யசமாணைப் பார்த்தார். அங்கிருந்து எந்தச் சூசகமும் கிடைக்காததனால் "நீங்கள் இனிப் போகலாம்." என்று அவரே அப்புவிடமும் சிருகண்டனிடமும் கூறினார்.

நம்பூதிரி எழுந்து சேர்ந்த குரலில் நம்பியாரிடம் விடை கேட்டார், "நான் இனிப் போகட்டுமா?"

"ஊம்" நம்பியார் பதிலைச் சுருக்கினார்.

ஸ்தாபனத்தின் இளம் தலைவர்களுக்கு ஏதோ ஆபத்து வந்துவிட்டது என்று கருதியதனால்தான் விவசாயிகள் ஓடி வந்தார்கள். அப்படி ஏதும் நடக்காததில் அவர்களுக்கெல்லாம் நிம்மதியேற்பட்டது. அங்கு நடந்த உரையாடலைக் கேட்க முடியாததில் சற்று ஏமாற்றமும் ஏற்பட்டது.

டது. “இங்கே எதற்காக கூட்டமாகக் கூடி நிற்கிறீங்க? நடங்க” யசமான் கர்ஜித்தார்.

இன்ஸ்பெக்டரிடமிருந்து சைகை கிடைத்ததனால் போலீஸ்காரர்கள் மக்களை மெதுவாகப் பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். “போங்கோ வீட்டுக்குப் போங்கோ” கூட்டம் சிதறியது. அப்புவையும், சிருகண்டனையும் பற்றிய உரையாடல் விவரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டு முன்னோக்கிச் சென்றார்கள்.

அப்புவின் அப்பா கேட்டார்: மாஸ்டர் ஊரிலே இல்லையா?”

அந்தக் கேள்விக்குக் கோரன் உற்சாகத்துடன் பதிலளித்தான்.

“இல்லே, ஊரிலே இல்லே. இவங்க ரெண்டு பேரும் வரத்துக்கு முன்னாலேயே மாஸ்டரைப் பற்றி பேசினாங்க யசமான் மாஸ்டரைப் பற்றி வாயிலே வந்ததெல்லாம் சொன்னாரு. ‘இஃறு ஊரில் இல்லை, இருந்திருந்தால் உங்களைக் கொண்டு ரெண்டு குடுத்திருக்கலாம்’- என்று இன்ஸ்பெக்டரிடம் சொன்னார் என்ன தைரியம்”

மாஸ்டரைப் பற்றி இப்படி கேவலமாகப் பேசினார்கள் என்பது சகிக்க முடியாத செய்தியாக இருந்தது. சிருகண்டனுக்கு, சிருகண்டன் சொன்னான்.

“அவர்கள் எப்படி அடிக்கிறார்கள் என்று பார்த்தோமே தன்னுடைய பலத்தைக் காட்டுவதற்காக நம்பியார்தான் போலீஸ்காரர்களை அழைத்து வந்தார். ஆனால் கடைசியில் என்ன நடந்தது என்றுதான் பார்த்தோமே நாம் குனிந்து கொடுத்தால் நம்முடைய முதுகில் அடி விழுந்திருக்கும். குனியவில்லை. சும்மா இருந்தார்கள்.”

இதற்குள் கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர் கூறினார்: “இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளே இன்ஸ்பெக்டரும் போலீஸ்காரங்களும் இரயில் நிலையத்திற்குப் போவார்கள். மூணே ஆள். நாம் போயி அவர்களுக்கு ரெண்டு போடலாமா?”

“சூ” - சிருகண்டன் அது யாரென்று திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னான்:

“அத்தகைய எண்ணம் கூடாது. அது உத்தரத்திலுள்ள கத்தியை எடுத்துக் காலில் போட்டுக் கொள்வது போல.”

அதை ஒப்புக் கொண்டு இன்னொருத்தர் கூறினார்: “கை” அரிக் கிறது என்று பாறாங்கல்லில் அடிக்க முடியுமா?

கண்ணன் இதையும் சேர்த்துச் சொன்னான்:

“பாறாங்கல்லைப் பறிப்பது வெறும் கையினாலல்ல, அதற்குக் கருவிகள் வேண்டும்.”

அவனது வார்த்தையின் பொருள் புரிந்துகொண்ட பலர் சிரித்தார்கள்.

மக்கள் பாதியிலேயே விட்டுவந்த வேலைகளை முடிப்பதற்காகப் பிரிந்து சென்றார்கள்.

ஹோஸ்துர்க்கிலிருந்து புறப்பட்ட இன்ஸ்பெக்டருக்கும் போலீஸ்காரர்களுக்கும் யசமான் சில அன்பளிப்புகளைக் கொடுத்தார். இருந்தாலும் தன்னுடைய அதிருப்தியைத் தெரிவிக்காமலிருக்கவில்லை. அவர் சொல்லி விட்டார்:

“நீங்கள் அப்பாலிகள். மிகவும் பயந்தவர்கள்.” தனக்குக் கீழ் நிலையிலுள்ள போலீஸ்காரர்களின் முன்னிலையில் அத்தகைய ஒரு

நற்சான்றிதழ் வாங்குவதை விரும்பாத சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ஆங்கிலத்தில் விளக்கினார்.

“எங்களுடைய கஷ்டம் உங்களுக்குத் தெரியாது. நீங்கள் இப்போதும் பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டு பாணியிலேயே பேசுகிறீர்கள். சூழ்நிலைகள் பெரும் அளவு மாறிவிட்டது. அந்தக் காலத்திலே நினைத்தபடியெல்லாம் செய்யச் சகந்திரமிருந்தது. இன்று அப்படியல்ல. பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன. காங்கிரஸ்காரர்களும் குழப்பத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே எந்தவொரு நடவடிக்கையும் சட்டப்படிதான் எடுக்கப்படுகிறது என்று காட்டிக் கொண்டுதான் முன்னுக்குப் போக வேண்டியுள்ளது.”

“நீங்கள் முன்னுக்குப் போகப் புறப்படறதுக்குள்ளே எல்லாம் முடிந்துவிடும்.”

“அப்படியென்றால்?”

“அந்த அப்புவும் சிருகண்டனும் என் கண் முன்னால் பிறந்து வளர்ந்தவங்க. பார்த்தீங்கல்லே. எவ்வளவு ஆணவம். அவனுக்கு ரெண்டு போட்டிருக்கணும்.”

காக்கிக் கால் சட்டைப் பையில் கைவிட்டுக் கொண்டு இன்ஸ்பெக்டர் விளக்க முயன்றார்.

“கொடுப்பது ஒன்றும் பெரிய விஷயம் அல்ல. ஆனால் அவர்கள் எவ்வளவு பேர்கள் கூட்டமாக கூடியிருந்தார்கள் என்பதைப் பார்த்தீங்களா, இல்லையா?”

“ஐனக் கூட்டத்தைக் கண்டு நீங்கள் பயந்துட்டீங்களா? அவ்வளவு பேர்கள் இங்கு வந்து உங்கள் முன்னாலேயே இந்த வீட்டிற்கு நீவைக்க முயன்றால்கூட நீங்கள் கை கட்டி இருப்பீர்களா?”

“அப்படியல்ல சார்.”

“அப்படியல்ல. பின்னே எப்படி?”

“நீங்கள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டீர்கள். உங்களை வருத்தப்படச் செய்து நாங்கள் இங்கு என்ன சாதிக்கப் போகிறோம்? இன்னொரு முறையாகட்டும். இப்படி நடக்காது.”

இன்ஸ்பெக்டர் சரியான வழியில் வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட யசமான் ஆறுதல் கூறினார்.

“எனக்கு கோபம் வந்தது என்று தவறாக நினைக்காதீர்கள். கொஞ்சம் வருத்தம் ஏற்பட்டது. அதனால் தான் அப்படிச் சொன்னேன்.”

“பரவாயில்லை.”

“நீங்கள் இங்குள்ள சூழ்நிலையைப் பற்றி மேலதிகாரிகளுக்குப் பிரமாதமாக ரிப்போர்ட் செய்ய வேண்டும்.”

“செய்கிறேன்.”

“முனையிலேயே கிள்ளாவிட்டால் பின்னால் கஷ்டமாகிவிடும். இவர்களுடைய ஸ்தாபனத்தின் காரணமாக நமக்கு இனி ஒருவகையான உதவியும் கிடைக்காது. நம்முடைய கடன் வசூலாவதும் கஷ்டமாக இருக்கும். குத்தகை வசூல் முழுவதும் நின்றுவிடும். மதிப்பும், மரியாதையும் கெட்டு, நாம் ஊரை விட்டுப் போகவேண்டி வரும். அவ்வளவுதான் “ங்ஹம் அரசாங்கத்தைப் பற்றி பேசுகிறார்கள். ஏகாதிபத்தியத்தை அழித்து ஒழித்து விடுவோமென்று இவர்கள் சபதமெடுத்திருக்கிறார்கள்”

ளாம். அந்த மாஸ்டர்; பசங்களையெல்லாம் எவ்வளவு தூரம் கெடுத்திருக்கிறான். என்பதை நான் மத்தியானமே சொன்னேனே. எப்படியானாலும் இவர்கள் காந்தியவாதிகளேயல்ல. நீங்கள் சந்தேகிப்பது போலப் புரட்சியாளர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். என்னுடைய அபிப்பிராயத்தில் இந்த விவசாயிகள் சங்கத்தைப் பூரணமாகத் தடை செய்ய வேண்டும். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?"

நம்பியாருடைய வார்த்தைகளை அமைதியாக இருந்து கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர் விளக்கத்தைத் தொடர்ந்தார்.

"தடையுத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டியது மாநில அரசின் பொறுப்பு. விவசாயிகள் சங்கம் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கிறதே."

"அது எனக்குத் தெரியாதா? தடையுத்தரவு பிறப்பிக்கக் கூடிய முறையில் நீங்கள் நிர்ப்பந்தம் செலுத்த வேண்டும் என்றுதான் நான் சொன்னேன்."

"ங்ஹம்."

"இது என் பிரச்சனை மட்டுமல்ல; நம்பூதிரியினுடைய கருத்தும் இதுதான் என்றும் எழுதி விடுங்கள் ஆள் சுத்தப் பயந்தாங்கொள்ளி. இங்கே எப்படி உட்கார்ந்திருந்தார் என்பதைப் பார்த்தீர்களே? அடுத்த படியாக இந்த விவசாயிகள் எல்லாம் ஒன்று கூடி, "இந்தப் பூமி எங்களுடையது" என்று சொன்னால் ஒப்புக் கொண்டு; உங்களுடைய துதான் என்று சொல்லக் கூடிய ரகம் இப்படிப்பட்டவர்களையெல்லாம் நம்பித்தான் நான் இந்த வேலையெல்லாம் செய்ய வேண்டியுள்ளது இங்கே நாட்களைக் கழிப்பது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கிறது தெரியுமா?"

சொல்வதெல்லாம் சரிதான் என்று அங்கீகரிக்கக் கூடிய முறையில் இன்ஸ்பெக்டர் முகபாவனையில் பூரணமான அனுதாபம் தெரிவித்தார்.

இன்ஸ்பெக்டருக்குக் கொடுத்து அனுப்புவதற்காகக் கையூரின் காய்கறிகளும் பழங்களும் ஒரு பெரிய கூடை நிறையக் கட்டிவைத்திருந்தார்கள். சுமந்துகொண்டு போகப் போலீஸ்காரர்கள் தயாராக இருந்தார்கள். இருப்பினும் விவசாயிகள் முன் போலீஸ்காரர்களின் மதிப்பு பாதிக்கக் கூடாது என்று கருதிச் செறுவாத்தூர் ரயில் நிலையம் வரை ஒரு வேலைக்காரனை அனுப்பினார் நம்பியார்.

விடை கொடுத்த போது அடிக்கடி வரவேண்டும் என்று ஒரு நிரந்தரமான அழைப்பையும் நம்பியார் கொடுத்தார். "இந்த முறை எல்லாம் அவசரமாக இருந்தது. அடுத்த முறை வரும்போது ஆரேழு நாட்கள் இங்கேயே கேம்ப் போடணும். கையூரின் விருந்துபசாரம் எப்படியிருக்கிறது என்று பார்க்கலாம்."

அன்றிரவே விவசாயிகள் சங்கம் நிர்வாகக் கமிட்டி கூடி அன்றைய சம்பவங்களைப் பரிசீலனை செய்தது. இராத்திரியாவதற்குள் நீலேசுவரத்திலிருந்து திரும்பி வந்த மாஸ்டரும் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டார்.

தான் இல்லாத நேரத்தில் போலீஸ் வருவது போன்ற ஒரு சம்பவம் ஏற்பட்டுக் காரியங்களெல்லாம் சரியாக நடந்தேறியது. மாஸ்டர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். தான் கையூரை விட்டுப்போக வேண்டிய புதிய சூழ்நிலையைப்பற்றித் தோழர்களிடம் பேசுவதற்கு நீலேசுவரத்திற்

குப் போயிருந்த மாஸ்டருக்கு, இனி ஒரு கவலையுமின்றி இந்த ஊரை விட்டுப் போகலாம் என்று பட்டது.

ஸ்தாபனம் இனி செய்ய வேண்டிய வேலைகளைப் பற்றி நீண்ட விவாதம் நடந்தது. வருவது மழைக்காலம் விவசாயிகளுக்கு அதிக ஓய்வுள்ள காலம். கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகளைப் பல குழுக்களாகப் பிரித்துக் கதைகளும், பாட்டுகளும், கற்றுக் கொடுப்பதுடன் பயிற்சி வகுப்புகளும் நடத்த முடிவு செய்தார்கள். எழுதவும் படிக்கவும் தெரியாத ஆண் பெண் ஆகியோருக்கு ஆங்காங்கு வகுப்பு நடத்துவது வயது வந்த விவசாயிகளையெல்லாம் ஓரணா பெற்று விவசாயச் சங்கத்தில் உறுப்பினராக்குவது.

மழைக்காலம் முடியும் போது சங்கத்திற்குச் சொந்தமாக ஒரு காரியாலயம் கட்டவும் அங்கு ஒரு வாசக சாலை திறக்கவும் ஒருவர் கருத்துச் சொன்னார். அதற்குக் கிராமத்தின் மையமான இடத்தில் எங்காவது இடம் கிடைக்க வேண்டும். ஒரு கமிட்டி உறுப்பினர் கருத்துக் கூறினார்: “இடத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அப்பாவிடமும் அண்ணனிடமும் சொல்லிச் சம்மதிக்க வைக்கிறேன். எங்களுடைய வயலின் வடக்குப் பக்கமாகக் காவியாக உள்ள இடமிருக்கிறதே-அங்கேயே கட்டலாம். கையூரின் மையமான இடம். இந்தக் கருத்தை கூறியவர். பொடவர குஞ்சும்பு.

அப்புவின் அப்பா கூறினார்: “எங்க இடத்திலேயும் கட்டியிருக்கலாம். ஆனால் கிராமத்தின் மையமல்ல. ஆகட்டும்...அப்படியே ஆகட்டும் பொடவர குஞ்சும்பு கூறியதை ரிப்போர்ட் புத்தகத்தில் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்.”

மண்ணெண்ணெய் விளக்கின் புகை மூடிய வெளிச்சத்தில், தரையில் முட்டி ஊன்றி உட்கார்ந்து சிருகண்டன் அந்த விஷயத்தை எழுதினான். நிமிர்ந்து பார்த்து மற்றவர்கள் கேட்கக் கூடிய முறையில் படித்தான்.

பின்னால் சுவரில் சாய்ந்திருந்த மாஸ்டரின் கண்கள் நிறைந்தன. யாருக்கும் தெரியாமல் அவர் துண்டெடுத்துக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

13

ஒரு நாள் மாலை கண்ணன் அப்புவைத் தேடிச் சென்றான்.

“இராத்திரிச் சாப்பாடு எங்க வீட்டிலே வெச்சுக்கலாம். என்ன சொல்றே?”

“கேட்டியா அம்மா?” அப்பு அம்மாவைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னான்.

“என்ன கண்ணா விசேஷம்? தேவகி பிரசவிக்கிறதுக்காச்சா?” அம்மாவின் கேள்வி.

அந்த யுகம் சரியாக இருந்தது. கண்ணனுடைய முகம் சிவந்தது.

“ஆஹா” அப்புவின் பிரதிபலிப்பு, “அம்மா சொன்னது சரி தானா?” அவன் அம்மாவின் பக்கம் திரும்பினான். அம்மாவுக்கு எப்படி அது தெரிந்தது?”

“போதும், போதும். எல்லோரும் உன்னைப் போல ராவு பகலுன்னு இல்லமெ சங்கம், கோர்ட்டுன்னு நெனச்சிட்டு நடக்கறாங்கன்னு நெனச்சியா?”

அப்பு சிரித்தான். பதில் சொல்லவில்லை. கண்ணனுக்கு நேராகத் திரும்பிக் கேட்டான். “மாஸ்டரையும் சிருகண்டனையும் கூப்பிட்டிருக்கிறிடியா?”

“ஊம்.”

“சரி, எத்தனை மணிக்கு வரணும்?”

கையில் கடிகாரம் இல்லா விட்டாலும் மணிக் கணக்குச் சொல்லுவது அப்புவின் வழக்கம். கட்டுப் பாட்டுணர்வுள்ள ஒரு ஊழியரின் வழக்கம்.

“வா, சீக்கிரம் வந்துடு.”

“ஏழு மணிக்கு.”

“ஊம்.”

சுமார் ஏழு மணிக்கு அப்புவின் பாதையில், ஏழு மணிக்கு அவன் கண்ணன் வீட்டிற்குச் சென்றான். பெண்களுடைய குரல் மட்டும் தான் அங்கு கேட்டது. கண்ணன் அல்லாமல் வேறு ஆண்கள் யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கண்ணன் புன்முறுவலுடன் வரவேற்றான். அப்பு விசாரித்தான்.

“வேறு யாரும் வந்து சேரவில்லையா?”

“ஏன் தனியா இருக்கப் பயப்படறியா?”

“உள்ளே வா.”

கண்ணனுடைய பேச்சு முறையும், சிரிப்பின் ஒலியும் காரணமாக

ஏதோ சில விசேஷங்கள் உண்டு என்று அப்பு யூகித்தான். நடு அறையில் எண்ணெய் விளக்கில் திரி நன்றாக எரிகிறது. விரித்த பாயில் அப்பு உட்கார்ந்த போது கண்ணன் சொன்னான்:

“என் மாமியார் ஊரிலேருந்து வந்திருக்காங்க.”

அந்த அம்மா முன்னால் தேவகி விதவையானபோது மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போக முடியாத ஒரு ஏழை. கண்ணன் தேவகியைக் கல்யாணம் செய்த பிறகு இரண்டு மூன்று முறை வந்திருக்கிறார்கள். கையூரில் அவள் தெரியாதவளல்ல. அவள் இப்போது வந்திருப்பதில் விசேஷமொன்றுமில்லை.

“காலையிலேயே வந்தீங்களா ”

அப்புவின் சம்பிரதாய பூர்வமான கேள்வி.

“ஊம்.”

தேவகி பக்கத்தில் வந்தாள். கண்ணனுடைய மனைவியாகி நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு கர்ப்பிணியாயிருக்கின்ற அவளை- அந்த அண்ணியை அப்பு அன்புடன் பார்த்தான். தேவகி புன்முறுவல் செய்து சமயலறைப்பக்கம் பார்த்துக் கூப்பிட்டாள்.

“ஜானகி இங்கே வா.”

அப்புவின் உள்ளத்திலொரு கேள்வி; யார் இந்த ஜானகி? அம்மா அல்ல; மாமியாரும் அல்ல; அவர்களுையெல்லாம் பெயர் சொல்விக் கூப்பிடமாட்டார்கள். அப்படியென்றால் பின்னே யாரு?”

ஒரு பெண் வந்து தேவகியின் ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து கொண்டு “என்னக்கா கூப்பிட்டே?”

புரிந்தது திடீரென்று அப்பு தைரியமிழந்தான். பாதுகாப்புக்காகக் கண்ணனைத் தேடினான். அவன் எங்கே? தைரியம் வரவழைத்துக் கொண்டு அப்பு முன்னால் நின்ற பெண்ணைப்பார்த்தான். வெறும் வேட்டியும் ரவிக்கையுமல்ல. புதிய சம்பிரதாயப்படி புடவை கட்டியிருக்கிறாள். மண விளக்கின் வெளிச்சத்தில் சிவப்பாகத் தெரிந்த வட்ட முகம், தன்னைப் பார்த்தவுடன் வெட்கப்பட்டுத் தலை குனிந்து ஓரக் கண்ணால் பார்த்த பார்வை. வயது பதினாறோ, பதினேழோ இருக்கும்.

“இது என் தங்கை. இன்னிக்குக் காலையிலே அம்மா கூட வந்தது.”

அப்பு தூக்கத்திலிருந்து விழித்தவனைப் போல் ஊம் கொட்டினான்.

“ங் ஆ”

அந்தப் பெண் உள்ளே சென்றாள்.

தேவகி சொன்னாள்:

“அப்பு அண்ணன் வந்திருக்காங்கம்மா”

அப்பு சங்கச் செயலாளரான பிறகு ‘அப்பு அண்ணன்’ ஆகிவிட்டான்.

அப்புவிற்கு அது ஒரு அபூர்வமான அனுபவமாக இருந்தது. மகிழ்ச்சியின் குளிர்ச்சி அணிவித்த அனுபவம் என்று சொல்ல முடியாதவாறு மனப் போராட்டத்தின் வெப்பம் படமெடுத்து நின்றது. சாப்பாட்டிற்குத் தன்னைத் தனியாகத்தான் அழைத்திருக்கிறார்கள் என்ற சந்தேகம் மனத்தில் தோன்றிய போது கோபம் வந்தது.

சாப்பாட்டிற்கு வாழை இலை அறுத்துக் கொண்டு கண்ணன்

உள்ளே வந்த போது அப்பு கூறினான்.

“இதென்ன கண்ணா நீ வேற யாருகிட்டேயும் சொல்ல போலருக்கே” உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டாலும்.

அப்புவின் குரல் கேட்டு வேதனையடைந்தவனைப் போல நடித்த கண்ணன் சும்மாயிருந்து விட்டான். கொஞ்ச நேரம் கழித்து, அமைதியான குரலில் அவன் சமாதானம் சொன்னான். “அப்பு, அம்மா செய்த இலை அடை சாப்பிடறதுக்குன்னு ஒரு முறை உன்னைக் கூட்டியாந்தேன். ஞாபகமிருக்கா? ஆனா அன்னிக்கி அப்படியே திரும்பிட்டே. அதுக்கப்புறம் எத்தனையோ முறை நீ இங்கே வந்தே சாப்பிட்டே, இருந்தாலும் இலை அடை செய்து கொடுக்கல்லே. இன்னிக்கி அது செய்திருக்காங்க அதினாலேதான் உன்னைத் தனியாகவே கூப்பிட்டேன்.

இலையடை சாப்பிடுவதற்கென்று கூறி முன்னொரு முறை வந்த நாளில் நடந்த மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சி அப்புவின் நினைவில் நீடிக்கிறது. கண்ணனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவன் மனம் அமைதியடைந்தது. இதய பாரம் குறைந்தது. அவன் உற்சாகத்துடன் பேசத் தொடங்கினான். பெண்கள் குறிப்பாகத் தேவகியும் ஜானகியும்—ஜானகியும் தேவகியும் தங்களுடைய உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று தெரிந்து கொண்டே அப்பு பல விஷயங்களைப் பற்றித் தமாஷாகப் பேசினான்.

சாப்பிட்ட பிறகு அப்பு வெற்றிலை பாக்கு போடவில்லை. கண்ணன் நிர்ப்பந்தித்தபோது தேவகி தலையிட்டாள்: “வெற்றிலை பாக்கு போடத் தொடங்கல்லியே, பிரம்மச்சாரிதானே கட்டாயப்படுத்தாதிங்க.”

கண்ணன் சிரித்தான். என்ன செய்யவேண்டுமென்று தெரியாமல் ஒன்றும் அறியாதவனைப் போல் அப்புவும் சிரித்தான்.

அவன் புறப்பட்டு நின்றான், தேவகி கதவருகில் வந்தாள்.

“டார்ச்சு எடுக்கலியா?”

“இவ்வளவு நல்ல நிலா வெளிச்சம் இருக்கும் போது எதுக்கு?”

“இருந்தாலும் கொண்டாரலியானு கேட்டேன்.” அர்த்தமில்லாத கேள்வியாகப்பட்டது. அப்புவிற்கு. ஆனால் தேவகி உள்ளே போய்ப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“டார்ச்சின்னா உயிரு.”

உள்ளேயிருந்து அழகான சிரிப்பு கிலுகிலு வென்று வெளியே வந்தது. அந்தச் சிரிப்பின் ஒலியை எடுத்துக் கொண்டு அப்பு புறப்பட்டான்.

“சமையல் நல்லாருந்துதா?” வீட்டுக்கு வந்தபோது அம்மா கேட்டாள்.

“ஊம்” அவன் ஊம் கொட்டினான்.

“எல்லோரும் வந்திருந்தாங்களா?”

“ஊம்”....அவன் இன்னொருமுறை ஊம் கொட்டினான்.

அன்று இரவு நித்திரை தேவி அப்புவிடம் வந்து சேரத் தாமதமாகியது.

காலையில் எழுந்து எல்லாம் மறந்தவனைப் போலத் தலையைத் தடவி, நெல்லு மூட்டை கட்டுவதில் அப்பாவுக்கு உதவி செய்தான்.

சாயந்திரம் சிருகண்டனைப் பார்த்தான். இராத்திரி கண்ணனுடைய வீட்டில் சாப்பாட்டுக்குப் போன விஷயம் சிருகண்டனிடம் சொல்ல வேண்டும்மென்று மனது கூறியது. ஆனால் அந்த எண்ணம் தானாகவே மறந்து போய்விட்டது.

கண்ணன் தன்னைத் தனியாக ஏன் சாப்பிட அழைத்தான் என்று அப்பு யோசித்தான். புரட்சிக்காரனான தான் அத்தகைய எண்ணங்கள் கொண்டிருப்பது தவறு என்று அந்தராத்மா கர்ஜித்தது கண்ணன் எப்போதாவது அந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினால் நன்றாகச் சண்டையிடுவது என்று அப்பு உறுதி கொண்டான். ஆனால் சாயந்திரம் கண்ணனைக் காணவில்லை. அப்பு வருத்தமடைந்தான்.

அடுத்த நாள் எரிகின்ற வெயிலில் அப்பு ஆற்றில் போய் நன்றாகக் குளித்தான். முன்னொரு முறை பாறைமேல் உட்கார்ந்து உடம்பிலிருந்த நீரை உலத்திக் கொண்டிருந்தபோது கண்ணன் தேவகியைப் பற்றிக் கூறிய வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. சிரித்து விட்டான். அடுத்த நிமிடம் மனம் கலங்கியது. நதிக்கரை யோரமாக போனால் கண்ணனுடைய வீடு தெரியும். நேற்று முழுவதும் அவனைப் பார்க்கவில்லை. வீட்டிலிருக்கிறானா என்று பார்க்கலாம். மனசு கூசியது. அடுத்த நிமிஷம் அந்த ஆசைக்கு உள்ளே அடங்கியிருக்கிற ஆசை தெளிவாகித் தானே நிந்தனை செய்தது.

அன்றும் கண்ணனைக் காணாதிருந்தபோது அப்புவின் மனம் வேதனைப்பட்டது.

“என்ன, சுகமில்லையா?” சிருகண்டன் கேட்டான்.

“என்ன, ஏதோ சரியில்லாத மாதிரி?” மாஸ்டருடைய கேள்வி.

“ஒண்ணுமில்லே, ஒண்ணுமில்லே,” அப்பு நழுவிச் சென்றான்.

ஆனால் மனத்தை ஆட்கொண்டிருந்த சிந்தனையின் கோட்டையிலிருந்து தப்பிச் செல்லச் சாத்தியமாகவில்லை.

அதற்கு அடுத்த நாள் கண்ணனை கண்டபோது அப்பு கேட்டான்:

“ரெண்டு நாள் எங்கே போயிருந்தே?”

“வீட்டிலேயே இருந்தேன்.”

“அப்படியா? மாமியாரை விட்டுட்டுவர நீ போயிருப்பேன்னு நினைச்சேன் ”

“விட்டுட்டு வரதா? தேவகி பிரசவம் முடியற வரைக்கும் அவங்க இங்கேயே இருப்பாங்க.”

“அவங்க”- அவர்கள் ரெண்டு பேரும் என்று அர்த்தம். மாமியார் மட்டுமல்ல, ஜானகியும், அவ்வளவு நாள். இங்கேயே இருப்பாள் என்பது தெளிவாகி விட்டது.

கண்ணன் அப்புலை இமை கொட்டாமல் பார்த்து நின்றான். தன்னுடைய உள்ளத்தைக் கண்ணன் படித்துவிடுவான். என்பதை உணர்ந்த அப்பு கம்பீரத்தைக் காட்டினான்.

“வா, சிருகண்டனுடைய வீட்டிற்குப் போகலாம் மழைக்காலத் திற்கான நமது திட்டத்தைப் பற்றி விவாதிக்கலாம்.”

தனக்குத் துணையாக வரக்கூடிய பெண்ணைப் பற்றிய சிந்தனை ஜானகி வருவதற்காகக் காத்திருந்ததோ என்று சந்தேகிக்கக்கூடிய முறையில் இப்போது கட்டறுந்து ஓடத் தொடங்கியது. செய்ய வேண்டிய வேலை மலைபோலக் குவித்திருக்கும்போது அடையவேண்டிய இலட்

சியம் இன்னும் வெகு தூரத்தில் இருக்கும்போது இத்தகைய எண்ணங்கள் தனக்கு ஏற்படக்கூடாது என்று தனக்கே அப்பு புத்தி சொல்லிக் கொண்டான். யாரிடமாவது இதைப்பற்றி மனம் விட்டுப் பேசவேண்டும் என்று தோன்றியது. ஆனால் அவர்கள் என்ன சொல்லுவார்கள் என்ற சந்தேகம் மனத்தை அலட்டியது. உதாரணமாக மாஸ்டர் அவருக்குத் தெரிவிக்காமல், ஆலோசனை பெறாமல், ஒரு காரியமும் அப்பு செய்யமாட்டான். ஆகவே இது அவரிடம் சொல்லாமல் நடத்தலாமா? தற்சமயம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசாமலிருக்கலாம். ஆனால் இந்த மாதக் கடைசியில், சில தினங்களுக்குள் மாஸ்டர் கையூரிலிருந்து போய் விடுவார் என்ற எண்ணம் அப்புவின் குழப்பத்தை அதிகரித்தது.

இந்த மனநிலையின் இலேசான பிரதிபலிப்புகள் அவனுடைய சொல்லிலும் செயலிலும் காண முடிந்தது. அப்புவை வாட்டுகின்ற ஏதோ ஒரு பிரச்சனையிருக்கிறது என்று சிருகண்டன் தெரிந்து கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் ஒரு அத்தியாவசிய காரியத்துக்காக அப்புவைத் தேடிச் சிருகண்டன் வந்தான். அப்பு வீட்டில் இல்லை. ஓட்டலிலுமில்லை. கண்ணனுடைய வீட்டிலிருப்பானா என்று தேடினான். அங்கும் காணவில்லை— “இல்லை” என்று சொன்னது ஒரு இளம் பெண். முகச் சாயலைக் கொண்டு தேவகியின் தங்கையென்று சிருகண்டன் யூகித்தான். ஆற்றுக்குப் போயிருப்பான் என்று யூகித்து அங்குப் போனான். அங்கு மரத்தின் நிழலில் கல்லின் மீது சோகமயமான நிலையில் அப்பு மல்லாந்து படுத்திருந்தான்.

எதனாலிருக்கும்? யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது சிருகண்டனுக்குச் சங்கதி முழுவதும் தெளிவாகி விட்டது போல் தோன்றியது.

பத்து வருடங்களுக்கு முன் சிறு வயதில் விளையாடியது போலச் சிருகண்டன் மரத்தின் மறைவில் நின்று ஒரு கல் எடுத்துப் படுத்திருந்த அப்புவிற்கு நேராக வீசினான். இரண்டாவது கல் அவன்மேல் பட்டது. திடீரென்று திரும்பிப் படுத்துக் கைமுட்டுன்றித் தலை உயர்த்தி அப்பு சுற்றிலும் பார்த்தான்.

சிருகண்டன் சிரத்துக் கொண்டே முன்னால் வந்து நின்றான்.

“நிராசையா? யாருன்னு நெனைச்சே?” அப்புவின் முகம் சிவந்தது; அவன் சிருகண்டனை முறைத்துப் பார்த்தான்.

“வா! உட்காரு!”

வேறொரு நாளாக இருந்திருந்தால் சோம்பலைப் பற்றிய சிருகண்டனின் விமர்சனத்துடன் உரையாடல் தொடங்கியிருக்கும்; ஆனால் இன்று சிருகண்டன் நேராக விஷயத்தை ஆரம்பித்தான்:

“செறுவாத்தாரில் நாளை இரவு ஊழியர் கூட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள்; உன்னிடம் தெரிவிக்கும்படி மாஸ்டர் சொன்னான்.”

கட்டெறும்பு கடித்ததுபோல் கடமை உணர்வு அவனை உணர்த்தியது

“ஊம்....எல்லோரிடமும் சொன்னாயா?”

“நம்ம ரெண்டு பேர் மட்டும் போதுமென்று சொன்னார்.”

“மாஸ்டர் வருவாரா?”

“அடுத்த நாள் கூட்டத்திற்கு மாஸ்டரும் வருவாரென்ற செய்தி, அவர் உடனே ஊரை விட்டுப் போகப் போகிறார் என்பதை அப்புவிற்கு

நினைவுபடுத்தியது; அப்புவிற்ரு வருத்தம் அதிகரித்தது; அவனுடைய முகபாவத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலை சிருகண்டன் கவனித்தான்.

“குளியல் முடிந்ததா?” அவன் கேட்டான்.

“உம்...”

“அப்படியானா எழுந்திரு, சட்டையைப் போடு ”

நடந்த போகும்போது சிருகண்டன் சொன்னான்:

“வரும்போது கண்ணன் வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன்.”

அப்பு திடீரென்று அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தான்.

அந்தப் பார்வையைக் கவனித்த சிருகண்டன் தொடர்ந்தான்.

“நீ அங்கே எங்கேயாவது இருக்கிறியா என்று பார்க்கத்தான்.”

“அங்கே எதுக்கு நான் போகணும்?”

அப்புவின் குரல் தடுமாறியது.

“ஊரு பூராவும் தேடியும் உன்னைக் காணாமல் போனதுதான்.”

சிருகண்டன் சொன்னான். நாலு அடி பேசாமல் நடந்த பிறகு மேலும் சொன்னான்:

“தேவகியின் தங்கச்சி வந்திருக்கிறாப் போலிருக்கு.”

“ஆமாம்,” அப்பு.

சிறிது நேரம் மீண்டும் அமைதி.

சிருகண்டனே மீண்டும் தொடங்கினான். “இனிமேல் மழைக்காலம் கல்யாணமெல்லாம் ஆரம்பமாகிற காலம்.”

“எதற்காக இதையெல்லாம் சொல்றே? அப்பு கோபத்துடன் கேட்டான்.

சிருகண்டனும் அதே அளவு கோபத்துடன் ஒரு எதிர்க் கேள்வி கேட்டான்:

“ஏன் நீ கல்யாணம் செய்ய யோசிச்சிருக்கிறியா?”

“சிருகண்டா ”

பரஸ்பரம் சீறிப்பாயும் பார்வைகள் பிறகு இருவருக்குமிடையில் மெளனத்தின் திரை.

மாலை வரையிலும் இரண்டு பேரும் கூட்டாகவே பல வீடுகளுக்குச் சென்று உறுப்பினர் சேர்த்தனர். அவசியத்திற்கு மட்டும் பேச்சு.

இரவு அவரவர் வீடுகளுக்குப் போனார்கள்; சிருகண்டன் தன் பாதையில் திரும்புகிறான்.

“வரட்டுமா?” அவன் விடை கூறுகிறான்.

“சிருகண்டா நில்லு. உன்னிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டியுள் ளது.

அப்பு அவனைத் தடுத்தான்.

மன வேதனையில் பாரம் குறைந்தது. உள்ளத்தின் சுமை குறைந்தது. சிருகண்டன் அருகிலிருந்த மலையைப் பார்த்தான். குன்றின் சரிவில் முந்திரி மரங்கள்...நினைவுகள்... ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அங்கு ஒரு முந்திரி மரத்தின் நிழலில் அமர்ந்து நட்பு விசுவாசத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்... அந்தப் பக்கம் திரும்பி நின்று கொண்டிருந்த சிருகண்டனை அப்பு பின் தொடர்ந்தான். அந்த மரம் எது? அங்கே...அதாகத்தான் இருக்க வேண்டும் அப்புவிற்கும் ஞாபகம் வந்தது. இருந்தாலும் அவன் பேசாமல் நின்றான்...அன்று அது பகல் நேரமாக இருந்தது; வெயிலிருந்தது. இன்று பௌர்ணமியை நெருங்கிய இரவு.

விஷயமும் அப்படிப்பட்டது. பழையதிலிருந்து மாறுபட்டது.

அந்த அமைதியில் வார்த்தைகள் தொண்டையில் தடைபட்டு முறிந்து வீழ்ந்தன. குளிர்ந்த தென்றல் அப்புவின இதய வேதனையைக் குறைத்தது.

சிருகண்டன் பேசாமல் அனைத்தையும் கேட்டான். சொல்லி முடித்தபோது, தீர்ப்பை எதிர் நோக்கியிருக்கிற குற்றவாளியைப் போல அப்பு மௌனமானான். தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள அவன் மிகவும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

நீண்ட நேரம் அதே அமைதி. கடைசியில் அப்புவே கேட்க வேண்டி வந்தது.

“என்ன சொல்றே, சிருகண்டா?”

சிருகண்டன் பெருமூச்சு விட்டு இலேசாகச் சிரித்தான்.

“நான் என்ன சொல்வது? நான் உன்னைவிட ஒரு வயது சின்ன வன்தானே?”

“நல்ல வயசுக் கணக்கு! எல்லா விஷயத்திலேயும் நீ எனக்கு அண்ணனைப் போல என்பதை மறந்துட்டியா?”

“இதெல்லாம் தவறானதென்று நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?” - ஆனால் மத்தியானம் உன்னுடைய வெறுப்பைப் பார்த்தபோது நீ இயக்கத்தையே விட்டுப் போய் விடுவியோன்னு பயந்து போனேன்.”

“இயக்கத்தையல்ல, உயிரைத்தான் விடுகிறேன். இப்படிச் சொல்லி ஏன் வேதனை உண்டாக்கிறே?”

“இருக்கட்டும், நாளைக்குச் செறுவாத்தூர் போய் எல்லாம் மாஸ்டரிடம் பேசலாம்.” இறுதி முடிவை தற்காலிகமாக ஒத்திவைத்ததில் அப்புவிற்கு நிம்மதியேற்பட்டது. ஆனால் நாளைக்கு மாஸ்டரிடம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச வேண்டியதை நினைத்த போது அப்பு சிறியவனாகிப் போனான்; இதயம் தயங்கியது. அவன் சொன்னான்:

“நானாகச் சொல்லத் தயங்குகிறேன். அவர் என்ன நினைப்பாரோ, என்னவோ?”

முன்னொரு முறை கண்ணனும் இதேபோல் பேசியதை அப்பு நினைத்துப் பார்த்தான். அன்று கண்ணனுக்காக மாஸ்டரிடம் பேசியது தான்தான் என்பதும் அவனுக்கு இதமளித்தது?

“இதிலெல்லாம் என்ன தயக்கம்?” சிருகண்டன் எழுந்தான். அப்புவும் எழுந்தான். சுற்றும் முற்றும் பார்த்துச் சொன்னான். இதே இடத்தில்தான் அன்று... நினைவிருக்கிறது என்பது போலச் சிருகண்டன் தலையாட்டினான்.

“புரட்சிக்காரர்கள் கல்யாணம் செய்யலாமா, சார்?” செறுவாத்தூருக்குப் போகும் வழியில் சிருகண்டன் கேட்ட கேள்வி மாஸ்டரை அதிர்ச்சியடையச் செய்தது. தன்னைப் பற்றியா? இந்தச் சந்தேகம் சற்று இதமாகவே இருந்தது. புன்முறுவல் செய்துகொண்டு மாஸ்டர் கூறினார்.

“வாழ்வதும் சாவதும் மட்டுமே வாழ்க்கை இலட்சியமாகக் கொண்டவர்களுக்குத் திருமணம் ஒரு சம்பிரதாயச் சடங்கு மட்டும் தான். சாதாரணமாக அவர்களுக்குத் திருமணம் என்பது கழுத்தில் கொக்கி மாட்டுவதுபோல. அவர்களைப் பொறுத்த வரை குடும்பச்சகம்

என்பது என்னவென்பது தெரியுமா? ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்வது, குழந்தைகளைப் பெற்றெடுப்பது, வளர்ப்பது...ஆனால் புரட்சிக்காரர்களுக்கு அப்படியல்ல.”

மனத்தைத் தெரியப்படுத்திக் கொண்டு அப்பு இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். தாங்கமுடியாத குறிகாற்று வீசுகிறது. அவனுடைய உடல் விறைக்கிறது.

ஆனால் ஒரு பிரச்சனையின் அனைத்து அம்சங்களையும் சித்தரித்துக் காட்டுகின்ற மாஸ்டரின் அணுகுமுறையை நன்கு அறிந்திருந்த சிருகண்டன் ஆவலோடு கவனித்தான். மாஸ்டர் தொடர்ந்தார்:

“ஆனால் புரட்சிக்காரனும் மனிதன் தான். கவனிப்பும் ஆசார உபசாரங்களும் இல்லையென்றாலும். அவனுக்கு அன்பு வேண்டும். ஜனங்கள் காட்டுகின்ற அன்புடன் கூடவே தனக்கு மட்டுமேயான ஒரு தனியான அன்பையும் அவன் விரும்புகிறான். அவனைப் போலவே புரட்சிக் காரியான ஒரு பெண்ணிடமிருந்து அவனக்கு அது கிடைக்க வேண்டும். புரட்சிக்காரியாக இல்லாவிட்டாலும் அவள் அவனை நன்கு அறிந்தவளாகவும் சாதகமாக இருக்கவும் வேண்டும். இருந்தாலும் புரட்சிக் காரனின் தாம்பத்திய வாழ்க்கை ஒரு எல்லைக்குட்பட்டது என்று சொல்லுவதுதான் உண்மை...” சிருகண்டன் முன்னால் நடக்கிறான். அப்பு பின்னாலும் மாஸ்டர் நடுவிலும். கேட்பவரின் முக பாவனையிலிருந்து தன்னுடைய வார்த்தையின் பலன் என்ன என்பதைப்புரிந்து கொள்ளும் தன்மை கொண்ட மாஸ்டருக்கு அதற்கு வசதிப் படாததனால் மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. உற்சாகம் குறைந்தது. சிறுவர்கள் பேசாமல் இருப்பது சரியல்ல என்று நினைத்த அவர் கேட்டார்:

“இந்தப் பிரச்சனையைப் பற்றி ஏன் கேட்டீர்கள்? என்ன விஷயம்?”

தான் திருமணம் செய்யாமல் இருப்பது ஏன் என்று விசாரிக்கிறார்கள் என்றுதான் மாஸ்டர் கருதியிருந்தார்; ஆனால் அந்தக் கருத்துத் தவறாக இருந்தது.

“நம்முடைய அப்பு...”

பழைய நினைவுகளுக்குள் பறந்து செல்ல முனைந்திருந்த மாஸ்டர், சிருகண்டனின் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கண்களை விரித்து நின்றார்.

“அப்படியா? ஊம்...”

சிருகண்டன் நிதானமாகப் பேசினான். அப்புவும் இடையிடையே ஒவ்வொரு வார்த்தைகள் கூறினான். கேட்டுக் கொண்டு நடந்தார்.

தன்னுடைய கருத்தை அறிய ஆவலாயிருக்கிற சிருகண்டன் அப்பு இருவரிடமும் உடனே மாஸ்டர் கூறினார்: மகிழ்ச்சி அப்பு. சங்கத்திற்கு ஒரு பெண் ஊழியரும் கிடைத்தது போல, எழுதவும் படிக்கவும் தெரியுமா? தெரியாவிட்டால் நீயே சொல்லிக் கொடுத்தால் போதும்.”

பெரிய அண்ணனைப்போல மாஸ்டர் ஆசீர்வதித்த போது அப்புவின கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் நிறைந்தது. சிருகண்டன் பெருமூச்சுவிட்டான். நிம்மதியேற்பட்டது. மாஸ்டர் தொடர்ந்தார்.

“இது ஒரு பெரிய பொறுப்பு அல்ல. ஆனால் நீ இயக்கத்தை விட்டுப் போக மாட்டாய் என்று எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது.

ஒருவகையில் இதுவும் நல்லது தான். திருமணம் செய்யாமல் தனித்திருப்பவன் வாழ்க்கைக்கு நமது சமுதாயத்தில் மதிப்பில்லை. எப்படியோ ஆகட்டும். அவளையும் புரட்சிக்காரியாக்குவது உன்னுடைய கடமையாகும்.”

“ஊம்...” அப்பு ஊம் கொட்டினான். தன்னுடைய கடமையைத் தான் உணர்ந்திருக்கிறான் என்பது போல.

“பெண்ணினுடைய பெயர் என்ன?”

“ஜானகி”

“நல்ல பெயர் ”

அது மிகவும் முக்கியமான விஷயம் என்பது போல் மாஸ்டர் கூறினார்.

கொஞ்ச நேரம் கழித்து, சிருகண்டனுக்குத் தெரிய வேண்டியிருந்ததன் பீடிகையாக ஒரு கேள்வி:

“பண்டிட்டின் திருமணம் முடிந்ததா, சார்?”

அடுத்துத் தன்னைப் பற்றித்தான் இருக்குமென்று மாஸ்டர் தெரிந்து கொண்டார்.

“ஊம். அவங்க டீச்சராக எங்கேயோ வேலை செய்யறாங்க. ரொம்ப நல்லவங்க.”

“நீங்க ஏன் சார்...?”

கேள்வி பூர்த்தியாக விடாமல் மாஸ்டர் பலமாகச் சிரித்தார்:

“எதனாலேயோ முடியவில்லை.”

“முடியல்லியா சார்?”

மாஸ்டர் நிதானமாக வார்த்தைகளைத் தனித்தனியாகச் சொன்னார்:

“எனக்குத் தெரியாது. அப்புவின் வயதில் நான் ஒரு பெண்ணுடன் நட்புக் கொண்டேன். ஒருவரையொருவர் விரும்பினோம். அன்பு அது தான் என்று நான் நினைக்கவும் செய்தேன். ஆனால் கல்யாணம் மட்டும் நடக்கவில்லை.”

“என்ன ஆச்சு சார்?”

“அன்பென்றால் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையிலுள்ள உறவு மட்டும்தானா? அல்ல என்று எனக்குப் புரிந்தது. என்னுடைய வாழ்க்கையின் ஆதர்ச லட்சியங்களை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை அதையெல்லாம், அவள் விரும்பவில்லை. அந்தக் காரணத்தினாலேயே எங்களுடைய உறவு முறிந்துவிட்டது. அதற்குப் பிறகு திருமணத்தைப் பற்றிய எண்ணம் ஏற்படவில்லை.

“தகுதியானவங்களா கண்டு பிடிக்கக் கூடாதா சார்?”

“பார்க்கலாம். அந்த விஷயம் அப்புறம்...முதலில் உங்களுடையது முடியட்டும். கையூரில் விவசாயிகள் தலைவர்கள் குடும்பப் பொறுப்புள்ளவர்கள் என்று ஊர் மக்கள் பாராட்டட்டும் ” என்று கூறிய மாஸ்டரும் கேட்ட அப்புவும் சிருகண்டனும் கூட்டாகச் சிரித்தார்கள்.

“அப்பாவிடமும், அம்மாவிடமும் இந்த விஷயத்தை எப்போது சொல்வது?” மாஸ்டர் கேட்டார்.

“அது உங்க பொறுப்பு சார்...” அப்பு.

“நல்ல காரியம்! உங்கம்மாவுக்கு மருமகளைப் பிடிக்கலண்ணா

என்னைத் திட்டுவாங்க; அவ்வளவுதான்.”

“அம்மாவுக்கு என்ன சார், பிள்ளைங்கோ கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிச்சா போதும்ன்னு இருக்காங்க.” சிருகண்டன் சொன்னான்.

“சொந்த அனுபவத்திலிருந்துதான் சொல்றியா?”

மாஸ்டர் சிரிப்பின் அலையை மீண்டும் உயர்த்தினார்

செறுவாத்தூர் பக்கம் நெருங்கிவிட்டார்கள்.

மாஸ்டரின் முயற்சி சுலபமாக முடிந்தது வெற்றியுடன்.

கண்ணன் சாப்பாட்டுக்கு வலை வீசி அப்புவை விழ வைத்த கதையைப் பலரும் பேசத் தொடங்கினார்கள்.

“நான் இல்லேப்பா சாப்பாட்டுக்குக் கூப்படலும்னு என் வீட்டுக் காரிதான் சொன்னா.” கண்ணன் கூறினான்.

“இந்த வேலையெல்லாம் அவளுக்கு நல்லாத் தெரியும் போலிருக்கே”...யாரோ தட்டி விட்டார்.

ஆண்டு இறுதியில் கல்யாணம் என்று யோசனை வந்தது.

“சங்கக் கட்டிடத்திலேயே கல்யாணம் நடந்தால் நல்லாயிருக்கும்.” திருமணம் முடிந்திருந்த பொடவர குஞ்சும்பு கருத்துத் தெரிவித்தான்.

அப்புவின் அப்பா அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. “ச்சே ச்சே அதெல்லாம் சரியில்லை. பெண்ணுக்குச் சொந்தமா வீடில்லெண்ணா நம்ம வீட்டிலே கல்யாணம் நடக்கட்டும், ஆனால் மாஸ்டர் இல்லாமெ கல்யாணம் நடக்காது.”

“நான் எங்கிருந்தாலும் வருவேன்-” மாஸ்டர் உறுதியளித்தார். அப்பு சம்மதிக்கவில்லை. மாஸ்டர் கையூறில் இருந்து போவதற்கு முன் கோடைக் காலத்திலேயே திருமணம் நடத்துவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

கையூர் பள்ளிக் கூடத்தில் பரிட்சைகள் எல்லாம் முடிந்துவிட்டன. அந்த ஆண்டு கையூர் ‘பட்டதாரிகளில்’ முதல் இடம் குஞ்சும்பு வின் தம்பி, இராமன் நாயருக்குத்தான். இரண்டாவது அப்புவின் தம்பி. நம்புதிரியின் மூத்த மகனுக்கு மார்க்கு அதிகமாகக் கிடைத்தது. ஆனால் நம்பியாருடைய மகன் கருணாகரன் பாஸ் மார்க் மட்டும் வாங்கியிருந்தான்.

அப்பு மாஸ்டரிடம் தன் கருத்தைத் தெளிவு படுத்தினான். “திருமணம் புதிய முறையில் நடக்க வேண்டும். பதிவுத் திருமணம் செய்யலாம்”

புரட்சிக்காரனான அப்பு அப்படிக்க கருதியது இயற்கையானதுதான். ஆனால் அதுதான் சரியானது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலை அங்கில்லை. நீண்ட நேரம் அப்புவுடன் வாதாடினார். பெரியவர்களுக்கும்; ஊர்க்காரர்களுக்கும் சம்மதமாக இருக்க வேண்டும்; ஆனால் கூடுமானவரை குறைந்த செலவில் திருமணம் நடக்க வேண்டும். மிகவும் சிரமப்பட்டு அப்புவை இதற்குச் சம்மதிக்க வைத்தார்.

கிராமத்தில் யாருக்காவது கல்யாணம் நிச்சயிக்கப்பட்டால் முதலில் நிலப்பிரபுக்களின் ஒப்புதல் பெற வேண்டும். அதுதான் சம்பிரதாயம். அழைக்கப் போகிற போது காணிக்கை வைக்க வேண்டும். கல்யாணத்திற்குப் பிறகு தம்பதிகள் நிலப்பிரபுவிடம் சென்று ஆசீர்வாதம்

பெற வேண்டும். எல்லாவற்றையும் விட முக்கியம் செலவிற்கான பணம். தாராளக் குணம் படைத்த நிலப்பிரபுவிடமிருந்து கடன் வாங்காமல் நடத்திய கல்யாணம் கிராமத்தில் இதுவரை உண்டா?

ஆனால் இந்த முறை அந்தச் சம்பிரதாயங்களை அனுசரிக்கவில்லை. அப்புவின அப்பாவும் கண்ணனும் நிலப்பிரபுவிடம் சென்று முதல் ஒப்புதல் பெறவில்லை. காணிக்கை வைக்கவில்லை. கிராமத்தில் எல்லோரையும் அழைத்தது போல் அவர்களையும் அழைத்தார்கள். அழைக்கச் சென்ற போது பூஜையிலிருந்த நம்பூதிரி வெளியே வரவில்லை. வெளியிலேயே இருந்த நம்பியார் கண்ணைச் சிவப்பாக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றார். தேவகியின் தங்கைக்குத்தான் திருமணம் என்று தெரிந்தபோது அவருடைய ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

திருமணம் பிரமாதமாக நடந்தது யார் என்ன சொன்னாலும் அப்புவின அப்பா கைகளை இறுக்கவில்லை.

திருமணப் பந்தலில் சங்கத்தின் கட்டிட நிதிக்குப் பத்து ரூபாய் நன்கொடை அளிப்பதாக அப்புவின அப்பா அறிவித்தார். பத்து ரூபாய் பெரிய தொகை, இருந்தாலும் கண்ணனும் சற்றும் குறைக்கவில்லை. மணமகள் பேரிலும் அந்த அளவு உறுதியளித்தான்.

கூடியிருந்தவர்களின் மகிழ்ச்சியின் சின்னமாகப் பந்தலின் மீது செங்கொடி கம்பீரமாகப் பறந்தது.

திருமண நிகழ்ச்சியில் மாஸ்டர், சிருகண்டன், திருக்கரிப்பூர் சந்து ஆகியோர் மணமகனின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். “பண்டிட் வரவில்லையா?” அப்பு கேட்டான். “பிரபு, பயில்வான், இராமுண்ணி, கேளப்பன் இவர்களும் வரமுடியவில்லையா?”

“குழந்தைகளைப் போலப் பேசாதே. நிலப்பிரபுவின் ஆட்களுக்குத் தெரிந்தால் போலீசுக்கு ரிப்போர்ட் செய்யச் சலபமாகிவிடும்.” சிருகண்டன் கோபித்துக் கொண்டான்.

“அவர்கள் எல்லோருடைய பிரதிநிதிதான் நான். என்ன? மாஸ்டர் கூறினார்.

இருந்தாலும் கூடியிருந்தவர்களையெல்லாம் பார்க்கும் போது வராமல் இருந்த தனக்கு வேண்டியவர்களைப் பற்றி நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

திருமணம் நடந்த அந்தக் காலக்கட்டத்தில் கையூர் விவசாயிகளுக்கு-அவர்களுடைய சங்கத்திற்கு அந்த ஒரு செயல்திட்டம் மட்டும் தான் இருந்தது என்று தோன்றியது. அந்தக் கருத்து சரியல்ல என்று நிரூபித்தது அப்புதான். அந்தப் புதுமாப்பிள்ளை மீண்டும் சங்கத்தின் நடவடிக்கைகளில் மூழ்கினான். இந்த மகிழ்ச்சியின் அத்தியாயம் துக்கத்தின் தாள்களில் முடிந்தது. கையூர் மாஸ்டரை வழியனுப்பி வைத்தது. ஏழையான கோரன் முதல் பணக்கார விவசாயிகள் வரை மாஸ்டரை உணவருந்த அழைத்தார்கள். நம்பியாருடைய தொல்லையினால் மாஸ்டர் ஊரைவிட்டு போகிறார். இருப்பினும் விவசாயிகள் பீதியடையவில்லை.

“நான் இனி ஒருபோதும் கையூருக்குத் திரும்பி வரமாட்டேன் என்பது போலிருக்கிறதே விருந்து”- மாஸ்டர் சிரித்துக் கொண்டே மறுத்தார்.

“இனி விவசாயிகள் மாநாட்டை இங்கேயே நடத்தலாம் மாஸ்டர். அப்போது உங்களை அழைப்போம்.” பலரும் கூறினார்கள்.

சங்கம் காரணமாகத் தானும் ஒரு மனிதன் தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட கிருஷ்ணன் நாயர் நன்றி செலுத்துவதெப்படி யன்று யோசித்துக் குழப்பமடைந்தார்.

குருதட்சணை வரத் தொடங்கியது. தனியாகக் கைவீசிப் புறப்பட்டத் தீர்மானித்திருந்த மாஸ்டர் கிடைத்த பணத்தையும் துணிகளையும் மற்றப் பொருட்களையும் சங்கத்தில் ஒப்படைத்தார். பழக்கூடை முதலியவைகளைக் கையால் தொட்டு வாங்கித் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

“இங்கிருந்து எங்கே, எந்த ஊருக்குப் போறீங்க சார்?” சிருகண்டனம் அப்புவும் மாஸ்டருடன் தனியாக இருந்தபோது கேட்டனர்.

“தலைச்சேரிக்கென்று எல்லோரிடமும் சொல்லுங்க. நான் அங்கிருந்து கோழிக்கோட்டுக்குப் போவேன். அங்கு நமது தலைவர்களைச் சந்திப்பேன். இதை யாரிடமும் சொல்லக் கூடாது. திரும்பி இங்கு வரவும் கூடும். இனிப் பள்ளிக் கூடங்களில் ஆசிரியர் வேலை கிடைக்குமா என்பது தெரியாது-” அவர் சொன்னார்.

புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் மாலை மாஸ்டர் பள்ளிக் கூட கமிட்டித் தலைவரான நம்பியாரைச் சந்தித்து கணக்குகளைப் பைசல் செய்தார்.

காலையில் புறப்பட்டு நின்றபோது பள்ளிக்கூடத் தோட்டத்தின் இரு பக்கத்திலும் உயரமாக வளர்ந்து நிற்கும் மாங்கன்றுகளுக்கு நேராக மாஸ்டருடைய கவனம் திரும்பியது. முன் பக்கம் வரிசையாக நின்றிருந்தவர்களின் பக்கம் திரும்பி மாஸ்டர் சொன்னார்: “கன்றுகள் வளருகின்றன. இருந்தாலும் காய்ப்பதற்கு காலம் ஆக வில்லை.”

அவர் அப்புவையும் சிருகண்டனையும் பார்த்துச் சிரித்தார். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அந்த மாங்கன்றுகளைப் பற்றி மாஸ்டர் கூறியதை நினைத்து அப்புவினுடைய முகமும் சிருகண்டனுடைய முகமும் மலர்ந்தன. பாதி தூரம் வரை நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் மாஸ்டரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். “வராதிங்க, திரும்பிப் போங்க” -என்று சொல்லி மாஸ்டர் சலித்தார். போலீஸ்காரர்களில் அறிக்கையில் இதுவும் ஒரு அம்சமாக வந்துவிடும் என்று கருதிய மாஸ்டர் கூறினார்: “இது தவறு சிருகண்டா. இது ஆபத்தானது. வரவேண்டாம் என்று நீங்களும் அவர்களிடம் சொல்லுங்கோ.”

அப்புவின் அப்பாவும், சிருகண்டனின் அப்பாவும் கூட்டத்தைத் தடுத்தார்கள். மாஸ்டர் முன்னே சென்றார். அப்புவுடனும் சிருகண்டனுடனும் கொஞ்ச தூரம் சென்ற மாஸ்டர் திரும்பிப் பார்த்தார். மக்கள் கூட்டம் நின்ற இடத்திலேயே நிற்கிறது. மாஸ்டர் வலக்கையைத் தூக்கி வேதனை மிக்க குரலில் “வணக்கம்” என்ற கூறினார். விரல்கள் மடங்கின. மடங்கிய முட்டி உயர்ந்தது.

அப்பு வேகமாக நடந்தான். “காலே வேகமாக வையுங்கோ வண்டிக்கு நேரம் ஆயிடுச்சி” அவர் செறுவாத்தார் ரெயில் நிலையத்தை அடைந்தபோது வண்டி வருவதற்கு இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்கள் இருந்தன.

“சரியான நேரத்திற்கு வந்துவிட்டோம்.” மாஸ்டர் அப்புவைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

“சார் இன்னிக்கு ஒரு நாளைக்கு இண்டர் கிளாஸ் டிக்கட் வாங்கட்டுமா, சார்?” சிருகண்டன் அன்பை வெளிப்படுத்த வழி கண்டான்.

“வேண்டாம். அனாவிசியமாக பணம் செலவு செய்யக் கூடாது. உடல் நலம் சரியில்லாதபோது நானே இண்டர் கிளாசில் போய்க் கொள்ளுகிறேன்” மாஸ்டர் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார்.

அவர் தன்னுடைய கைக்கடிகாரத்தைக் கழற்றி சாவி கொடுத்தார். இருவரையும் பார்த்து மாஸ்டர் கூறினார்.

“சங்கத்தின் கட்டிடம் பூர்த்தியானால் சுவரில் ஒரு கடிகாரம் வைக்க வேண்டும்.”

“ஊம் வைக்கிறோம்.”

இப்போது இந்தக் கடிகாரத்தை உங்களுக்கு அன்பளிப்பாகத் தர வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். வண்டிக்கு நேரமாகிவிட்டது சொல்லுங்கோ. நீங்கள் இதை எப்படிப் பங்கு போடுவீர்கள்.

தமாஷுலிக்கு சொல்லுகிறார் என்றுதான் அப்பு நினைத்தான்.

“நீங்களே வெச்சுக்குங்கோ சார்” சிருகண்டன் சொன்னான்.. மாஸ்டருடைய முகம் கம்பீரமாகியது.

“சிருகண்டா எடுத்துக்கோ, உன் கையிலே தரேன்?”

அவர் கொடுத்துவிடுவதற்கே முடிவு செய்துவிட்டார் என்று தெரிந்தபோது சிருகண்டன் சொன்னான்: “ அப்புவின் கையிலே கட்டினால் போதும்.”

மாஸ்டர் அப்படியே செய்தார். முத்தம் கிடைத்த குழந்தையைப் போல அப்பு சிருகண்டனைப் பார்த்தான்.

வண்டியின் வருகையைக் கைகாட்டி சாய்ந்து அறிவித்தது. ஸ்டேஷனில் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்த அந்த மூவரையும் நோக்கி ஒருவர் ஓடி வருகிறார். அவரை முதலில் அடையாளம் கண்டு கொண்டது மாஸ்டர்தான்.

“கோரன்.”

அவனிடம் ஏதாவது சொல்லியனுப்பியிருப்பார்கள் என்று கருதிய அப்பு “என்ன கோரா?”

“ஒண்ணுமில்லே ” நீளமான பற்களைக் காட்டி கோரன் திகைத்து நின்றான்.

“கூட்டத்திலே இருந்து தெரியாமெ வந்தே இல்லியா?” அன்பு நிறைந்த பார்வையுடன் மாஸ்டர் கேட்டார்.

கோரன் வெட்கப்பட்டுத் தூரமாக ஒதுங்கி நின்றானேயல்லாமல் பதில் பேசவில்லை.

இரயில் வந்துவிட்டது. நேராக முன்னால் கண்ட பெட்டியில் ஏறிக் கதவருகில் நின்ற மாஸ்டர் தலையை வெளியில் நீட்டி அப்புவையும் சிருகண்டனையும் அருகில் அழைத்தார்.

“இனிமேல் நான் உங்களுடைய மாஸ்டர் அல்ல. இன்றுமுதல் என்னை சார் என்று கூப்பிடக்கூடாது. ‘தோழரே’ என்று கூப்பிட வேண்டும்.”

“ஊ...ஊ..”

இருவரும் தலையாட்டினார்கள். விசில் கேட்டது. வண்டி புறப்பட்டது. மாஸ்டர் மூன்று பேரையும் பார்த்துக் கை அசைத்தார்.

14

மாஸ்டர் சுட்டிக் காட்டியது நிரந்தரமான உழைப்பின் இராஜாப் பாட்டை. கையூர் விவசாயிகள் அந்தப் பாதையில் நடைபோடத் தொடங்கினார்கள். முன்பெல்லாம் எதுவானாலும் விதியைப் பழித்த அவர்கள், தங்கள் எதிர்காலத்தின் படைப்பாளர்கள் தாங்கள்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார்கள். உலகத்தின் பல பாகங்களில் பல சந்தர்ப்பங்களில் கலகங்களுக்குத் தயார் செய்து யதேச்சாதிகார அரசுகளை வேரோடு சாய்க்கவும் செய்த வீரம் செறிந்த கதைகள் அவர்களுடைய உள்ளங்களில் புது நம்பிக்கையை ஊட்டின. அன்னிய ஆட்சியும் தங்களுடைய நலன்களும் முரண்பட்டிருக்கின்றன என்ற உணர்வு சுதந்திரத்தின் தோற்றத்தை எதிர் நோக்கியிருக்க அவர்களைத் தூண்டியது. கண்ணன் அவனுக்கு முதன் முதலாகப் பிறந்த பெண் குழந்தைக்கு 'சேதனா' என்று பெயர் சூட்டினான். புதிய சிந்தனையின் வேர்கள் அந்தச் சமுதாயத்தின் மனத்திலும் வீடுகளிலும் ஆழமாக வேரூன்றி விட்டன என்பதற்கு அந்தப் பெயர் சூட்டு எடுத்துக் காட்டாக இருந்தது.

அந்த ஊரிலிருந்த இரண்டாயிரம் பேர்களின் சின்னக் குழந்தைகளும் நிலப்பிரபுக்களும் அவர்களுடைய சேவகர்களும் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் விவசாய சங்க அங்கத்தினர்களாகி விட்டார்கள்.

குஞ்சும்புவின் குடும்பத்தார் அளித்த இடத்தில் சங்கக் கட்டிடம் உயர்ந்து விட்டது, வயல்களில் மழைக்காலத்தின் ஆரம்ப வேலைகள் முடிந்தவுடன் விவசாயிகள் பயிற்சி வகுப்புகளில் தொடர்ச்சியாகப் பங்கு கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

ஜூன் மாதம் கையூரில் உற்சாகம் நிறைந்த மாதம். நம்பியாருடையவும், நம்பூதிரியினுடையவும் இரண்டு பையன்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்விக்காக நீலேசுவரத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். அடுத்த நாளே அந்த நோக்கத்துடன் இரண்டு பையன்களும் கையூரிலிருந்து சென்றார்கள். அப்புவின் தம்பியும், குஞ்சும்புவின் தம்பியும். விவசாயிகள் தங்களுடைய பிள்ளைகளை உயர் கல்விக்கு அனுப்புவது இதுவே முதல் முறை. அது ஒரு சாதாரண சாதனையன்று.

குழந்தைகளே இல்லாதிருந்த கோரன் சொன்னான்.

"நம்ம பிள்ளைங்கெல்லாம் முட்டாளங்கன்னு தானே சொல்றாங்க. பார்க்கலாமே, யாரு பிள்ளைங்க படிக்கிறாங்க, யாரு குழந்தை மேலே வருதுன்னு பார்க்கலாமே."

கல்வியைப் பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம் கோரனுக்கும் மற்றவர்

களுக்கும் மாஸ்டரின் நினைவு வரும்.

மாஸ்டர் ஊரைவிட்டுப் போன பிறகு அவருடைய முதல் கடிதம் வந்தபோது விவசாயிகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து விசாரித்தார்கள், என்ன எழுதியிருக்கிறார் என்று, எல்லோரும் படித்து, படிக்கச் சொல்லிக் கேட்ட பிறகு, அப்பு வீட்டிற்கு கொண்டு போய்த் தனியாகப் படித்தான். ஜானகிக்கும் காண்பித்தான்.

அப்புவின் அப்பா கூறினார்:

“தங்கமான மனுஷன் மாஸ்டர். அந்த மாஸ்டர் இங்கேயே இருக்க வைக்கக்கூடிய பாக்கியம் நமக்கு இல்லாம போச்சு. இங்க இருந்த போதும் நல்லா கவனிக்க நம்மால முடியல்ல.”

புதிதாக வரும் மாஸ்டர் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளப் பலர் ஆவலோடு எதிர்பார்த்து வழியை நோக்கியிருந்தார்கள். ஆனால் யாரும் வரவில்லை. ஆசிரியர் கிடைக்கவில்லை என்று சால்ஜாப்பு சொல்லி நிலப்பிரப்பு பள்ளிக்கூடத்தையே மூடி விடுவாரோ என்ற கவலையும் விவசாயிகளுக்கு ஏற்பட்டது. அவர்களது விருப்பப்படி சங்கச் செயலாளர் சிருகண்டனும் வயது முதிர்ந்த விவசாயிகளும் இரண்டு நிலப்பிரபுக்களையும் பார்க்கப் போனார்கள்.

நம்பியார் அவர்களை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துக் கேட்டார்.

“கேற்றதுக்கு நீங்க யார்?”

“நாங்கள் சங்கப் பிரதிநிதிகள்.”

“சங்கத்துடன் எனக்கு எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை.”

“பள்ளிக்கூடக் கமிட்டித் தலைவர் நீங்களாக இருப்பதால் எங்களுடைய குழந்தைகளின் கல்வியைப் பற்றிப் பேச வந்திருக்கிறோம்.

இதைக் கூறிய சிருகண்டனை நம்பியார் அடியிலிருந்து முடியரைப் பார்த்து அலட்சியமாகச் சிரித்தார்.

“அப்போ உனக்கும் குழந்தைகள் ஆயிட்டுதா?” அந்தக் கேள்வியைக் காதில் வாங்காத்துபோல் பாவித்துச் சிருகண்டன் கூறினான்:

“இங்கு இன்னும் ஒரு கிராமப் பஞ்சாயத்து ஏற்படவில்லை. நீங்கள் அதற்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொடுக்கவில்லை. அப்படியொன்று இருந்தால் பஞ்சாயத்தே பள்ளிக்கூடம் நடத்தியிருக்கும்.

“ஓஹோ! அப்புறம் நடத்துவாங்க, இப்பவும் பஞ்சாயத்து அமைப்பதற்கு உங்களை யாரு தடுத்தாங்க அரசாங்கத்திற்கு எழுதுங்கோ. கலெக்டர் வரட்டும். தேர்தல் நடக்கட்டும்.”

“செய்ய வேண்டி வந்தால் அதையும் செய்வோம். ஆனால் இப்போது பள்ளிக்கூடம் பூட்டியிருப்பது சரியல்ல.”

“உங்களுடைய சங்கத்திற்கு ஒரு குமாஸ்தா இல்லாத கஷ்டம் உள்ளது இல்லையா? பேப்பர் படிக்கின்ற யாராவது ஒரு குமாஸ்தா மாஸ்டராக வந்துட்டா எல்லாம் சரியாகிவிடும், என்ன?”

ஆத்திரமூட்டக்கூடிய இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்கும் போதுகூட ஆத்திரப்படாமல் பேசக்கூடிய சிருகண்டனின் சாமர்த்தியம் அதிசயிக் கத் தக்கதாக இருந்தது.

“எங்களுடைய சங்கத்தில் அவசியமான வேலைகளுக்கெல்லாம் இப்போது ஆட்களுக்குக் குறைவொன்றுமில்லை. பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்க ஒரு ஆள் கிடைத்தால் போதும்.”

சிருகண்டனின் பயமற்ற அமைதியான முகபாவனை நம்பியார்

சகிக்கக்கூடியதற்கும் மேலாக இருந்தது.

“வெளியே போங்க. நான் பள்ளிக்கூடம் திறக்க மாட்டேன். அது என்னுடைய இஷ்டம்.” நம்பியார் சீறினார்.

“இனியும் கொஞ்ச நாள் காத்திருக்கிறோம். அப்புறமும் பள்ளிக் கூடம் திறக்கல்லென்னா நாங்க அடுத்த நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளுவோம்.” சிருகண்டன் முடித்தான்.

கடைசி வார்த்தை தன்னுடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் நிர்ப்பந்தமுடைய நம்பியார் விடுவாரா?

“ஓஹோ, சந்தோஷம். அப்படியே செய்யுங்கோ”... அங்கிருந்து சங்கப் பிரதிநிதிகள் நம்பூதிரியின் இல்லத்திற்குச் சென்றார்கள்.

“...சங்கத்தார்களா? வாங்கோ, வாங்கோ என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டு நம்பூதிரி பல்லைக் காட்டிச் சிரித்தார்.

சிருகண்டன் விஷயத்தை விளக்கினான். நம்பூதிரி நிலையைத் தெளிவுபடுத்தினார்.

“நான் என்ன செய்யறது? நம்பியாருக்கு வேற குழந்தைகள் இல்லை. நமக்கு இருக்கவும் செய்யறது. பள்ளிக்கூடத்தைப் பூட்டினாலும் அவருக்கு ஒண்ணுமில்லே. நான் தான் யோசிக்கணும் எங்களாலே உங்களுக்கும் கஷ்டம் சின்னக் குழந்தைகளையும் நீலேசுவரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு அங்கேயே தங்கிட்டா என்னா என்கிற யோசனையும் இல்லாம இல்லே...என்ன செய்யறது?”

“திருமேனியின் இஷ்டப்படி பள்ளிக்கூடம் பூட்டினால் எல்லோருக்கும் கஷ்டம் ஏற்படும். பள்ளிக்கூடத்திற்காக ஒவ்வொரு ஆண்டும் விவசாயிகள் வரி செலுத்தி வந்தார்கள். இன்றுவரை அதனுடைய கணக்கை யாரும் கேட்கவில்லை. இப்போது மூடுவதற்கு என்ன காரணம்? காரணம் கேட்கக்கூடிய உரிமை கூட விவசாயிகளுக்கில்லையா?”

உயரமான கறுத்த உடல், சிறிய மீசை, நீளமில்லாத முடி, வெள்ளை வேட்டி, ஜிப்பா, இப்படி நின்று இருந்த சிருகண்டனை நம்பூதிரி நன்கு பார்த்தார். இவன் இந்தக் கையூர்க்காரன் தானா? அவர் வியப்படைந்தார். தான் அறியாமலேயே ஆட்கள் எவ்வளவு தூரம் மாறிவிட்டார்கள் என்பதை நினைத்து அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். சிருகண்டன் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்?

கனவிலிருந்து திடீரென்று விழித்துக் கொண்டவர் போலக் கேட்டார்:

“ஹூாம்... என்ன சொன்னே? பள்ளிக்கூடத்தை மூட என்ன காரணம் என்று தானே? நமக்குத் தெரியாது. நம்பியாரிடம் தான் கேட்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடம் திறந்துதான் ஆகவேண்டுமென்று முன்னொரு முறை பிடிவாதம் செய்ததும் அவர்தான்.”

எப்படியானாலும் இதற்குக் காரணம் நீங்க ரெண்டு பேர்தான் என்று மக்கள் சொல்லுவார்கள்.

எதிரியின் அணியில் பிளவு ஏற்படுத்தும் தந்திரம் சிருகண்டனின் அந்த வார்த்தைகளில் இருந்தது.

“ச்சே, ச்சே! அது சரி அல்ல. நம்பியாரிடம் நான் சொல்றேன். உடனே யாரையாவது வரவழைக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லறேன்.”

தூதுக்குழு திரும்பி வந்தது.

நம்பூதரி, நம்பியாரிடம் என்ன சொன்னார் என்பதோ, என்ன சொல்லவில்லை என்பதோ தெரியவில்லை. பள்ளிக்கூடம் பிறகு திறக்கவேயில்லை.

சங்க நிர்வாகக் கமிட்டி மீண்டும் விவாதித்தது. பள்ளிக்கூட நிர்வாகக் கமிட்டி தலைவருக்குக் கடிதம் அனுப்ப முடிவு செய்தது.

கடிதத்தின் உள்ளடக்கம் இதுவாக இருந்தது.

பள்ளிக்கூடத்தின் வரவு செலவுக் கணக்கு உடனே பொதுமக்கள் முன் வைக்க வேண்டுமென்று சங்கம் கோருகிறது. ஆட்சிக்குழுத் தலைவர் மீண்டும் பள்ளிக் கூடம் திறக்காவிட்டால், பள்ளிக்கூடம் நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளச் சங்கம் விரும்புகிறது. இதற்கு தடங்கல் ஏற்பட்டால் சொந்தமாகப் பள்ளிக் கூடம் தொடங்கவும் சங்கம் தயாராயுள்ளது. அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் பயிற்சிபெற்ற ஒன்றோ, இரண்டோ ஆசிரியர்களை வெளியிலிருந்து சங்கமே வரவழைக்கும் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

கடிதத்தைப் படித்த நம்பியார் எரிந்து விழுந்தார். அதைத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்தெறிந்தார். அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்த கோரனை விரட்டினார்.

“போடா பொறுக்கி ”

பதில் சொல்லுவதற்காக அழகான பல வார்த்தைகள் கோரனின் சிந்தனையில் நடமாடின. ஆனால் நம்பியார் என்ன செய்தாலும் அமைதியாக இருக்க வேண்டுமென்ற சிருகண்டனின் கட்டளையைக் கருதிக்கோரன் போசமல் திரும்பி வந்தான்.

சங்கத்தினுடைய கடிதம் அதற்குரிய பலனை ஏற்படுத்தியது. ஒரு வாரத்திற்குள் வயதான ஒரு ஆசிரியர் வந்து சேர்ந்தார். முடி முழுவதும் நரைத்திருந்தன. பற்கள் முழுவதும் விழவில்லை. கண்ணாடி மூக்கில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

கண்ணன் அவரைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“மாஸ்டர் என்ன தனியாப் பொறப்பட்டுட்டங்க? பிள்ளைகள் பேரன்கள் எல்லாம் எப்ப வருவாங்க?”

அந்த விவசாயி தன்னைக் கேலி செய்கிறான் என்று ஆசிரியருக்கு ஏற்படாமல் இல்லை. அவனையே அவர் உற்றுப் பார்த்தார். ஆனால் கண்ணனின் முக பாவனை கபடமற்றதாக இருந்தது. அவன் நல்லவன் தான் என்று ஆசிரியருக்குப் பட்டது.

“இல்லே.....உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்று வேலை எதுவும் இல்லாமே வீட்டிலே இருந்துகிட்டிருந்தேன். செலவு போக மாசம் ஒரு அஞ்ச ரூபா கிடைக்குமே என்று கருதி வந்தேன். அதிகமாகப் போனால் ஒரு வருஷம் இங்கே இருப்பேன். என் குடும்பம் நீலேகவரத்திலே இருக்குது.

இவ்வளவு சொன்ன பிறகு குரலைத் தாழ்த்திக் கண்ணனிடம் ஓர் இரகசியத்தை ஆராய்ந்தார்.

“இங்கே சங்கக்காரர்களின் கலகம் பயங்கரமாக இருக்குதாமே. அப்படியா?”

கண்ணன் சிரிக்கவில்லை. அதற்குரிய முக்கியத்துடன் கேள்விக்குப் பதிலளித்தான்.

“ஊம்....ஊம்....அப்படித் தான்னு சொல்லலாம்.”

“இதற்குமுன் இருந்த மாஸ்டர் பள்ளிக்கூட நேரம் முடிந்தால் ஒரு பயமும் இல்லாமல் சங்கக்காரர்களுடனே இருந்தாராமே.”

“எனக்கு எதுவும் தெரியாது. எப்படியோ, ஆனால் அந்த மாஸ்டர் சங்கக்காரர்களுடன்தான் இருந்தார்.”

“நான் இப்படிக் கேட்ட விஷயம் யாருகிட்டேயும் சொல்லாதே...எனக்கெதுக்கு அதெல்லாம். யசமான் அப்படிச் சொன்னதனால் கேட்டேன் அவ்வளவுதான்.”

“அதுக்கென்னாங்க, கேட்டது பெரிய தவறு?”

“அப்படியில்ல. நான் ஒரு வெளியூர்க்காரன். யாருடைய விரோதமும் எனக்கில்லை. நான் நிலப்பிரபுவிடமும் விவசாயிகளிடமும் அன்பாக இருக்கத்தான் விரும்புகிறேன். இல்லையா?”

“ஆமாங்கோ.”

“உன்னுடைய குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருதா?”

“என்னுடையது சின்னக் குழந்தை.”

“அஞ்ச வயசாகலே?”

“இல்லெ அஞ்ச மாசம்தான் ஆயிருக்கு.”

“அப்படியானா ரொம்பச் சின்னது.” ஆசிரியர் அபிப்பிராயப் பட்டார்.

“என்னுடைய மகனுக்குப் போதிக்க நீங்கள் இருப்பீர்கள் என்று தோன்றவில்லை.” கண்ணன் மனத்திற்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

ஊருலே அரிசி, காய்கறி, பால், மோர் ஆகியவைகளெல்லாம் வசதியாகக் கிடைக்குமா என்று விசாரிப்பதற்குத் தொடக்கமாக, மாஸ்டர் ஒரு சிட்டிகைப் பொடியை மூக்கிலே ஏற்றிக் கொண்டார். அந்த விஷயங்களைப் பற்றிக் கொஞ்ச நேரம் பேசுவதற்கு கண்ணன் தயங்கவில்லை.

அன்று கண்ணன் திரும்பி வந்தவுடன் சங்கதிகளை எல்லாம் நடிப்புடன் விவரித்தான். பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களுடன் அவனும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். கண்ணனிடமிருந்து தூண்டுதல் பெற்று இங்குள்ள ஒவ்வொருவரும் அந்த ஏழை ஆசிரியனைக் கேலி செய்ய வாய்ப்புண்டு என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சிருகண்டன் சொன்னான்.

“பாருங்க, அந்த மனிதனை உபத்திரவம் செய்ய யாரும் போகக் கூடாது. அவர் இருக்கிறவரை பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கட்டும். அந்தக் கிழவனை யாரும் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது.....”

பள்ளிக்கூடத்துப் படிப்பு முடிந்த பிறகு, பிள்ளைகள். விளையாடுவதற்குச் சங்கத்தின் சார்பில் வசதி செய்யப் பட்டது. பதினோரு வயதான குட்டிக் கிருஷ்ணனுடைய தலைமையில் பாலர்சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. குட்டிக் கிருஷ்ணன் திறமைமிக்க ஒரு சின்னத் தலைவன். அவனுடைய ஸ்தாபனத் திறமையைக் கண்டு பெரியவர்கள் வியப்படைந்தார்கள்.

...ஆனால் அப்படி வியந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க வாய்ப்பு எரிக்காதவாறு சம்பவங்கள் வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. முக்கியமாக இரண்டாம் உலகப்போரின் ஆரம்பம். போர் உலகத்தில் ஏதோ

ஒரு மூலையில தொடங்கியது. தூரமாக உள்ள நாட்டுக்குத் தீ பிடித்தது போல அதன் வீச்சு கையூறுக்கும் வராமல் இல்லை. தீப்பெட்டி முதல் கலப்பை, உளி வரை எல்லாப் பொருள்களுக்கும் விலை தீ போல ஏறத் தொடங்கியது.

இரகசியமாக வந்து கொண்டிருந்த துண்டுப் பிரசுரங்களும், “இலக்கியமும்” தேசத்தின் அடிமைத் தனத்திற்கு முடிவு கட்டப் புரட்சி சக்திகளுக்குக் கிடைத்துள்ள அபூர்வமான வாய்ப்பை எடுத்துக் காட்டின. மக்கள் போராட்டத்திற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிற செய்திகளை அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. உணர்ச்சித் ததும்புகின்ற முழக்கங்கள், உண்மை விளக்கங்கள், போராட்ட அறைகூவல்....

அப்பு ஜானகியின் மார்பின் வெப்பத்தை மறந்து விட்டான். அவன் ஒருநாள் சொன்னான்.

“நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும் சிருகண்டா.”

“தாயராக இருக்க வேண்டும்.....என்றால்?”

“எங்கேயாவது பயணம் போவதற்கா?”

“ஏன் போகக் கூடாது போராட்டம் நடக்கும் இடத்திற்கு....?”

சிருகண்டனுக்கு அது பிடிக்கவில்லை. சிலரை யெல்லாம் படிக்கவும் சிந்திக்கவும் சொல்லிட்டுப் போசமலிருந்தான். சிருகண்டன் ஒவ்வொரு முறையும் விரிவாக விளக்கியிருந்தான்—

“ஏகாதிபத்திய ஆட்சி என்பது தேசம் முழுவதும் சுற்றியிருக்கக் கூடிய ஒரு பெரிய வலை போன்றது. நம்ம ஊருக்கு மேலேயுள்ள பகுதியை நாம்தான் அறுத்தெறிய வேண்டும். அவ்வாறு ஒவ்வொரு ஊர்க்காரர்களும் அவரவர்கள் பக்கம் சுத்தி வைக்க வேண்டும். ஆனால் இதெல்லாம் ஏககாலத்தில் நடக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் வெட்டப்பட்ட பகுதியைப் பழுது பார்க்க ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு அவகாசம் கிடைத்துவிடும்; புரிகிறதா?”

விஷயம் தெளிவாக இருந்தது. ஆனால் கொதிக்கும் இரத்தமுள்ள வாலிபர்கள் கேட்டுக்கொண்டே யிருந்தார்கள்.

“இனியும் எத்தனை நாள் காத்திருப்பது?” கண்ணன் ஒரு நாள் சொன்னான்:

“நம்முடைய கிராமத்தில் ஏகாதிபத்தியத்தைக் காணவில்லை. இரண்டு சுல்தான்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களை வழிக்குக் கொண்டு வந்து அவர்களும் நாழும் சேர்ந்து, இருக்கிற நிலத்தையெல்லாம் பங்குபோட்டுச் சுதந்திரத்தின் கொடியைச் சுலபமாகப் பறக்க விடலாம், ஆனால் சுற்றிலுமுள்ள கிராமங்கள் தயாராகவில்லை. ஆகவே நாழும் காத்திருக்க வேண்டும்.

கண்ணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு எல்லோரும் சிரித்தார்கள்... நாட்கள் கடந்தன. ஏகாதிபத்தியம் இருந்த இடத்திலேயே இருக்கிறது என்பதை அந்த நாட்கள் தெளிவுபடுத்தின.

போலீஸ் அதிகாரியுடன் ஒருநாள் தாசில்தார் ஊருக்கே வந்தார். நம்பியார் வீட்டிலேயே தங்கினார்களே. இருவரும் புதியவர்களாக இருந்தாலும் சங்கத்திற்கெதிராக அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த நம்பியார் முயலாமல் இருக்கவில்லை. அவர் கூறினார்.

“நாலு ஐந்து விவசாயிகள் தலைவர்கள் தவிர” அரசாங்கத்தை எதிர்ப்பவர்கள் இங்கு யாருமில்லை. அவர்களை சிறையிலடைத்து

விட்டால்...” அதிகாரி வந்தது வேறு விஷயத்திற்கு. “அதையெல்லாம் செய்யலாம் மிஸ்டர் நம்பியார். இப்பொழுது பட்டாளத்திலிருந்து ஆள் சேர்க்க வேண்டும். உங்களுடைய கிராமத்திலிருந்து எவ்வளவு பேர்களைச் சேர்க்கலாம்?” இந்த விஷயத்தில் தன்னுடைய நிலையைப் புரிந்து கொண்டிருந்த நம்பியார் சிரித்தார்.

“என்னைச் சேர்ப்பீங்களா?” அதிகாரியும் சிரிப்பில் பங்கு கொண்டு கூறினார். “நீங்கள் எல்லாம் போருக்குப் போனால் அப்புறம் எங்களை யார் கவனிப்பது? இது இப்போது வேடிக்கயல்ல. கிராமத்திலிருந்து இருபது பேர்களுடையவது சேர்க்க வேண்டும். ஊர் முழுவதும் தழுக்கு அடித்து அறிவித்தார்கள். சாயந்திரம்வரை ஒருவரும் வரவில்லை. இரவு அங்கேயே தங்கியிருந்த அதிகாரிகளிடம் நம்பியார் கூறினார்.

“நம்ம ஜனங்கள் எல்லாம் கெட்டுப் போயிட்டாங்க சார். நாளைக்குக் காலையிலே நான் ரெண்டு பேரைத் தரேன். நம்பூதிரியனுடைய இரண்டு பேரையும் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ.”

அதெப்படியானாலும் இருக்கிறதுதானே. காலையிலே இன்னொரு முறை தழுக்கடித்து அறிவிக்கலாம். ஜனங்களுக்கும் புரியல போலத் தெரிகிறது. புரிந்திருந்தது. சங்கக் காரியாலயத்தில் இதைப் பற்றிப் பெரிய கலகமே நடந்தது. சிலர் பட்டாளத்தில் சேர விருப்பம் தெரிவித்தார்கள். அவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையே பெரிய வாக்குவாதமே நடந்தது. இந்தத் தர்க்கத்தைத் தலைவர்களிடம் கொண்டு சென்றார்கள். பட்டாளத்தில் சேரப் புறப்பட்டவர்கள் யாருக்குமே தேவையான அளவு (விவசாய) நிலமில்லை; வேலையுமில்லை. பெரிய குடும்பத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியவர்கள். சிருகண்டனும் அப்புலுடன் இதைப் பற்றி நீண்ட நேரம் விசாதித்தான். விவாதத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். சிருகண்டன் எல்லோரிடமும் கேட்டான். “நீங்கள் எப்போதாவது சங்கத்திற்கோ, நாட்டிற்கோ துரோகம் செய்வீர்களா?”

“இல்லை.”

“ஒருக்காலும் இல்லை.”

“கட்டாயமாக இல்லை.”

இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் பதிலளித்தார்கள்.

“கையில் துப்பாக்கியேந்துகிற போதும் இந்த வாக்குறுதியை நீங்கள் நினைவு கொள்வீர்களா?”

“கட்டாயமாக நினைவு கொள்ளுவோம்.”

“அப்படியானால் சரி கலப்பையேந்தும் கைகள் துப்பாக்கி யேந்தவும் பழகட்டும்; திரும்பிவந்த பிறகு எங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்பது நினைவிருக்கட்டும்.”

தீவிரமாகக் கருத்து வேற்றுமையினால் சூழ்நிலை முழுவதும் கெட்டுவிடக்கூடிய நிலையிலிருந்த அந்தப் பிரச்சனை சுமுகமாகத் தீர்க்கப்பட்டது.

அடுத்த நாள் காலையில் மீண்டும் ஓர்முறை அறிவிக்கப்பட்டவுடன் ஆறு பேர்கள் பட்டாளத்தில் சேர அதிகாரிகள் முன் ஆஜரானார்கள். இரண்டு நிலப் பிரபுக்களின் சேவகர்களான நான்கு பேர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்தார்கள்.

“கையூர் அவ்வளவு மோசமில்லை, மிஸ்டர் நம்பியார்.”

“அதிகாரிகள் பாராட்டினார்கள்... கையூர் நிச்சயமாக மோசமாக இருக்கவில்லை. ஆழமான அரசியல் உணர்வின் காரணமாகக் கிராமம் புதிய தோற்றத்தையும் பொலிவையும் பெற்றுவிட்டது. சங்கத்தின் தலைமையில் அவ்வாண்டு விவசாயிகள் தினம் கம்பீரமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அன்று விவசாயிகளின் குடிசைகளெல்லாம் காலியாக இருந்தன; பெண்கள், சிறுவர், வயோதிகர், அனைவரும் ஊர்வலத்தில் பங்கு கொண்டார்கள். காற்றில் அழகாகப் பறந்து கொண்டிருந்த கொடியை முன்னால் உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு கிராமத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் அவர்கள் சுற்றி வந்தார்கள். பிள்ளைகள் யாரும் இல்லாதிருந்த பள்ளிக் கூடத் தோட்டத்தில் உயரமாக நின்றிருந்த மாமரத்தடியில் நின்றுகொண்டு மாஸ்டர் அந்த வழியாக வந்த ஊர்வலத்தைப் பார்த்தார். கொடி பிடித்துப் பாடுகிறவனை அவர் எங்கோ பார்த்திருக்கிறார். யோசித்தார். அவனே தான்

உங்களுடைய பிள்ளைகளும் பேரன்களும் எப்போ வருவாங்கோ? என்று கேட்ட திருடன் “ஆஹா!” மாஸ்டர் அறியாமல் சொல்லிவிட்டார். முகம் கருப்பாகியது. நெற்றியில் வியர்வை துளிர்த்தது; இருந்தாலும் பாடிக் கொண்டு நடந்து சென்ற கண்ணனை மாஸ்டர் ரசித்துப் பார்த்தார். முழக்கங்கள் ஒவ்வொரு முறையும் பள்ளத்தாக்குகளில் எதிரொலித்தன.

“விவசாய நிலம்-விவசாயிக்கு!”

“நிலத்தை உழுபவன்-நிலவுடமையாளன்!”

“குத்தகை -ரத்து செய்!”

“நிலப்பிரபுத்துவம்-ஒழியட்டும்!”

“ஏகாதிபத்தியம்-அழியட்டும்!”

நிலப்பிரபு வீட்டிலிருந்து வெளியே வரவில்லை. இருந்தாலும் முழக்கங்கள் தெளிவாகக் கேட்டன.

...அந்தக் காலத்தில்தான் கையூருக்கு ஒரு இளைஞன் வந்தான்.

“அபுபக்கர் எப்போ வந்தே?”

தெரிந்தவர்கள் விசாரித்தார்கள். மீன் பிடித்து வாழ்க்கை நடத்தி வந்த பூபம்மாவின மூத்த மகன் அபுபக்கர். லாபசரக்குப் போக்கு வரத்துப் படகில் ஒரு வேலைக்காரராக இருந்தார் அவன் அப்பா. அவர் கையூருக்கு எப்போதாவது ஒரு முறை வருவார். ஒரு முறை சரக்கை ஏற்றியிருந்த படகு கோழிக் கோட்டிலிருந்து வடக்கே புறப்பட்டபோது அவர் மனைவியையும், பத்து வயதான அபுபக்கரையும், இரண்டு வயது ஆண் குழந்தையையும் பார்த்துப் போனவர்தான். அதன் பிறகு திரும்பி வரவில்லை. மீன் பிடித்து வாழ்க்கை நடத்தி வந்த பூபம்மா காத்திருந்தான். கடலில் கணவன் உயிரிழந்தான். என்ற செய்தியை அவன் நம்பவேயில்லை... அபுபக்கர் கொஞ்சம் பெரியவனான போது வேலை செய்து பிழைக்க தலைச்சேரிக்குப் போனான். அங்குப் பீடி சுற்றக் கற்றுக் கொண்டான். அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் பணம் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான். ஆரம்பத்தில் அவன் ஆண்டுக்கொருமுறை கையூருக்கு வருவான். இப்போது நான்கு ஆண்டுகளாக வரவேயில்லை.

...மகன் வந்ததில் அந்தத் தாய் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

...“என் மகன் வந்தான்”- அந்தத் தாய் பார்த்தவர்களிடம் எல்

லாம் சொன்னாள். கிராமத்து மக்கள் அபுபக்கரைச் சின்னக் குழந்தையாக இருந்தபோது பார்த்ததுதான். ஆனால் இப்போது அவன் இருபது நிறைந்த இளைஞன். சம்பிரதாயப்படி தலையை மொட்டையடிக்காமல் கிராப் செய்திருந்தான். ஷர்ட்டை பாண்டுக்குள் விடப்பட்ட அழகான தோற்றம். ஒரு முறை பார்க்க வேண்டும் என்று யாருக்கும் தோன்றும்.

“எப்போ வந்தே?” என்று கேட்டவர்கள், “எத்தனை நாளை ருப்பே?” எப்போ போறே?” என்பன போன்ற உப கேள்விகளையும் கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

“இதோ, இப்போதான் வந்தேன். இப்பவே புறப்படணுமா? ஊரைப் பார்க்கும் போது இங்கேயே இருக்கலாமா என்று தோன்றுகிறது.”

“புறப்பட்டுப் போகச் சொன்னாப் போயிடுறேன்.” அபுபக்கர் சிரித்துக் கொண்டே ஒவ்வொரு பதிலாகச் சொன்னான். வந்த நாள் இரவே அபுபக்கர் சிருகண்டனின் வீட்டிற்குச் சென்றான். “வா” - அபுபக்கரை வரவேற்றுச் சிருகண்டன் அன்புடன் கை குலுக்கினான். அபுபக்கர் ஒரு கடிதம் கொண்டு வந்திருந்தான். மாஸ்டர் எழுதிய கடிதம் சிருகண்டன் விரிந்த கண்களுடன் அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் மீண்டும் படித்தான்.

“சாப்பாடு இங்கேயே வெச்சுக்கலாம்.” சிருகண்டன் அழைத்தான்.

“வேண்டாம். அம்மா பெரிய தயாரிப்புகள் செய்து காத்திருக்க காங்க நான் நாளைக்குப் பார்க்கிறேன்.” இது மட்டும் கூறி அபுபக்கர் புறப்பட்டான். அவனுடன் சிருகண்டன் சிறிது தூரம் சென்றான். மாஸ்டரைப் பற்றிக் கேட்க மனம் விரும்பியது. அபுபக்கர் விவரம் சொன்னான்.:

“தற்சமயம் தலைச்சேரியிலேயே இருக்கார். மாஸ்டர் இப்பவும் வேலை தேடிக் கொண்டிருக்கிறார், என்று சொல்லச் சொல்லியுள்ளார்.”

“அவர் நலமாக இருக்கிறாரா?”

மாஸ்டர் மீது அவ்வளவு அன்பு காட்டுவது கண்டு அபுபக்கருக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது.

“ஊம்; நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கிறார். நான் சிறுவனாக இருந்தபோது அவருடன் அறிமுகமாக முடியவில்லை. எனக்கு அவர் மாஸ்டரானது தலைச்சேரியிலேதான்.” வேறு எதையோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த சிருகண்டன் சொன்னான். “நல்லது தோழரே; நாளைக்குக் காலையிலே சங்க ஆபீஸுக்கு வாங்கோ எல்லோரையும் அறிமுகம் செய்து கொள்ளலாம். சேர்ந்து வேலை செய்யலாம், நாம் செய்யவேண்டிய வேலைகள் ஏராளம் இருக்கின்றன. மாஸ்டர் சுட்டிக் காட்டியிருப்பது மிக முக்கியமான விஷயம்; எல்லாம் விளக்கமாக நாளைக்கு பேசலாம்.”

...அடுத்த நாள், சங்கம் முக்கியமான ஒரு திட்டத்தைத் துவக்குகின்ற நாளாக இருந்தது. தலைச் சேரியில் பீடித் தொழிலாளியாக இருந்த அபுபக்கர் கையூறில் நிலையான வாசத்திற்கு வந்திருக்கிறான். அவன் நகரத்தின் தொழிலாளர்களின் தொண்டர் படை அமைப்பின் உதவி கேட்டனாக இருந்தான். கையூறிலும் எல்லா வகையிலும் சிறப்

பான சேவைக்குத் தகுதியுண்டாக்கிய தனிப்பயிற்சி. பயிற்சிபெற்ற இந்த தோழரின் சேவையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள கையூர் விவசாயிகள் சங்கம் முடிவு செய்தது. அபுபக்கர் இதய பூர்வமாகவே கடமையுணர்வு கொண்ட கையூர் விவசாய இளைஞர்களின் தொண்டர் படை, ஸ்தாபனக் கட்டுப்பாட்டுடன் உருவாகியது.

...சங்கம் ஏராளமான பிரச்சனைகளில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியிருந்தது. கையூரில் பஞ்சாயத்து போர்டு அமைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் மாவட்டக் கலெக்டருக்கு மகஜர் அனுப்பினர். ஆனால் பதிலில்லை. விவசாயத்திற்கு நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்குக் கிராமத்தில் தரிசாக உள்ள நிலத்தை விவசாயத்திற்காகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கத்திற்கு மனு அனுப்பினர். அதற்கும் பதில் இல்லை.

பள்ளிக்கூடத்தில் வாவிபரான ஓர் ஆசிரியர் கூட வந்திருக்கிறார்; ஓரளவு விவசாயிகள் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவானவர்தான். ஆகவே பஞ்சாயத்து போர்டு உடனே அமைக்க வேண்டுமென்று விவசாயிகள் சங்கம் பிடிவாதம் செய்யவில்லை. ஆனால் தரிசுநிலம் அப்படியே கிடப்பதைப் பார்த்த போது அவர்களுக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

“உழுது பயிரிடுவோம்; வரியைப் பின்னால் தீர்மானிக்கட்டும்” என்று முடிவு செய்து சங்கத்தின் தலைமையில் குட்டைக் காடுகளை அப்புறப்படுத்தி நிலத்தை உழுது பண்படுத்தினார்கள்.

...அந்த ஆண்டு ஓணத்தையடுத்துச் சிருகண்டனின் திருமணம் முடிந்தது. அப்புவின திருமணம் முடிந்த பிறகு சிருகண்டனின் அம்மா அவனைத் தொடர்ந்து தொந்தரவு செய்து கொண்டேயிருந்தார்கள். அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும் ஒரே மகன். அவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா? அவனுக்காக அம்மா தேடிய பெண் வெளியே உள்ளவர் அல்ல. திருக்கரிப்பூர் சந்துவின் தங்கை. பெரியவர்களின் உரித்தகாகத் தான் ஒரு தியாகம் செய்வதாகக் கருதி சிருகண்டன் பெண் பார்க்கப் போனான். தன்னுடைய கையெழுத்தில் வெளியாகிய எல்லாத் துண்டுப் பிரகரங்களையும், கட்டுரைகளையும் அவள் படித்திருக்கிறார் என்று தெரிந்தபோது, ஒன்றும் சொல்லாமல் திரும்பி வந்தான். தியாகமென்ற எண்ணம் பிறகு ஏற்படவில்லை. மாறாகப் பாலர் சங்கம் அமைத்தது போலவே மாதர் சங்கமும் உடனே அமைக்க வேண்டுமென்ற கருத்து உருவாகியது.

சங்கத் தலைவர்களின் அவசரமான வேலைகளுக்கிடையில் அப்பு தந்தையானான். ஜானகி அழகான ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தான்...இத்தகைய தனிப்பட்ட பிரச்சனைகளினால் சங்க நடவடிக்கைகளுக்கு எந்தக் குறையும் ஏற்படவில்லை.

தேசியப் பேராட்டம் ஆரம்பமாகிவிட்டது; போர் எதிர்ப்பாளர்கள் என்ற காரணத்திற்காக ஆங்காங்கே பலர் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். புரட்சிக்காரர்களை வேட்டையாடிப் பிடித்தார்கள். பயங்கரமான சட்டங்கள் அமுலுக்கு வந்தன.

அப்போதும் கையூர் விவசாயிகள் முன்னேறிச் சென்றார்கள்... தினசரி வேலை நேரத்திற்குப் பிறகு, பயிற்சி-அவரவர் செலவில் சீருடை. லெப்ட்-ரைட் லெப்ட்-ரைட்...

கேப்டன் அபுபக்கர் அவர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“தோழர்களே! இது நினைவிருக்கட்டும்; நாம் பலாத்காரத்தை

எதிர்க்கிறோம். எல்லாவிதமான இம்சைகளையும் எதிர்க்கிறோம். இந்தப் பயிற்சி பலவீனமானவர்களை ஆக்கிரமிப்பதற்காக அல்ல; நியாயமான உரிமைகளை அடைவதற்கு மட்டுமே ”

...நிலப்பிரபு நம்பியார் அரசாங்கத்திற்குப் புகார் அனுப்பிக் கொண்டேயிருந்தார்.

“இங்கே புரட்சிக்காரர்கள் சங்கம் வைத்திருக்கிறார்கள். தரிசு நிலத்தைக் கைப்பற்றியிருக்கிறார்கள். படை திரட்டியுள்ளார்கள். போட்டி சர்க்கார் அமைத்திருக்கிறார்கள். கௌரமானவர்களும், பெண்களும் குழந்தைகளும் இங்கு வாழ்வது சாத்தியமற்றதாகியுள்ளது. ஆகவே பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு ஆபத்து உறுதியானது. இவைகளை யெல்லாம் தெரிவித்து நான் என் கடமையை நிறைவேற்றுகிறேன். நினைவு கொள்ளுங்கள்!”

15

நம்பியார் இப்போது பல்லுபோன சிங்கம் போலாகிவிட்டார் . வீடே ஒரு கூடாக மாறியது. பிள்ளைகளின் படிப்பிற்கு வசதியென்று கூறி நம்பூதிரி நீலேசுவரத்திலேயே இருக்க முடிவு செய்துவிட்டார். நம்பியாருக்கு விஷயம் தெரிந்தது; பிள்ளைகளின் படிப்பென்று சொல் லுவதெல்லாம் ஒரு காரணம்தான். பயந்து இங்கிருந்து ஓடிப் போகிறார். தா...!

“நாமும் நீலேசுவரத்திற்குப் போகக் கூடாதா?” இரண்டாவது மனைவி கேட்டாள்.

“ஏன் போகக் கூடாது?” நம்பியார் யோசித்தார். அடுத்த நிமி ஷமே அந்த யோசனையைக் கைவிட்டார். “ நான் கோழையல்ல. இந்தப் பன்றிகளைச் சரியான வழிக்குக் கொண்டு வருவேன்; முடியா விட்டால் இங்கேயே உயிர் விடுவேன் ” நம்பியார் கர்ஜித்தார்.

அவர் வேட்டைக்குப் போய் பல நாட்களாகிவிட்டன. பத்து நாறு விவசாயிகளின் உதவியுடன் நரி வேட்டை நடத்திய பழைய காலத்தைப் பற்றி நினைத்து நம்பியார் வருத்தப்பட்டார். தன்னுடைய இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கியையெடுத்து அன்பாகத் தடவி அதைச் சுத்தப்படுத்தி வைப்பதில் சிறிது நேரம் செலவழித்தார். பெண் வேட்டையும் இப்பொழுது இல்லை. வீட்டுக்காரிகள் தவிர இரண்டு வைப்பாட்டிகள் மட்டும்-இத்துடன் திருப்தியடைய வேண்டி வந்தது.

அந்தக் கிருஷ்ணன் நாயர்-அவருடைய விளைச்சல் முழுவதையும் வாரிக் கொண்டு வந்தார். இருப்பினம் கடன் கேட்க வரவில்லை. கனவில்கூட இப்படி நினைக்க வில்லை.

அந்தச் சிருகண்டன்-எட்டு ஆண்டுகளுக்குமுன் அவனுடைய அப் பாவிடமிருந்து நிலத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். அதிகமான விளைச்சல் கிடைக்கும் இடம். நாளா வட்டத்தில் அவனை வெளியேற்றி அதிக குத்தகைக்கு வேறு யாருக்காவது கொடுக்கலாம் என்று திட்டமிட்டிருந்தார். ஆனால் அதை அமுலாக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. இப்படி அமுலாக்க முடியாத அநேக திட்டங்கள் கடன் வசூல் முழுவதும் நின்று விட்டது. வட்டி ஓரளவு வசூலானாலும் “உம்” நம்பியார் நீளமாக ‘உம்’கொட்டினார்.

துப்பாக்கியெடுத்துப் பல திசையில் குறிவைத்தார். பட்டாளத் திற்கு ஆள் சேர்க்க அதிகாரிகள் வந்தபோது எதற்கும் உபயோகமில்லாத இரண்டுபேரைத்தான் கொடுத்தார். இருப்பினும் அந்த எண்ணிக் கைக்கேற்ற ஆள் பலம் அவருக்கு இல்லை. அவர்வளர்த்து வந்த

வேட்டை நாய் செத்துப் போன பிறகு ஒரு ஜோடி நல்ல ரக நாய் கொண்டு வரவேண்டுமென எண்ணியிருந்தார். ஆனால் இந்த சூழ்நிலையில் அதெல்லாம் வேண்டாம். என்று தோன்றியது... துப்பாக்கியை அவ்வப்போது கையில் எடுத்து வேட்டைக்குப் போகலாமா என்று யோசிப்பார். அதற்குச் சேவகர்களை அழைத்து உத்தரவுகள் கொடுக்க நினைத்தார். ஆனால் மன வருத்தத்தினால் வேட்டையைப் பற்றிய எண்ணத்தையே விட்டுவிட்டார்.

துப்பாக்கியெடுத்து உள்ளே வைத்தபோது தானே சொல்லிக் கொண்டார். "வேட்டைக்கு இல்லாவிட்டாலும் வேறு ஏதாவது அவசியத்திற்குப் பயன்படும்.

...விவசாய சங்கத் தொண்டர்கள் பயன்படுத்த கற்றுக் கொண்ட ஆயுதம் ஒன்று மட்டும்தான்...தடி. தனி நபர் நலனைவிடப் பெரியது சமுதாய நலன், தன்னைவிடப் பெரியது தன்னுடைய நாடு, அவமான கரமான அடிமை வாழ்வைவிட சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தில் உயிர் தியாகம் செய்வது சொர்க்கத்திற்குச் சமம். இத்தகைய மகத்தான இலட்சியங்களை அவர்கள் நாள்தோறும் பேணி வளர்த்தார்கள்.

இன்று அந்த விவசாயிகள் முதுகெலும்பற்ற அடிமைகள் அல்லர். தங்களுடைய வெல்லற்கரிய சக்தியில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைக் கொண்ட விவசாயப் போர் வீரர்கள் அவர்கள். இருப்பினும் ஊசலாட்டம் பல சமயங்களில் அலட்டியது, சிலரைச் சில பலவீனமான நிமிஷங்களில்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் பாதுகாப்புக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த அன்னிய ஆட்சி கண் விழித்திருந்தது. உளவாளிகள் நாடு முழுவதும் சுற்றினார்கள்; கையூருக்கும் வந்தார்கள். அவர்கள் குறிப்புகள் எடுத்தார்கள்; எங்கு, எப்படிச் சமாளிக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றி யோசித்து முடிவு செய்தார்கள். ஆனால் விவசாயிகள் சங்கத் தொண்டர்கள் அரசாங்கத்தின் கூலிப் படையைக் காட்டிலும் கூர்மையான புத்தியுள் ளவர்கள். எந்த ஒரு உளவாளியும் அவர்களுடைய கண்ணுக்குத் தப்பிக் கையூருக்குள் நுழைய முடியாது. உடை அணிந்த போலீஸ்காரர்கள் பலர் சங்க அங்கத்தினர்களின் லீலை காரணமாக வேண்டிய அளவு தொல்லை அனுபவித்தார்கள்.

...இந்தச் சூழ்நிலைமையில் தாலுக்கா விவசாயிகள் மாநாடு கையூரில் நடத்த முடிவு செய்யப்பட்டது. கையூர் விவசாயிகளைப் பொருத்த வரையிலும் அது ஒரு பெரும் அங்கீகாரமாக இருந்தது. தயாரிப்புகள் ஆரம்பித்து விட்டார்கள். சர்க்கார் தேடிக் கொண்டிருந்த விவசாயிகள் தலைவர்கள் இரகசியமாக வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். கிராமத்திற்குகுடில் பாதுகாப்பான ஓர் இடத்திலிருந்து மாநாட்டிற்கு வழி காட்டுவதற்கு ஓர் இரகசிய இடத்தை ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

வரவேற்புக்குமுன் செயலாளர்களான அப்புவும் சிருகண்டனும் தங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட மகத்தான பொறுப்புகளைப் பூரணமாக நிறைவேற்ற மிக உற்சாகத்தோடு உழைத்தார்கள். மற்றவர்களும் அதே போல் பாடுபட்டார்கள். யாரும் யாருக்கும் பின்னால் இல்லை. அனேகக் கிராமங்களிலிருந்து விவசாயிகள் மாநாட்டிற்கு வருவார்கள் என்று உண்மை, கையூர் மாநாடு ஒரு பெரு விழாவாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியது.

வெயில் ஆரம்பமே ஆகியுள்ளது. என்ன சூடு உடல் வியர்த்துக் குளிக்கிறது. விவசாயிகள் சங்கக் காரியாலயத்திற்கு முன் ஒரு பெரிய பந்தல் உயர்ந்தது.

மாநாட்டிற்கு இன்னும் ஒரு வாரமே இருக்கிறது. தினமும் விடியல் முரசு-அதிகாலை ஊர்வலம், தொண்டர்கள் சங்கக் காரியாலயத்திலிருந்து கொடியேற்றிப் புறப்பட்டார்கள். பாட்டுப் பாடிக் கொண்டு மாநாட்டின் முழுக்கங்களை முழக்கிக் கொண்டு கிராமத்தைச் சுற்றி வந்தார்கள்.

அதே வாரத்தில் ஒரு போலீஸ்காரன் ஹோஸ்தூர்க் போலீஸ் ஸ்டேசனிலிருந்து கையூருக்கு வந்தான். வந்தவன் நம்பியார் வீட்டில் முகாமிட்டான். பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமானவன். வயது முப்பத்து ஐந்துக்குக் குறைவு. முறுக்கிவிட்ட கரியமீசை. உறுத்துப் பார்வை. ஆணவமான நடை. ஆள் சாதாரணமானவன் அல்ல.

நிலப்பிரபு அவனை உபசரித்தார்.

“சுப்பய்யன் நீங்க எதுக்கும் தயங்காதீங்க. என்ன வேண்டுமென்றாலும் கேளுங்க. எந்தக் கஷ்டமும் வேண்டியதில்லை.”

“ஆகட்டும் யசமான்” அவன் கூறினான். குரல் உருவத்தைப் போலவே கெட்டியாகவும் கொடூரமாகவும் இருந்தது.

சுப்பய்யன் இறுமாப்புடன் நடந்தான். நம்பியாருடைய ஒரு வேலைக்காரனையும் கூட்டிக் கொண்ட வலம் வந்தான். ஆங்காங்குத் தன்னை உற்று நோக்கிய விவசாயிகளிடம் ஒன்றும் பேசாவிட்டாலும் தன்னுடன் நடந்து வந்த சேவகனிடம் தாராளமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான், கையூரின் எதிர்காலமே தன்னுடைய பிடியில் இருக்கிறதென்ற தோரணையில்.

பயபக்தியுடன் தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வருகிற சேவகனிடம் சுப்பய்யன் சொன்னான்.:

“கிராமத்து விவசாயிகள், செம்மறியாட்டுக் கூட்டம் போலக் குழியிலே விழுந்தா எல்லாரும் போயி விழுமாங்க. ஒரு கடுகளவும் புத்தியில்லை.”

“ஆமாங்கோ, கமாண்டர்” சேவகன் ஒப்புக் கொண்டான்.

கமாண்டரல்ல தான் என்று சுப்பய்யன் சொல்லவில்லை. சுப்பய்யன் தொடர்ந்தான்.

“நம்முடைய அரசாங்கத்தை எதிர்ப்பதென்றால் என்ன அது? பிரிட்டிஷ் சக்கரவர்த்தியின் சக்தியெங்கே? இந்தச் சக்கைகள் எங்கே? இதையெல்லாம் சரிப்படுத்த ஒரு மருந்துதான் இருக்கிறது. என்ன வென்று தெரியுமா?”

“இல்லே கமாண்டர்.”

“தலைவர்கள் என்று சொல்லித்திரிகிற தேவடியா மக்களே நாலு பேரே பிடிச்சு உரிச்சு மாநாட்டுப் பந்தலிலே தோரணம் தொங்கப் போடணும்.”

சேவகன் ஒன்றும் பேசவில்லை. சுப்பய்யன் சொன்னா சொன்னதுபோலச் செய்வான். அதற்குள்ள திறமையுண்டு என அவன் நம்பினான்.

வந்திருக்கிற உக்கிரமான போலீஸ்காரனைப் பற்றிச் செவிக்குச் செவி செய்தி பரவியது. சங்கக் காரியாலயத்தில் எல்லோரும் கூடி-

விஷயத்தை விவாதித்தார்கள்.

“மலபாரில் எங்கும் அவன் வேலை செய்திருக்க மாட்டான். நமது கொடியின் குணத்தைப் பற்றி அவனுக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறது.”

“விளையாட்டுகளில் சாமர்த்தியமானவனாம். பல முறை பரிசுகள் பெற்றிருக்கிறானாம்.”

“நல்லா ஓடுவானாம் ”

“மாநாட்டிற்கு முதல் நாள் போலீஸ் படையே வருதாம். ரிசர்வ் போலீசும் இருக்குமாம். அதுவரை போலீஸ் சுப்பய்யன் இங்கேயே இருக்குமாம்.”

“ஓஹோ! இருப்பான் என்பது உறுதிதான் இல்லையா?”

“ஏதாவது ஆகட்டும் நம்ம யசமானுடைய கோழிக்கும் கள்ளுக்கும் நல்ல செலவு!”

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் போலீஸ்காரர்களின் சிவப்புத் தொப்பியைக் கண்டால் உடனே விவசாயிகள் பேசாமல் வயலிலோ குடிசையிலோ அடங்கியிருப்பார்கள். ஆனால் இன்று அவர்களைப் பற்றி பரிகாசக் குரலில் பேசுகிறார்கள்.

ஆயீஸ் வேலைகளில் காகிதச் சுருள்களுக்கிடையில் மூழ்கியிருந்த சிருகண்டன் விவசாயிகளின் பேச்சைக் கவனித்து, அனைவரும் கேட்கும்படி கூறினான்:

“தற்சமயம் நீங்கள் யாரும் அவனுடன் மோதக் கூடாது. கை அரிக்கிறது என்று கலகத்திற்குப் போயிடாதிங்க.”

அடுத்த நாள் அதிகாலை விடியல் முரசுக்கு கண்ணன் வந்தான். சங்கக் காரியாலயத்தில் ராந்தல் எரிவதைக் கண்டு தாமதமாகிவிட்டது என்று கருதி வேகமாக நடந்தான். ஆனால் அங்கு மேசைக்கு முன் சிருகண்டன் தனியாக உட்கார்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன இன்று இவ்வளவு சீக்கிரம்?” சிருகண்டன் தலையை உயர்த்திக் கண்ணனைப் பார்த்துக் கேட்டான். உறங்காமல் விழித்திருந்த சிருகண்டனின் கண்கள் குழியிலாழ்ந்துள்ளன. கன்னங்கள் ஓட்டியுள்ளன.

கண்ணன் டிக்-டிக் என்றடித்துக் கொண்டிருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். “மணி மூன்றுதான் ஆகியிருந்தது. ஐந்து மணியாகிவிட்டது என்று கருதி ஓடிவந்தேன். சீக்கிரம் எழுப்பிடவேண்டுமென்று தேவகியிடம் சொல்லியிருந்தேன். அவள் சீக்கிரம் எழுப்பிடவும் செய்தாள் ” கண்ணன் முகம் சுளித்துக் கொண்டு சொன்னான்:

“இவ்வளவுதானே? அந்தப் பாயைப் போட்டுத் தூங்கு. இனிய யாராவது வந்தால் கூப்பிடறேன்.”

ஒரு துளி கூடத் தூங்காமலிருந்த வேலை செய்கிற சிருகண்டன் தன்னைத் தூங்கச் சொன்னபோது கண்ணனுக்கு வெட்கம் தோன்றியது.

“நீ வீட்டுக்குப் போகவேயில்லையா?”

இல்லையென்று சிருகண்டன் தலையாட்டினான்.

“என் கிட்டே சொல்லியிருந்தா நானும் இங்கேயே இருந்திருப்பேனே; நீ இப்படித் தனியாக இருப்பது சரிதானா?”

“இல்லே. அப்புவும் மற்றவர்களும் ரெண்டு மணிக்குத்தான் போனாங்க.”

“ஊம் எனக்கு இப்போ தூக்கம் வரல்லே. ஏதாவது வேலை இருக்கா?”

“நீ செய்யக் கூடிய வேலை ஒன்றுமில்லை. படுக்க இஷ்டமில்லா விட்டால் ஏதாவது புத்தகம் படிச்சுக்கோ”

கண்ணன் அறையிலிருந்து ஒரு புத்தகம் எடுத்தான். “சமுதாயத் தின் பரிணாம வளர்ச்சிகள்” ஒரு நாற்காலியை வெளிச்சத்தில் இழுத்துப் போட்டுப் படிக்கத் தொடங்கினான். ஒரு பக்கம்...இரண்டு பக்கம்... வெளியிலிருந்து குளிர்காற்று வீசியது. கண்ணன் இமைகள் ஒட்டிக் கொண்டன.

சிருகண்டன் புன்முறுவல் செய்து பேசாமலிருந்தான். கண்ணனை எழுப்பவில்லை. ஆனால் சற்று நேரத்திற்குள் கண்ணன் விழித்துக் கொண்டான். தான் தூங்கி விட்டதைப் புரிந்து கொண்டு தவறு செய்தவன் போல் சிருகண்டனைப் பார்த்து எழுந்து மெல்லச் சொன்னான்.

“நான் கொஞ்சம் படுக்கறேன். அப்புக்கர் வந்தால் உடனே எழுப்பிடு என்ன?”

சிருகண்டன் கண்ணனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“ஊம்”

கையில் இருந்த புத்தகத்தை அறையில் வைத்துவிட்டுக் கண்ணன் பாயில் நீண்டு படுத்தான்.

ஐந்து மணியாகிக் கொஞ்ச நேரத்திற்குள் எல்லோரும் வரத் தொடங்கினார்கள். சத்தம் கேட்டுக் கண்ணன் விழித்துக் கொண்டான்.

பாலர் சங்கத்தின் குட்டிகிருஷ்ணன் கண்ணனைப் பார்த்து “என்ன கண்ண அண்ணா, ராத்திரி இங்கேயே இருந்தீங்களா?” கண்ணன் கொட்டாவி விட்டான்.

“ஆமாம் தம்பி மூணு மணி வரைக்கும் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன் , இதோ இப்பத்தான் தலை சாய்த்தேன்.”

“நீங்களா எழுதுவீங்க, எழுதுவீங்க.”

சிருகண்டன் அப்புக்கர் முதலிய எல்லோரும் சிரித்தனர். புதிய ஆட்கள் ஆபீஸ் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். தொண்டர்களை அப்புக்கர் வரிசையாக நிறுத்தினான்.

சூரிய உதயத்துடன் ஊர்வலம் தொடங்கியது. கொடியேந்திய கண்ணன் நாவோதய கீதம் பாடினான்.

“இன்குலாப்-ஐந்தாபாத”

முழக்கம் உதயத்தின் குளிர்ந்த அமைதியை முறித்தது. காடுகளிலும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் எதிரொலித்தது. மரப் பொந்துகளிலிருந்த பறவைகள் பீதியடைந்து, வெளியில் வந்த பறந்து, கலகல ஓசை உண்டாக்கின. “நீங்களா” எங்களுடையவர்கள் தானே? என்று கேட்டு விட்டு மீண்டும் கூண்டுகளுக்குள் சென்று விட்டன.

ஊர்வலம் நடைபாதை வழியாக வயல் வரப்பை அடைந்தது. அப்புக்கர் சொன்னான், “லெப்ட்-ரைட் லெப்ட்-ரைட்.”

இடையில் முழக்கங்கள்.

இடையிடையே பாட்டுகள்.

வழக்கம் போல் நம்பியார் வீட்டு வாசல் வழியாக ஊர்வலம் சென்றது. அங்கு முழக்கங்கள் தடித்த சுவர்களை முறித்துக் கொண்டு

உள்ளே சென்றன.

“இன்குலாப்-ஜிந்தாபாத் ”

“புரட்சி-வெல்லட்டும் ”

“நிலப்பிரபுத்துவம்-தொலையட்டும் ”

“ஏகாதிபத்தியம்-அழியட்டும்.”

வாசற்படி கட்டிடத்தில் படுத்திருந்த சுப்பய்யன் துடித்தெழுந்தான். முழக்கங்களைக் கவனித்தான். ஊர்வலம் முன்னோக்கிச் சென்று விட்டது. என்ன செய்வது? போர்த்திக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் தூங்கலாம். அவன் படுத்துக் கொண்டான்.

ஆனால் நம்பியார் விடுவாரா? அவர் எழுந்து வெளியே வந்து விட்டார்.

“சுப்பய்யன் இதைப் பார்த்தியா? எல்லா நாட்களிலும் இதைச் சகிக்க வேண்டும் ”

சுப்பையனுக்குத் தூக்கக் களைப்பு முழுவதும் நீங்கி விட்டது. கடமையுணர்வைக் காண்பிப்பதுதான் புத்திசாலித்தனம். சுப்பய்யன் அவசரமாக உடை மாட்டிக் கொண்டான். சிவந்து கனத்த பாதங்களில் பூட்டி அணிந்தான்.

“எங்கே போறே?” நம்பியார் கேட்டார்.

“யசமான் வரேன். இவங்ககூடக் கொஞ்ச தூரம் நடந்துட்டு வரேன்.”

சுப்பய்யன் அவசரமாகத் தலைவாரினான். தனது பதவியின் சின்னமான சிகப்புத் தொப்பியை அணிந்தான்.

“நம்முடைய ரெண்டு ஆட்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போ” நம்பியார் சொன்னார்.

தன்னுடைய வார்த்தையில் பரிகாச மிருந்ததா என்பது நம்பியாருக்குத் தெரியாது.

“வேண்டாம், எதுக்கும் சும்மா நடந்துட்டு வரேன். சர்க்கார் சாகவில்லை என்று இவர்கள் புரிந்து கொள்ளட்டும்.”

“ஆவட்டும், போய் வா.”

சுப்பையன் வெளியிலிறங்கினான். ஊர்வலத்தைப் பிடிக்க வேகமாக நடந்தான். இடுப்பில் ஒரு கைத்துப்பாக்கியும் இருந்திருந்தால் பார்ப்பதற்கு எவ்வளவு அழகாக இருந்திருக்கும்-சுப்பையன் நினைத்தான். பிஸ்டல் கிடைப்பதற்கு ஆபீஸர் ஆகவேண்டும். அதற்குக் கொஞ்சம் சிரமப்படணும், சுப்பய்யன் அவசரமாக முகத்தைத் தடவி மீசையை முறுக்கினான். தண்ணிகூட தெளிக்கல்லே. கண்ணாடி பார்க்கவில்லை தூ நாய்கள் (மக்கள்) அவங்க அம்மா..... ..என்னவோ முணு முணுத்தான்.

போலீஸ்காரன் வருகிறான் என்ற செய்தி ஊர்வலத்தின் அந்தக் கடைசி வரை எட்டியது. எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“நேராகப் பாருங்கள் ” அபுபக்கர் கூறினான்.

இன்குலாப்-அவன் சொன்னான்.

ஜிந்தாபாத்-ஊர்வலத்தில் நாற்பத்தைந்து பேர்களும் ஏககாலத்தில் முழங்கினார்கள். இப்போது முழக்கங்கள் உச்ச கட்டத்தை அடைந்தன.

ஒருவர் கூறினார்:

முன்னால் செங்கொடி; பின்னால் சிவப்புத் தொப்பி.

தொண்டர்களின் கட்டுப்பாட்டையும் சீருடையையும் பார்த்த போது சுப்பய்யனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அந்த ஊர்வலத்தின் வாலாகத் தான் நடந்து போவதில் அவமானம் தோன்றியது. வயலில் சென்ற போது அவன் வேறு ஒரு வரப்பில் பக்கவாட்டில் நடந்தான். அப்போ தாவது சக்கரவர்த்தியின் பிரதிநிதியான தன்னைக் கண்ட விவசாயிக ளுக்குப் பயம் வரட்டும். ஆனால் அப்போதும் அவன் எதிர்பார்த்த பயன் கிடைக்கவில்லை. மாறாக “போலீஸ் அடக்குமுறைக்கு-முடிவு கட்டுக ” என்ற முழக்கம் முழங்கத் தொடங்கியது.

சூரியன் மேலே சென்று கொண்டிருக்க ஊர்வலத்தைக் காண குடிசைகளிலிருந்து வெளியே பார்த்த விவசாயிகள் போலீஸ்காரனையும் கண்டார்கள். ஏதாவது நடக்குமென்று கருதி அவர்களும் ஊர்வலத் தைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

சுப்பய்யன் முகம் சுளித்தான். “முடிவு கட்டுக ” என்று சொல்லும்போது தொண்டர்கள் அவனுக்கு நேராக விரல் சுட்டினார்கள். “என்னடா இந்தக் கிராமத்துக்காரர்களின் தைரியம் ” சுப்பய்யன் உதட்டைக் கடித்தான். மற்ற விவசாயிகளும் தன்னுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிறார்கள். எப்படியும் அவமானம் தான். ஏதாவது செய்து தன்னுடைய அதிகாரத்தைக் காட்டாவிட்டால் காக்காசுக்கு மதிப்பு இருக்காது....

ஊர்வலம் இடப்பக்கம் திரும்பி ஆற்று ஓரமாகச் சென்றது. கோரன், கண்ணன் இவர்கள் குடிசைகள் அங்கேதான். விவசாயப் பெண்கள் வெளியே வந்தார்கள். போலீஸ்காரன் இரத்தப் பாதையின் நிழல் போல நடந்து போகிற காட்சியைக் கண்டபோது ஆபத்து ஏதாவது ஏற்படுமா என்று கவலையடைந்த போதிலும் அவ்வளவு பேர்களுக்கிடையில் அவன் ஒருவன் தான் என்று தெரிந்தபோது அவர்களால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை அவனைச் சுட்டிக் காட்டி அவர்கள் பேசினார்கள். பெண்களின் இந்தச் செயல் சுப்பய்யனுக்கு விழுங்க முடியாத உருண்டையாக இருந்தது.

அவனுடைய விவேகம் மறைந்துவிட்டது. வறட்டு கௌரவம் வென்றது. வயலை முறித்துக் கொண்டு சுப்பய்யன் ஊர்வலத்திற்கு முன்னால் சென்றான்.

பாதை தடைப்பட்டதால் கண்ணன் நிற்க வேண்டியதாயிருந்தது. கண்ணன் நின்றபோது கொடியும் நின்றது. பாட்டும் நின்றது. “ஹால்ட்!” அபுபக்கர் விசிலடித்தான்.

யாரோ ஒருவர் ‘இன்குலாப்’ என்றார். எதிரொலியும் வந்தது.

“பாதையிலிருந்து விலகு ” கண்ணன் கூறினான்.

“விடமாட்டேன். சர்க்கார் செத்துப் போச்சின்னா நென்சீங்க?”

அபுபக்கர் போலீஸ்காரனின் தோளைப் பிடித்தான். “என்ன சங்கதி? அந்தப் பக்கம் விலகி நில்லு ” என்று கூறி அவனைத் தள்ளினான். சுப்பய்யனுக்கு அந்தப்பிடி பலமானதாகத் தோன்றியது. அவன் கையை உதறினான். அபுபக்கருடைய கன்னத்தில் அடித்தான்.

ஊர்வலத்தின் அணி முறிந்தது. கொடியையும் போலீஸ்காரனையும் எல்லோருமாக வளைத்தார்கள். பலரும் சொன்னார்கள்.

“கொடுங்கடா அவனுக்கு.”

“போடு நாலு”

சுப்பய்யன் அவறினான்: இதனுடைய பலன் எப்படியிருக்கும் என்பது நினைவிலிருக்கட்டும்.”

தலைவரின் கட்டளைக்காகத் தொண்டர்கள் காத்து நின்றார்கள். முகம் சிவந்திருந்த அபுபக்கருக்குத் தான் திருப்பி அடிப்பதா? வேண்டாமா? என்பது பதில் இல்லாத கேள்வியாக இருந்தது. வாயிலிருந்து நாக்கு செயல்பட்டது.

“அடிப்பெ இல்லியாடா?”

“...டா என்று கூப்பிடறாயா?”

சுப்பய்யன் மீண்டும் கை நீட்டினான்.

சிறுவனான குட்டிக் கிருஷ்ணன் அவனைப் பின்னுக்குத் தள்ளினான். சாய்ந்து விழுகின்ற நிலை ஏற்பட்டது. நொடி நேரத்தில் அவன் நேராக நின்று ஒரு உதை-பூட்ஸ்கால் குட்டிக் கிருஷ்ணனின் இளம் நெஞ்சிலிருந்து ஒரு சத்தம் ஆஹா....

சகலரும் ஒன்று சேர்ந்து கூச்சலிட்டார்கள். போலீஸ்காரன் மீது பாய்ந்து சென்றார்கள். சுற்றிலுமிருந்த விவசாயிகள் ஓடி வந்தார்கள். சுப்பையனுக்கு அடியும் உதையும் பலமாகவே கிடைத்தது. அடி தாங்க முடியாமல் அவன் கூட்டத்திலிருந்து வெளியே தாவினான். தொப்பி தெறிந்து வயலில் விழுந்தது. அவன் ஓடினான். ஓடுகின்ற சுப்பய்யனை விவசாயிகளும் தொண்டர்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள். கொடி பிடித்திருந்த கண்ணனும் அவர்களுடன் ஓடினான். பத்து நூறு கெஜம் ஓடுவதற்குள் சுப்பய்யன் கால் வழக்கிக் கீழே விழுந்தான். எழுந்து மீண்டும் ஓடினான். மக்களின் சத்தம் நெருங்கி வருகிறது. ஒரு மண் கட்டி முதுகில் விழுந்தவுடன் சுப்பய்யனின் தைரியம் முழுவதும் போய் விட்டது. எப்படியாவது உயிர் தப்பினால் போதும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. இருந்தாலும் விவசாயிகளிடம் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ள மனமில்லாத சுப்பய்யன் நதிக்கரைக்கு ஓடினான். வெள்ளத்தில் குதித்தான்.

மக்கள் கூடிவிட்டார்கள். அவன் நீந்தி மறுகரை சேர்ந்து விடுவான் என்பது உறுதியாகிவிட்டது. “திருடன் தப்பிவிட்டான்.” சிலர் கூவினார்கள். “நீலேசுவரம் வழியாக நடந்து போகட்டும் கமாண்டர் புதிய கோட்டை வரை” ஒருவர் சொன்னார்:

“இனிமேவா கத்துக் கொடுக்கிறோம்” ஒரு சின்னக் குரல். கண்ணன் கொடியுடன் ஸ்தலத்திற்கு வந்தான்.

“இறங்குடா ஆத்திலே, அவனே பிடிச்சுட்டு மறுவேலை.” ஒருவர் கூறினார்.

“வேண்டாம் வேண்டாம் ” சிலர் சொன்னார்கள்.

“எடுடா கல்லே ஒரு பரிசாவது கொடுத்தனுப்பலாம்.”

நதிக்கரையிலிருந்து கல்லெடுத்து சிலர் நீந்திக் கொண்டிருந்த சுப்பய்யன்மீது எறிந்தார்கள். ஏதோ ஒன்று பட்டு அவன் நீந்திக் கொண்டே தலையைக் குடைந்தான். பார்த்தவர்கள் சிரித்தார்கள். சுப்பய்யன் மீண்டும் நீந்தினான். கற்கள் சிறிப் பாய்ந்தன. அபுபக்கரின் குரல் உயர்ந்தது. “போகட்டும், போகட்டும் விட்டுடுங்க ”

நம்பியாருடைய வீட்டிலிருந்து போலீஸ்காரன் ஊர்வலத்தைப் பின் தொடர்ந்தான் என்றறிந்த அப்புவும் சிருகண்டனும் கூட்டத்தினரு

162

கில் வந்து விட்டார்கள். நடந்ததை விசாரிக்க வேண்டியடிதில்லை. கையில் கல்லுடன் ஆற்றை நோக்கி நிற்கின்ற கூட்டம்

...போகட்டும் யாரும் கல்லெறியாதீர்கள்” - சிருகண்டன்.

விளையாட்டுப் போட்டிகளில் மிகத் திறமைசாலியென்று மெச்சிக் கொள்கிற சுப்பய்யனின் நீச்சல் பார்ப்பவர்களைச் சிரிக்க வைத்தது.

சுப்பய்யனின் கைகள் குழைகிறதா? அப்பு பீதியுடன் பார்த்தான். சிருகண்டன் ஏதோ ஆழமாக சிந்திக்கிறான். அவனுடைய நெற்றியில் சுளிவுகள் விழுந்தன.

சுப்பய்யன் இடையில் நீச்சலை நிறுத்தியபோது ஒருவர் கூறினார்:

“கொஞ்சம் ஓய்வு...”

நீந்துவதற்கு மீண்டுமொரு முயற்சி. மீண்டும் தோல்வி.

“என்னப்பா கமாண்டர் தவிக்கிறாப் போலிருக்கே,” ஒருவர் சொன்னார்.

அப்புவும் சிருகண்டனும் யூகித்தது நடந்தது. நடு ஆற்றில் சுப்பய்யன் மூழ்கினான். தலைமட்டும் கறுப்புப் பொட்டு மாதிரி தெரிந்தது. இப்போது காணவில்லை.

கூட்டம் திடீரென அமைதியாகியது.

“மகாபாவி மூழ்கினான்” ஒரு குரல். அப்புவும் சிருகண்டனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். இருவருடைய கண்களும் கேள்விக் குறிகளாய் ஆற்றுப் பக்கம் திரும்பின. அங்கு என்ன நடந்தது. நீந்த முடியாமல் செத்ததாக இருக்குமா? அல்லது நீர்ச்சுழலில் சிக்கிவிட்டானா? முதலை காலைப் பிடித்து இழுத்ததா? என்ன நடந்தது? பார்க்கப் பார்க்க ஒரு மனிதன் மூழ்கி இறந்ததற்கான எந்த அறிகுறியுமின்றி தேஜஸ்வினி வழக்கம் போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சிருகண்டன் பெருமூச்சு விட்டான். “தொண்டர்களின் ஊர்வலம் நேராகச் சங்க காரியலயத்திற்குச் செல்லட்டும். மற்றவர்கள் அவரவர் வேலைக்குச் செல்லுங்கள்.”

குரலுக்கு அழுத்தம் அதிகமாக இருந்தது. கோரன் வந்த வழியாகவே சென்றான். போலீஸ்காரனுடைய சிவப்புத் தொப்பி வீழ்ந்த இடத்திலேயே கிடந்தது. கையிலிருந்த கோலைக் கொண்டு கோரன் அதை ஒரு ஓரமாகத் தள்ளி நதிக்கரைப் பக்கம் உருட்டினான். அங்கிருந்து அது வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து மூழ்கியது.

நினைவுகள் அழிவதில்லை

இடைவேளை

சென்னை மருத்துவ நல்லாசனம்

நல்லாசனம்

1

போலீஸ்காரனுடைய அகால மரணம் நம்பியாரைப் பயப்பட செய்தது. அந்த நிமிடமே பெண்களையும், குழந்தைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு ஊரைவிட்டு ஓட அவர் முடிவு செய்தார். ஆனால் அது அவ்வளவு சலபமாக இருக்கவில்லை. வழியில் விவசாயிகள் தொல்லைக் கொடுப்பார்கள். பயம் தலை தூக்கியவுடன் அவருடைய மனம் ஊசலாடியது. அத்தகைய சூழ்நிலையில் துப்பாக்கியில் நம்பிக்கை வைத்துக் கடவுளிடம் சகலமும் அர்ப்பணித்து, வீட்டிலேயேதான் இருக்க முடியும். எந்த நிமிஷமும் விவசாயிகள் வீட்டைச் சூழ்ந்து உள்ளே நுழைந்து விடுவார்கள் என்று நம்பியார் நினைத்தார். ஆனால் வீட்டின் வாசலில் காவல் நின்ற குண்டர்கள் விவசாய மக்களின் துரும்பைக்கூடப் பார்க்கவில்லை. நெஞ்சில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பயம் குறையத் தொடங்கியது. காத்திருந்து சலித்துப்போய்க் கொட்டாவி விடத் தொடங்கினார்கள்.

மத்தியானமானபோது உளவாளிகளில் ஒருவன் நம்பியாருக்குச் செய்தியனுப்பினான். விவசாயிகளிடையே போர் முயற்சியோ ஆவேசமோ இல்லை. மொத்தத்தில் சோகநிலை பரவியுள்ளது. சிலர் குடிசைக்குள் மறைந்திருக்கிறார்கள் என்றும், என்ன வரப்போகிறதோ என்ற பீதி பலருக்குள் ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், இத்தகைய சூழ்நிலையில் மாநாடு நடத்த வேண்டுமா என்பது பற்றிய விவாதம் நடந்து கொண்டிருப்பதாகவும் நம்பியாருக்குச் செய்தி கிடைத்தது.

நம்பியைருடைய முகம் மலர்ந்தது. அவர் உற்சாகத்தினால் அங்குமிங்கும் நடந்தார். பிறகு உட்கார்ந்து சூழ்நிலையின் பயங்கரத் தன்மையைச் சித்தரிக்கக்கூடிய ஒரு நீண்ட கடிதமெழுதினார். மலையாளத்தில் மட்டும் போதாது. தெரிந்த ஓட்டை இங்கிலாண்டிலும் ஒரு பிரதியெடுத்தார். அதை ஒரு உறையில் போட்டு நம்பிக்கையான தூதர்களில் ஒருவனை ஹோஸ்துர்க்கிற்கு அனுப்பினார். இன்னொருவனை நீலேசுவரத்திற்கு அனுப்பினார். கையூர் விவசாயிகள் ஆயுதமேந்திய போராட்டத்தை ஆரம்பித்ததும், போலீஸ்காரனைக் கொல்லவும் செய்த செய்தியைத் தந்தி மூலமாகச் சென்னை அரசுக்கும் மங்கலாபுரம் கலெக்டருக்கும் தெரிவிக்கவும் நம்பியார் ஏற்பாடு செய்தார்.

இவ்வளவும் செய்து அவர் நிம்மதியடைந்தது போல் பெருமூச்சு விட்டார். சட்ட அமைதிப் பரிபாலர்களின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இருந்தாலும் இருட்டத் தொடங்கியபோது அவருக்கு மீண்டும் பயமேற்பட்டது. சேவகர்களையெல்லாம் விழித்திருக்கச்

சொன்னார். எல்லாக் கதவுகளும் பத்திரமாக அடைத்து தாளிடப்பட்டன. நம்பூதிரி நீலேசுவரத்தில் செளக்கியமாக இருக்கிறார் என்ற நினைவு அவ்வப்போது அவரைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. திருடன் இப்படியெல்லாம் நடக்குமென்று முன் கூட்டியே அறிந்திருந்தானோ என்னவோ? மிகவும் நிந்தனையான வார்த்தைகளால் அவரைத் திட்டினார்.

விவசாயிகள் சங்கக் காரியாலயத்தில் மக்கள் கூட்டமாகக் கூடியுள்ளார்கள். சிலர் பயத்தினால் அங்கு வரவேயில்லை. பலர் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் எவரும் யாருடனும் பேசவேயில்லை. எல்லா முகங்களிலும் கேள்விக் குறிகள்: 'என்ன? இனியென்ன? அப்புறம்?'

சம்பவம் நடைபெற்ற சற்று நேரத்திற்குள் சங்க நிர்வாகக் குழு அவசரமாகக் கூடியது. அரைமணி நேரத்திற்குள் ஒரு அறிக்கை தயாராகியது. எல்லோரும் படிக்க வசதியாக ஒரு பெரிய நீட்டுக் காகிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் சிருகண்டன் எழுதினான். காகிதத்தை மூங்கில் தட்டியில் ஒட்டினார்கள் அந்தத் தட்டியை சங்கக் காரியாலயத்திற்கு முன்பக்கம் தொங்க விட்டார்கள்.

“இன்று காலையில் நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றிச் சங்க நிர்வாகக் குழு விரிவாக விசாரித்தறிந்ததன் அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம்:

போலீஸ்காரனின் மரணத்திற்குக் கையூர் விவசாயிகள் எந்த வகையிலும் பொறுப்பாளிகள் அல்ல. ஆற்றில் குதிக்காமல் இருந்திருந்தால் அவருக்கு ஒன்று ஏற்பட்டிருக்காது. ஆற்றில் விபத்துக்குள்ளாகி அவர் இறந்தார். ஆகவே எவரும் எந்த வகையிலும் சஞ்சலப்படாமல் அவரவர்களுடைய வேலைகளில் ஈடுபடுங்கள். மாநாட்டுத் தயாரிப்பின் ஒரு பகுதியாக வழக்கம்போல் நாளைக்காலையும் ஊர்வலம் புறப்படும். தொண்டர்கள் மட்டுமின்றி அந்த ஊர்வலத்தில் விவசாய சகோதரர்கள் அனைவரும் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்று விவசாயிகள் சங்கம் கேட்டுக் கொள்கிறது.

இறுதியில்

நீதி வெற்றி பெறும்.

இன்குலாப்...ஜிந்தபாத் ”

அறிக்கைக்கு முன்னால் விவசாயிகள் திரண்டனர். சிலர் மீண்டும் படித்தார்கள் எல்லாச் சந்தேகங்களையும் தீர்க்கக்கூடிய விளக்கம் விவசாயிகளுக்கு மனநிம்மதி ஏற்படுத்தியது. இதையெல்லாம் செய்த சங்கத் தலைவர்கள் பேசாமல் இருக்கவில்லை. ஆயுதப் போலீஸ் படை வருமென்று அவர்கள் உறுதியாக நம்பினார்கள்.

“அதிகாரிகளுக்குச் செய்தி எட்ட எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கும்” அபுபக்கர் கேட்டான்.

பலவிதமான கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டன.

“இந்த நேரத்திற்குள் யசமான் யாரையாவது அனுப்பியிருப்பாரோ என்னமோ?”

“தூதர்களை வழியிலேயே தடுத்துட்டா?”

அனைத்தையும் யோசித்துச் சிருகண்டன் சொன்னான்:

அதனாலெல்லாம் பெரிய பயன் ஒன்றும் இல்லை. காலையில்

காய்கறிகளுடன் நீலேசுவரத்திற்குப் போன பெண்கள் மூலமாக இப்பாவ செய்தி பரவியிருக்கும். இனி வரக்கூடிய ஆபத்துக்களைத் தெரியமாகச் சமாளிக்க வேண்டும். ரிசர்வ் போலீஸ் வருமென்றே உறுதிப்படுத்திக் கொள்வோம். அந்த அடிப்படையில் பிரச்சினைகளை விவாதிக்க வேண்டும்.”

“நாம் எல்லோரும் தலைமறைவாகப் போய்விட வேண்டும். ஒருவரும் பிடிபடக் கூடாது” அப்பு ஆவேசமான குரலில் சொன்னான். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஒரு நிமிடத்திற்கு ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. அதுபற்றிச் சிருகண்டனின் கருத்தை அறிய அவர்களெல்லாம் காத்திருந்தனர். சிருகண்டனின் நெற்றியில் கோடுகள் தெரிந்தன. அவன் சிந்தித்து நிதானமாகக் கூறினான்: “அது சரிதான். ஆனால் இத்தகைய ஒரு நெருக்கடியை நாம் சந்திப்பது இது முதல் தடவை. இந்த நிலையில் ஜனங்களை அவர்கள் போக்கிற்கு விட்டு விட்டு ஊழியர்கள் எல்லாம் திடீரென்று தலைமறைவாகப் போவது சரியாக இருக்காது.” அந்தக் கருத்தில் உண்மை இருந்தாலும் அதை ஒப்புக் கொள்ள முடியாமல் அப்பு கேட்டான்.

“அப்படியானால் போலீசையே சந்திக்கலாம் என்பதா?”

அப்புக்கர் இடையில் புகுந்து கூறினான் “அதெப்படி முடியும்? சுற்றிலுமுள்ள ஊர்களில் இந்த நடவடிக்கைகள் ஏதுமில்லாமல் இருக்கும்போது, எத்தனை நாள் நம்மால் தாக்குப் பிடிக்க முடியும்? போலீசின் பின்னால் பட்டாளமும் வருமென்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது.” வார்த்தைக்கு வார்த்தை பிரச்சினை விரிவடைந்து வந்தது. எல்லோரும் இப்பிரச்சினையைப் பற்றிச் சிந்தித்தார்கள். மௌனம் பரவியது.

சிருகண்டன் மௌனத்தை முடித்துக் கொண்டு, கிராமத்திற்கு வெளியில் உள்ள நம்முடைய கேந்திரத்தில் யாராவது இருப்பார்கள். அவர்களுக்குத் தகவல் கொடுப்பது, நீலேசுவரத்துக்கும் யாரையாவது அனுப்புவது, ஆனால் அதற்குள் நம்முடைய முடிவை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதையும் அவர்கள் பரிசீலனை செய்து கருத்துத் தெரிவிக்கட்டும், வழியைச் சொல்லட்டும்.”

இது எல்லோருக்கும் சம்மதமாக இருந்தது. சிருகண்டன் தொடர்ந்தான்:

“இன்றைய சூழ்நிலையில் எதிர்ப்பு சாத்தியமானதல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து. நம்மில் சிலர் இருட்டியவுடன் தலைமறைவாகப் போய்விட வேண்டும். மற்றவர்கள் மக்களுடனேயே இருந்து பகிரங்கமாக வழிகாட்டுதல் அளிக்க வேண்டும். ஒன்றிரண்டு நாட்களுக்குள் சூழ்நிலை எப்படியிருக்கிறது என்று பார்த்துப் புதிய முடிவுகள் எடுக்கலாம். இது எல்லோருக்கும் சம்மதமாக இருந்தால் நம்முடைய கருத்து இதுதான் என்று நம்ம ஆட்களுக்கு எழுதி அனுப்பலாம்.

கூடியிருந்தவர்கள் சற்று நேரம் ஒருவருக்கொருவர் பேசினார்கள். இறுதியில் சம்மதம் தெரிவித்தார்கள்.

அப்பு கேட்டான்: “ஒருக்கால் நமக்கு மேலேயிருந்து வழிகாட்டுதல் கிடைக்காவிட்டால்?”

“இப்போ நாம் எடுத்த முடிவின்படி முன்னுக்குப் போவோம்.

தெளிவான பதில். செயலாளர் என்ற முறையில் சிருகண்டன் அனைத்துக்கும் பொறுப்பேற்றுக் கிராமத்திலேயே இருக்க வேண்டும்

என்று அனைவரும் சொன்னார்கள். சிருகண்டனுடன் இருக்கவே கோரன் விரும்பினான். பாடகரான தோழர் கண்ணன் மக்கள் மத்தியில் தவிர்க்க முடியாதவர். அப்புவும் அப்புக்கரும் சாகசக்காரர்களான இரண்டு தொண்டர்களும் காட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்தார்கள்.

எந்த நிமிஷமும் மகத்தான சம்பவங்களை எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்த அப்பு, வீட்டிற்குச் சென்று மனைவியைத் தனியாக அழைத்து,

“ஒரு இரகசியம் சொல்றேன்; யாருக்கும் சொல்லக் கூடாது.”

ஆபத்து நிறைந்த நிமிஷங்களைச் சமாளித்துக் கொண்டிருக்கிற ஜானகி ‘ஊம்’ என்றாள்.

“நான் இன்று முதல் தலைமறைவு புரிஞ்சுதா?” அப்புவின் மனைவி அது தெரியாத அறிவிலி அல்ல. அவன் மனைவி மெளனமாகத் தலையாட்டினாள். விஷயம் புரிந்துவிட்டது என்று தெரிந்தபோது அப்பு தொடர்ந்தான்:

“நீ என்னுடைய மனைவி மட்டுமல்ல தோழரும் கூட, எந்த நெருக்கடியிலும் தைரியத்தைக் கைவிட மாட்டேன் என்று உறுதி கூறு.” அவள் அவனுடைய வலக் கையை இரண்டு கைகளிலுமெடுத்து நெஞ்சில் வைத்தாள். ஒரு கண்ணீர்த் துளி அவனுடைய கையை நனைத்தது.

“அழாதே, நீ இவ்வளவுதானா?” அவனுடைய குரல் அழகையாக மாறுவதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

“இல்லை.” ஜானகி சொன்னாள். அவளுடைய குரலில் தைரியமும் கம்பீரமும் ததும்பின. அப்புவிற்கு நிம்மதியேற்பட்டது. அவன் அவசரமாக மனைவியை முத்தமிட்டான். இருட்டில் இரண்டறக் கலந்து விட்டான்.

அப்புக்கருக்கு, இருக்கிற உண்மையை அம்மாவிடம் சொல்லி, அனுமதி பெற்று வருவது சாத்தியமாக இருக்கவில்லை.

கொஞ்சம் நாளைக்கு தலைச்சேரிக்குப் போறேன் அம்மா, அம்மாவை அமைதிப்படுத்தக்கூடிய சொல் அது மட்டும்தான் இருந்தது.

வேறு ஒரு நாளாக இருந்திருந்தால் பூபம்மா மகனைத் தடுத்திருப்பாள். ஆனால் இன்று மகனை எதிர்நோக்குகின்ற ஆபத்தைப் பற்றிய பயம் அவளுடைய இதயத்தை வேதனைப்படுத்துகிறது. மகன் தலைச் சேரிக்குப் போய் விடுவதுதான் பாதுகாப்பு என்று அவளுக்குப் பட்டது.

“தனியாத்தான் போறியா?”

“வேறேயும் ஆளுங்க இருக்காங்க, நான் எங்கேயென்று யாராவது கேட்டால் என்ன சொல்லுவே?”

“என்ன சொல்லணும் மகனே?”

“கோழிக்கோட்டுக்குப் போயிருக்கேன்னு சொன்னா போதும்.”

“ஊம், நல்லா பாத்துப் போ மகனே, கடவுள் காப்பாத்துவாரு.” வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் அந்தத் தாய் கொடுத்த ஆப்பப் பொட்டலத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு அப்புக்கர் மறைந்து விட்டான்.

அதேபோல் வேறு இரு தொண்டர்களும் வந்தார்கள். இரவிலேயே நால்வரும் நதிக்கரையோரமாகச் சென்று காட்டை அடைந்து விட்டார்கள்.

சிருகண்டனின் கணக்கு தப்பவில்லை. ஹோஸ்துர்க்கிலிருந்து காற்பது பேரடங்கிய ஆயுதப் போலீஸ் படை ஏதோ ஒரு கூட்ஸ்

ரெயிலில் செறுவத்தார் வழியாகக் கையூருக்கு வந்தது. பாதைகளிலும் ஆற்றங்கரையிலும் கிராமத்திலிருந்து வெளியே செல்லுகின்ற மற்ற இரட்டையடிப் பாதைகளிலும் நான்கு போலீஸ்காரர்கள் வீதம் காவல் நின்றார்கள். மிச்சமிருந்த போலீஸ் படையினர் நிலப்பிரபுவின் சேவகர்களை உதவிக்கு அழைத்துக் கொண்டு அப்பு, சிருகண்டன், அப்புக்கர் ஆகியவரிகளின் குடிதைகளையும் சங்கக் காரியாலயத்தையும் சுற்றி வளைத்தார்கள். அரசாங்கத்தின் வருகையை அறிவிக்க ஐந்தாறு வேட்டுகளை ஆகாயத்தை நோக்கி வெடித்தார்கள், அதனுடைய டும், டும் சத்தம் கையூரை நடுங்க வைத்தது. பொழுது விடிந்தவுடன் கைதுகள் நடந்தன. அரசாங்கத்தின் வழக்கமான முறையில் அல்லாமல் உதைப்பது, குத்துவது காயப்படுத்திப் பிடித்துக்கட்டுவது போன்ற முறைகளில் விவசாயிகளைக் கைது செய்தனர். அந்தப் போலீஸ் அதிகாரி மிகச் சாமர்த்தியமானவராக இருந்தார். கறுத்த நெடிய கட்டுடல் உடைய அந்த முரடன் தந்திரக்காரன் என்று சாதாரண கண்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் உண்மையில் ஒரு தந்திரசாலியான வேட்டைக்காரனை வெட்கப்படச் செய்யக்கூடிய சாமர்த்தியத்தை அவன் காட்டினான்.

எல்லோரும் கேட்க அவர் அறிவித்தார்; “எங்களுக்குத் தலைவர் மட்டுந்தான் தேவை. வேறு யாருக்கும் நாங்கள் தொல்லை கொடுக்க மாட்டோம்.” நம்பியார் முன்னதாகவே தயாரித்திருந்த தலைவர்களின் பட்டியல் அவரிடமிருந்தது.

“செயலாளன் கோயில் தட்டில் சிருகண்டன்... அவனுடைய இரண்டு கைகளையும் பின்னால் கட்டி விட்டார்கள்.”

“மடத்தில் அப்பு அவன்...அவன் இல்லை?”

“அவங்கப்பனுக்கு போடு இரண்டு களி. அப்படியே அவனை பிடி.” இந்த வீட்டிலே காவலருடைய இன்னொரு பெயர் “பொடவர குஞ்சும்பு.” “ஓஹோ சங்கக் காரியாலயம் கட்ட இடம் தந்த வள்ளல் அரெஸ்ட்” அடுத்தபடியாகப் பூபம்மாவின் வீடு. கோளை அப்புக்கர் இல்லை.

“கோழிக்கோட்டுப் போயிருக்கானாம் திருட்டு ராஸ்கல் இந்தக் கிழவிக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறதைப் பார்த்தீயா?... உள்ளே போய்ப் பாரு அது யாரு அந்தப் பையன், தம்பியா? அப்படி வரட்டும் தெறடா வாயை. அவர் கேக்கச்ச?”

பிறகு வீடு வீடாக...

“பாடகன் கண்ணன் ஆறா சங்கீத ஞானி கழுத்திலே இரண்டு போடு பயனட்டாலேயே. அவனுடைய குரலைக் கொஞ்சம் கேட்கலாமே.”

நிராதரவான பலவீனமானவனாகத் தோற்றமளிக்க, கோரன் தன்னுடைய கண்ணாடிக் கண்களால் நிதானமாகப் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் நின்றிருந்தான். அவன்தான் கோரன். நம்பியாருடைய ஒரு காரியஸ்தன் சுட்டிக் காட்டினான். “இவன்தான் கோரன் பாடிகாட் இராம பக்தனாகிய அனுமான்... வகால் இஸ்கோ ” பிறகு கிருஷ்ண நாயரும் மற்றும் இரண்டு பேர்களும் கைது.

பிடிக்கப்பட்டவர்களையெல்லாம் சங்கக் காரியாலயத்திற்கு நடத்திச் சென்றார்கள். காய்கறிகளைச் சுமந்து நீலேசுவரம் போகக்கூடிய பெண்கள் ஆற்றைக் கடந்து செல்ல அனுமதியில்லாததனால்

திரும்பி வந்தார்கள். ஓடி ஓளியவேண்டுமென்று தோன்றியது. பல விவசாயிகளுக்கு. அவர்கள் பயந்து நடுங்கினார்கள். ஆனால் பாதையி லெல்லாம் போலீஸ்காரர்கள் காவல் நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் நம் பிக்கை இழந்தார்கள். நாளாவட்டத்தில் தலைவர்களை மட்டும்தான் கைது செய்தார்கள் என்று தெரிந்து, 'தப்பிச்சேன்' நிம்மதியின் பெரு மூச்சுக்கள்.

ஒரு போலீஸ்காரன் ஆபீஸ் கட்டிடத்தின்மீது ஏறி கொடிக் கம்பத்தை உடைத்தான், கொடி சுருண்டு கைது செய்யப்பட்டுள்ளவர் களுக்குப் பக்கத்திலேயே விழுந்தது. இன்னொரு போலீஸ்காரன் அதை யெடுத்துச் சுருட்டி அதிகாரியிடம் கொண்டு வந்தான்.

"கழுதை எனக்கெதுக்கு அதைக் கொடுக்கிறே? சுருட்டி வீசக் கூடாது?" அதிகாரி கொதித்தார்.

கைது செய்யப்பட்டவர்களைப் போதிய அளவுக்குத் திட்டி அவ மானப்படுத்துவது என்ற சடங்கு முடிந்திருந்தது.

ஆனால் சிருகண்டன் உட்பட ஒருவரும் உதட்டை அசைக்க வில்லை. காரியாலயத்திற்கு முன்னால் தொங்கவிட்டிருந்த அறிவிப்பை அதிகாரி படித்தார். "போலீஸ்காரனின் மரணத்திற்கு கையூர் விவசாயி கள் எந்த வகையிலும் பொறுப்பாளிகள் அல்ல... ஆஹா நாளைக்கா லையில் ஊர்வலம் இருக்கும்...ஓஹோ தாராளமாக" சிம்மாசனத்தை மீட்டெடுத்த அரசுகுமாரனைப் போல் நம்பியார் வந்தார். அதிகாரியின் முன்னால் பணிவுடன் நின்று கொண்டு தன்னுடைய ஆங்கிலத்தில் அவர் அழைத்தார். "வீட்டிற்குப் போகலாம். கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துச் கொள்ளலாம்" அதிகாரி நம்பியைரைப் பார்த்தார். கைதிகளையும் தன்னுடைய போலீஸ்காரர்களையும் பார்த்தார். "இவ்வளவும் செய்த பிறகு நமக்கு ஓய்வு வேண்டாமா? ஆனால் அதற்குமுன்னதாக இவர்க ளுடைய ஊர்வலம் நடக்க வேண்டும்!"

கைதிகளை செறுவத்தாருக்குக் கொண்டுபோய் அங்கிருந்து ஹோஸ்துர்க்கிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்பது தான் உத்தரவு. எட்டுக் கைதிகளையும் இப்போது ஒருவர் கையுடன் இன்னொருவர் கையையும் சேர்த்து விலங்கிட்டார்கள்.

"இப்படி இருந்தால் வரப்பில் நடந்துபோவது கஷ்டமாக இருக் கும்," யாரோ ஒருவர் கூறினார். "நுகம் வைத்த மாடுகளைப் போல வயலில் நடந்து போகட்டும். அதுதான் சரி." இன்னொருவர் சொன் னார். பதினைந்து ஆயுதப் போலீஸ்காரர்கள் எட்டு கைதிகளைக் கொண்டு போனார்கள். பாதையில் காவல் நிறுத்தப்பட்ட போலீஸ்கா ரர்களின் எண்ணிக்கை இரண்டாகக் குறைக்கப்பட்டது. பாகியிருந்த போலீஸ்காரர்களும் அதிகாரியும் ஓய்வுக்காக நம்பியாருடைய வீட்டிற் குப் போனார்கள்.

விவசாயப் பெண்களும் ஆண்களும் மூங்கில் தட்டிகளின் இடை வெளி மூலமாகவும் கதவு இடுக்குகள் வழியாகவும் கைதிகள் நடந்து போகின்ற காட்சியைக் கண்டார்கள். உதடுகளை இறுக்கிக் கொண்டு நின்றிருந்த மருமகளை அருகில் இழுத்து அணைத்துக் கொண்டு சிரு கண்டனின் தாய் வாய் விட்டழுதாள். அப்புவைப்பெற்ற பெண் அழு தாள்; தேவகி மாமியாருக்கு ஆறுதல் கூறினாள். ஆண்களும் பெண்க ளும் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டார்கள். இது பாலைவனம்காய்ந்து வறண்ட வயல்கள் ஊர்ந்து சென்றன.

2

எட்டுப் பேர்கள் கைது செய்யப்பட்டதுடன் அந்தச் சம்பவம் முடிந்துவிட்டது என்று கருதியவர்கள் அன்று மாலை பட்டாளத்தின் ஆரவாரம் கேட்டு நடுங்கினார்கள். குடிசைக்குக் குடிசை பட்டாளம் வந்த செய்தி பரவியது.

எண்ணிப் பார்த்தார்கள். அறுபது பட்டாளத்தினரும் கோழிக் கோட்டிலிருந்து வந்தவராக இருக்கும்.”

“பரதேவதையே, இனி என்ன கதி?” “அப்போ ” அப்படி வந்தது பட்டாளமல்ல. மலபார் ஸ்பெஷல் போலீஸ் எம்.எஸ்.பி.

இந்த ஆயுதப்படை பெரிய ஒரு தோட்டத்தில் கூடாரம் அடித்து முகாம் செய்தது. அதனுடைய கமாண்டரும் போலீஸ் அதிகாரியும் சந்தித்தனர். கலந்து ஆலோசித்தார்கள். நம்பியாரை முன்னால் நிற்க வைத்து அவர்களுக்குள் ஆலோசனை செய்தார்கள். நேரம் இருட்டான போது விவசாயிகள் ஆங்காங்கே கூடினார்கள், இனி என்ன செய்வது? இன்னதுதான் சரியான வழி என்று சொல்ல அங்கு ஆளில்லை. அவரவர்களுக்குள் பரிமாறிக் கொண்டது அவரவர்களுடைய படத்தைப் பற்றிய செய்தி மட்டும் தான். நாளைக்கு அவர்கள் நம்மையெல்லாம் பிடிப்பார்கள். குடிசைகளுக்குத் தீ வைத்துக் கொளுத்துவார்கள். பெண்களை அவமானப்படுத்துவார்கள்... எல்லோரும் ஓடிப்போய் விட்டால்? ஊரை விட்டோடுவது... ஆனால் வழிகளிலெல்லாம் காவல் உதடு வறண்டது; சத்தம் வராமல் கிடு, கிடு என்று நடுங்கினர். திடீரென அப்பு தோன்றினான்! அவனுக்குப் பின்னால் அபுபக்கர்! “அப்பு! எங்கேயிருந்துவரே?”

“அப்பு! நம்ம கதி இப்படியாயிடுச்சே இதுக்கெல்லாம் காரணம் இந்த அபுபக்கர்தான்” அன்று என்னவெல்லாம் நடந்தது என்று அப்பு கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். கப்பல் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிறது... கேப்டனுக்கு ஒன்று மட்டுமே கேட்டது. பயணிகளின் பரிதாபக்குரல் ... பீதியான வார்த்தைகள்... “பெண்களை அவமானப்படுத்து வாங்க; படுகொலை செய்வாங்க.”

அப்புவின் கடுமையான கட்டளை: “பெண் குழந்தைகளையும் கைக் குழந்தைகளையும் இளம் பெண்களையும் கிராமத்திலிருந்து இப்பவே வெளியே கொண்டுபோக வேண்டும் இந்த நிமிஷமே கொண்டு போக வேண்டும்.” எப்படி? எந்தப் பக்கம்? காவல் இருக்கிறது. “இருக்கட்டும்! நதியில்லையா? படகில்லையா? அக்கரை சேர்ந்து விடிவதற்குள் கலைந்து போனால்தோதும். ஆண்களும் கொஞ்சம் வரட்

டும்! ஸ்ரீமாத்ரீமுக்தாங்க! நடங்க! விவசாயிகள் எழுந்தார்கள். குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு ஜானகி, சிருகண்டனின் மனைவி, தேவகி, கிருஷ்ண நாயருடைய மருமகள், குஞ்சும்புவின் மனைவி, ஸ்ரீதேவியம்மா இப்படி முப்பது நாற்பது பேர்கள் இருட்டின் மறைவில் எழும்புகளைப் போல் வரிசை வரிசையாக நதியை அடைந்தார்கள். கையூரின் பலமான தோள்கள் கிடைத்த ஒரு படகின் துடுப்பைத் தள்ளின நங்கூரம் பிடித்தன. அமைதியான நதியின் நெஞ்சைப் பிளந்து படகு இரண்டு முறை அக்கரை போய்த் திரும்பியது; அவ்வளவு பெண்களும் பாதுகாப்புக்குச் சில ஆண்களும் தப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

அங்கிருந்த ஆண்களிடம் அப்பு சொன்னான்: “நாளைக்கு இங்கு அக்கிரமத்தின் தேரோட்டம் நடக்கப்போகிறது. தோல்வியடைந்த மக்களின் நெஞ்சின்மீது நடத்துகின்ற பேயாட்டம் ஆனால் எல்லோரும் ஒரேடியாக நாளைக்கே பலியாவது சரியல்ல என்பதுடன் காட்டிற்கு வரக்கூடியவர்கள் வரலாம், நாளை இரவு திரும்பி விடலாம்”

பலர் அப்புவைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். பாக்கியிருந்தவர்கள் கிராமத்திற்குப் போனார்கள்.

அப்புலின் வார்த்தை பொய்யாகவில்லை. விடியும்போதே ஆயுதப் போலீஸ்படை பிரபாத்தேரி நடத்தினார்கள் பிகின் ஊதினார்கள் லெப்ட்டரைட், லெப்ட்டரைட், அபெளட்டன்! அதற்குப் பிறகு நம்பியாருடைய காரியஸ்தர்கள் தயார் செய்திருந்த பலகாரம். அதன் பிறகு பகுதி பகுதியாக வேட்டை நரவேட்டை!

அவர்கள் குடிசைக்குள் நுழைந்தனர். பெண்களைத் தேடினார்கள். ஏமாற்றமடைந்து திரும்பும்பொழுது கூறினார்கள்:

“தலைவர்கள் இல்லை.”

சில்லறைக் காசுகளைத் தட்டிப் பறித்தார்கள், சட்டிப் பாணைகளை உடைத்தார்கள்.

அப்பாவிகளான ஆண்களின் மார்பில் துப்பாக்கிக் கட்டையால் அடித்தார்கள்; அழுதபொழுதும் அடித்தார்கள். கிழவிகளின் முடியைப் பிடித்து இழுத்தார்கள்; அழுதபொழுதும் ஆர்ப்பரித்தார்கள். அவர்களைப் போலீசாரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு எம்.எஸ்.பி விருந்துண்ணப் போனார்.

விருந்துக்குப் பிறகு உரையாடல்: “பெண்களை எல்லாம் எங்கே மறைத்து விட்டார்கள்?” “ஒடிப்போன ஆண்கள் எவ்வளவு பேர் இருப்பாங்க” “ஏகாதிபத்தியம் அழியட்டும் என்று இப்பொழுது கூவட்டும் பார்க்கலாம்” “போலீசுடன் மோதினால் என்ன நடக்குமென்று தெரிந்து கொள்ளட்டும்” அடியும் உதையும் கொடுத்தனர். அதைவிட வேதனை தருகின்றகேட்க முடியாத வார்த்தைகளில் திட்டினர். அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து முப்பது பேர்களைப் பொறுக்கி யெடுத்தார்கள். அவர்களில் சிருகண்டனுடைய அப்பாவையும் குஞ்சும்புவின் அண்ணனையும் சங்கக் காரியாலயத்துக்குள் அடைத்தார்கள். காரியாலயம் சிறையாக மாறியது. கிராமத்தைச் சுற்றிலும் ஆயுதப் படையைக் காவல் நிறுத்தினர். அந்தக் காவலை முறித்துக் கொண்டு இரண்டு தொண்டர்கள் இரவில் கிராமத்துக்குள் வந்து தகவல் தெரிந்து திரும்பாமலில்லை. அடுத்த நாள் காலை மீண்டும் பிகில் ஊதினார்கள்; லெப்ட்டரைட், லெப்ட்டரைட், அபெளட்டன் எம்.எஸ்.பி. பிடித்திருந்த முப்பது பேரை

யும் போலீசாரிடம் ஒப்படைத்து ஹோஸ்தூர்க்கிற்கு அனுப்ப அதிகாரிகள் முடிவு செய்தனர். அந்த வழியனுப்புதல் கம்பீரமாக இருந்தது. கைதிகளை வெளியே நிற்க வைத்துச் சங்கத்தின் மேற்கூரைக்குத் தீ வைத்தார்கள். தீ படர்ந்து எரிந்தபோது அதிகாரியின் உத்தரவின்படி நம்பியாருடைய வேலைக்காரர்கள் உரக்கக் கூவினார்கள். “விவசாயிகள் சங்கம் அழியட்டும்” “பிரிட்டிஷ் ஆட்சி வெல்லட்டும்” “நிலப் பிரபுத்துவம் நீடுழி வாழட்டும்!” நாள் முழுவதும் பட்டினி கிடந்து உறக்கமில்லாமலிருந்த கைதிகளைச் செறுவத்தார் ரயில் நிலையம்வரை போலீசார் நடத்திச் சென்றனர். அந்த வழியனுப்புக்குப் பிறகு மீண்டும் வேட்டை கிடைக்காமல் போனபோது ஒவ்வொரு ஆளாகக் கூப்பிட்டுத் தந்திரசாலியான அதிகாரிகள் விசாரணை செய்தார்கள்.

கையூர் பள்ளிக்கூடத்தின் புதிய மாஸ்டருட அவர்களுக்கு முன்னால் கைகட்டி நிற்க வேண்டி வந்தது. நம்பியாரே ஓடி வந்து அவர் நம்முடைய ஆள் என்று சொன்னதனால் அவர் அடியிலிருந்து தப்பினார். இருப்பினும் அதிகாரி கேட்டார்:

“இவர் புரட்சிக்காரர் அல்ல என்பது உறுதிதானா?”

“நான் உறுதி கூறுகிறேன்” என்று நம்பியார் கூறினார்.

“என்னய்யா இன்றைக்கு ஏன் பள்ளிக்கூடம் நடத்தக் கூடாது?” அதிகாரி மாஸ்டரிடம் கேட்டார்.

“பிள்ளைகள் இல்லை சார்,” பயந்து நடுங்கிய மாஸ்டர் கூறினார்.

“பிள்ளைகள் இல்லாவிட்டாலும் பள்ளிக்கூடம் நடத்த வேண்டும்.”

“நடத்தலாம் சார்.”

“பரீட்சை நெருங்கலெ? என்ன செய்ய உத்தேசம்?”

“பிள்ளைகள், பிள்ளைகளையெல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு வந்து பரீட்சை நடத்த வேண்டும்.”

“ஆகட்டும் ஆகட்டும். சார்,”

“ஊபோ”

தப்பி விட்டதாக நினைத்துத் திரும்பியபோது அதிகாரி மீண்டும் கூப்பிட்டு, “சொல்லு, லாங் லிவ் தி கிங்”

“லாங் லிவ் தி கிங்” மாஸ்டர் கற்றுக் கொண்டதைச் சொன்னார்.

“இனிப் போகலாம்” ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொரு விதமான கேள்வி. பெண்கள் எல்லாம் எப்படி மாயமானார்கள்? நடுங்க வைக்கும் கேள்வி. மறைந்து திரியும் தேவடியா மக்களைச் சொல்லணும்.

அப்பு, அபுபக்கர் இந்த ரெண்டுக்கும் என்ன தண்டனை கொடுத்தாலும் போதாது” என்று கொக்கரித்தார். மேலும் ஒருநாள் கடந்தது. வேட்டையின் முறைகளும் மாறின. ஆயுதப்படை நம்பியாருடைய காரியஸ்தன் கூட்டிக் காட்டிய சில குடிசைகளுக்குத் தீ வைத்துப் பொசுக்கியது. நோயினால் பாதித்து ஓடி ஓளிய முடியாமல் படித்திருந்த ஒரு பெண்ணை எம்.எஸ்.பி. காரர்கள் பலாத்காரம் செய்தார்கள். பக்கத்தில் வந்த குரைத்ததற்காக அவர்கள் ஒரு நாயைக் கொண்டு விட்டார்கள். கிராமத்திற்கு வெளியில் தங்கியிருந்த பலரும் பசியால் வாடினார்கள். குடிசைகளிலிருந்து எழுந்த தீ அவர்களை வேதனைப்படுத்தியது.

வேதனையால் வாடுகின்ற அந்தச் சூழ்நிலையில் அப்பு சொன்னான். “தோழர்களே நீங்கள் திரும்பிச் செல்லுங்கள். ஒன்றும் தெரியாமல் இங்கிருந்து வருத்தப்படுவதைவிட கிராமத்திலேயே நீங்கள் இருப்பதுதான் நல்லது.” சிலர் சொன்னார்கள்.

“நீங்களும் வாங்கோ, அப்பு, அவ்வளவு பேர்களையும் பிடித்து விட்டார்கள். அவர்களுடன் நாமும்...”

“இல்லை. நானும் அப்புக்கரும் இன்னும் சில நாள் வெளியிலேயே இருக்கிறோம். பண்டிடையோ மாஸ்டரையோ பார்க்க முயற்சி செய்கிறோம்.”

“ஆகட்டும், அப்படியே ஆகட்டும்.”

அந்த இரண்டு பேர்கள் தவிர எல்லா விவசாயிகளும் மறைவாகக் கிராமத்துக்குள் சென்று விட்டார்கள்.

மீண்டும் ஒருநாள் வேட்டை பதினைந்து விவசாயிகளைப் பிடித்தார்கள். அவர்கள் அப்பு, அப்புக்கர் ஆகியோரின் நண்பர்கள். அந்த வகையில் தாக்குதலுக்குத் தனிக் கவனம். ஆனால் அவர்களிடமிருந்து அவசியமான தகவல்கள் எதுவும் அதிகாரிக்குக் கிடைக்கவில்லை.

“அப்புளையும் அப்புக்கரையும் பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்கு நல்ல பரிசுகள் தரப்படும்.” முரசு கொட்டிக் கிராமம் முழுவதும் விளம்பரம் செய்தார்கள்.

இருந்தாலும் அவர்களுடைய விலாசம் கிடைக்காமலேயே நாட்கள் கடந்தன.

கையூரில் போரே வந்து முடிந்ததுபோல் இருந்தது. தோற்கடிக்கப்பட்ட கிராமத்தில் ஆயுதப்படை வெற்றி பெற்றவர்கள் போல் நடந்து கொண்டது. அவர்களைத் திருப்திப் படுத்த சில்லரை செலவினால் சாத்தியமல்ல என்பதை நம்பியார் வெகு சீக்கிரம் புரிந்து கொண்டார். திரும்பக் கிடைத்த சிம்மாசனத்திற்காக அவர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த விலை மிகுதியாக இருந்தது. அவருடைய மனம் எதற்கும் ஒரு எல்லை வேண்டுமென்று குட்டிக் கரணம் போட்டது. அதற்கு முக்கியக் காரணம் எம்.எஸ்.பி. கமாண்டர் நிலப்பிரபுவின் அந்தப்புரத்தில் கண் வைத்ததுதான். கிராமம் வறண்டு கிடந்ததனால் தனக்கு மிகவும் பிரியமான ஒருத்தியை அவருக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியவந்தது. மிகவும் வருத்தப்பட்டுத்தான் அந்த இழப்பை அவர் சகித்துக் கொண்டார். தற்சமயம் ஊரைத் தன்னிடம் ஒப்படைத்து இவர்கள் போகக் கூடாதா? ஆனால் எம்.எஸ்.பி புறப்படுகிற அறிகுறி ஏதும் இல்லை. சாப்பாடும் பலகாரமும் மோசமாகக் கூடாதே என்று கருதி கிராமத்தில் கிடைக்கக் கூடிய கோழி, ஆடு, பன்றி அத்தனையும் அவர் பிடித்து கொண்டு வந்தார். முகாமுக்கு அரிசி அனுப்பினார். வாழைத்தாருகள் முழுவதையும் வெட்டினார். மரங்களில் மிச்சமிருந்த காய்களும், பழங்களும் முழுவதும் பறித்தாகி விட்டன.

தேஜஸ்வினி அவர்கள் மூழ்கிக் குளித்ததால் தளர்ந்தது.

...அடுத்த திட்டம் என்ன என்று கமாண்டரிடம் கேட்க முயன்ற நம்பியார் அதற்குத் துணியாமல் கேட்டார்.

“அந்த ரெண்டு நாய்களும் இன்னும் கிடைக்கல்லெ.”

“எத்தனை நாள் மறைந்திருப்பார்கள் என்று பார்க்கலாம். அவனுங்களே பிடிக்காமெ நான் இங்கிருந்து போக மாட்டேன்.”

துன்பம் தொடர்வதைக் கண்டு நம்பியார் சோர்ந்து விட்டார். வந்தவர்களுக்குச் சிகரெட் கொடுத்துச் சலிப்படைந்த நம்பியார் புகை பிடிப்பதையே நிறுத்தி விட்டார். வெறுமனே சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு அவர் சொன்னார்.

“அதுங்க ரெண்டும் வேறே ஊருக்குப் போயிருக்கும்.”

கொஞ்சம் அதிகமாகக் குடித்திருந்த கமாண்டர் கூறினார்.

“நீ எதுக்குக் கஷ்டப்படறே? நாங்கள் இவ்வளவு பேரு இருக்கும் போது எதுக்குப் பயப்படணும்?”

தன்னுடைய கௌரவம் ஒருமையில் இறங்க வருகிறது. அவர் உமிழ்நீரை விழுங்கிக் கொண்டார். விருந்தோம்பலினால் தளர்ச்சியடைந்த நிலப்பிரபுவின் தொல்லையைக் கண்டு புன்முறுவல் செய்து எம்.எஸ்.பி.யைவிட மேலானவன் தான் என்பதைக் காட்டுவதற்காக போலீஸ் அதிகாரி கூறினார்:

“என்ன ஆனால் என்ன? நான் நாளைக்குப் புறப்படுகிறேன். எதிர்கால வேலைகளைத் திட்டமிட வேண்டியுள்ளது. உங்களுக்கும் சிறிது சுமை குறையுமல்லவா?”

நம்பியார் சிரிக்க முயன்றார் ஆனால் அழுகை வந்தது.

“அந்த நம்புகிரியைப் பார்த்தீங்களா, இன்னும் வரல்லியே! நீலே சுவரத்திலேயே இருந்துட்டாரு.” தன்னுடைய சக நிலப்பிரபு விருந்துப் சாரத்திலிருந்து விலகியிருந்ததில் நம்பியாருக்கு அளவு கடந்த கோபம் வந்தது.

போலீஸ் அதிகாரி குரலைத் தாழ்த்திக் கூறினார்:

“எவ்வளவு ஆனாலும் மழைக்காலம் ஆரம்பம் ஆகும் வரை மட்டும்தான். மழைக்காலம் வந்தால் எம்.எஸ்.பி.காரர்கள் இங்கேயிருக்க முடியாது.”

ஆனால் பருவ மழை தொடங்க இன்னும் நீண்ட ஒருமாதம் இருக்கிறது. நம்பியார் வீட்டிலிருந்து வெளியே வரும் போதெல்லாம் மேற்குப் பக்கம் பார்த்தார் கார்மேகம் தெரிகிறதா?

3

உடல் முழுவதும் கண்ணாகக் கண்டவர்களையெல்லாம் உளவாளிகள் என்று சந்தேகித்துப் பகல் முழுவதும் குன்றுகளும் காடுகளும் தாண்டி, இரவில் பொதுப்பாதைகள் வழியாக நடந்து அப்புவும் அபுபக்கரும் தலைச்சேரியை அடைந்தார்கள். அபுபக்கர் தொழிலாளி வர்க்கப் போராட்டத்தில் போர் வீரனாக மாறியது இந்தப் பிரதேசத்தில்தான். இருட்டாகும் வரை காத்திருந்து இறுதியில் இரவு பள்ளிக்குத் தகவல் அனுப்பினார்கள். அங்கிருந்து அபுபக்கரின் ஒரு பழைய நண்பன் வந்தான். பத்திரிக்கை வாயிலாக எல்லாம் அறிந்திருந்த அவனிடம் எதையும் விவரிக்க வேண்டியிருக்கவில்லை. களைப்பினால் வாடியிருந்த அவர்களுடைய முகம் பயணத்துன்பத்தை எடுத்துக் காட்டியது.

“எங்களுக்கு மாஸ்டரை இப்பவே பார்க்கணும்.” அப்பு தெரிவித்தான்.

“நீ யார்” என்று அவன் விசாரிக்கவில்லை. அவன் தலையாட்டினான்.

“நீங்கள் வருவதற்கு ஒரு நாள் தாமதமாகி விட்டது. மாஸ்டர் நேற்றே இங்கிருந்து பொறப்பட்டு விட்டார்.”

“எங்கே?”

‘சொல்ல வேண்டாமா? வேண்டுமா?’ என்று சந்தேகித்து அரை நிமிடம் பேசாமலிருந்தான் பிறகு கூறினான்:

“தலைமறைவாகி விட்டார் உங்க ஊர் கலகம் சம்பந்தமாக அவர் மீதும் வாரண்டு பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது.”

அப்பு கீழே பார்த்தான் மீண்டும் தலையுயர்த்தினான்.

“அவரை பார்ப்பது சாத்தியமல்லவென்று சொல்றியா?”

“அவர் இந்த ஊரிலே இல்லெ. உங்க ஊருக்குத்தான் போயிருக்காரு.”

“வேறெ யாரையாவது பார்க்க முடியுமா?... பண்டி...”

“இல்லெ இப்பொ ஊரிலெ யாரும் இல்லெ...தோழரே” உறுதியான குரலில் பதில்.

அப்பு அபுபக்கரைப் பார்த்தான்.

“அப்படியானால் நமக்கு இங்கு ஒரு வேலையும் இல்லெ. பொறப்பலாம்.”

அபுபக்கரின் நண்பன் சொன்னான்:

“பாதுகாப்பு அவசியமா இருந்தால் சொல்லுங்க ரெண்டு பேருக்கும் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்றேன்.”

“இல்லெ, நாங்கள் ஊருக்குப் போக வேண்டும்.”

ஆனால் எதையோ யோசித்து உடனே அப்புக்கரிடம் கூறினான்.

“வேண்டுமானால் இங்கேயே இருந்து விடு, தோழரே.”

“இல்லெ. நான் கூடவே வருகிறேன்.....நட”

வழிச்செலவிற்குக் கொஞ்சம் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு நள்ளிரவு வண்டியில் அவர்கள் திருக்கரிக்பூருக்குப் புறப்பட்டார்கள். அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்க முகத்தை மறைத்துக் கொண்டார்கள். அங்கு ஸ்டேஷனுக்குப் பின் பக்கமாகக் கிராமத்தில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

சந்து இல்லை. அவனையும் இந்த ஊரிலுள்ள இன்னொருவனையும் கைதுசெய்தாகிவிட்டது. சந்துவின் தங்கை-சிருகண்டனின் மனைவி...அங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறாள். வெளியே வெளிச்சம் பரவுவதைக் கண்டு அவள் கூறினாள்:

“உள்ளே வாங்க. பகல் நேரத்தில் இங்கே முன் பக்கமாக உளவாளிகள் காவல் நிற்கிறார்கள். யாராவது வருவார்கள் என்று அவர்கள் சந்தேகிக்கிறாப் போலிருக்கிறது. இங்கே உங்களுக்கு வேறு யார் வீடாவது அறிமுகம் உண்டா?”

அறிமுகமான வீடு எதுவும் இல்லை. அவன் சொன்னான்:

“இல்லை. உங்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்காது என்றால் பகல் முழுவதும் நாங்கள் இங்கேயே இருக்கிறோம். இரவு நாங்கள் நீலேசுவரம் போக வேண்டும்.”

சந்துவின் அம்மா விளக்கினாள்:

“எங்களுக்கென்ன கஷ்டம்? சந்து வேற, நீங்களெல்லாம் வேறயா? எல்லாம் என் பிள்ளைங்கதான். இங்கிருந்தால் ஏதாவது ஆபத்து ஏற்படுமின்னு நெனச்சி மகள் அப்படிச் சொன்னாள்.”

ஆபத்து இருக்கிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால் வேறு ஒரு இடமுமில்லை. ஆகவே அப்புவும் அப்புக்கரும் பகல் அங்கேயே இருந்தார்கள். கல்லும் முள்ளும் தைத்து கொப்புளம் வந்து வெடித்து வீங்கியிருந்த பாதங்களை வெந்நீரில் கழுவி எண்ணெய் தடவினார்கள். உணவருந்தி உறங்கினார்கள். அன்று முழுவதும் சிருகண்டனின் மனைவியும் அவளுடைய இளைய சகோதரனும் வாசற்படியிலேயே காவல் இருந்தார்கள்.

அப்பு எழுந்திருக்கும்போது அவனிடம் பலவற்றைக் கேட்க வேண்டும் என்றிருந்தது அவளுக்கு. எத்தனை எத்தனை கேள்விகள்? ஒன்று, இரண்டு, மூன்று.... நூற்றுக்கணக்கான கேள்விகள். ஆனால் நேரம்? மிகவும் இருட்டிவிட்டதோ என்று பயந்து கொண்டு அப்பு கண்திறந்தபோது அவள் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

அவர்கள் தோட்டத்தில் இறங்கி வேலையைத் தாண்டிப் பாதை வழியாக நடந்து சென்றார்கள். தளர்ச்சியடைந்த கால்களை இழுத்து இழுத்து அவர்கள் முன்னுக்குச் சென்றார்கள்...செறுவத்தார் ....இனியும் வடக்கு நோக்கி நடந்தால் நீலேசுவரம்.....தேஜஸ்வினி குறுக்கே படுத்துக் கிடக்கிறது. இருட்டில் இரயில்பாதை வழியாக நடப்பது தொல்லை. இந்த நள்ளிரவில் அவர்களை யார் ஆற்றைக் கடத்தி விடுவார்கள்? கடைசியில் ஒரு ரூபாய் கொடுத்தால் படகை ஆற்றில் இறக்குவதாக ஒருவன் சம்மதித்தான். அவர்களிடம் மொத்தமே ஒரு

ரூபாயும் சில்லரையும் மட்டுமே இருந்தன. “ஆகட்டும்” அப்பு ஒப்புக் கொண்டான். படகு நடு ஆற்றை கடந்தபோது படகுக்காரன் கேட்டான்:

“நீங்க எந்த ஊர்க்காரங்க? எங்கேயோ பார்த்தாப் போலிருக்குதே?”

கடலின் உப்புச் சுவையுள்ள நீராவி நிறைந்த காற்றை உதட்டிலிருந்து துடைத்து மாற்றிவிட்டு அப்பு சொன்னான்:

“திருக்கரிப்பூரிலே ஒருத்தருக்கு சொகம் இல்லே. டாக்டரைக் கூப்பிட நீலேசுவரம் போறோம்.”

அந்தப் படகுக்காரன் நம்பினானா?....கரையைச் சேர்ந்தபோது அவன் அடைத்த குரலில் காசு கொடுக்க நீட்டிய கையைத் தடுத்துக் கொண்டு கூறினான்:

“வேண்டாம்; நீங்க போங்கோ.”

படகுக்காரன் தங்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டான் என்பது தெளிவு. சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பவன் போல அவன் மேலும் சொன்னான்:

“அந்த வாட்ச் எடுத்து ஜோபியில் போடுங்கோ தோழரே. அதைப் பார்த்து யாராவது.....”

கடைசி வார்த்தைகள் காற்றில் லயித்தது; அப்புவுக்கு, அப்புக்கருக்கும் நன்றி சொல்ல நா எழவில்லை. அவர்கள் முன்னோக்கி சென்றார்கள். அப்பு வாட்சை அவிழ்த்து மாஸ்டரை நினைத்துக் கொண்டு ஜோபியில் போட்டான்.

.....மாஸ்டர் நீலேசுவரத்திற்கு வந்தால் வழக்கமாகத் தங்குகிற ஒரு வீடு உண்டு. அவர்கள் இருவரும் அங்கே போனார்கள்.

கதவைத் தட்டினார்கள்; இரண்டுமுறை அடையாள ஓசையை எழுப்பினார்கள்.

வீட்டுக்காரர்கள் கதவைத் திறந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு பீதியுடையதாக இருந்தது. வீட்டுக்காரி அறிவித்தாள்:

“உங்களுக்கு இன்னும் தெரியாதா? நீங்கள் எதுக்கு இங்கே வந்தீங்க? மாஸ்டரை நேற்று மாலை இங்கிருந்து பிடித்து விட்டார்கள். எவனோ தகவல் கொடுத்திருக்கிறான். துரோகி சீக்கிரம் போங்கோ-சீக்கிரம்...”

ஆனால், எங்கே போவது. விரைந்து வரும் பகல். அவர்கள் எங்கே தங்குவது?

விவேகத்தை இழந்தவனைப்போல் வாசற்படியருகில் சாய்ந்து நிற்கும் அப்புவைப் பார்த்து வீட்டுக்காரர்கள் கடுமையாகவே கூறினார்கள்:

‘இன்னும் கோழி கூவவில்லை. நிறைய நேரம் இருக்கிறது புறப்படுங்கள்’

இருவரும் தெருவில் இறங்கினார்கள். கால்கள் மெதுவாக முன்னோக்கி அசைந்தன. அப்புவின் காதுகளில் அவர்கள் கூறிய வார்த்தைகள் தாண்டவமாடின. இன்னும் கோழி கூவவில்லை..... நிறைய நேரமிருக்கிறது... அப்புக்கர் இருள்போல் அமைதியாக இருந்தான். மௌனமாக அவன் அப்புவின் வலப்பக்கமாக நடந்தான்.

ஊரைக்கடந்து ஹோஸ்தூர்க் பாதையைப் பிடித்தார்கள். பொழுது விடிந்தபோது கடற்கரையை அடைந்தார்கள். அரபிக்கடலின் அலைகளில் தலைவைத்துக் குளித்தார்கள்; மணற்பரப்பில் காற்று வாங்கி, மரத்தடியில் படுத்துறங்கினார்கள். பசியையும் தாகத்தையும் மறந்துவிட்டார்கள்.

அவர்கள் ஹோஸ்தூர்க்கை அடைந்தபோது நள்ளிரவாகவில்லை. இரயில் நிலையத்திற்கடுத்த ரேயிங் டாக்கீசில் படம் பார்த்துவிட்டு மக்கள் அப்போதுதான் வரத் தொடங்கினார்கள். மகிழ்ச்சி பொங்கும் அந்த மக்கள் கூட்டம் அப்புவையும் அபுபக்கரையும் அதிக வேதனைக் குள்ளாக்கியது. கையூரில் புகை சூழ்ந்திருக்கும்போது ஹோஸ்தூர்க்கில் சிரிப்பும் கும்மாளமும். அங்கே கையூரின் சிறந்த புதல்வர்கள் சிறைக்குள் அடைப்பட்டிருக்கும் போது இவர்கள் திரைப்படம் பார்த்து ரசிக்கிறார்கள். இந்த மக்களெல்லாம் என்றாவது சுதந்திரத்திற்கான மகத்தான போராட்டத்தில் அணி திரள்வார்களா? அப்புவின் சிந்தனையில் கேள்வி எழுந்தது. தற்சமயம் அப்புவும் அபுபக்கரும் அவர்கள் கூடவே போய்ச் சேர்ந்தனர். படம் பார்த்துத் திரும்புகிறவர்கள் மாதிரி அவர்கள் ஊருக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அவர்கள் போக வேண்டிய வீட்டையடைந்தார்கள். அங்கு விளக்கு எரிகிறது.

“யாரது?”

உள்ளேயிருந்து வந்த கேள்விக்கு குரல் அடையாளத்தில் பதில் அளித்தான். அந்தக் கிழவி கதவைத் திறந்தாள். அறையில் யாரோ ஒருவர் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“வாங்கோ.” அவர் கூறினார்.

அப்பு அவரைத் தெரிந்து கொண்டான். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு இரவில் அவர் கையூரிலுள்ள இரவுப் பள்ளியில் வந்திருந்தார். அன்று அவர் செறுவத்தாருக்குத் திரும்பிச் சென்றபோது அப்புதான் துணையாகப் போனான்.

வந்தவர்களின் பின்னால் நின்றிருந்த வீட்டம்மாவிடம் அவர் கேட்டார்:

“பெரியம்மா, இவர்களுக்குச் சாப்பாடு போட வேண்டாமா?”

“அதைத்தான் நானும் கேக்கறேன்.”

இரண்டுபேரும் சாப்பிட்டிருக்கவும் கூடும் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள அந்தக் கிழவி அப்படியே நின்றாள். ஆனால் அப்புவும் அபுபக்கரும் ஒன்றும் பேசவில்லை.

மௌனம் கிழவியினால் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது.

“இவர்களில் ஒருவனை முன்னால் பார்த்திருக்கிறேன். மற்றொருவன் புதிது.”

கிழவி சாப்பாட்டுக்குத் தண்ணீர் வைக்க போனாள்.

“ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த வீட்டில் பண்டிட்பைப் பார்த்திருக்கிறேன்,” அப்பு களைத்துச் சோர்ந்த குரலில் கூறினான்.

கண்கள் ஒன்றையொன்று சந்தித்தன. சம்பிரதாயமாக அறிமுகப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று யாருக்கும் தோன்றவில்லை. அவர் சுட்டிக்காட்டிய பெஞ்சினிமீது உட்கார்ந்து கொண்டு அப்பு கூறினான்.

“மாஸ்டரை பார்க்க வேண்டுமென்று கருதி நீலேஸ்வரத்திற்கு

180

வந்தேன்” தொடர்ந்து சொல்ல வேண்டி இருக்கவில்லை அவர் கூறினார்.

“மாஸ்டர் பிடிபட்டது பெரும் நஷ்டமாகிவிட்டது. நம்முடன் இருந்த ஒருவன்தான் இந்தத் துரோகம் செய்தான்.”

“கையூரிலுள்ள நிலைமையைத் தெரிவிக்கலாமென்று புறப்பட்டேன்.”

“கையூர் நிலைமைகள்? நீங்கள் ஊரைவிட்டு எத்தனை நாளாச்சு?”

“சம்பவம் நடந்த அன்றே நாங்கள் தலைமறைவாகச் சென்றோம். பெருமை மிகுந்த நாட்கள்.

“அது தெரியும். கையூருடன் தொடர்பில்லாமல் எத்தனை நாளாச்சு?”

“நாலுநாள்.”

“அப்படியானால் கையூர் நிலைமைகளைப்பற்றி நான்தான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்.”

அந்த வார்த்தை அப்புவையும் அபுபக்கரையும் வியக்க வைத்தது. அபுபக்கருக்குத் தெரிந்து கொள்ள அவசரமாகிவிட்டது.

“என்ன செய்தி கிடைத்திருக்கிறது? கையூரில் என்ன நடந்தது?”

அவர் படித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகத்தை மூடிவைத்தார். நாற்காலியில் பின்பக்கமாகச் சாய்ந்து உட்கார்ந்தார். உள்ளங்கைகள் இரண்டையும் இறுக்கிப் பிடித்து மெதுவாகப் பேசினார். ஆயுதமேந்திய எம்.எஸ்.பி. கையூரில் நடத்திய அடக்குமுறையின் புதிய சித்திரங்கள். எரிகிற சிகரெட்டை மூக்கில் திருகுவது... நகத்திற்கிடையில் ஊசி ஏற்றுவது....கையையும் காலையும் கட்டி வாயில் மலத்தை ஊற்றுவது போன்றவற்றைச் சொல்லித் தொடர்ந்து பேசினார்.

“அந்த அளவிற்குப் பெண்களைக் கிராமத்திற்கு வெளியே கொண்டுபோனது நல்லது, தோழரே. அந்தச் செய்தியைக் கேட்டபோதுதான் வியப்படைந்தேன். நிச்சயமாக அது ஒரு அசாதாரணமான காரியந்தான். அப்படிச் செய்ததனால் மானபங்கம் செய்வது மிகவும் குறைவாக இருந்தது.”

சோர்ந்திருந்த கண்கள் நிறைகின்றன. பின்னர்தான் பேரிடி வீழ்ந்தது.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா? பிரபுவும் பயில்வானும் மடிக்கையிலிருந்து இன்று காலை பிடிபட்டு விட்டார்கள்.”

“ங்ஹா ”

“கையூரைப்பற்றி நான் இப்போது கூறிய தகவல்களெல்லாம் நேற்று அவர்கள் அனுப்பியவைகள்தான். உங்களைப் பார்க்கத்தான் அவர்கள் அங்கு போனார்கள்.”

துக்கத்தின் ஆழம் தெரியாத பள்ளத்தில் அப்பு வீழ்ந்தான். பெருமூச்சு.... ரிப்போர்ட் தொடருகிறது.

“இங்கு அரசாங்க முகாமிலிருந்து இரகசியச் செய்தி கிடைத்துள்ளது. கையூர் சம்பவத்தின் பேரால் விவசாயிகள் இயக்கத்தின் பிரபல தலைவர்களெல்லாம் கைது செய்வதுதான் அரசாங்கத்தின் திட்டம். அவர்களுடைய குறிக்கோள் அறுபத்திரண்டு பேரைக் கைது செய்வதாகும். விவசாயிகள் உட்பட இப்போது ஐம்பத்தெட்டு பேர்களைப் பிடித்து விட்டார்கள். நீங்கள் இரண்டு பேரும் சேர்ந்தால் அறுபது.

அப்பவும் அவர்களுக்கு இரண்டுபேர்கள் தேவை. அவர்கள் யார் என்று அவர்களுக்கே நிச்சயமில்லை. அவர்களிடமுள்ள இரண்டு பெயர்களும் பண்டிட்டினுடைய வெவ்வேறு பெயர்கள் தான்..”

அப்புவும் அபுபக்கரும் மெளனமாயிருக்கிறார்கள். அவர் தொடர்ந்தார்:

“கையூரின் இப்போதைய தொல்லைகளுக்கெல்லாம் அப்பவும் அபுபக்கரும்தான் காரணம் என்பதுதான் பிரச்சாரம். உங்களைப் பிடித் தவுடன் எம்.எஸ்.பி. ஊரிவிருந்து போய்விடுமாம். அப்படி உத்தரவிருக் கிறதாம்.....”

அப்பு சுவரில் தலை சாய்த்துக் கொண்டு கேட்டான்:

“அப்போ எல்லாம் முடிந்து விட்டது, என்கிறீர்களா?”

“அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்? இது ஆரம்பம் மட்டும்தான். இந்த மோதலில் உருக்குப்போல பலமடைகின்ற விவசாயிகள் தான் வரவிருக்கின்ற பெரிய போராட்டத்தின் முன்னணிப்படை வீரர்கள்.”

“அது நாளைய பிரச்சினை. தற்சமயம் வேறொன்றும் இல்லை அல்லவா?”

அவர் சற்றுச் சிரமப்படுவது போல் விளக்கினார்:

“தோழரே, நீங்கள் சின்னக் குழந்தையைப்போல் பேசுகிறீர்களே.... மக்கள் போராட்டம் என்றால் இப்படித் தான். ஆயிரமாயிரம் இடங்களில் நடைபெறும் மோதல்களிலிருந்து தீப்பொறி பறக்கிறது. இறுதியில் காட்டுத் தீயாக மாறுகிறது.”

“அதற்கு முன்னதாகவே தீப்பொறி அணைந்துவிட்டால்?”

“ஒருக்காலுமில்லை, மக்கள் உள்ளத்தில் தீப்பொறி எப்போதும் கனன்று கொண்டேயிருக்கும். அது எரிந்து பரவுவதற்கு ஒரு தூண்டுதல் மட்டுமே வேண்டும்.”

கிழவி சொந்தப் பிள்ளைகளைக் கண்டிப்பதுபோல கடுமையாகக் கூறினாள்:

“போதும் பேசினது. வந்தவங்க சாப்பிட்டு ஓய்வு எடுக்கட்டும். நீங்களும் காலையிலே எழுந்து பேச்சைத் தொடரலாம். என்ன விவாதமோ என்னமோ, கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்.”

.....சாப்பிட்டார்கள் விளக்கை அணைக்கவில்லை. அப்பவும் அபுபக்கரும் அருகருகே படுத்துக் கொண்டார்கள். தூக்கம் வரவில்லை. சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தலைபுகைந்தது.

கொஞ்ச நேரம் கடந்தது. அப்பு கருத்தை ஆராய்ந்தான்:

“நாம் கையூருக்குப் போவதுதான் நல்லது. இல்லியா, தோழரே?”

“நானும் அதைத்தான் யோசிக்கிறேன், அப்பு.”

நாளைக்கு அவரிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்படலாம்.”

“ஆகட்டும்.”

காலையில் அவர்களுடைய கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

“நானே இந்த யோசனையைச் சொல்லியிருப்பேன். என்ன சொல்வதென்று எனக்கே தெரியவில்லை. வேறு ஏதோ வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிற பண்டிட் வெகு தூரத்தில் இருக்கிறார். அவருடைய கருத்தை அறியத் தற்போது சாத்தியமில்லை. ஒருவகையில் நீங்கள் சொல்வதுதான் சரி. விவசாயிகளுக்கு உங்களைப்பற்றிய நம்பிக்கை

அதிகமாகும். ஆனால் இன்றைய சட்டநடவடிக்கைகளும் செய்ய வேண்டிய வேலைகளும் கணக்கிலெடுக்கும்போது நீங்கள் தலைமறைவாக இருப்பது தான் சரி என்று தோன்றாமலுமில்லை.”

ஆனால் மக்களின் வேதனையைக் கண்டு துடித்துக் கொண்டிருந்த அப்புவின் இதயம் பின்வாங்கத் தயாராக இல்லை.

“மன்னிக்கனும் தோழரே, எங்களுடைய மக்கள் மத்தியில் நாங்கள் மீண்டும் செல்ல வேண்டுமென்று முடிவு செய்துவிட்டோம்.”

ஒருநிமிட நேரம் மௌனம். தலைவர் சம்மதித்தார்.

“ஆனால் அப்படியே ஆகட்டும். இப்படி முடிவு செய்திருப்பதாகச் சிறைக்குச் செய்தி அனுப்பட்டுமா?”

“அது மட்டும் செய்யுங்கோ.”

கைது நிச்சயமான போதிலும் கையூர் போய்ச் சேருவது வரை பாதுகாப்பாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பினார்கள். தேவகியுடன் அம்மா வீட்டிற்கு போன ஜானகியையும் குழந்தையையும் ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும். அப்பு விரும்பினான். அம்மாவையும் பாட்டியையும் தம்பிகளையும் பார்க்க வேண்டும்-அப்பு ஆசைப்பட்டான். ஆனால் மனத்திற்குள்ளேயே அந்த எண்ணம் தோன்றி மறைந்துவிட்டது.

அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

செறுவத்தூர் வரை இரயில் பயணம். அங்கிருந்து கையூருக்கு நடைப் பயணம். சகிக்க முடியாத வேதனையால் இதயம் மௌனமாகி விட்டது.

கையூரை அடைந்போது மத்தியான நேரம். வெயில் கொளுத்துகிறது. கேட்கவோ சொல்லவோ ஆளின்றி வயல்கள் வறண்டு பிளந்திருக்கின்றன. அனாதைப் பிரமுகர்களைப் போலச் சில காளை மாடுகள் எங்கும் இல்லாத பச்சைப் புல்லைத் தேடியலைகின்றன.

இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு அப்புவும் அபுபக்கரும் எம்.எஸ்.பி. முகாமுக்கு நேராக நடக்கிறார்கள். அவர்களை முதலில் அடையாளம் கண்டு கொண்டது நம்பியாருடைய வேலைக்காரர்கள் தான். அவர்கள் கமாண்டருக்கு தகவல் கொடுத்தார்கள்.

“அப்புவும் அபுபக்கரும் வருகிறார்கள்.

தங்களுடைய முகாமை ஆக்கிரமிக்கிறார்களா? கமாண்டர் நடுங்கினார்.

“எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள்”

“இரண்டுபேர் மட்டும்”

“இரண்டுபேரா”

“ங்ஹும்?”

கமாண்டருக்கு வியப்பு, இருந்தாலும் மகிழ்ச்சியுடன் அவர்களைச் சமாளிக்க போலீஸ்காரர்களுக்கு உத்தரவு பிறப்பித்தார். பத்து பேர் துப்பாக்கியேந்திமுன் சென்றார்கள்.

தட்டிகளின் இடைவெளிகள் மூலமும் கதவிடுக்குகள் வழியாகவும் பீதியின் ஆவல் நிறைந்த கண்கள் அந்தக் காட்சியைச் சந்தித்தன. அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டவர்கள் கூவியமுதலர்.

“அய்யோ”

அடுத்த நிமிஷம் வெடிசுண்டு சீறிப்பாயும் பலர் மூச்சையடக்க

கிப் பிடித்தனர். நேருக்கு நேராக இருபக்கங்களிலிருந்தும் நடந்து நெருங்குகிறார்கள்-துப்பாக்கியை நீட்டிய பத்துப் பட்டாளக்காரர்கள் நிராயுதபாணிகளான இரண்டு இளைஞர்களும்.

இனி நடக்க வேண்டியதில்லை என்று முடிவு செய்து அவர்கள் இருவரும் நின்றுவிட்டார்கள் - அடக்கு முறைகளைத் தாங்க அவர்கள் தயாராகிவிட்டார்கள்.

எம்.எஸ்.பி. காரர்கள் அவர்களை வளைத்துக் கொள்வதற்கு அதிகநேரம் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் விவசாயிகளை அடித்ததும் உதைத்ததும் போதுமென்றாகியிருந்த போலீஸ்காரர்கள் அவர்களை அடிக்கவில்லை. இந்தத் தலைவர்கள் அவர்கள் கையில் சிக்கிவிட்டார்கள் என்பதே அவர்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியளிப்பதாக இருந்தது.

கைதிகளான அப்புவையும் அபுபக்கரையும் கமாண்டரிடம் கொண்டு போனார்கள்.

எம்.எஸ்.பி.யின் 'விசில்' முழங்கியது. வெற்றிச் செய்தி பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது.

முகாமில் ஒரு பெரிய 'யூனியன் ஜாக்' பறக்கிறது. காற்றில்லாத தால் அது தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இருப்பினும் ஆயுதங்களின் அரவணைப்பில் அது பாதுகாப்பாக இருந்தது.

4

ஹோஸ்தர்க்கிலிருந்து ஒரு போலீஸ் குழு கையூருக்குச் சென்றது. அப்புவையும் கூட்டிக் கொண்டுவந்தது. அந்தப் போலீஸ்காரர்கள் பார்வையில் அவர்கள் தலைமறைவாக இருந்த புரட்சிக்காரர்கள்; மிகவும் பொல்லாதவர்கள். சுப்பய்யனைக் கொண்டு குடலை எடுத்த அந்தக் கைகள் இப்போதும் சிவந்து இருப்பதாக அவர்களுக்குத் தோன்றின. அரசாங்கத்தின் பயங்கரமான எதிரிகள்; ஏகாதிபத்தியத்தின் வைரிகள். அவர்கள் எப்படியாவது தப்பிச் சென்றால் உலகத்திற்கே ஆபத்து ஏற்படும். அந்த ஆபத்தின் ஆரம்பமாக அந்தப் போலீஸ்காரர்களின் வேலை போகும். ஆகவே அவர்கள் அந்தக் கைதிகளின் ஒவ்வொரு கையையும் இணைத்து விலங்கிட்டார்கள். கைகளில் சங்கிலி மாட்டி பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

அந்த ஊர் சிறை அவ்வளவு பெரியதல்ல. விஸ்தாரமான லாக்-அப் அறை. அங்குக் கைதிகளாக உள்ள ஐம்பத்தெட்டு பேர்களும் விரிந்த கண்களுடனும் அவர்கள் அருகே வந்து கொண்டிருக்கிற தோழர்களைப் பார்த்தார்கள். அப்புவும் அபுபக்கரும் உயிரோடியிருக்கிறார்கள் - அவர்கள் ஆறுதல் அடைந்தார்கள். ஆனால் அத்துடன் தங்களுடைய ஆதரவற்ற நிலை இத்துடன் முழுமையாகி விட்டதே என்ற பயமும், தலை தூக்கியது, அவர்கள் ஆறுதல் முடிவடைந்தது.

அப்பு எல்லோரையும் பார்த்தான்; அப்பாவைத் தேடினான். ஆனால் அந்தக் கண்கள் முதலில் சந்தித்தது மாஸ்டரைத்தான். எப்போதையும் போல அமைதியான முகச் சாயல்; வேதனை நிறைந்ததானாலும் அன்பு தழுவின பார்வை. அருகிலேயே சிருகண்டனும் இருக்கிறான். வெள்ளை உடுப்பு, அழுக்கடைந்திருந்தது. ஆனால் கம்பீரமான தோற்றத்தில் உள்ளளவும் குறை ஏற்படவில்லை.

சுற்றிலும் முகங்கள் - அமைதியின்மை தவமுகின்ற முகங்கள். துக்கம் நிறைந்திருந்தாலும் கோபத்தின் தீக்கதிர்களைக் கக்கின.

அவர்கள் எல்லோரும் அழைப்பது போல மாஸ்டர் மெல்ல அழைத்தார்:

“வா அப்பு; வா அபுபக்கர்; வாங்கோ.” சிறைச்சாலையின் கத! அடைத்தது, பூட்டிற்குள் சாவி சுழன்றது.

உள்ளே இருந்தவர்கள் புதிதாக வந்தவர்களுக்குச் சுற்றிலும் பரவினார்கள்; எல்லோருக்கும் கையூரைப் பற்றித் தெரிய அவசரம். உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்ததனால் அப்புவினால் பேச முடியவில்லை. கழுத்து நரம்புகள் புடைத்தன. அங்கு ஒரு மூலையில் எல்லோருக்கும்

பின்பக்கமாக அப்புலின் அப்பா நிற்கிறார். அசைவற்ற, உணர்ச்சியற்ற, அவருடைய கண்கள் மகனையே உற்றுப் பார்த்தன. ஒவ்வொருவராக உட்கார்ந்தார்கள். அந்தப் பயங்கரமான அமைதியை முறித்துக் கொண்டு சிறுவனான குட்டிக் கிருஷ்ணன் தேம்பியழுதான்.

“அழாதே...” அருகில் இருந்த யாரோ ஆறுதல் கூற முயன்றார். பையப் பைய அப்பு தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். கையூரின் வேதனை நிறைந்த கதைகளை விவரிக்கத் தொடங்கினான். இடையிடையே அப்புபக்கர் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளைச் சேர்த்தான்—நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்த பகுதி பகுதியாக ஒவ்வொரு நாளும் வந்து கொண்டிருந்த கைதிகளிலிருந்து பல விஷயங்களை ஏற்கனவே எல்லோரும் தெரிந்திருந்தார்கள். அப்புலின் விளக்கத்தை அவர்கள் உறுதிசெய்தார்கள்.

“சரி, முற்றிலும் சரி.....”

“இப்போதாவது இந்த நாய்களுக்குத் திருப்தியேற்பட்டதா?” ஒரு வருடைய கடுமையான குரல்.

“இனிக் கையூருக்குத் திரும்பும்போது கோழிக்குஞ்சுக்களைக் கொண்டு போக வேண்டியிருக்கும். கோழி தேவையானால்...”

அதுதான் பயில்வானின் பிரதிபலிப்பு. சிலர் கண்ணீர் சிந்திச் சிரித்தார்கள் மாஸ்டர் நிதானமாகக் கூறினார்:

“சாகின்ற ஒரு மனிதனைப் போல இந்த அரசாங்கம் முடிவு அருகில் வரும்போது கொஞ்சம் துடிக்கும்.... நம்முடைய ஆட்களே நம்முடைய மக்களை ஆக்ரமிப்பது என்ன கேவலம் நம்மவர்களை அவ்வளவு தூரம் அடிமைகளாக, மிருகங்களாக மாற்றிவிட்டது இந்த அரசாங்கம்..... அரசாங்கம் எங்கிருக்கிறது என்றோ, அது என்ன வென்றோ, அது எப்படிச் செயல்படுகிறது என்றோ, நாம் இதுவரைப் பார்க்கவில்லை. வெறும் நிலப்பிரபுக்கள் மட்டும்தான் கண் முன்னால் இருந்தார்கள். அவர்களைப் பாதுகாக்க இங்கு எவ்வளவு பெரிய சக்தியிருக்கிறது என்று நமக்கு இப்போது புரிந்துவிட்டது. அந்தச் சக்தியைத் தகர்ப்பதற்கு நம்முடைய சக்தி எப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதையும் நாம் இப்போது புரிந்து கொண்டோம். எப்படியிருந்தாலும் இது நமக்கு ஒரு அக்கினிப் பரீட்சைதான்...இதில் நாம் வெற்றி பெற்று, ஸ்தாபன ரீதியாக இருந்தால் நாளை நாம் இந்தப் பூமியில் சொர்க்கத்தைப் படைப்போம்..”

பயில்வான் எழுந்து கதவருகே சென்று கம்பிகள் வழியாக வெளியே பார்த்தான். “இன்றைக்காவது மாமனார் வீட்டுக்குக் கொண்டு போவாங்களோ என்னமோ?” அவன் முணுமுணுத்தான். நின்ற இடத்திலிருந்தே கழுத்தைத் திருப்பிக் கேட்டான்:

“மணியென்னாச்சு அப்பு?”

அப்பு பழக்கத்தின காரணமாக கையைப் பார்த்தான். வாட்ச் எங்கே? சிரிக்கத் தோன்றியது.

பயில்வான் மீண்டும் கேட்டான்:

“என்னடா வாட்ச்சில்லையா? யாருக்குக் கொடுத்தே?”

“தட்டிப் பறித்தார்கள்.”

“ங்ஹா...யாரு போலீஸ்கார்களா? அதிகாரியா?”

“அதிகாரி”.

“அப்படியானால் வருத்தப்படாதே.”

“அது ஏன் அப்படி.” யாரோ ஒருவர் கேட்டார்.

“இந்த வாட்ச்லெ நேரம் பார்த்துத்தான் புரட்சியை ஆரம்பித்தார்கள் என்று கூறி அவர் அதைக் கோர்ட்டில் ஆஜர் செய்வார்.”

“ஓஹோ...”

“நம்முடைய ஆட்சி ஏற்படும்போது உடனே கோர்ட்டு இந்த வாட்ச் ஒரு சரித்திரப் பொருள் என்று கூறி நம்மிடமே திருப்பித் தரும்.”

மாஸ்டர் உட்பட எல்லோரும் சிரித்தார்கள். பயில்வான் மீண்டும் வெளியில் பார்த்துக் கூறினான்:

“ங்ஹ...வந்தது! பாருடா அபுபக்கர். எப்படி வருதுன்னு ....லெப்ட் - ரைட்....லெப்ட்-ரைட்.....டம்-புஸ்க்...”

எல்லோருடைய கண்களும் அந்தப் பக்கம் திரும்பின. ஆயுதப் போலீஸின் ஒரு பெரியகுழு அவர்கள் பக்கம் வருகிறது.

மாஸ்டர் எழுந்து நின்றார். “தோழர்களே, எழுந்து நில்லுங்கள் விசாரணையென்னும் நாடகத்தின் முதல் காட்சியை இப்போது ஆரம்பிப்பார்கள், நாம் இப்போது கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டும்.”

மீண்டும் கைவிலங்கு. நீட்டிய துப்பாக்கிகளுடன் இரு வரிசைகளுக்கிடையில் நடந்து செல்வது....

ஊர் மக்கள் கூட்டமாகக் கூடி விட்டார்கள். மாறுபட்ட பாவனைகள்..... உணர்ச்சியின்மை..... ஆழமான அன்பு.....வஞ்சனை.

சிறிய கோர்ட்டு. அவ்வளவு அதிகமான கைதிகள் நிற்க இடமில்லை. உயர்ந்த மேடையில் வயதான நீதிபதியின் ஏகாந்த நிலை. அவர் கைதிகளை வேடிக்கையாகப் பார்த்தார்-முற்றத்தில் தாவி விளையாடும் அணில் குஞ்சுகளைப் பார்ப்பது போல. அவர்களை உற்றுப் பார்த்தார். யார் இவர்களுடைய தலைவர்? சிறுவனாகிய குட்டிக்கிருஷ்ணன் மீது அவருடைய பார்வை பதிந்தது. பிறகு போலீஸ் அதிகாரியிடம் கூறினார்:

“இங்கே கொடுங்கோ, எங்கே கையெழுத்துப் போடனும்? தாமதம் செய்யவேண்டாம்.”

வெளியில் கூட்டமாகக் கூடியிருந்த மக்களை உற்றுப் பார்த்து அவர்களைக் கலைத்து விடுவதற்கு உத்தரவிட்டார்.

அறுபது கைதிகளின் பெயர்களும் படிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு கைதியும் “ஊம்” கொட்டினார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் பதினைந்து நாட்கள் ரிமாண்ட் அளித்து மங்கலபுரம் சப்- ஜெயிலுக்கு அனுப்பி வைக்க உத்தரவிட்டார்.

“சரிதானே?” போலீஸ் அதிகாரியிடம் கேட்டு அவர் கையெழுத்து திட்டார்.

“அவர்களுக்குச் சாப்பாடு கொடுப்பதாக இருந்தால் அதையும் முடித்துக் கூட்டிக் கொண்டு போ.”

அவ்வாறு அந்தக்காட்சி முடிவுற்றது.

கைதிகள் நீதிமன்றத்திற்கு வணக்கம் செலுத்துவது என்ற சடங்கு எதையும் பின்பற்றாமல் வெளியே சென்ற போது தலைவரென்று அவர் கருதியவரை மீண்டும் மீண்டும் பார்த்தார்.

.....சாப்பாடு கொடுக்கிற எண்ணமே இல்லாதது போலக் கைதிகளை நேராய் இரயில் நிலையத்திற்கே கொண்டு போவதற்கு உத்தரவு

வந்தது. பயில்வான் கோபத்தில் தீ கக்குவதைப் போல் பேசினார்:

“இந்த வித்தை நடக்காது. முதல்லெ சாப்பாடு அப்புறம் பயணம். அபுபக்கர் போடு உத்தரவு-ஹால்ட்!”

அபுபக்கரின் ஆணையில்லாமலேயே கைதிகள் நின்று விட்டார்கள். ஒரு போலீஸ்காரன் துப்பாக்கிக் கட்டையினால் பயில்வாளை அடித்தான்; முகத்தில் குத்தினான்.

“தூ!.....பயில்வான் காறித் துப்பினான். அந்தத் துப்பலின் பிரச்சாரத்திற்குப் பதிலாக மீண்டும் அடிகிடைத்தது. மற்றக்கைதிகள் ஏதும் செய்ய முடியாமல் பார்த்து நின்றார்கள்.

“நடங்க ” .....ஆபீஸர் உத்தரவிட்டார். ஆனால் கைதிகள் அசையவில்லை.

“சாப்பாடு முடித்துப் புறப்படலாமே, நாங்கள் பட்டினியால் வழியிலெ செத்துப் போனால் எண்ணிக்கை அறுபதை விடக்குறைந்து விடும். அது உங்களுக்கே ஆபத்தாச்சே.” கோரன் மாஸ்டருடைய முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே கூறினான்.

பலன் மீண்டும் சப்-ஜெயிலுக்கு நடை. அங்கே கொஞ்ச நேரம் காத்திருத்தல். நாற்றமடிக்கிற பச்சரிசியை வேகவைத்த கஞ்சித் தண்ணியைக் கொண்டு ஒரு விருந்து? பயில்வான் சபித்தான்!

“பிரமாதமான சாப்பாடு. இனி மங்கலாபுரத்திற்கில்லெ, பங்களுக்கு வேண்டுமானாலும் கொண்டு போ.”

“உன்னுடைய தயவிலே இவ்வளவாவது கிடைத்தது, ஐயா.” பிரபு பாராட்டினார்.

“இப்படிப் பல காரியங்களும் செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்து எனக்குண்டு. ஆனால் என்ன செய்வது? உதாரணமாகப் பீடி. முடிந்தால் ஆளுக்கொரு பீடி கொடுக்க வைக்கலாம். அபுபக்கர் தலைச்சேரியிலிருந்த போது நன்றாகப் பீடி சுத்துவானாம். இப்போ மறந்துட்டானோ என்னமோ? ஏய், கொஞ்சம் காஞ்ச இலை கொண்டுவந்து தரேன், பீடி சுத்த முடியுமா?”

அந்த வார்த்தைகளில் ஊன்றியிருந்த நகைச்சுவையின் பன்மீரில் நீந்தியதால் கைதிகளின் மனவருத்தம் குறைந்தது.

“எழுந்திருங்கோ ...ங்..... ...ம்... வண்டிக்கு நேரமாயிடுச்சி.....” உத்தரவு.

ஒரு முன்றாவது வகுப்புப் பெட்டி காலி செய்து அதில் கைதிகளை நிரப்பினார்கள். சங்கிலியால் கட்டியிருந்த அறுபது பேர்களுக்குக் காவலாகத் துப்பாக்கிகளுடன் நாற்பது போலீஸ்காரர்கள் அவர்களுடன் பயணம் செய்தார்கள்.

அந்த வண்டியிலிருந்து அங்கே இறங்கிய பயணிகளும் ஊர்க்காரர்களும் கூட்டமாகப் பிளாட்பாரத்தில் நின்றார்கள். உளவாளிகள் கூட்டத்திற்குள் சுற்றிச்சுற்றி வந்தார்கள். கையூர்- கையூர்-எங்கும் கையூர் மந்திரம். காற்றுடன் கலந்து பிளாட்பாரத்தில் ஒரு முனை முதல் மறுமுனை வரை பரவியது. மக்கள் அமைதியாக நின்றார்கள்.

மக்கள் கூட்டத்தை உற்றுப் பார்த்தனர், மாஸ்டரும் சிருகண்டனும். மாஸ்டருடைய நண்பர்கள் அக்கூட்டத்தில் இருந்தார்கள். ஆனால் ஒருவருக்கொருவர் பேசுவதற்கோ கண்ணினால் சைசை காட்டவோ அங்கு வசதியில்லை.

வண்டி வடக்கு நோக்கிச் சென்றது. ஒவ்வொரு நிமிடமும் கையூர் தூரமாகி வருகிறது. அனைவருக்கும் வருத்தம் ஏற்பட்டது. வெயிலில் வியர்த்த உடல் காற்றில் அசைந்தபோது அவர்களுக்கு உறக்கம் வந்தது. போலீஸ்காரர்களையும் தூக்கம் பாதித்தது.

காசர்கோட் ஸ்டேஷன்...மீண்டும் தூக்கம் கலைந்தது..... “இதற்குப்புறம் மலையாளம் மிகவும் குறைவு.....” மாஸ்டர் கூறினார்.

அதிகாரி மேல் வகுப்பில் பயணம் செய்து கொண்டு இருந்ததினால் ஒரு போலீஸ்காரன் தைரியமாகப் பத்திரிகை வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்கினான். கைதிகளின் கண்கள் அப்பத்திரிகையில் சென்றன.

“இந்தப் பத்திரிகை படிப்பதிலேயிருந்துதான் எல்லாம் ஆரம்பமாச்சு. இல்லையா சிருகண்டா?” பயில்வானின் கேள்வி.

சிருகண்டன் சிறு புன்முறுவலைப் பதிலாக அளித்தான்:

“மாஸ்டர், கொஞ்சம் அந்தப் பத்திரிகையைக் கேளுங்கள் நமது விஷயம் ஏதாவது இருக்கும்.” பிரபு கூறினான்.

போலீஸ்காரன் படித்து முடித்துவிட்டுக் கொட்டாவி விட்டான். பத்திரிகையை மடித்துக் கைதிகளிடம் வீசினான். அது கைவிலங்குகளின் ஓசைகளுடன் சேர்ந்து மாஸ்டரிடம் வந்து சேர்ந்தது.

அவர் பக்கங்களைத் திருப்பி மௌனமாகப் படித்தார்.

சிருகண்டனின் நினைவில் இரவுப் பள்ளி பொங்கி வந்தது. அங்கு உரக்கப் படிப்பதை விவசாயிகள் கேட்பார்கள். ஒருவர் உரக்கப்படிப்பது மற்றவர்கள் கேட்பது-அதுதான் அங்கு வழக்கம்.

ஆனால் அவர்கள் இங்குக் கைதிகள் அந்தப் போலீஸ்காரன்-அவன் ஏன்பத்திரிகையைக் கொடுத்தான்?

சிருகண்டனின் கண்கள் அந்த போலீஸ்கரானுக்கு நேராகச் சென்றன. இளைஞன், கல்வியறிவின் வட்சணம், கண்களில் தெரிகிறது. அவனும் அரைக்கண் கொண்டு ஒவ்வொரு கைதிகளாகப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறான். ஒருமுறை சிருகண்டனின் கண்களும் அந்தப் போலீஸ்காரனின் கண்களும் சந்தித்தன. அவனுடைய உடடுகளில் லேசான புன்முறுவல் இருந்ததா? சிருகண்டன் சந்தேகித்தான். வெறும் தோன்றலாக இருக்கலாம்-சிருகண்டனுக்குச் சந்தேகம். மீண்டும்சந்தனை- ஏன் இருக்கக்கூடாது? பட்டாளத்தில் சேர்ந்து இருப்பவர்களிலும் நம்மவர்கள் இல்லையா? அதைப்போலவே போலீஸ்காரர்களிலும் ஏன் இருக்கக்கூடாது? எல்லோரும் சுப்பய்யனைப் போல இருக்கவேண்டும் என்றிருக்கிறதா?

“போலீஸ்காரர்களில் பெரும்பாலோர் விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் என்பது கவனிக்கத்தக்கது”-புத்தகத்தில் படித்த ஒரு வாசகம்.

ஆனால் மக்களுடன் கடைசியில்தான் வருவார்கள். புரட்சி வெற்றியடையும் தருவாயில் போலீஸும், பட்டாளமும் மக்கள் பக்கம் சேருவார்கள்.

மாஸ்டர் பத்திரிகையைப் படித்து முடித்துச் சிருகண்டனிடம் கொடுத்தார். ஒரு போலீஸ்காரன் முதன் முதலாக அந்தப் பத்திரிகையைக் கண்டவன்போல் உத்தரவிட்டான்.

“யாரது? பத்திரிகையைப் படிக்கக்கூடாது-”

“போகட்டும், படிக்கட்டும்”-இன்னொரு போலீஸ்காரன் கூறினான்.

மாஸ்டர் படித்ததன் சாரம்சத்தைப் பக்கத்தில் இருந்தவர்களிடம் கூறினார். அந்த அளவு செய்தி வேகமாக எல்லோருடைய பொதுச் சொத்தாகிவிட்டது.

சென்னை மாநிலம் முழுவதும் விவசாயிகள் சங்கம் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. ஹோஸ்தூர்க் தாலுக்காவில் ஊர்வலங்களையும் கூட்டங்களையும் ஒரு மாதகாலத்திற்கு தடைசெய்து, “செக்ஷன் 144” என்படி உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. விவசாயிகள் தலைவரான அப்புவும் தொண்டர்படை கேப்டனாகிய அபுபக்கரும் கைது செய்யப்பட்டது பற்றிய செய்தியும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

மங்களபடி இரயில் நிலையம்-வெயில் சற்றுக் குறைந்துள்ளது. கடற்காற்று மெல்லவீசத் தொடங்கியது.

“மாஸ்டர், கண்ணனுக்குத் தொண்டை ஊறுகிறதாம்” - பயில்வான் கூறினான்.

பயில்வானின் வேண்டுகோளை அமுல்படுத்த ஆட்சேபனை இல்லை என்பதுபோலக் கண்ணன் மாஸ்டருடைய முகத்தைப் பார்த்தான்.

“அப்படியானா, கேட்டுப்பாரு” -மாஸ்டர்.

“ஐமேதார் சார்.....ஒண்ணு ரெண்டு பாட்டு பாட்டுமா” - கண்ணன் சத்தமிட்டுக் கேட்டான்.

ஆனால், அங்கே ஐமேதார் இருக்கவில்லை. முக்கியமானவனைப் பால் இருந்த நடுத்தர வயதான ஒரு போலீஸ்காரன் கர்ஜித்தான்.

“கூடாது.....பாட்டுக்கச்சேரி நடத்தலாம் என்ற எண்ணமா?”

“இல்லைசார், ஒரே ஒரு சினிமாப்பாட்டு” -பிரபுவின் ஆலாபனை.

போலீஸ்காரன் பேசவில்லை. கண்ணன் ‘ஞானாம்பிகா’விலிருந்து ஒரு பாட்டைத் தொடங்கினான்.

“மெதுவாக பாடு, வெளியில் கேட்கக்கூடாது”

போலீஸ்காரனின் உத்தரவு.

கண்ணன் தாழ்ந்த குரலில் பாடினான்.

அடுத்த படியாக ஒரு நாட்டுப் பாடல். கிராமத்துப் பெண்ணை மயக்குவதற்கு ஒரு அழகுக் காளை உருவாக்கிய பாடல்.

அப்புறம் ஒன்றன் பின் ஒன்று. புதிய கவிஞர்களின் புதிய கருத்துக்கள் கொண்ட பாடல்கள் சோகமும், தாபமும்; கோபமும், சவாலும் நிறைந்த பாடல்கள். குரல் உயர்ந்தது. சன்னல்கள் வழியே வெளியே சென்று ஓடுகின்ற வண்டிக்கெதிராக அது முழங்கியது. இரயில் வளைவுகளில் மற்ற பயணிகளும் அதைக் கேட்டார்கள். உள்ளே சங்கிலித் தொடர்களில் கட்டப்பட்டவர்கள் ஒன்றாக மகிழ்ந்து கூடினார்கள்.

இரண்டு மூன்று போலீஸ்காரர்கள் கூச்சல் போட்டார்கள்:

“இனிப் போதும்”

“ஆகட்டும், கடைசியாக ஒன்று மட்டும்.”

கண்ணனுடைய குரலுடன் கைதிகளின் குரல்களும் உயர்ந்தன.

போலீஸ்காரர்கள் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள். அதை நிறுத்தச் சொல்லி அவர்கள் சீறினார்கள்:

“நிறுத்து! நிறுத்து! என்ன நெனச்சீங்க? கைதிகள் நீங்களா? அல்லது நாங்களா?” விவசாயிகள் சிரித்துக் கொண்டே பாடினார்கள்.

மிகுந்த உற்சாகப் பெருக்குடன் பாடினார்கள். குரல் ஆகாயத்தை முட்டியது.

அது முடிந்தபோது போலீஸ்கார்களின் ஏச்சு-விவசாயிகள் சிரித்தார்கள். அவ்வளவுதான்.

“ங்ஹறா-கண்ணன் கூட இருந்தா எந்தக் கவலையுமில்லாமெ அந்தமானுக்கே போகலாம்.”

....மஞ்சேசுவரத்தில் வண்டி நின்றபோது அதிகாரி பெட்டிக்கருகில் வந்து கோபித்துக் கொண்டார்:

“யாருடா, பாட்டு பாடியது? நீங்களெல்லாம் அதைக் கேட்டுக் கிட்டிருந்தீங்க, இல்லையா? தூ உங்க அம்மா....”

ஒரு விவசாயி சொன்னார்:

“அந்தப் பாட்டிலெ ஒண்ணும் இல்லே சார்.

“மூடுடா வாயை ”

மாலையானபோது மங்கலாபுரம் போய்ச் சேர்ந்தது. ஆறுதான் ஆகியுள்ளது. ஸ்டேஷனிலிருந்து நகரத்திற்குச் செல்லுகின்ற வழி முழுவதும் கத்தி போன்ற கூர்மையான கற்கள், இடது பக்கமுள்ள ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து திறந்த கால்வாய் வழியாகக் கழிவுநீர் ஓடி வருகிறது சகிக்க முடியாத நாற்றம்.

“ச்சி தூ ” குட்டிக் கிருஷ்ணன் கூறினான். போலீஸ் வளையத்திற்குள் அந்தக் கைதிகள் நடந்து சென்றார்கள். ஓடிக்கொண்டிருந்த வண்டிகள் நின்றன. போலீஸ்காரர்களும் கைதிகளும் பாதையைக் கடப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுத்தார்கள்.

“இதுதான் கோர்ட் ரோடு.” -மாஸ்டர் நடந்து கொண்டிருந்த போது அறிமுகப்படுத்தினார்.

“நீதிமன்ற வீதி” -பயில்வான் மாஸ்டருடைய வார்த்தைக்கு அர்த்தம் கூறினான். இரு பக்கங்களிலுமுள்ள கடைகளில் நின்றுகொண்டு இந்த ஊர்வலத்தை மக்கள் பார்த்தார்கள். கையூர் விவசாயிகளுக்கு அறிமுகமில்லாத ஊர். புரியாத மொழி பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லாம் அவர்களிலிருந்து மாறுபட்டவர்கள்.

சுற்றிலும் துளு, கொங்கணி, கன்னடப் பேச்சுகள்.

“இவங்கெல்லாம் யாரு”

“செங்கொடிக்காரர்கள்?”

“கொள்ளைக்காரர்களா?”

அதைப் புரிந்துகொண்ட மாஸ்டர் பிரபுவிடம் கூறினார்.

“நாம் திருடர்கள் அல்லவென்று கன்னடத்தில் சொல்லு.”

இன்னொரு கருத்து வந்தது:

“கண்ணன் ஒரு பாட்டு பாட்டும். அப்போது அவர்களே புரிந்து கொள்வார்கள்.”

பிரபு வாய் திறப்பதற்கு முன்னாலேயே கண்ணன் பாடத் தொடங்கினான். அதிகாரி அவன் அருகில் வந்தார். தலையில் ஒன்று போட்டார். முகத்தில் ஓர் அறையும் கொடுத்தார். இரண்டு நிமிஷம் குழப்பம் நீடித்தது. மீண்டும் அமைதியேற்பட்டபோது ஊர்வலம் சிறையை நோக்கிச் சென்றது. ஆனால் அதற்கு முன்னதாக கையூர் புரட்சிக்காரர்களைக் கைது செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி நகரத்தின் எல்லா மூலைகளிலும் பரவியது.

5

அரசாங்கத்திற்கு ஏராளமான பொறுப்புகள். பலபோர் முனைகளில் பாரதத்தின் பேரால் படைகளையும் தளவாடங்களையும் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டும். அது அவ்வளவும் சுமுகமாகச் செய்வதற்கு இனிப்பு வார்த்தைகள் கூறித் தேசியத் தலைவர்களை மகிழ்விக்க வேண்டும். இது மட்டுமின்றித் தேசத்திற்குள் பல பகுதிகளில் சட்ட அமைதியைப் பாதுகாப்பது பெரும் பிரச்சினையாகியுள்ளது. அரசாங்கத்தின் பார்வையில் கையூர் சம்பவத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவமுண்டு. ஒரு போலீஸ்காரன் செத்துப் போனதற்காக அரசாங்கம் கவலைப்படவில்லை.

ஏகாதிபத்திய பெருந்தோட்டத்தில் சுப்பய்யன் ஒரு புல்வின் அல்லி மட்டும் தான். பாரதத்தின் மக்களாகிய ஆட்டுக்குட்டிகள் அந்தப் புல்லை முகர்ந்து பார்த்தது தான் பீதிக்குக் காரணம்.

அந்த ஆட்டுக்குட்டியை இப்போதே தண்டிக்க வேண்டும். ஆனால் வழக்கமான தண்டனைகள் போதாது. பாக்கியுள்ள ஆட்டுக் கூட்டங்களுக்கு மறக்க முடியாத பாடமாக இருக்கவேண்டும்.

இருந்தாலும் தண்டிப்பதற்கு முன் விசாரணை அவசியமானது. அரசாங்கமே குற்றம் சாட்டுவது; அரசாங்கமே தண்டிப்பது. அதற்கென்ன? அதுதான் சட்டபூர்வமான தண்டனை முறை. அப்படியானால் உலகத்தின் முன் ஆங்கிலேயரின் சட்டமுறைகளின் புகழுக்குப் பங்கம் ஏற்படுமா?

சிறைக்குள் போராட்டத் தோழர்களுக்காக மாஸ்டர் இதையே விளக்கினார்:

“கோர்ட் என்பது என்ன? ஆகாயத்திலிருந்து உதிர்ந்து வீழ்ந்ததா? அதை அமைத்திருப்பது அரசாங்கமல்லவா? அரசாங்கத்தின் தேவைக்காக மட்டும் தான் கோர்ட்டுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அது ஆட்சி இயந்திரத்தின் ஒரு சக்கரம். அதை நாம் முன்கூட்டிய தெரிந்து கொள்வது நல்லது”.

....விசாரணைக்குத் தாமதம் ஏற்பட்டது. கைதிகள் இரண்டு முறை நீதிபதியின் முன் ஆஜர் ஆனார்கள். பிடிபட வேண்டிய இரண்டு குற்றவாளிகளைத் தேடும் முயற்சி நடந்து கொண்டிருந்தது.

இரண்டுபேர்கள்-நல்ல தமாஷ். சேகர உரூப் பண்டிட், மாதவ உரூப் வர்மா. உண்மையில் இரண்டும் பண்டிட்டின் வெவ்வேறு பெயர்களாக இருந்தன. அந்த விஷயத்தை நினைக்கும் போதெல்லாம் கைதிகள் வயிறு புண்ணாகும்வரை சிரிப்பார்கள்.

“பண்டிட் பிடிபடாமல் இருக்கட்டும்.” தினமும் அவர்கள் விரும்பினார்கள்.

இடைவிடாமல் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.

அப்போது அப்புவின் தம்பி வந்து அண்ணனையும் அப்பாவையும் சந்தித்தான். எந்த விஷயங்கள் எப்படிச் சொல்ல வேண்டுமென்று தயாரிப்புடனேயே வந்திருந்த அந்தச் சிறுவனிடமிருந்து ஏராளமான விஷயங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஜெயிலர் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவன் கூறினான்:

“வந்திருந்த உறவினர்கள் எல்லாம் போய்விட்டார்கள். மழைக்காலம் தொடங்கிவிட்டது. இப்பவே ஐந்தாறு மழை கிடைத்துவிட்டது. விவசாய வேலையைத் தொடங்கிவிட்டோம். அண்ணியும் மற்றவர்களும் வந்திருக்கிறார்கள்.

அப்படியானால் எம்.எஸ்.பி.யின் அக்கிரமங்கள் முடிந்துவிட்டன. ஊரைவிட்டுப் போனவர்கள் எல்லாம் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள். அப்புறம்

“நான் நீலேசுவரம் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு எப்படிப் போவது? வீட்டில் எல்லாம் பார்த்துக்கொள்ள யார் இருக்கிறார்கள்? படிப்பை இத்துடன் நிறுத்திவிடலாம். இனிப்போகவில்லை. குஞ்சும்பு அண்ணா தம்பி ராமன் போகிறானாம்.”

அது அவனுடைய சொந்த விஷயங்கள்.

பிறகு-

“அண்ணனுக்கு முன்பு ஒருமுறை உடம்பு சரியில்லாம இருந்ததில்லை; அப்போ ஒரு வைத்தியர் வந்து மருந்து கொடுத்தாரே அவர் மறுபடியும் வந்திருந்தார்.”

ஜெயிலர் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே இருக்கிறார். இருப்பினும் பண்டிட் கையூர் வந்து போனார் என்ற செய்தி சிறைக்குள் நுழைந்து விட்டது.

“அம்மாவும் வரணும்னு பிடிவாதம் செய்றாங்க. அடுத்த மாசம் நான் கூட்டிக்கொண்டு வரட்டுமா?”

அப்பு அப்பாவின் முகத்தைப் பார்த்தான் அந்த முகத்தில் எந்த மாறுதலும் இல்லை. அதைக் கண்டு உணர்ச்சி வசப்பட்ட அப்பு கூறினான்:

“வேண்டாம். நாங்களெல்லாம் இங்கே நல்லாயிருக்கிறோம் என்று சொல்லு. எல்லா வீட்டிலும் போய்ச் சொல்ல வேண்டும்.”

“ங் ஊம்...”

கோடைக் காலத்தில் அறைகளுக்கு வெளியே சதுர வடிவத்திலுள்ள உள்தளங்களில் ஒன்று கூடியிருந்த தோழர்களிடம் அப்பு, தம்பி கொண்டு வந்த செய்தியை மீண்டும் மீண்டும் விளக்கிக் கூறினான். ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் விளக்கங்கள் எற்பட்டன.

“பண்டிட் இந்தச் சூழ்நிலையில் கிராமத்திற்குள் போயிருக்கக் கூடாது” பலர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்கள்.

“மிகவும் எச்சரிக்கையாகத்தான் போயிருப்பார். யாரும் போகம விருந்தால் கிராமத்தில் எப்படி ஆறுதல் ஏற்படும்?”

மாஸ்டரும் சிருகண்டனும் சமாதானம் சொல்ல முயற்சி செய்தா

லும் பலன் ஏற்படவில்லை.

அப்படியானால் கையூரிலிருந்து நாஸ்தோறும் செய்திகள் கிடைக்குமா? உறவினர்களுள் யாரையாகிலும் சந்திக்க வேண்டுமென்று அனைவரும் விரும்பினர். ஆனால் அவ்வளவு தூரத்திலிருந்து ஏராளமாகச் செலவு செய்து வர யாரால் முடியும்?

அந்த விஷயத்தைப் பற்றி யாராவது பேசும்போது கோரன் சொல்லுவான்:

“நான்தான் பாக்கியசாலி. மனைவி வரல்லெ; மகன் வரல்லெ— அப்படி ஏதாவது எண்ணம் எனக்கு இருக்குதா?”

அவர்கள் எல்லோருடைய சிந்தனையும் உண்மையில் கையூருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த ஆண்டு எந்தெந்த வயல்களில் யாரெல்லாம் விவசாயம் செய்ய முடியும். நிலப்பிரபு இனி என்னென்ன அக்கிரமங்கள் செய்வான்?

பெரும்பாலானவர்கள் உற்சாகம் குன்றியிருக்கும் போது மாஸ்டர் கண்ணனைப் பாடச் சொல்லுவார். அந்தப் பாடல்கள் அவர்களுடைய வேதனைக்கு நல்ல மருந்தாக இருந்தன.

இரவு நேரங்களில் கைதிகளையெல்லாம் அருகருகே பத்து அறைகளில் போட்டுப் பூட்டுவார்கள்.

இந்தப் புதிய வாழ்க்கையுடன் பலர் வேகமாக இரண்டறக் கலந்து விட்டார்கள்; இருந்தாலும் சிலரை நோய் பாதித்தது. ஐந்தாறு பேர்களுக்கு காலரா; குட்டிக் கிருஷ்ணனுக்குக் காய்ச்சல். மாஸ்டருடைய கவனிப்பில் அனைவரும் நோயிலிருந்து குணப்பட்டனர்.

அதிகமான மனக்கவலையின் காரணமாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களுக்குள் பிணக்கு ஏற்படும். சண்டைவரை செல்லும்; அப்போதெல்லாம் மாஸ்டருடைய ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளைக் கேட்டால் உடனே அவர்கள் வெட்கத்தினால் தலையைத் தாழ்த்துவார்கள்.

நகரத்தின் சமுதாய வாழ்க்கையிலிருந்து தவிர்த்துவிடும் முறையில் தனிப்பட்டு வாழ்க்கை நடத்தி வந்த ஜெயிலர் ஓய்வு கிடைக்கும் போதெல்லாம் கைதிகளிடம் வருவார். அவர்களில் கல்வியறிவுள்ளவர்களுடன் பேசுவார். கையூர் கைதிகள் மத்தியில் இந்தச் சிறப்புத் தகுதி மாஸ்டருக்குக் கிடைத்தது. புன்முறுவலுக்கோ நட்புறவுக்கோ அங்கு இடமில்லை. இருந்தாலும் ஆரோக்கியத்தைப் பற்றியோ மழையைப் பற்றியோ ஏதாவது பேசுவார்கள். அப்புவிற்ரு இந்தப் பேச்சு பிடிக்கவில்லை.

“அந்த ஆளுகிட்டே பேசி என்ன பலன். சும்மா நேரத்தை வீணாக்குவது.”

அப்பு ஒருமுறை முணுமுணுத்தான்.

“நமக்கென்ன நஷ்டம். அவராகவே வலிய வரும் போது பேசுவதுதான் நல்லது. எப்போதாவது பயன்படும்.” —மாஸ்டர் சமாதானம் சொன்னார்.

அந்த கருத்து உண்மைதான் என்று நிரூபிக்கக் கூடிய ஒரு சம்பவம் சில நாட்களுக்குள் நடந்தது.

ஒருமுறை மாஸ்டரைப் பார்க்க வந்தபோது ஜெயிலர் கூறினார்:

“உங்களுக்கு இன்னும் விஷயம் தெரியலெபோலிருக்கு.”

“இல்லெ, என்ன விஷயம்?”

“கோழிக்கோட்டிலெ கையூர் வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் களுக்காக ஒரு பாதுகாப்புக்குழு அமைத்திருக்கிறார்களாம். பத்திரிகையிலே பார்தேன்.”

மாஸ்டருடைய முகம் மலர்ந்தது.

“பாதுகாப்புக்குழு ஒரு பிரபல வழக்கறிஞரை நியமனம் செய்யு மாம். எப்படியானாலும் நீங்கள் பயங்கரமானவர்கள்தான் . இந்த ஊரிலே கல்லறையெழுப்பி வேறு எங்கேயோ உயிர் பெற்று வருகிறீர்களே ”

மாஸ்டர் சிரித்தார்.

“அந்தப் பத்திரிகையைக் கொஞ்சம் தரீங்களா?”

ஜெயிலர் தோளை குலுக்கினார்.

“இல்லெ; அந்த ஒரு விஷயம் மட்டும் சொல்லாதீங்க.”

ஆனால், அப்படிச் சொன்னவர் சாயந்திரம் ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிகையைக் கொண்டு வந்து மாஸ்டரிடம் கொடுத்தார்.

“கடைசிப் பக்கம், கடைசி வரிசையில் இருக்கிறது, படிச்சுப் பாருங்கோ.”

அங்கு, ஆகமொத்தமும் நாலு வரிச் செய்தி, ஜெயிலர் கூறியது மட்டும் மாஸ்டர் அதைப் படித்தார். மற்றும் சில பக்கங்களையும் ஒ' நிமிடநேரம் திருப்பிப் பார்த்தார். பத்திரிகையைத் திருப்பிக் கொ்தார்.

“தாங்ஸ்..”

ஜெயிலர் வாய் மூலமாகக் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டே கைதிகள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். பத்திரிகையில் வெளி வந்திருப்பது உண்மைதான் என்று தெரிந்து கொண்டபோது அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

“யார் இந்தக் குழுவை அமைத்தது? யாருடைய பேரால்?”

பயில்வான் கூறினான்: “அந்த விவரம் எல்லாம் பத்திரிகையில் வரும் என்று கருதினாயா? நம்ம செய்தி எப்பவும் கடைசிப் பக்கத்தில் கடைசிச் செய்திதான்.”

இன்னும் சில நாள் கடந்த பிறகு கையூர் வழக்கை விசாரிப்பதற்காக ஒரு தனி நீதிபதியை நியமித்திருப்பதாகச் செய்தி வந்தது.

“இனி விசாரணைக்குத் தாமதம் இருக்காது. இல்லையா மாஸ்டர்?” -குஞ்சும்பு கேட்டான்.

“தாமதம் இருக்காது என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் இந்த ஒரு கோர்ட்டிலேயே எல்லாம் முடிந்து விடுமென்று நினைக்கக்கூடாது . இது ஒரு ஓரங்க நாடகமாக இருக்காது” -மாஸ்டர் கூறினார்.

எப்படியிருந்தாலும் வழக்கு சீக்கிரம் முடிவு பெறாது என்று அவர்களுக்குப் புரிந்துவிட்டது. பொய் சொல்லி அநாவசியமான பிரமையை உண்டாக்கினால் பிறகு சோர்வு ஏற்படும்போது வேதனை அதிகமாகக் காரணமாகும். மாறாகக் கசப்பான உண்மையையே கூறி அவர்களுடைய மன உறுதியை வளர்க்கப் பாடுபடுவது தான் சரியானது என்று மாஸ்டர் கருதினார்.

அமைதியின்மையின் கார்முகில்கள் உள்ளத்தை அடையும்போது வேதனை அள்ளிப் பிடிக்கும். மங்கலாபுலரம் கையூரிலிருந்து எவ்வ

ளவோ தூரத்தில் இருக்கிறது; பக்கத்தில் இருந்திருந்தால்., உறவினர் களை அன்றன்று பார்க்கவும் பேசவும் முடியும்; கையூர் வழியாக வீசுகின்ற காற்று மட்டும் போதும். சோர்ந்துபோகும் ஆவேசத்தைப் பாதுகாக்க அந்தக் காற்றுப் பட்டு எத்தனை நாள் ஆகிவிட்டன.

இன்னொரு பிரச்சனையுமிருந்தது. அன்று கைது நடந்தபோது அதிக விஷயம் தெரியாத சில விவசாயிகளையும் கைது செய்திருந்தார்கள். இந்தக் கைதிகள் விஷயத்தில் விசேஷ கவனம் செலுத்துவது அவசியமாக இருந்தது. தலைவர்கள் அதற்காகப் பெரும்பாலான நேரத்தை அவர்களுடன் கழித்தார்கள். அவர்களுக்குத் தைரியமும் உற்சாகமும் ஊட்டினார்கள்.

அந்த வாழ்க்கையில் பல நகைச்சுவையான நிமிஷங்களை உருவாக்கியவர் பயில்வான்தான். காவலர்களுடன் நட்புக் கொண்டு ஊரிலிருந்து ஆட்கள் வரும்போது காசு கொடுப்பதாகக் கூறி நாள்தோறும் ஒரு கட்டுப் பீடிக்கு ஏற்பாடு செய்தான். முன்பு ஏராளமாகப் பீடி பிடித்திருந்த மாஸ்டர் இப்போது பீடியைத் தொடவேயில்லை. இன்னும் சிலருக்குப் புகை பிடிப்பது பழக்கமில்லாதிருந்தது. எப்படியிருந்தாலும் பயில்வான் புகை பிடிப்பவர்களின் தலைவராகி விட்டார். கொஞ்சம் பீடியைக் கொண்டு அதிகமான பேர்கள், அதுவும் இரகசியமாகப் புகைபிடித்து ஆனந்தமடைய என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை எல்லாம் அவர் சாமர்த்தியமாக ஏற்பாடு செய்தார்.

மனிதனுடைய அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமானவைகளைப் பற்றிப் பயில்வான் சொற்பொழிவாற்றினார்:

“உழைக்கிற ஒருவனுக்கு வேறு என்ன வேண்டும். ஒரு பீடி; ஒரு கப் டீ.”

நண்பர்களுக்கு டீயின் நினைவு வந்தது. சிலர் முணுமுணுத்தார்கள். பயில்வான் உரக்கக் கூறினார்:

“போலீஸ்காரர்கள் செய்ததெல்லாம் சரிதான். ஆனால் ஒரு பெரும் சதி செய்து விட்டார்கள். அந்த ஓட்டல்காரன் இராமுண்ணியை அவர்கள் சும்மா விட்டு விட்டார்கள். அவனையும் இங்கே அனுப்பியிருந்தால், அப்போது தெரிந்திருக்கும் என்ன செய்வது?”

6

சிருகண்டன், அப்பு, மாஸ்டர்-இந்த மூன்று பேர்களையும் அழைத்துப் போக ஆள் வந்தது. யாரோ பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். பேட்டி காணும் அறைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது மூவரும் யோசித்தார்கள். யாராக இருக்கலாம்? நேற்றுதான் கையூரிலிருந்து மகளை அழைத்துக் கொண்டு தேவகியும் இடுப்பில் குழந்தையுடன் ஜானகியும் வந்து போனார்கள். இப்போ இவ்வளவு சீக்கிரம் வேறு யார்?.....

பாதுகாப்புக் குழுவினராக இருக்கலாமா? அவ்வாறு யூகித்துக் கொண்டு மூன்று பேர்களும் அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். ஜெயிலர் உட்கார்ந்திருக்கிறார். சந்திப்புக்காக வரவழைக்கப்பட்ட நாற்காலியில் வேறு ஒருவர்-உயரமான உடல், சிவந்த வட்ட முகம், சுருட்டை முடி, விரிந்து புன்முறுவல் பூத்த உதடுகள், கறுப்புக் கோட், வக்கீல் தான், சந்தேகமில்லை. அவருடைய கையில் ஒரு தோல் பை இருக்கிறது.

அவர்கள் மூவரும் உள்ளே வந்தபோது வக்கீல் எழுந்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்.

“நான் ராஜாராவு, அட்வகேட்-உங்கள் வக்கீல்.”

மூன்று பேர்களும் கைகூப்பினார்கள். வக்கீல் எழுந்து நின்றது ஜெயிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர் கூறினார்:

“நீங்க உட்காருங்கோ, மிஸ்டர் ராஜாராவு.”

ராஜாராவு ஜெயிலரிடம் பணிவாக சொன்னார்:

“சொல்லத் தயக்கமாக உள்ளது. இது ஒரு சாதாரண சந்திப்பு அல்ல. வக்கீல் என்ற முறையில் கட்சிக்கார்களைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறேன். இந்தச் சம்பாஷணையை நீங்கள் கேட்கக்கூடாது, சட்டப் படி.....”

ஜெயிலருக்குச் சட்டம் தெரியாததல்ல. சிறுவிரலில் ஒரு கட்டெறும்பு கொட்டியதுபோல் ஆனார். அவர் எழுந்து வெளியே சென்றார்.

“இந்த சந்திப்புக்கு நேரக் கட்டுப்பாடு இல்லை. நீங்கள் உட்காருவதுதான் நல்லது-” ராஜாராவு கூறினார்.

சிருகண்டனும் அப்புவும் மாஸ்டரும் சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு நேராக நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, வக்கீல் அந்த மூவரும் யார் யாரென்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

“ஆரம்பத்தில், முதலாவது இரண்டாவது குற்றவாளிகளாகச் சேகர் உருப் பண்டிட், மாவதன் உருப் வர்மா என்று சேர்த்திருந்தார்கள். அப்படி இரண்டு பேர்கள் இல்லை என்பது எனக்குத் தெரிந்தது.

இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடாது. இப்போது அவர்கள் பட்டியலில் அந்த இரண்டு பெயர்களையும் கடைசியாகச் சேர்த்திருக்கிறார்கள்.. முதல் குற்றவாளி அப்பு. இரண்டாவது மாஸ்டர். மூன்றாவது சிருகண்டன், நான்காவது பிரபு, ஐந்தாவது கோரன், ஆறாவது கண்ணன், ஏழாவது அபுபக்கர்....இப்படி...”

வக்கீல் கையிலுள்ள காகிதத்தில் அந்த விவரங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. மாஸ்டருடைய கேள்விகளுக்குப் பதிலாக அவர் கூறினார்:

“இந்த மாத இறுதியில் விசாரணை ஆரம்பமாகும். அவர்கள் பக்கத்தில் முப்பது நாற்பது பேர்களைச் சாட்சிகளாக அவர்கள் சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

“அவ்வளவு ஆட்களா ஒருக்காலுமில்லை நமக்கெதிராக அவ்வளவு பேர்கள் சாட்சி சொல்ல மாட்டார்கள்.” - அப்பு உறுதியாகச் சொன்னான்.

அப்படிப்பேசுவதை ராஜாராவு விரும்பவில்லை. அவர் குரலை உயர்த்திக் கேட்டார்:

“ங்ஹும்....உங்களுக்குச் சாதகமாகச் சாட்சி சொல்ல எவ்வளவு பேர்கள் கிடைப்பார்கள்?”

‘கையூர் முழுவதும் எங்கள் பக்கம்தான் ”

மாஸ்டர் அப்புவைத் தடுத்தார்.

“அடக்கமுறையின் காரணமாக சாட்சிகள் கிடைப்பது சற்றுச் சிரமமாக இருக்கும்.”

வக்கீல் வெற்றி பாவனையில் சிரித்தார்.

“கொஞ்சமல்ல மிகவும் சிரமம். அந்த ஊரெல என்ன நடந்திருக்குதென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? சாட்சிகளைக் கொண்டு வரவேண்டுமானால் நானே அங்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கும்.”

“அதுசரி..”

“செறுவத்தாரிலிருந்து நடந்து போகணும் இல்லையா?”

“ஆமாம், ஆனால் மற்ற வசதிகளை எங்களுடைய ஆட்கள் செய்வார்கள்.”

ஆகட்டும். என்னுடைய வசதிகளைப் பற்றி பிறகு பேசலாம். முதலில் இந்த வழக்கில் நாம் ஜெயிக்கணும்.”

சிருகண்டன் கேட்டான்:

“இந்தக் கோர்ட்டில் கேஸ் எத்தனை மாசம் நடக்கும்?”

சிருகண்டனின் ஆவலைக் கண்டு வக்கீல் அவனைப் பார்த்துக் கூறினார்:

“குறைந்தது நாலு மாசமாவது வேணும். ஸ்பெஷல் கோர்ட்டு ஜட்ஜ் இதை ஏன் சீக்கிரம் முடிக்க வேண்டும்?”

“இந்த கோர்ட்டு முடிந்தால்.....?” அப்புலின் கேள்வி.

“இந்த ஜட்ஜ் குற்றச்சாட்டுகளை முடிவு செய்து செஷன்ஸூக்கு கமிட் செய்வார். செஷன்ஸூக்குக் கேஸ் போனால் நம்ம தரப்பில் வாதாடச் சென்னையிலிருந்து பிள்ளை வருவார். பிள்ளையின் பெயரைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?”

யாரோ?.....அப்புலிற்கும் சிருகண்டனுக்கும் தெரியாது.

மாஸ்டர் கூறினார்: “ங்ஹும்.....அவர் புகழ்பெற்ற வக்கீல் என்

பது தெரியும்.”

“சரி. நீங்கள் கொஞ்சமும் பயப்பட வேண்டாம்.”

வக்கீல் பயத்தைப் பற்றிச் சொன்னபோது அப்புவிற்ருச் சிரிப்பு வந்தது ஆனால் அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்குச் சிரிப்புப் பொருந்தாது; அவன் உதட்டை இறுகக் கடித்துக் கொண்டான்.

வழக்கைப் பற்றித் தான் புரிந்துகொண்ட முறையில் வக்கீல் விளக்கமாக விவரித்தார். அவர் தொடர்ந்தார்:

“அந்தப் போலீஸ்காரன்-அவர் பெயர் என்ன? நாசமாப் போன வன்....ங்ஹா, சுப்பய்யன்-அவன் இறந்தது விபத்தினால் தான் என்பது நமது ‘டிபன்ஸ்’ வாதம். அதுதான் உண்மையுங்கூட.”

உரையாடல் முடியவில்லையா என்று பார்ப்பதற்காக அங்கு மெதுவாக வந்த ஜெயிலரைப் பார்த்தபோது வக்கீல் தாழ்ந்த குரலில் கேட்டார்:

“உங்களுக்கு இங்கே எல்லாச் சௌகரியங்களும் உண்டா? நீங்கள் அரசியல் கைதிகள் அல்ல; இல்லாவிட்டால் ஏதாவது செய்திருக்கலாம்.”

“அதெல்லாம் பரவாயில்லை. ஊரில் எங்களுடைய ஜனங்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய கஷ்டங்களுக்குமுன் எங்களுடையது ஒரு பிரச்சினையே இல்ல” மாஸ்டர் கூறினார்.

வக்கீல் எழுந்தார்- “விசாரணைக்கு முன்பாக இன்னொரு முறை வருகிறேன்” - அவர் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

வக்கீல் வந்த செய்தி உள்ளே ஏராளமான கேள்விகளுக்குக் காரணமாக இருந்தது.

“அவர் நம்ம ஆள்தானா?”

அதற்குப் பதில் அளிப்பது சுலபமாக இருக்கவில்லை. மாஸ்டர் கூறினார்:

“நம்ம ஆளா, என்று கேட்டால் என்ன சொல்வது? நம்முடைய பிள்ளைகளைக் கல்லூரிக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைத்து வக்கீலாக்க வேண்டுமென்ற யோசனை முன்னதாகவே இருந்திருந்தால் நம்ம வக்கீல் என்று சொல்லி யிருக்கலாம். இவர் ஒரு நகரவாசி. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் தேசியப் போராட்டத்தில் சம்பந்தப்பட்டுச் சிறை சென்றிருக்கிறார். நம்மீது அனுதாபமுள்ளதினால்தான் அவர் நமக்கு வக்காலத்து வாங்கச் சம்மதித்துள்ளார். நம்ம ஆட்கள் ஜனங்களிடமிருந்து வசூல் செய்து கொடுக்கும் பீஸ் எவ்வளவு இருக்கும் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும், சென்னையிலுள்ள பிள்ளை என்பவரும் அப்படித்தான்.”

மாஸ்டர் யூகித்துக் கூறியதைப் போல, வெளியில் பாதுகாப்புக் குழுவின் சார்பில் துண்டு பிரசுரம் வெளியிட்டிருந்தார்கள். வழக்குச் செலவிற்காக நன்கொடை கோரியிருந்தார்கள். கைது செய்யப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டு கோள் விடுத்திருந்தனர்.

இந்த துண்டுப் பிரசுரத்தைப் பற்றிச் சரியான தகவல்கள் சிருகண்டனின் மனைவி பார்க்கவந்தபோது சொன்னவைதான்.

“முன்னாலே நீங்க அண்ணன் கையிலே சாரி கொடுத்துனுப்ப மாட்டீங்க, அதே மாதிரி ரெண்டு மூன்று அப்புறமும் கிடைத்துள்ளன.”

தான் அனுப்பியிருந்த சாரி-சிருகண்டனுக்கு முதலில் அது என்னவென்று புரியவில்லை. பிற்பாடு, பல ஆண்டுகளுக்கு முன் தான் எழுதி அப்பு மூலமாகத் திருக்கரிப்பூர் சந்துவிற்குக் கொடுத்தனுப்பிய துண்டு பிரசுரங்கள் நினைவில் ஊர்ந்து வந்தன. மனைவி கூறியது என்ன என்பது அவனுக்குப் பிடிப்பட்டது. அவன் கண்கள் ஒளி வீசின. அவள் தொடர்ந்தாள்:

“இப்போது தூரமாக இருந்து வருகிறது. இந்தச் சாரிக்கார்களுடைய காசும் கிடைக்கிறது.”

அவள் மாமியாருடன் வந்திருந்தாள். அவர்கள் இருவரும் சந்துவையும் பார்த்தார்கள்; சிருகண்டன் அப்பாவையும் பார்த்தார்கள். அம்மா அழுது விடுவாள் என்று தான் சிருகண்டன் கருதினான். வயது முதிர்ந்த அந்தக் கண்கள் ஈரமாகி இருந்தன. அதைக்கண்கூட அவர்கள் துணியன் தலைப்பினால் ஒற்றிக் கொண்டார்கள்... மனைவியின் தனித்த வாழ்க்கை சுகம்....?

துக்கத்தின சமை சிருகண்டனால் தாங்கக் கூடியதை விட அதிகமாக இருந்தது. ஆனால் சிரித்துக்கொண்டே பேச அவனால் முடிந்தது ...சும்மா இருக்கிறபோதும் சிரிப்பதுபோல் தோற்றமளிக்கிற நம்முடைய வக்கீலிருக்கிறாரே, அவரும் துண்டுப் பிரசுரங்களைப் பற்றிக் கைதிகளிடம் கூறினார்:

“உங்களுடைய ஆட்கள் மிகக் கடுமையானவர்கள் தான் இவ்வளவு கொடிய அடக்குமுறையும் நரவேட்டையும் எல்லா இடங்களிலும் நடந்தும் நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்!”

எங்கோ, எந்த இடத்திலோ உள்ள யாரையோ அந்த வார்த்தைகளினால் புகழ்ந்தார். அங்குக் கைதிகளாக இருந்தவர்களுக்கு அதைக் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

அவ்வாறு இறுதியில் விசாரணை ஆரம்பமாகியது. கையூர் விவசாயிகள் கொடியால் பையல் சாலை வழியாக ஹம்பன் கட்டுக்குப் போனார்கள். மைதானத்தைக் கடந்து சிவப்புச் சுவர்களும் சிவப்பு ஓடுகளும் உள்ள தாழ்வான மேற்கூரையுடைய நீதி மன்றத்தை நோக்கி நடந்தார்கள்.

நீதிபதி உயரமான மேடையில் அமர்ந்திருக்கிறார். தலைநரைத்த ஒரு ஆசிரியனைப் போல நடுத்தர வயதுடைய குட்டையான ஒருவர். அவருக்கு முன்னால் ஆறு வரிசையாகக் கைதிகள் நிறுத்தப்பட்டார்கள். சந்தடியேதும் இல்லாத சூழ்நிலை. மழைக்கால முடிவில் காணக்கூடிய வெயில் வெப்பம்; வியர்வை. கதவுக்கு வெளியே உட்கார்ந்திருந்த இளைஞன் சக்கரத்தின் மூலமாக வரக்கூடிய கயிற்றை இழுத்துக் கொண்டே இருக்கிறான். நீதிபதியின் தலைக்கு மேல் தொங்க விட்டுள்ள “பங்கா” ஆடுகிறது. நீதிபதியின் பின்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சுவர். காலம் சென்ற விட்டோரியா மகாராணியின் படம் அங்கே தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கீழே நீதிபதியின் ஒரு பக்கத்தில் “பிராசிக்யூஷன்” தரப்பு வக்கீல்; போலீஸ் அதிகாரி; இன்னொரு பக்கத்தில் ராஜாராவு; வேறுவேலை இல்லாததனால் விசாரணையைக் கேட்க வந்திருக்கும் வாஷிபர்களான இரண்டு வக்கீல்கள்; அவர்களுக்கு நடுவில் கோர்ட் குமாஸ்தாக்கள்; தவிட்டு நிறக்காகிதங்கள், மைக்கூடு, பேனா..

நீதிபதி கேட்டார்:

“இனித் தொடங்கலாமே?”

பலவீனமான குரல்; உடலுக்குள்ளிருந்து வந்ததல்ல?

ராஜ ஆர்ப்பாட்டத்தின் பயம் நிறைந்த சூழ்நிலையில் நடக்கும் விசாரணையைப் பற்றிக் கற்பனை செய்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த சில கைதிகளுக்கு இது மிகவும் சாதாரணமாகத் தோன்றியது. இந்த விசாரணையால் தங்களுக்கு ஒன்றும் வந்து விடாது என்றும் சில நாட்களுக்குள் இங்கிருந்து வெளியே சென்றுவிடலாம் என்றும் அவர்களுக்குப் பட்டது. ஆனால் அப்புவையும் மற்றும் சிலரையும் வேதனையடையச் செய்த காரணங்கள் வேறு சில; ‘இங்கு நம்முடைய சொந்தக்காரர்கள் யாரும் இல்லாமல் போய்விட்டதே. கையூரிலேயே இந்த விசாரணை நடந்திருந்தால் தெரிந்திருக்கும்-மக்களால் கோர்ட் நிரம்பி வழியும். இங்கு ஒன்றும் இல்லை. மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இதிகாசப்பூர் வமான ஒரு விசாரணை. பார்ப்பதற்கு ஆளில்லாமல், கேட்பதற்கு ஆளில்லாமல், அப்படித் தொடங்குகிறது.’

மாஸ்டரும் சிருகண்டனும் வேறு வழியில் சிந்தித்தார்கள். இனி என்றும் இங்கு வரவேண்டும்; அப்போது கையூரிலுள்ள தங்களுடைய உறவினர்களுடன் தினசரி தொடர்பு கொள்வதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா? இங்கு யாரும் வரவில்லையா? கட்டிடத்திற்கு வெளியே அங்குமிங்குமாகச் சிலர் நிற்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் உளவாளியாக இருக்கவேண்டும். மற்றவர்கள்.....? போலீசுக்குக்கூடப் பயப்படாமல் தங்களுடன் பேசக் கூடியவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?

இது கையூர் போலீஸ் கொலை வழக்கு.

பள்ளிக்கூடத்தில் வருகைப் பதிவு எடுப்பதுபோல் அறுபது பேர்களுடைய பெயர்களையும் படித்தார்கள். அடுத்து இரண்டு பெயர்களைக்கூட கோர்ட் குமாஸ்தா படித்தபோது கைதிகளில் சிலர் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்து கொண்டனர்.

“குற்றப் பத்திரிகையைப் படியுங்கள்.”

நீதிபதி ஆங்கிலத்தில் கூறினார். அவ்வளவு ஆட்கள் பேரிலும் சர்க்கார் போலீஸ், கோர்ட்டுக்கு முன் சமர்ப்பிக்கும் குற்றப் பத்திரிகை. சர்க்கார் வக்கீல், முப்பது-நாற்பது பக்கங்களுக்கு எழுதிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். அவர் தடித்த குரலில் மெதுவாக ஆங்கிலத்தில் படிக்கத் தொடங்கினார்.

“யுவர் ஆனர், நான் ஆட்சேபணை செய்கிறேன். குற்றப்பத்திரிகையிலுள்ள விவரங்கள் என்னவென்று குற்றவாளிகளுக்குப் புரியவில்லை.” - ராஜாராவு.

“நீங்கள் விளக்கிச் சொல்லலாமே” - நீதிபதி.

“அடிப்படையான விஷயங்கள் என்னென்ன என்பது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்குப் புரிய வேண்டும். குற்றச்சாட்டுக்களை, உள்ளது போல்வே குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமானது; யுவர் ஆனர்.”

“மலையாளத்தில் தயாரித்தால் எங்களுக்குப் புரியாதே ”

ராஜாராவு பேசவில்லை.

அதைப் பார்த்து நீதிபதி சொன்னார்:

“நீங்கள் இந்த முறை புதிதாக இப்படி ஒரு ஆட்சேபணையைக் கொண்டு வந்தது ஆச்சரியமானது. ரிக்கார்டுகள் எல்லாம் ஆங்கிலேத்

202

திலேயே தயார் செய்வது தான் வழக்கம். உங்களுடைய ஆட்சேபணையைத் தள்ளுபடி செய்கிறேன்.”

“நீங்கள் தொடர்ந்து படிக்கலாம்.”

சர்க்கார் வக்கீலிடம் நீதிபதி கூறினார். மீண்டும் நிதானமான கரகரப்பான குரல்.

ராஜாராவு சிரித்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும் பெரும்பாலான கைதிகள் தோல்வியடைந்ததில் கோபத்துடனிருந்தார்கள். முன்வரிசையிலிருந்த அப்பு, இந்த நாடகத்தைக் கண்டு ஏளனமாக இடமும் வலமும் பார்த்தான்.

நீதிபதி நாற்காலியில் சாய்ந்து நாற்காலிக் கைகளில் கை முட்டுன்றி உட்கார்ந்திருந்தார்; வலது உள்ளங்கையினால் முகவாய்க் கட்டையைத் தாங்கியிருந்தார். இப்போது அவர் மிகவும் குட்டையாகக் காணப்பட்டார். நாற்காலியில் பிரதிஷ்டை செய்த கற்பூர விக்ரிகரம் போல் இருந்தார்.

அந்த வர்ணனையில் கையூர் சம்பவத்தைப் பற்றி எழுதியிருந்த ரிப்போர்ட் மிகவும் வேதனைக்குரியதாக இருந்தது. நிலப்பிரபுக்களைக் கொலை செய்வதற்குச் சதி செய்தது பற்றிய கதை அதிலிருந்தது. இந்தச் சதியில் கையூரில் உள்ளவர்கள் மட்டுமின்றி சுற்றிலும் உள்ள அனேகம் பேர்கள் பங்கு கொண்டதாகவும் அரசாங்கத்திற்கு தகவல் கிடைத்துள்ளது.

ராஜாராவு தவிர அந்தக் குற்றப் பத்திரிகையை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டவர் மாஸ்டர் மட்டுமே. அவர் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் கவனமாகக் கேட்டார். பாக்கியிருந்தவர்களுக்குச் சலிப்புத் தட்டிய தால் கொட்டாவி விட்டனர். விலங்குகளை அகற்றியிருந்ததனால் கைகளை உயர்த்தித் தாடியையும் தலையையும் சொறிந்து கொண்டிருந்தனர்.

மத்தியான இடைவேளைக்கு நேரமானபோது வாசிப்பது முடிந்தது. ஆனால் காலையிலேயே கஞ்சி குடித்து வந்திருந்த கைதிகள், ஆயுதப் படையினரின் கடுங்காவலில் கோர்ட் தரையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தனர்.

மாஸ்டரிடம் இரண்டு நிமிடம் பேசிவிட்டு ராஜாராவு வெளியில் போய் ‘டீ’ குடித்து வந்தார்.

நீதிபதி மீண்டும் சின்னக் கால்களை அவசரமாக எடுத்து வைத்து மேடையில் ஏறியபோது கைதிகள் எழுந்து நின்றார்கள். பழக்கத்தினால் அப்புக்கர் அவன் நின்றிருந்த வரிசை சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டான்.

அடுத்தபடியாக, போலீஸ் அதிகாரியின் சாட்சியம். கையூரில் மிகவும் கொடுமையாகவும் ஊதாரித்தனமாகவும் அந்த அதிகாரி நடந்து கொண்டவர். விவசாயிகள் கலகத்திலிருந்து அரசாங்கத்தைப் பாதுகாத்த வீரன் என்ற தோரணையில் அவர் நீதிபதியையும் வக்கீல்களையும் பார்த்தார். அவ்வளவு தூரம் வந்த சாட்சி சொல்லப் பெருந்தன்மையுடன் ஒப்புக் கொண்ட பெரிய மனிதர்போல் அவர் செய்கை இருந்தது.

இப்போது நீதிபதி மேஜை மேல் சாய்ந்து அரசாங்க வக்கீலின் கேள்விகளுக்கு போலீஸ் அதிகாரி கொடுத்த பதில்களை எழுதிக்க

கொண்டார்.

மாலையாகிவிட்டது. அன்றைய விசாரணை முடிந்தது. கைதிகள் நகர வீதிகளில் நடந்து சென்று சிறையை அடைந்தார்கள்.

....அடுத்த நாள் எதிர்த்தர்ப்பு வக்கீல் போலீஸ் அதிகாரியைக் குறுக்கு விசாரணை செய்தார். ராஜாராவு துள்ளிக்குதித்துக் கேள்விக் கணைகள் தொடுப்பதும் அதிகாரியின் கறுப்பு முகம் கோபத்தினால் சிவப்பதும் பார்க்கவேண்டிய காட்சியாக இருந்தது. அது என்ன வென்று புரியாவிட்டாலும் கைதிகளுக்குக் கோழிச் சண்டை காண்பது போல, மிகவும் வேடிக்கையாகவும் உற்சாகமாகவும் இருந்தது. அரசாங்க வக்கீல் சற்றுக் களைத்துப் பேசினால் அவர்கள் மகிழ்வார்கள். கை தட்டலாமா என்று கூடத் தோன்றும்.

அன்று மாலை அரசாங்க வக்கீல் கோர்ட்டில் ஒரு மனுதாக்கல் செய்தார். சாட்சிகளைக் கொண்டு வரப் பத்து நாள் அவகாசம் வேண்டும்.

ராஜாராவு ஆட்சேபணை தெரிவித்தார். அதைத் தள்ளுபடி செய்து அரசாங்க வக்கீலின் மனுவை நீதிபதி அனுமதித்தார்.

புறப்படும்போது ராஜாராவு மாஸ்டரிடம் கூறினார்:

“பார்த்தீர்களா? எப்படியிருக்கிறது? இந்தப் பத்து நாட்களும் சாட்சிகளுக்குப் பயிற்சியளிப்பார்கள் ”

....பத்து நாள் கடந்தது. விசாரணையில் அடுத்த காட்சி ஆரம்ப மாயிற்று. ஆனால் எல்லாச் சாட்சிகளும் வரவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு மூன்று ஆட்கள் மட்டும் வந்தார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் யார் வருகிறார்கள் என்று கைதிகள் ஆவலோடு பார்த்தார்கள். ஆனால் பாதிக்குமேல் கையூர்க்கார்கள் அல்ல பாக்கியுள்ளவர்கள் சிலர் ஊரிலுள்ள இரண்டு நிலப்பிரபுக்களின் சேவகர்கள்; ஒன்றிரண்டு பேர்கள் சங்கத்தை வெறுத்திருந்த பணக்கார விவசாயிகள்; ஒன்றிரண்டு பேர்கள் கைக்கூலிக்கு இரையான ஏழைகள்;

ஒவ்வொரு நாளும் கைதிகள் கலங்கிய கண்களுடன் பார்த்தார்கள். அந்தச் சாட்சிகள் கைதிகளை நேராகப் பார்க்கத் தைரியப்படவில்லை.

“கடவுளின் பேரால் உண்மையைச் சொல்கிறேன்.” என்று கூறிப் பொய்கள் நிறைந்த வாய்ப்பாட்டைச் சொல்லி முடித்த அந்தச்சாட்சிகளை ராஜாராவு குறுக்கு விசாரணையில் கிண்டல் செய்தார்; ஒற்றைக் காலில் நிறுத்தித் துடிக்க வைத்தார். குற்றச் சாட்டுகளை நிரூபிக்க அவர்கள் பொய்தான் சொல்லுகிறார்களென்று சின்னக் குழந்தைக்குக் கூடப் புரியும். இந்த அளவுக்கு ஆனபோது நீதிபதி விசாரணையை நிறுத்தித் தங்களை விடுதலை செய்துவிடுவார் என்று கூடச் சில விவசாயிகள் கருதினார்கள். மலையாளத்திலேயே குறித்துக் கொள்ளப்பட்ட சாட்சி விசாரணையைக் கேட்ட பிறகு குற்றச்சாட்டு பொய்யானது என்பதை நிரூபிக்க வேறொன்றும் அவசியமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் நீதிபதி மௌனமாக இருந்து இடையிடையே கேள்விபதில் மூலமாகச் செய்திகளைத் தெரிந்து குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இடையில் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளும் மற்ற விடுமுறை நாட்களும் கடந்து சென்றன. இரண்டு மாதத்தில் அரசு தரப்புச் சாட்சியங்கள்

முடிவடைந்தன.

தங்களுக்காகக் கையூர் முழுவதும் சாட்சி சொல்லுமென்றுதான் அப்பு கூறியிருந்தான். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. குற்றவாளிகளுக்கு கெதிராக சாட்சி சொல்லுபவர்களுக்கு அரசாங்கத்திடமிருந்து பயணப் படி கிடைத்தது. ஆனால் அவர்களுக்காதவராகச் சாட்சி சொல்ல வருபவர்களுக்குக் கிடைத்தது உள்வாளிகளின் வக்கிரப் பார்வை மட்டுமே. அந்தச் சூழ்நிலையிலும் சிலர் முன்வந்தார்கள். ஆனால் அவர்களைப் கூட்டிச் செல்ல ஊழியர்கள் இல்லை.

ராஜாராவு தன்னுடைய தரப்பின் நெருக்கடிகளை எதிர்த்தரப்புக்குத் தெரியாமல் இரகசியமாக மறைத்து வைத்தாராயினும் மாஸ்டரிடமும் சிருகண்டனிடமும் அப்புவிடமும் அவர் அவநம்பிக்கையுடனேயே பேசினார்.

“செஷன்சிலே பார்க்கலாம். நமது சாட்சிகளைச் செஷன்சிலே கொண்டு வருவதாகச் சொல்லலாம். என்ன?”

வேறு வழியொன்றும் காணாததால் மாஸ்டர் கூறினார்:

“அப்படியே செய்யுங்கோ.”

ஆனால் ஒரு தமாஷ் நடந்தது. தன்னுடைய வேலை சுலபமாகட்டும் என்று கருதிய நீதிபதி, ராஜாராவை அழைத்துக் கூறினார்:

“எதற்காக நீங்களிதை நீட்டிக்கொண்டு போகிறீர்கள்? செஷன் சுக்குக் கமிட் செய்துவிட்டால் என் வேலை முடிந்துவிடும். அங்கு என்ன வேண்டுமானால் செய்யட்டும். உங்கள் தரப்புச் சாட்சிகளை இங்கேயே கொண்டுவரவேண்டுமென்று ஏன் பிடிவாதம் செய்கிறார்கள்? உங்களுடைய ஆட்களிடத்தில் சொல்லுங்கோ. எல்லோரும் ஒத்துழைத்தால் சீக்கிரமாக முடித்து விடலாம்.”

ராஜாராவு உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டார். சற்றுநேரம் கம்பீரமாக இருப்பதாக நடித்துச் சிந்தித்துக் கொண்டு சொன்னார்:

“ஆகட்டும், உங்களுடைய விருப்பம் அவ்வாறிருந்தால் எனக்காட்சேபணையில்லை.”

கோர்ட் குற்றச் சாட்டுகளுக்கு உருவமளித்தது; வேறொரு நாள் ராஜாராவு தன்னுடைய எதிர்த்தரப்பு வாதத்தை முன்வைத்தார். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் அதை நியாயப்படுத்தித் தாங்கள் குற்றவாளிகள் அல்ல என்று கொடுத்த வாக்குமூலம் பதிவு செய்யப்பட்டது.

கையூர் போலீஸ் கொலை வழக்கைச் செஷன்சுக்குக் கமிட் செய்து தனி நீதிபதி தீர்ப்பளித்தார்.

....அந்த உத்தரவு என்ன என்று மாஸ்டர் விவரித்த போது கோரன் கூறினான்:

“இனி வேறே கோர்ட் நாடகம் ஒண்ணுதான் தூ இவங்களுடைய என்ன விசாரணையோ....”

7

அந்த ஆண்டு ஓணம் பண்டிகை கொண்டாட ஊருக்குத் திரும்பி வந்து விடுவேன் என்று அப்பு அவனுடைய தம்பி முதலில் சந்திக்க வந்தபோது சொல்லியிருந்தான். ஆனால் அப்புவும் சிருகண்டனும் இல்லாமல், அவர்களுடைய நண்பர்களுமில்லாமல் இந்த ஆண்டு ஓணம் கையூரைக் கடந்து சென்றுவிட்டது. கையூர் உணர்வு பெற்று எழுந்து வந்தது, பத்திரிகை படிப்பது, விவாதம், இலக்கியப் பிரசாரம் ஆகிய நடவடிக்கைகள் இரகசியமாக மீண்டும் நடைபெற்று வந்தன. ஆனால் உறவினர்களான அறுபது பேர்கள் இல்லாதது கையூரைப்பொலிவிழக் கச் செய்தது. அந்த அறுபது பேர்கள் மங்கலாபுரம் சிறைக்குள் நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேல் கோர்ட் விசாரணையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, விசாரணை நாளைப் பல காரணங்கள் கூறி நீட்டிக் கொண்டு போகிறார்கள் போல் தெரிகிறது. இனி விசாரணை நடத்திவிடலாம் என்று வந்தபோது வயது ஆன நீதிபதி ஓய்வு பெறுவதற்கு ஆரம்பமாக விடுமுறையில் சென்று விட்டார். பிறகு கிறிஸ்துமஸ் வந்தது. புத்தாண்டில் புதிய நீதிபதி தாமதமாக வந்தார். வந்தவரோ வேறு மூன்று நான்கு வழக்குகளை முடித்தார்.

இந்த முறை கைதிகள் நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லக் குன்றேற வேண்டியிருந்தது-பாவுட்டகுட்டா. மங்கலாபுரம் நகரத்தை அந்த குன்றிலிருந்து பார்க்கவேண்டும்-மரத்து நிழலில் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுகின்ற பூந்தோட்டத்தைப் போலுள்ள நகரம். மேற்குப் பக்கத்தில் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் கம்பீரமான நீலக்கடல். பாவுட்டகுட்டா நீதியின் கைலாசமேதான்.

கைதிகளுக்கு முன்னதிலிருந்து மாறுபட்ட அனுபவமாக இருந்தது- இங்குக் கூடுதலான விஷயங்களை அவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்கள். முதல் நாள் அந்த ஊர் மாணவர்களும் மற்ற சிலரும் சிறு தொழிலாளர்களும் கோர்ட்டுக்கு வெளியில் கூட்டமாகக் கூடி பார்வையாளர்களாக நின்றுருந்தார்கள். பத்திரிகை நிருபர்கள் இருந்தார்கள். கோர்ட் - அப்படியென்றால் அரசாங்கம் - நியமித்த ஜூரிகள் பெருமையுடன் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவ்வாறு விசாரணையின் முதல்நாள் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது.

ஆனால் இது முதல் நாள் கதை. அடுத்த நாள் பழையபடி தொய்வாகத் தொடங்கியது. பார்வையாளர்கள் குறைந்து விட்டார்கள். இந்தக் கோர்ட்டிலும் பழைய கோர்ட்டில் நடந்த சம்பவங்களே திரும்பத் திரும்ப நடந்தன.

குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் தரப்பு வக்கீலாக இப்பொழுது சென்னையிலிருந்து பிள்ளை வந்திருக்கிறார். அழகான ஆடை அணிகள், வகுத்துப் பின் பக்கமாக சீவி விடப்பட்ட கிராப்பு. எப்பொழுதும் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் கண்கள், அனைவருடைய கவனத்தையும் கவருகின்ற தோற்றம். ராஜாராவு கூடவேயிருந்து குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களைப் பாதுகாக்கப் பாடுபட்டார்.

நீதிபதி உட்காருமிடத்திற்குப் பின்னால் சுவரின் மீது ஐந்தாம் ஜார்ஜின் படம் தொங்குகிறது. தலைக்கு மேலே ஆடம்பரமான துணியின் தொங்கல்-பங்கா. நீதிபதியின் கனமான வட்டமுகத்தைவிடப் பெரியது அவருடைய தலைப்பாகை. நெற்றியின் மூன்று நாமம்-அது மேலே சென்று தலைப்பாகைக்குள் மறைந்து இருப்பது போல் தோன்றியது. யார் என்ன சொன்னாலும் சரி சரி என்று கூறி அவர் தலையசைத்துப் பேசாமலிருந்தார்.

இம்முறை போலீசுக்குச் சாதகமான சாட்சிகளின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்தது. முதலில் சொன்னதிலிருந்து மாறுபட்டு வாக்குமூலம் கொடுத்துவிடுவார்கள் என்று சந்தேகித்துச் சிலரை அவர்கள் கழித்து விட்டார்கள். எதிர்தரப்பிலிருந்து பத்துப் பெண்களும் ஆண்களும் சாட்சி சொன்னார்கள். அவர்களுடைய குரல் உறுதியாக இருந்தது. சம்பவம் நடந்தபோது எதிரிகளில் பலரும் அங்கிருக்கவில்லையென்றும் போலீசின் மரணம் ஒரு எதிர்பாராத சம்பவம் மட்டுமேயென்றும் இரண்டு வக்கீல்களும் வாதாடினார்கள். ஆதாரங்களைக் கொடுத்தார்கள்.

அரசாங்க வக்கீலின் மற்றக் கேள்விகளுக்கோ பயமுறுத்தல்களுக்கோ கர்ச்சனைகளுக்கோ இருந்தச் சாட்சிகள் யாரும் பணியவில்லை.

இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் பல கைதிகள் நினைத்தார்கள், "நமது வெற்றி" உறுதி, இனித் தாமதமின்றி நாம் கட்டாயமாகத் திரும்பிப் போகமுடியும்.

ஆனால் மாஸ்டரும் சிருகண்டனும் அப்புவும் மற்றும் பலரும் மௌனமாகவே இருந்தார்கள். பார்ப்பதற்கு மகிழ்ச்சியாகக் காணப்பட்டாலும் அவர்களுடைய உள்ளத்தில் வருணிக்க முடியாத துக்கம் நிறைந்திருந்தது.

விசாரணையின் கடைசிநாள் அன்றுதான் எதிர்த்தரப்பு வாதம், பிள்ளை ஒப்பிட முடியாத சொல் திறமை காட்டினார். ஊசி விழுந்தால் கேட்கக்கூடிய அமைதி நீதிமன்றத்தில் குடி கொண்டிருந்தது. ஆங்கிலத்தில் செய்த வாதம் மாஸ்டருக்கு மட்டுமே புரிந்தது. மற்றவர்கள் மாஸ்டருடைய முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த முகத்தில் ஏற்படும் பிரதிபலிப்புகளின் அடிப்படையில் பிள்ளையின் வாதத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பிள்ளையின் வாதத்தில் பயமின்மை தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அம்பு போல பாய்ந்தது. அவர் கூறினார்: "நிலப்பிரபு நடத்துகின்ற சுரண்டலின் பாதுகாப்புக்குப் போலீஸ் உருவாக்கிய ஒரு சதியாலோசனை தான் இந்த வழக்கு. ஒரு போலீஸ்காரனின் எதிர்பாராத மறைவில் இந்த மாநிலத்தின் விவசாயிகள் ஸ்தாபனத்தை அடியோடு ஒழிப்பதற்கு இந்த வழக்கின் மூலமாக

முயல்கிறார்கள். சம்பவத்தன்று தலைச்சேரியில் இரவுப் பள்ளியில் வகுப்பு நடத்தியிருக்கிறார் என்று சந்தேகத்திற்கிடமின்றி நிரூபிக்கப்பட்டுள்ள மாஸ்டர், போலீஸ் கொலை வழக்கில் எதிரி. பல மைல் தொலைவுக்கு அப்பால் இருந்த பிரபுவும் மற்ற பலரும் எதிரிகள்! சம்பவம் நடந்த இடத்தில் இல்லாதிருந்த சிருகண்டமும் அப்புவும் அவர்களைப் பெற்றெடுத்த வயதான விவசாயிகளும் எதிரிகள்! மற்றப் பல எதிரிகளும் அந்த நேரத்தில் தங்களுடைய குடிசைகளுக்குள்ளிருந்தார்கள்.

இனிப் பாக்கியுள்ளவர்கள் செய்த தவறென்ன? அமைதியாக ஊர்வலம் நடத்தியதா? இது மட்டுமா போலீசினுடைய அபிப்பிராயத்தில்? இன்னும் பிடிபடாமல் உள்ள இரண்டு பேர்கள் இருக்கிறார்கள்—சேகர் உருப் பண்டிடும், மாதவன் உருப் வர்மாவும். இந்தப் பெயர் உள்ளவர்கள் யாராவது உயிரோடிருக்கிறார்களா? யுவர் ஆனர், வியப் படைய வேண்டியதில்லை—இந்தப் பெயர்களில் எந்தக் காலத்திலும் கையூறில் விவசாயிகள் இருந்ததில்லை. பண்டிட் என்று ஒருவர் மலபாரில் விவசாயிகள் இயக்கத்தின் தலைவரென்று நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். அவர் எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அவரைப் பார்த்தவர்கள் யாரும் இல்லை. இனி இந்த வர்மா என்று சொல்பவர் யாரோ? எந்த வர்மா? எந்தக் கோவிலகத்தைச் சேர்ந்தவர். ஒருவருமில்லை. ஆனால் எல்லாம் தெரிந்த போலீஸ்காரர்கள் அப்படி இரண்டு பேர்களை இந்த வழக்கில் எதிரிகளாக்கியுள்ளனர்.

இங்கு தேசத்துரோகமும் சதியாலோசனையும் எப்படி வந்தன? எனக்குத் தெரியும். அரசாங்கத்தின் சகல ஒத்துழைப்புக்களும் இருந்தாலும் விவசாயிகள் போலீஸ்காரனைக் கொன்றார்கள் என்று நிரூபிப்பது சாத்தியமல்ல என்று விவரமறிந்த அரசாங்க வக்கீலுக்குத் தெரியும்; ஆகவேதான் இந்த ஏழை விவசாயிகள் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்பதற்குச் சதி செய்தார்கள் என்று வாதாடுகிறார்கள்! அப்படித்தான் இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பயங்கர உருவத்தை உண்டாக்கியுள்ளார்கள். இந்த வழக்கு நடத்தப்பட்டுள்ள முறையையே பரிசீலனை செய்வோம். தேடுவதன் பேரால் அக்கிரமங்கள் நடந்தன. கண்மூடித்தனமான கைதுகள் நடந்தன. விவசாயிகளைப் பயமுறுத்தினார்கள். எதிர்த்தரப்புச் சாட்சிகள் வருவதைத் தடுக்க முயன்றார்கள். பாம்பையும் பருந்தையும் கண்டு பயந்த அன்னப் புறா தன்னுடைய கூண்டிற்குள் அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்க விரும்பியபோது சூரியன் மறையாத பேரரசு அதன் மீது தொடுத்ததோ பிரம்மாஸ்திரம்!...”

அலை அலையாய எழும்பிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சொற்சுரங்கள் நீதிமன்றம் முழுவதும் பரவின. அங்கே இடமில்லாததனால் சன்னல்கள், கதவுகள் வழியாகப் பொங்கி வெளியே சென்றன.

பிள்ளையின் வார்த்தைகள் ஆட்சி செலுத்திய அந்தச் சூழ்நிலையில் மூச்சுத்திணறிய நீதிபதி குறுகி விடுவதாகத் தோன்றியது. அவர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

.....அன்று முடிந்தது. அடுத்த நாளும், பிள்ளையும் ராஜாராவும் கைதிகளிடம் பேசினார்கள்.

“எங்களால் முடிந்ததை எல்லாம் செய்திருக்கிறோம்.”

“தீர்ப்பு எப்போது? இனி ஏதாவது மிச்சமிருக்கிறதா?” என்பதெல்லாம் நாளைக்குத் தெரியும். விசாரணை முழுவதையும் ஜூரிகளுக்காக இன்று நீதிபதி பரிசீலனை செய்வார். பிள்ளை சொன்னார். மாஸ்டர் கேட்டார்: “ஜூரிகளின் கருத்து எப்படியிருக்கும்?”

“அதனாலொன்றும் பலன் இல்லை மாஸ்டர். அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பார்த்து இந்த வழக்கில் நீதிபதி தீர்ப்பளிப்பார் என்றா கருதுகிறீர்கள்?”

“அப்படியல்ல; இருந்தாலும்.”

“அவர்களில் இரண்டு பேர்கள்தவிர; மற்றவர்கள் எல்லாம் குற்றவாளிகள் என்றுதான் கூறுவார்கள்.”

ராஜாராவு கூறினார்: “தீர்ப்புக் கூறுகின்ற நாளன்று உங்களுடைய உறவினர்களையெல்லாம் வரச்சொல்லலாமா?”

சம்மதம் தெரிவிக்கத் தோன்றியது. அப்புவிற்றும் இன்னும் சிலருக்கும், விடுதலையடைந்தால் அந்த நிமிடமே உறவினர்களின் தோள்களில் விழுவது எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கும் மாஸ்டர் அமைதியாக இருக்கும் சிருகண்டனின் கருத்தைக் கேட்டார். பிறகு தாழ்ந்த குரலில் கூறினார். “வேண்டாம், அவர்கள் அந்த நாளை அறிய வேண்டாம். தீர்ப்பு எப்படி இருக்குமென்று யாருக்குத் தெரியும்?”

....தீர்ப்புக் கூறும் நாள் தெரிந்தது. அந்த நாள் நெருங்கியபோது கைதிகள் மன அமைதி இழந்தவர்போல் தோன்றினர். பயில்வானின் நகைச்சுவைகள் பலனளிக்காமல் போகவே, அவர் முகத்தைக் கனமாக வைத்துக் கொண்டு விசில் அடித்துக் கொண்டு காலம் கடத்தினர்.

வேதனையைத் தடுக்க முடியாமல் அப்பு கேட்டான்:

“தீர்ப்பு கூற அவர்கள் எதற்கு இத்தனை நாள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்? இன்னும் முடிவாகவில்லை யென்பதா?”

“தீர்ப்பு எழுத வேண்டுமே, அது எத்தனை பக்கம் இருக்குமோ என்னவோ? நூறா ஆயிரமா?” -பிரபு.

மாஸ்டருடைய மூளை அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கூர்மையாகச் செயல்பட்டது. “இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நீதி மன்றங்களில் இதுதான் நடக்கும். இந்த வழக்கை எப்படி நடத்த வேண்டும், என்ன தீர்ப்பு கூற வேண்டுமென்பதெல்லாம் முதலிலேயே முடிவு செய்யப் படுகிறது. விசாரணையின் நாடகம் முடிந்த பிறகு தீர்ப்புக் கூறுவார்கள்.”

“இது கடைசி கோர்ட்டு ஒன்றும் அல்லவே” ஒரு விவசாயி ஆறுதல் அடைய முயன்றார்.

“என்ன, இனி இன்னொரு கோர்ட்டேயும் இதே நாடகம் ஆட வேண்டும் என்று சொல்றியா?” கோரனுடைய குரல் வெளிவந்தது.

“உயர்நீதிமன்றத்தில் பிரச்சனை இதை விடச் சலபமானது. அங்கு எதிரிகள் முகத்தைப் பார்க்காமலேயே தீர்ப்புக் கூறலாம்.” மாஸ்டர் சிரித்தார்.

....தீர்ப்புக் கூறுகிற நாளன்று கையூரிலிருந்து யாரும் வரவில்லை. இருந்தாலும் மங்கலாபுரத்துக்காரர்கள் கோர்ட்டில் வந்து நிரம்பி விட்டார்கள்.

நீதிபதி அன்று தாமதமாகத்தான் வந்தார். வந்த உடனேயே எழுதிக் கொண்டு வந்திருந்த தீர்ப்பை அவசரமாகப் படிக்கத் தொடங்கினார். நூறு பக்கங்கள் வரையுள்ள தீர்ப்பு முழுவதையும் படித்திருந்

8

தீர்ப்பைப் படித்து முடித்த நீதிபதி கோர்ட் நடவடிக்கைகளைத் தள்ளி வைத்தார். விடுதலை செய்யப்பட்ட இருபத்திரண்டு கைதிகளின் கைவிலங்குகள் அகற்றப்பட்டன. அவர்களைப் போகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர்கள் அங்கேயே நின்றார்கள். சதா சிரித்துக் கொண்டிருந்த ராஜாராவினால் அப்போது சிரிக்க முடியவில்லை. அவருடைய துடுப்பான முகம் வாடியது. ஒரு கால் ஊன்றி நின்று அவர் வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார். “நீதியின் கொலை இப்படி நடக்குமென்று எனக்கு முன்னாலேயே தெரியும்” பிள்ளை முணுமுணுத்தார். “அப்பீலுக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். அவநம்பிக்கைக் கொள்ளாமல் இருங்கள்.”

அவர் தங்கியிருந்த இடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

அன்று காலையில் கைதிகள் நடந்துதான் வந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குப் பின்னாலேயே ஒரு போலீஸ் வண்டியும் வந்து கொண்டிருந்தது. ஆயுதம் தாங்கியிருந்த போலீஸ்காரர்களும் இருந்தார்கள். ஆனால் தீர்ப்பைப் பற்றி முன்னதாகவே அறிந்திருந்த அதிகாரிகள் முன்னேற்பாடாக இவ்வளவும் செய்திருக்கிறார்கள் என்று மாஸ்டரால் கூட யூகித்தறிய முடியவில்லை.

பார்வையாளர்களில் பலர் கலைந்து போனாலும் பாக்கியிருந்தவர்கள் கூட்டமாகக் கூடி நின்றார்கள். அவர்கள் குசுகுசு என்று பேசிக் கொண்டு கைதிகள் வருவதற்குக் காத்திருந்தார்கள்.

மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ள நான்குபேர்களையும் குட்டிக்கிருஷ்ணனையும் பிரிக்க வேண்டும். ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் இரட்டைக் குழந்தைகளை ஆபரேஷன் மூலம் வேறுபடுத்துவதை விடக் கஷ்டமாக இருந்தது அந்த வேலை. தங்களைத் தனிமைப்படுத்தி ஒற்றுமையைத் தகர்க்கிறார்களா என்று அவர்கள் சந்தேகப்பட்டார்கள். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் ஒட்டி நின்றார்கள். குட்டிக் கிருஷ்ணனையும் அபுபக்கரையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து விலக்கிட்டிருந்தார்கள். தொண்டர் படைத்தலைவன் அபுபக்கர், பாலர் சங்கத் தலைவன் குட்டிக்கிருஷ்ணன் ஆகிய இரண்டு பேர்களும் மரண தண்டனையானாலும் அவர்கள் இனி ஒன்றாக இருக்க முடியாது. கொலைக்காரர்களின் கயிற்றில் தொங்குவதற்கு மட்டும் குட்டிக்கிருஷ்ணனுக்கு வயதாகவில்லை. அவர்களை வேறுபடுத்தப் போலீஸ்காரர்கள் வந்தார்கள். குட்டிக்கிருஷ்ணன் அபுபக்கரின் தோளைப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதான்.

“அண்ணா, அண்ணா.....”

பலசாலிகளான போலீஸ்காரர்கள் விலங்கைக் கழற்றி

வேறொன்று மாட்டினார்கள். குட்டிக்கிருஷ்ணன் உரக்கக் கூவி அழுதான்.

“அண்ணா, அண்ணா நானும் கூட வரேன்.....”

அப்புக்கர் ஏதும் செய்ய முடியாத நிலையில் வெட்ட வெளியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

கண்ணீர் கன்னங்கள் வழியாக ஒழுகி மார்பில் வடிந்தது. கடினமான இதயம் படைத்தவன் என்று எல்லோரும் கருதியிருந்த பயில்வான் சுவரில் சாய்ந்து நின்று முழங்கையில் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டார்; விம்மியழுதார். மாஸ்டர் அப்போதும் சாந்தமாக புன்முறுவல் செய்ய முயன்றார். தாயுடன் நடக்கப் புறப்பட்ட குழந்தைகள் நேரம் இருட்டியபோது ஆவலுடன் தாயைப் பார்ப்பது போல அப்புவும் சிருகண்டனும் கற்சிலைப் போல நின்றிருந்த மாஸ்டரைப் பார்த்தார்கள்.

“எங்களை இப்பவே கொண்டு போவாங்களா, சார்?”

அவருடைய முன்னிலையில் என்றும் மாணவர்களாக இருந்த அந்த சிறுவர்கள்-அன்பு வழியும் ‘சார்’ என்று அழைப்பது மாஸ்டருடைய கண்முன் பத்தாண்டுகளுக்கு முன் சிறுவர்களாக இருந்த அப்புவும் சிருகண்டனும்...அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்? நீங்கள் அதிகமாகப் பீடி பிடிக்கிறீங்க இல்லையா? சார்? இல்லை அப்பு, இல்லை சிருகண்டா நான் இப்போது பீடி பிடிப்பதே இல்லை. என்ன அது தானே?....

கேள்வி மீண்டும் கேட்கப்பட்டது. “எங்க நாலுபேரையும் இப்பவே கொண்டு போவாங்களா சார்?” நெஞ்சிலிருந்து துக்கத்தின் பாரம் உருண்டுருண்டு வந்து தொண்டைக்கு வெளியே தாவ முயல்வது போலிருக்கிறது. ஆனால் தொண்டை மிகவும் சிறியது. மாஸ்டர் உமிழ்நீரை விழுங்கி அந்த வேதனைச் சுமையைக் கீழே தள்ளிக்கொண்டு சொன்னார்:

“இல்லெய்யா இன்னும் நாம் ஒன்றாகவே இருப்போம்.”

யாரோ ஒருவர் கேட்டார்:

“இவர்களுக்கு ஐந்தாண்டு ஜெயில் தண்டனை முடிந்த பிறகுதான் மரண தண்டனையா, வக்கீல் சார்?”

“அல்ல.” -ராஜாராவு.

சிருகண்டன் மாஸ்டரிடம் கேட்டான்:

“விடுதலை ஆனவர்கள் இன்றைக்கே கையூர் போவதுதானே நல்லது சார்.”

அவன் அப்பொழுதும் செயலாளர்தான் அடுத்த வேலை திட்டம் எதுவாக இருக்க வேண்டுமென்பது அவனுடைய நிரந்தரமான சிந்தனையாக இருந்தது.

“ங்ஹம், ஆம்.”

“அவர்களுக்கு செலவிற்கு.”

பக்கத்தில் ராஜாராவு கூறினார்:

“வெளியில் உங்களுடைய ஆட்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் பார்த்துக் கொள்வார்கள். அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்”

“நடங்கய்யா, ஹும்...” போலீஸ்காரர்களின் கட்டளை.

இன்று பாக்கியுள்ள முப்பத்தி எட்டுப்பேர்கள் சாலையில் நடக்க

வேண்டும். இந்த நீதிமன்றத்தை இறுதியாகப் பார்த்த பிறகு இப்போது அவர்களுக்கு மோட்டார் வண்டி கிடைத்துள்ளது.

மக்கள் அருகில் வந்தார்கள். விவசாயிகள் அல்ல. கையூர் எவ்வளவோ தூரத்தில் இருக்கிறது. கூடியிருந்தவர்கள் நகரவாசிகள்.....ஏழைகளின் துன்பங்கள் என்னவென்று தெரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள். இந்தக்கூட்டத்திற்கு இடையே உளவாளிகளும் இருக்கலாம். பூவின் அடியில் முள்ளும் இருக்குமல்லவா....?

முதலில் நான்கு பேர்-அப்பு, சிருகண்டன், குஞ்சும்பு, அபுபக்கர், பின்னால் குட்டிகிருஷ்ணன். அவனுக்குப் பின்னால் தண்டிக்கப்பட்ட மாஸ்டரும் மற்றவர்களும் ஏறினர். அன்று விடுதலை செய்யப்பட்டவர்களும் வண்டியில் ஏற முயன்றார்கள்.

“நீங்கள் ஏறாதீர்கள். உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் புத்தியில்லையா? கதவை மூடுங்கோ.”

ஆவேசகரமான குரலில் யாரோ ஒருவர் முழங்கினார்.

“இன்குலாப்-”

எதிர்பாராதது மிகவும் தயக்கத்துடன் வெளிவந்தது.

“ஜிந்தாபாத்!”

மேலும் அதிகமான குரல்கள். இன்னும் அதிகமான தைரியத்துடன் ஒன்று சேர்ந்துயர்ந்தன.

“ஜிந்தாபாத் ”

கிராமத்தவர்களும், நகரவாசிகளும், வண்டிக்குள்ளே யிருந்தவர்களும் வெளியே இருந்தவர்களும் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து முழங்கினார்கள்.

“அக்கிரமக்கார்கள்!”

“அழியட்டும்!”

“ஏகாதிபத்தியம்-”

“ஒழியட்டும்!”

“புரட்சி-”

“வெல்லட்டும்!”

கூட்டமாகக் கூடியிருந்தவர்களைக் கலைப்பதற்குப் போலீஸார் தடியை ஒங்கிக்கொண்டு போனபின், வண்டி சென்று விட்டது.

கடைசியில் பல்வேறு குரல்களிலிருந்து வாழ்த்துக்கள் உயர்ந்தன.

“கையூர் தோழர்களுக்குச் சிவப்பு வணக்கம்.”

ஓடிக்கொண்டிருந்த வண்டியின் உள்ளே இருந்த குரல்கள் ஒன்றாக உயர்ந்தன.

“தோழர்களே, சிவப்பு வணக்கம்.”

.....சிறையின் உயரமான கோட்டை மதிர்கவருக்குள் மீண்டும் ஓய்வு.

ஜெயிலர் அருகில் வந்து உரையாடலைத் தொடங்கினார்: “அப்பீல் கொடுக்காமல் இருக்க மாட்டார்கள். இல்லையா?”

“ஆமாம்.”

எதிர்பார்த்ததுதான், வேறு சந்தர்ப்பமாக இருந்திருந்தால் இவ்வளவு தொல்லை இருந்திருக்காது. இது போர்க்காலமில்லையா? அந்நாள்தான் இப்படி....”

இதற்குப் பதில் தேவையாக இருக்கவில்லை. போரில்லாமல்

வேறு என்ன? வாழ்வதற்கான போராட்டம். ஒரு நல்ல எதிர்காலத்திற்கான மக்கள் போராட்டம். அதற்கெதிராக ஆளுகின்றவர்களின் பேய்த்தனமான அடக்குமுறைகள்.

மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட நான்கு பேர்களையும் நான்கு தனி அறைகளில் அடைத்துப் பூட்டினார்கள். குட்டிக்கிருஷ்ணனுக்கும் கிடைத்தது தனி அறை. மற்றவர்கள் எல்லாம் அவர்களுக்கு ஏற்ற ஓர் இடத்தில்.

மாஸ்டர் ஜெயிலரிடம் கேட்டார்: “எப்படியானாலும் இன்னும் கொஞ்சம் நாட்கள்தான் உள்ளன. ஒன்றாகவே இருக்கவிடக்கூடாதா?”

“சாரி இது சட்டம், என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

இருட்டியது; பேச்சுச் சுருங்கியது. அமைதி பரவியது. கண்ணன் மாஸ்டருடன் இருந்தான். குழந்தை இல்லாமல் இருந்ததனால் வேண்டுதல்கள் வேண்டி, கடைசியில் ஒரு குழந்தையைப் பெற்ற தாயைப் பற்றிய ஒரு பாட்டு. தாழ்ந்த குரலில் அவன் பாடினான். அந்தக் குரல் குறுக்கே யிருந்த சுவர்களைத் துளைத்துக் கொண்டு அப்பு, சிருகண்டன் முதலியவர்கள் அருகில் சென்றது.

காவலாளி வந்து இரகசியமாகக் கேட்டான். “இன்றைக்கு பீடி வேண்டாமா?”

அந்தப் பீடியை வாங்கி வினியோகம் செய்யப் பயில்வான் அங்கில்லை. மாஸ்டர் கையை அசைத்து வேண்டாமென்று தெரிவித்தார். காவலாளி பேசாமல் திரும்பிப் போனான்.

....இன்னும் ஒரு வாரமாவது இந்தச் சிறையில் இருக்க வேண்டியிருக்கும் என்றுதான் மாஸ்டர் கருதியிருந்தார். கையூரிலிருந்து எல்லோருடைய உறவினர்களையும் வந்து சந்திக்கச் சொல்லவேண்டும் என்றும் அவர் முடிவு செய்திருந்தார்.

ஆனால் அடுத்த நாள் காலை பலமான ஆயுதப் போலீஸ் பாதுகாப்புடன் அவர்களை அங்கிருந்து வேறு இடம் மாற்றினார்கள். இரயிலில் அவர்களைக் கண்ணனாருக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

ஹோஸ்தூர்க், நீலேசுவரம், தேஜஸ்வினி நதி, செறுவத்தூர், திருக்கரப்பூர்..... பயணம் செய்தி பரவுதற்கு வாய்ப்பளிக்காமல் வண்டி தாவிச் சென்றது.

....அதுவும் பெரிய சிறைச்சாலைதான். அந்தக் கோட்டைக்குள் கிரிமினல் கைதிகளைவிட மிகுதியாகத் தேசிய ஊழியர்கள் இருந்தார்கள். தனிப்புறம்பு விவசாயிகள் மாநாட்டில் கையூர்க்கார்கள் சந்தித்த பலரும் அங்கிருந்தார்கள். என்ன விசேஷம்? எப்படி வந்தீங்க. குசலம் விசாரிக்கும் உறவினர்களின் ஒரு பெரிய குடும்பம் போலிருந்தது அந்தச் சிறைச்சாலை.

ஆனால் இங்கும் சட்டங்களும் கட்டுப்பாடுகளும் கடுமையாக இருந்தன. மரண தண்டனை அளிக்கப் பட்டுள்ள நான்கு பேர்களையும் தனித்தனியாகவே அடைத்தார்கள். இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் பூட்டி வைத்தார்கள். அவர்களை மற்றவர்களுக்குப் பழைய கைதிகளுடன் தொடர்பு கொள்வதற்குப் பெரேட் நேரத்திலோ வேலை நேரத்திலோ வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

காவல் கடுமையாக இருந்தது. ஆனால் அவர்களின் நாக்குகள் ஒன்றுகொன்று பேசிக்கொள்ளும் ஊமைகள் போலிருந்த காவல்காரர்கள்

எனும் சில சமயம் திடீரென்று அறைகளுக்கு அருகில் வந்து செய்தித் துணுக்குகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளுவார்கள். காகிதச் சீட்டுகள் வந்து கொண்டேயிருந்தன.

சென்னை உயர்நீதி மன்றம் அப்பீலை விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்டது. விசாரணை நாளை நிச்சயிக்கச் சற்றுத் தாமதம் ஏற்பட்டது. ஆனால் தீர்ப்புக் கூறுவதற்குக் காலதாமதம் ஏற்படவில்லை.

தீர்ப்பு ஏகமனதானது. அவர்களுடைய மதிப்பிற்குரிய கருத்தில் செஷன்ஸ் நீதிபதியின் தீர்ப்பு மிகவும் சரியானது.

...இந்தச் செய்தி வந்தபோது அப்பு அடுத்த அறையிலிருந்த சிரு கண்டனிம் கேட்டான்: "இந்த விசாரணையென்னும் சங்கிலி இத்தோடு முடிந்தது, இல்லையா?"

அது முடியவில்லை. பாதுகாப்புக்குழு இலண்டனிலிருந்த பிரிவு கவுன்சிலை அணுகியது. போர்க்காலமானதால் இந்தியாவின் பெடரல் கோர்ட்டுக்குப் பொறுப்புகளையெல்லாம் மாற்றியிருந்தார்கள்.

பெடரல் கோர்ட்டின் கருத்தில் சென்னை ஹைக்கோர்ட்டின் தீர்ப்பை மாற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை.

"இப்போதாவது, முடிந்ததே "

அப்பு, இதயத்தில் படர்ந்த எரிகின்ற நெருப்பைக் கட்டுப்படுத்த முயன்று சொன்னான். முடியவில்லை. பாதுகாப்புக்குழுவின் சார்பாக ஒரு வக்கீல் வந்து அந்த நான்கு பேர்களிடம் கையெழுத்துக் கேட்டார்.

"இனி என்ன நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளப் போகிறீர்கள்." சிருகண்டன் கேட்டான்.

"ஜீவதானம் கோரி கருணை மனு சமர்ப்பிக்கலாமே".

"என்ன ஜீவதானம்? யாருடைய ஜீவன் யார் தானம் செய்ய? ஒன்றும் வேண்டாம் போங்கோ " அப்பு அலறினான்.

"அப்படியல்ல, தோழரே."

"கௌரவமாகச் சாவதற்காவது எங்களை அனுமதிங்கள்." வக்கீல் சோர்வுடன் திரும்பினார். ஆனால் கொஞ்சம் கழித்து மாஸ்டரும் அப்புவும் மற்றவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் காகிதச் சீட்டுக்களை பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டார்கள். இரகசியச் செய்திகள் பலவழிகளிலும் பறந்தன.

மாஸ்டர் பொறுமையிழக்காமல் வாதாடினார்.

"அப்படிப் பார்த்தால் இந்தக் கோர்ட்டில் நமக்கு நம்பிக்கை இருந்ததா? இருந்தாலும் நாம் அவர்களுக்கு முன்னால் கைகட்டி நின்று விசாரணைக்கு உட்படுத்திக் கொண்டோம். இதெல்லாம் ஒரு சம்பிரதாயம் அப்பு. நம்முடைய இலட்சியம் என்ன? அந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்கு நீங்கள் நான்கு பேர்களும் உயிரோடிருப்பது அவசியமில்லையா? நம்முடைய இலட்சியத்தை நினைத்துக் கையெழுத்துப் போடுங்கள். நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் உங்களை காப்பாற்ற இயக்கம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை மறவாதீர்கள்."

மாஸ்டர் வெற்றி பெற்றார். கருணை மனுவில் நான்கு பேர்களும் கையெழுத்திட்டார்கள். குட்டி கிருஷ்ணனை வெகுதூரத்தில் விஜயவாடாவிலுள்ள சிறுவர் சிறைக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

பாக்கியிருந்தவர்கள் தண்டனை அனுபவித்து நாட்களை கழித்தார்கள். நான்கு உயிர்களைக் காப்பாற்ற நாடு முழுவதும் இயக்கம்

நடந்தது. உலகத்திலுள்ள பெரும் நகரங்களிலும் கையூரின் பெயர் முழங்கி எதிரொலி கொண்டது.

இருப்பினும் ஆட்சியாளர்கள் அசையவில்லை. நெருக்கடியான உலகப் போரில் முழுகியிருந்த அரசு மக்கள் கருத்துக்கு மதிப்பளித்தால் அதைப் பலவீனமாகக் கருதுவார்கள் என்று சந்தேகித்துப் பேசாமலிருந்தார்கள். பாதுகாப்புக்குழு, நாடு முழுவதும் உள்ள தேசபக்தர்கள், கையூரிலுள்ள குடும்பங்கள்- அனைவரும் கவர்னருடைய தீர்மானம் எப்படியிருக்கு மென்றறிய காத்திருந்தார்கள்.

....பாரதத்தின் அரசியல் வானில் கார்மேகங்கள் சூழ்ந்திருந்த காலக்கட்டம். நாலாப் பக்கங்களிலும் புயல் வீசியடித்தது. மின்னல் கண்ணைப் பறித்தது. இடியோசை செவியைப் பிளந்தது.

ஆகஸ்ட் மாதம் ஒன்பது! ஆகாயம் விரிந்து பொடிப்பது போலவும் சமுத்திரம் சீறிப் பொங்குவது போலவும் ஒரு பெருவள்ளத்தை உண்டாக்கியது. பாதைகளிலும் சேரிகளிலும் எங்கும் மக்கள் வெள்ளம்! அஹிம்சையின் மாயத்திரையைக் கிழித்தெறிந்து கொண்டு நிமிர்ந்து நின்ற மக்களின் பலமற்ற கரங்கள் உருக்கு முஷ்டிகளாக உயர்ந்தன. உணர்வு பெற்று விழித்தெழுந்த அடிமைகளின் பாதலுவி மலைக் குகைகளில் எதிரொலித்தது. நடுங்கியெழுந்த அரசாங்கம், கோர்ட்டுச் சட்டங்களின் திரைகளைத் தூக்கி யெறிந்து அதனுடைய நிர்வாணக் கோலத்தை காட்டியது.

சுதந்திரப் போராட்டத்தின் பெரும் அவைகள் சிறைக்கோட்டக்களுக்கு நேராகவும் ஒங்கியடிக்கவே செய்தன. உள்ளேயிருந்தவர்கள் காதை கூர்மையாக்கிக் கேட்டார்கள்....

சிறைகள் நிறைந்தன.

அன்றொரு நாள் கையூர்க்காரர்களான நால்வர் மீதுள்ள மரண தண்டனையை ரத்து செய்ய மறுத்துச் சென்னையிலுள்ள ஆங்கில கவர்னர் உத்தரவு பிறப்பித்த செய்தி சிறைக்குள் வந்தது.

அப்பு சிருகண்டனிடம் கேட்டான்: "இப்போதாவது முடிந்து விட்டது என்பது உண்மையல்லவா?"

சிருகண்டன் சிரித்துக் கொண்டு கூறினான்:

"ங்ஹும். அப்பு, இனி நிம்மதியாக ஒருவருக்கொருவர் கைகோர்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே தூக்கு மேடையேறலாம். ஆனால் அரசாங்கம் ஓய்வு இல்லாமல் இருந்தது. மரண தண்டனையை நிறைவேற்றத் தேதியை கொஞ்ச காலத்திற்கு அவர்கள் தீர்மானிக்கவேயில்லை.

9

அப்பு ஒருநாள் இரவு விசித்திரமான ஒரு கனவு கண்டான். புரட்சிக்காரர்களின் படை சிறைக்கோட்டத்தைத் தகர்த்து உள்ளே யிருந்தவர்களின் கைவிலங்குகளை அவிழ்த்து விட்டார்கள். நாடு முழுவதும் விடுதலைப் படை வெற்றி நடை போடுகிறது. ஆங்கில அதிகாரிகளையும் நிலப் பிரபுக்களையும் முதலாளிகளையும் கைது செய்தது.

இந்தக் கனவை சிருகண்டனிடம் கதவின் கம்பிகள் வழியாக விவரித்துக் கொண்டு அப்பு கூறினான்.:

“அப்படிக்கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையிலடைக்கப்பட்டவர்கள் கூட்டத்தில் நம்பியாரும் இருந்தான், தெரியுமா? அவன் அழுது கொண்டு கூறுகிறான்-அப்பு நீங்கள் இரவுப்பள்ளி நடத்த நான் சம்மதிக்கல்லையா? என்னை விடக்கூடாதா? ஆனால் நானும் நீயும் குஞ்சும்புவும் அபுபக்கரும் துப்பாக்கியேந்திக் கைகோத்துப் பாட்டுப் பாடிச் சிரித்துக் கொண்டு முன்னேறிச் சென்றோம். கண்ணன் எல்லோருக்கும் முன்னால் இருந்தான். அவன் குரல் கேட்கமுடியாத அளவு தூரத்தில் கொடியேந்திக் கொண்டு, மாஸ்டரும் பண்டிட்டும் நம்மைவிட மிகவும் பின்னால், பண்டிட் பெரிய மீசை வைத்திருந்தார் தெரியுமா? மாஸ்டர்- ஏய் ஓடாதே...மெதுவாக போங்கோ...என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார் அதற்குள் விழித்துக்கொண்டேன்.

இரசிக்கக் கூடிய அந்த கனவின் விளக்கத்தைச் சிருகண்டன் அக்கறையுடன் கேட்டான்.

“கனவு எப்போதும் மனத்திற்குள் உள்ள ஏதோ விருப்பத்தின் பிரதிபலிப்புத்தான்.” அவன் கருத்து தெரிவித்தான்.

இன்னொரு சுவருக்கு அப்பாவிருந்த குஞ்சும்புவிற்கும் கனவுச் செய்தி எட்டியது. அவன் அபுபக்கருக்குத் தெரிவித்தான். ஒரு வெறும் கனவு, இருந்தாலும் அவர்கள் எல்லோரும் மகிழ்ந்தார்கள்; ஆவேசமடைந்தார்கள்.

அபுபக்கர் கூறினான்:

“நாம் நான்கு பேர்களும் ஒருகால் இல்லாமல் போகலாம். ஆனால் ஒருநாள் இப்படி நடக்கும். நம்பியாருக்கு இந்தக் கதி வரவும் செய்யும்.”

குஞ்சும்பு அபுபக்கரின் வார்த்தைகளைச் சிருகண்டனுக்குச் சேர்த்தான். அவன் அதை அப்புவிற்கு அனுப்பினான்.

இப்படிச் சங்கிலியுண்டாக்கி அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். யதார்த்த நிலை கனவிலிருந்து வெகுதூரத்தில் இருந்தது. மழை நின்றது.

மக்களின் எழுச்சி வெள்ளம் வடியத் தொடங்கியது. ஒற்றுமையில்லாத தனால், தலைமையில்லாததனால், போராட்டத்தை அரசாங்கம், தோற்கடித்தது. நான்கு கையூர்க்கார்களைத் தூக்கு மேடையிலேற்ற நான் நிச்சயிக்கப்பட்டுட்டது. அந்த நாளை முன்னதாக அறிவிப்பது முட்டாள்தனமாக இருக்கும். மக்கள் ஆத்திரமடைந்து சூழ்நிலைமை மோசமாவதற்கு வாய்ப்புண்டு என்று அரசாங்கம் சந்தேகித்தது.

அப்பு கோபத்துடன் கூறினான்: “இதென்ன கொடுமை? ஒரேயடியாக இதை முடித்துவிடக் கூடாதா?” மனம் அடி வாங்கிக் கிடக்கின்ற பாம்பைப்போல ஆத்திரமடைந்தது. அந்த நிலையிலும் மாஸ்டர் ஏதாவதொரு காவலாளியை அனுப்பி அன்றாடம் நிலைமையை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

குஞ்சும்புவின் நிலைமை சற்று மோசமாக இருந்தது. அவன் எழுந்திருக்கச் சற்று தாமதமானால் இடமும் வலமும் உள்ள அப்புக்கரும் சிருகண்டனும் பீதியடைய அவர்கள், என்ன, சுகமில்லையா? குஞ்சும்பு?” அவர்கள் கேட்பார்கள். சிருகண்டன் தூக்கத்தில் அசைந்தால் உடனே அப்பு விழித்துக் கொண்டு கேட்பான்:

“சிருகண்டா- என்ன இப்படி?”

அவர்களைப் பிரிக்கச் சுவர்கள் இருந்தன. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்க முடியாது. இருந்தாலும் பார்த்தும் பேசியும் ஒன்றாகவே இருப்பதுபோல் தான் நாட்கள் கடந்தன.

மரணதண்டனையை நிறைவேற்றும் தேதியைக் கடைசிநிமிடம்வரை இரகசியமாக வைத்திருப்பார்கள் என்றும் மாதக் கடைசியில் மரணதண்டனையை நிறைவேற்றுவார்கள் என்றும் நம்பிக்கையான செய்தி, அதிகாரிகளின் கண்களை ஏமாற்றிவிட்டுச் சிறையறைக்குள் நுழைந்து விட்டது.

அப்பு மற்ற மூன்று தோழர்கள் ஆகியோருடைய உறவினர்களின் கடைசிச் சந்திப்புத் தாமதமாகக் கூடாது என்று மாஸ்டர் அதில் கவனம் செலுத்தினார்.

....கையூர் போராட்டத் தளபதிகளான அந்த நான்கு பேர்களுடைய உறவினர்களும் கண்ணனூர் வந்து விட்டார்கள். ஒருநாள் மத்தியானம் வெயிலினால் அப்பு மயக்கம் கொண்டான். பாதி கண்களை மூடிய நிலையில் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே சுவரில் சாய்ந்துகொண்டு மயங்கிவிட்டான். தெளிவற்ற ஓர் உருவம் முன்னால் வந்து நிற்பது போல் தோன்றியது. எல்லாம் வெலவெலத்து ஒரு பெண். ஒரு குழந்தையுடன் நின்றாள்.

“ஜானகி!” அப்பு விழித்துக் கொண்டான்.

அது கனவாக இருக்கவில்லை. பிஞ்சு மகளின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஜானகி அங்கே நிற்கின்றாள்.

“அப்பா! அம்மா!”

மகனுடன் சிறைக் கூடத்தின் சுகத்தை அனுபவித்துத் திரும்பிய அப்பா, அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

அப்பு எழுந்து கதவருகே வந்து நின்றான் தாடியும் மீசையும் வளர்ந்து அந்த முகத்தைப் பாதி மூடியிருந்தது.

மகனைக் கண்ட தாய் தேம்பினாள். “ஏன் அம்மா! எதுக்கு அழறே?! - அப்பு. உனக்கு அனுபவம் போதாது என்ற முறையில்

அப்பா சொன்னார்;

“நீ பேசாம இரு அப்பு. அவன் அழுவட்டும்.”

“பெற்ற தாயின் கண்ணீர் நிற்குமா? மகனே?” தாயின் கேள்வி.

ஜானகி குழந்தையைத் தூக்கிப் பிடித்தாள். மூன்று வயதான குழந்தை அப்பாவின் முகத்தைப் பார்த்தது. பாட்டியையும் பாட்டனையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தான் அழுது வீங்கியிருந்த அந்த முகங்களும் அவனுக்கு அறிமுகமில்லாதவை போல் தோன்றின. பாதுகாப்புக் காக அம்மாவிடமே திரும்பினான். அவனுடைய பிஞ்சு இதயம் வேதனைப்பட்டது. அவன் உரக்க அழுதான். விம்மலை அடக்கிக் கொண்டிருந்த அப்பு அழுகையை அடக்க மிகவும் சிரமப்பட்டான். சற்றுத் தூரமாக உட்கார்ந்திருந்த அதிகாரியையும் காவல்காரர்களையும் அப்பு பார்த்தான்.

“தான் ஒரு புரட்சிக்காரன். அழக்கூடாது ” அப்பு மனத்தை உறுதிப்படுத்தினான்.

“குழந்தைக்கு என்ன பெயரிடுவது என்று கடைசியாக முடிவு செய்திருக்கிறே, ஜானகி?”

“அப்புக்குட்டி என்றுதான்.”

“உன் குழந்தைக்கு வேறு என்ன பெயரிடுவது மகனே?”

அம்மா கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு மருமகளின் வார்த்தைகளை நியாயப்படுத்தினாள்.

அப்பு சிரித்தான்.

அந்தச் சிரிப்பைக் கண்டு அப்புக்குட்டி அழுகையை நிறுத்தினான்.

பல்லைக்காட்டி, “ங்ஹூம் ” இத்தகையச் சந்திப்புக்களின் போது நேரத்தின் முக்கியத்துவம் என்ன என்று தெரிந்து கொண்டிருந்த அப்புவின் அப்பா கூறினார்:

“சும்மா நிற்க கூடாது.... பேசிக்கொண்டே இருங்கோ.”

எதைப்பற்றி?....என்ன பேச?

அப்பா அப்படிக்கூறினாலும் அவர்கள் பேசாமல் மௌனமாகவே இருந்தார்கள்.

பிறகு பேசுவதற்குச் செய்தியைத் தேடினார்கள். தேடிப் பிடித்து அப்பு கூறினான்:

“அக்காவைச் சமீபத்திலே எப்போவாவது பார்த்தீங்களா?”

“ங்ஹும், குழந்தை சுறுசுறுப்பாக இருக்கிறதா?”

“ங்ஹும்”

சேதனாவுக்கு ஐந்து வயது பூர்த்தியாகி விட்டது, அடுத்த முறை பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்றிருக்கிறது அக்காவுக்கு.”

“நல்லது.”

முன்பெல்லாம் கையூரில் பெண் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் போனதில்லை. இப்போது பெண் குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்புவதைக் கேள்விப் படுகிறோம், நல்லது.

“அம்மாவுக்குச் செளக்கியம்தானா? அம்மா?” அப்பு கேட்டான்.

“ங்ஹும்.”

“தம்பிக்கு?”

“வயல் வேலையெல்லாம் அவன்தான் பார்க்கிறான்.”

சிறிய தம்பியின் நினைவு அப்புவை வேதனைப்பட வைத்தது. அவன் கேட்டான்: “குட்டி கொஞ்சம் பெரியவனாகியிருப்பான். இல்லையா அவனெ நல்லா கவனிக்கணும் அம்மா, அவனெ நிறைய படிக்க வைக்கணும்.”

படிக்க வைப்பதைப் பற்றிக் கூறியதுபோது ஆழமாகப் புதைந்திருந்த ஒரு பழைய நினைவு பொங்கிவந்தது.

“அப்பா நான் போக்கிரிகளின் கூட்டத்தில் சேர்ந்து விடுவேனோ என்று பயந்தீங்க இல்லியா? நான் போக்கிரியாக வில்லை. ஆனால் தாய் தந்தையர்க்குச் சுகத்தையும் தரவில்லை.”

“அப்படிச் சொல்லாதே அப்பு ”

காவல்காரன் உரக்கத் கத்திச் சொன்னான்: “நேரம் முடிந்துவிட்டது, புறப்படுங்கோ.”

அந்தக் கட்டளையைக் கேட்டபோது அவர்களுடைய வருத்தம் அதிகரித்து அதுவரைக்கும் இருந்த கம்பீரத்தை யெல்லாம் இழந்து விட்ட ஜானகியின் கழுத்து நரம்புகள் முறுக்கேறின.

அப்பு கூறினான்:

“அடுத்த அறையில் சிருகண்டன் இருக்கிறான் அம்மா, நாங்கள் சின்னதா இருந்தபோது நீங்க நேந்திரம் பழம் கொடுத்ததை அவன் இப்போதும் நினைத்துக் கொள்கிறான். அவனிடமும் பேசிவிட்டுப் போங்கோ.”

அப்பாவும் அம்மாவும் சிருகண்டனிடம் போனார்கள். அப்பு இரண்டு கைகளையும் வெளியே விட்டு ஜானகியின் தோளைப் பிடித்தான்.

அளவு கடந்த வேதனையோடு அவள் கேட்டாள்:

“எப்போது?”

“தெரியாது ஜானு....ஒருகால் இனிநாம் மீண்டும் பார்க்க முடியாமலிருக்கலாம்.”

“அய்யோ ”

“அழாதே ஜானு.”

அவளுடைய கையை விட்டு விட்டுக் குழந்தையின் முகத்தைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு கம்பிகளுக்கிடையே அந்த முகத்தில் அவன் முத்தமிட்டான்.

“குழந்தையை நல்லா பார்த்துக்கோ.”

“ங்ஹம்.”

“ஒரு விஷயம் ஜானு....” அவனால் தொடர முடியவில்லை. அவன் மிகவும் சிரமப்பட்டான்.

காவல்காரனின் சத்தம் மீண்டும் உரக்கக் கேட்கத் தொடங்கியது.

“நேரம் ரொம்ப ஆச்சி போங்கோ அங்கே எதுக்கு மற்றவங்க கிட்டே பேசறீங்க?”

“சொல்லுங்க ...சொல்லுங்கோ ” ஜானகி வேண்டினாள்.

“இனி நீ யாரையாவது....”

ஜானகி அப்புவின் வாயை அடைத்துவிட்டாள். உணர்ச்சி வசப்பட்ட அப்பு அந்தக் கைகளை நனைத்து விட்டான்.

அப்பாவும் அம்மாவும் சிருகண்டனைப் பார்த்துத் திரும்பினார்கள்.

“அவன் வீட்டிலே இருந்து வந்திருக்காங்க. எல்லோரும் ஒண்ணாத்தான் வந்தோம்.” அப்புலின் அப்பா கூறினார்.

மீண்டும் அழத் தொடங்கியிருந்த அம்மாவைப் பார்த்து அப்பு கூறினான்.

“அம்மா, அழாதே அம்மா. எதிர்காலத்தில் ஒருநாள் நம்முடைய அரசாங்கம் வரும். அன்று மூத்த மகளை அர்ப்பணம் செய்த வீரத் தாய் என்று நீங்கள் பூஜிக்கப் படுவீர்கள்.”

“அய்யோ ”

மீண்டும் காவல்காரனின் சத்தம். “உங்களுக்குப் புத்தியில்லையா? நடங்க

“அப்பு, நாங்கள் வருகிறோம்,” அப்பாவின் குரல்.

கால்கள் இழுத்துச்சென்றன. இனி என்றும் திரும்பக் கிடைக்காத கண்களைப் பறித்துக்கொண்டு.

அப்பு நின்ற இடத்திலேயே அசையாமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

.....கூனிக் கூனிப் பூபம்மா இளைய மகனையும் கூட்டி வந்தாள். “எங்கேயிருக்கிறான் என் மகன்.” அதுவும் ஒரு அழகையாக இருந்தது. அந்தத் தாய் அப்புவைப் பார்த்தாள். பிறகு சிருகண்டனையும் குஞ்சும் புவையும் பார்த்தாள்.

அப்புக்கர் கூப்பிட்டான்.

அழுதுகொண்டே பூபம்மா கம்பிகளுக்கிடையே கை நீட்டி மகனின் கைகளைத் தடவினாள். முகம், மூக்கு, புஜம்- எல்லாவற்றையும் அந்தத் தாய் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

“உங்க அப்பா செய்தாப்போல நீயும் இப்படிச் செய்திட்டியே, மகனே.”

“அழாதே அம்மா, அப்துல்லா பார்த்துக்குவான்.”

“அவன் என்ன பார்த்துக்குவான்! மண்ணாங்கட்டி. அவன் என்னுடைய ஒரு வார்த்தையைக் கூட கேட்க மாட்டான். நீயே கேட்டுப் பாரு ”

“என்ன அப்துல்லா நீ அம்மா சொல்றதெ கேக்கறதில்லையா?” தம்பியின் அன்பு நிறைந்த பார்வை, அவன் இழுத்து இழுத்துச் சொன்னான். “கேக்கறேன் அண்ணா, இருந்தாலும் புத்தகம் படிக்கறதெ பார்த்தா அம்மா திட்டிவாங்க.”

அந்த நிலையிலும் அப்புக்கரால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை

“நல்ல அம்மா படிக்கிறதுக்குத் திட்டலாமா?”

தவறு நேர்ந்துவிட்டது போல் அம்மா கூறினாள்:

“படிச்சுப் படிச்சு ஊரெவிட்டு ஓடாமே இருந்தா போதும்ன நெனச்சு வேதனையாலே எப்பாவது ஏதாவது சொல்லுவேன்.”

“அதுவும் சரிதான் அம்மா. அப்துல்லாவுக்கு அவ்வளவு தெரியாதா?” பூபம்மா அப்துல்லாவைத் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டு மூத்தவனைப் பார்த்துக் கூறினாள்:

“கொஞ்சம் அப்பம் கொண்டாந்தேன். உள்ளே கொண்டுவர அவங்க விடலே.”

நீ வந்ததே போதும் அம்மா ”

அதைக் கேட்டபோதுதான் எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வந்திருக்கிறேன் என்பதைப் பூபம்மா நினைத்துக் கொண்டாள். வருத்தம் தாங்க முடியாமல் வாய்விட்டு அழுதாள். அரசைச் சபிக்கத் தொடங்கினாள்.

அபுபக்கர் அம்மாவுக்கு ஆறுதல் கூற முயன்றான்.

“வருங்காலத்திலே உங்க மூத்தமகன் யாராக இருந்தான்னு கேட்டா என்ன சொல்லுவே?”

“எனக்குத் தெரியாதா? பீடி வேலைக்காரனா இருந்தான்னு சொல்லுவேன்” அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது பலமுறை கூறியுள்ள ஒரு செய்தி நினைவுக்கு வந்தது.

“சங்கத்திலே வாலண்டியர் கேட்டனாக இருந்தானென்றும் சொல்வேன்.”

“பேஷ் அப்போ உங்களை எல்லா மக்களும் போற்றுவார்கள்.”

அம்மா, மகனிடம் இரகசியம் கூறினாள்.

“இப்பவும் அப்படித்தான் மகனே முன்பெல்லாம் இந்தப் பூபம்மா கிட்ட யாரு பேசுவாங்க? இப்ப எல்லோரும் சொக்கபி வரைக்கம் விசாரிக்கிறாங்கப்ப.. இருந்தாலும், நீ அவங்க கையிலே சிக்கியிருக்கக்கூடாது, மகனே...”

“நான் எப்பவும் உங்கக்கூடவே இருக்கிறேன்னு நினைச்சிக்கோ, அம்மா.”

அப்துல்லா அண்ணனிடம் கூறினான்:

“அம்மா எப்பவும் என்னை அபுபக்கர் அபுபக்கர் ரென்னு கூப்பிடறாங்க.”

“ஆமாம். அம்மாவை விட்டுவிடாதே. நீ நல்ல கெட்டிக்காரனா கணும்.”

“சரி அண்ணா.”

நேரம் முடிந்து விட்டது என்ற அவறல்.

“போகும்போது அப்புவையும், சிருகண்டனையும், குஞ்சும்புவையும் பார்த்துப் பேசிட்டுப்போ, அம்மா.”

“ங்ஹம்....உனக்கு இந்தக் கதி வந்ததே, மகனே ” அழுது கொண்டே பூபம்மா குஞ்சும்புவைப் பார்த்தாள். சிருகண்டனை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டாள். அப்புவின் அருகில் நின்று கூறினாள்:

“என் மகன் சின்னப்பையன்.... அவனுக்கொண்ணும் தெரியாது குழந்தை.....அவனெ எப்பவும் விட்டுறாதீங்கப்பா....”

அந்தத் தாய் போனபோது நடுங்குகின்ற குரலில் அப்பு சிருகண்டனிடம் கூறினான்:

“ஓவ்வொருத்தரா விடறாங்க. எல்லாரையும் விட்டா என்ன? வருவது யாரென்று பார்த்துக் கொண்டு சிருகண்டன் கூறினான்.

“என் அம்மாவுக்கு ஆறுதல் கூறி அனுப்ப வேண்டும். அவர்கள் அழுதுகொண்டு நிற்பார்கள். இதென்ன தண்டனை ”

குஞ்சும்புவின் அப்பாவும் அம்மாவும் மனைவி தேவியும் வந்தார்கள்.

மீண்டும் அதே அழுகை-மௌனமாகவும் பிறகு சத்தமிட்டும்.

“அண்ணன் சொளக்கியந்தானே, அப்பா?”

“ங்ஹும், உன் அண்ணன் கொஞ்சம் நாள் பிணம் போல்

222

உட்கார்ந்திருந்தான். இப்ப கொஞ்சம் உயிர் வந்திருக்கு. உன் தம்பிக்கு அடுத்த மாசம் பரீட்சை.”

“நாராயணனையும் நீலேசுவரத்திற்கு அனுப்பணும். அவன் புத்தி சாஸிப்பையன். அவனை எப்படியாவது காலேஜுக்கு அனுப்பணும்.”

அழுது கொண்டிருந்த அம்மா கூறினாள்:

“உம் பொம்பிளைகிட்ட கொஞ்சம் சொல்லு. அவ ஒரு நாள்கூட சரியா சாப்பிடறதில்லெ.”

ஸ்ரீதேவி நிலத்தைப் பார்த்துக் கால் விரல் கொண்டு ஏதோ வரைந்து கொண்டு நிற்கிறாள். வேட்டியின் முனையைக் கடித்துக் கொண்டு அழுகிறாள்.

எந்தவிதமான உணர்ச்சிப் பெருக்கும் காட்டாமல் குஞ்சும்பு கூறினாள்:

“அம்மா மனசை நோக வைக்காதே ஸ்ரீதேவி.”

வேறேதோ வேதனையினால் என்பதுபோல் அப்பா கூறினர்:

“அவ சின்ன பொண்ணுதானே?”

அண்ணியைப் பற்றியும் மற்றும் வயல், மாடு எல்லாவற்றையும் பற்றியும் பேசினார்கள்.

....கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்ட புறப்பட்டபோது அவர்கள் மற்றவர்களையும் பார்த்தார்கள்.

கடைசியாக வந்தது சிருகண்டனின் அப்பாவும் அம்மாவும் மனைவியும்.

அம்மா மகனின் கைவிரல்களைப் பிடித்து அழுத்தினாள். தலை முடியைத் தடவினாள். சொந்த உடலின் பாகம் அது. அவர்களுடைய அழகையைச் சகித்துக்கொள்ள சிருகண்டனால் மட்டுமல்ல. பக்கத்திலிருந்த அப்புவினாலும், குஞ்சும்புவினாலும் கூட முடியவில்லை. அது வரை தூரமாக எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதிகாரியும் சற்றுத் தடுமாறினார். காவலாளியும் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

“அவங்களுக்கெல்லாம் வேற பிள்ளைங்க இருக்கிறாங்களே, எனக்கு யாரு இருக்கிறாங்க சிரு? அய்யோ எனக்கு யாரு...?”

வம்சத்தின் கடைசிக் குருத்து அந்தக் குருத்தைக் கிள்ளக் கொடியவர்களின் கரங்கள் நீண்டன.

“அழாதே அம்மா எனக்குப் பதிலா நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் அம்மாவெ என்னைப் போலவே நேசிப்பாங்க.”

கடந்த இரண்டாண்டுகளில் தலைமுடியெல்லாம் நரைத்துப் போன அடிப்பா ஆறுதல் கூறினார். என்ன ஆறுதல்?

“கொடுங்கோலர்கள் பச்சை உயிரைக் குடிக்கிற யமகாதர்கள். பெற்ற வயிற்றின் வேதனை அவர்களுக்கெப்படி தெரியும்?”

“அம்மா ”

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே தான் எழுதிய துண்டு பிரசுரங்களைப் படித்திருந்த பெண். ‘அப்பு அண்ணன் கையிலே அன்னிக்குச் சாரி கொடுத்தனுப்பலெ?...’ தன்னையே உற்றுப்பார்க்கின்ற அந்த இரண்டு கண்கள்.

அவள் கூறினாள்:

“அண்ணன் வீரசிவப்பு வணக்கம் சொல்லியனுப்பினார்.”

அவள்தான் பேசுகிறாளா ?

தன்னுடைய மனைவி ஒரு தைரியமில்லாப் பெண் என்று பல சந்தர்ப்பங்களில் நினைத்த சிருகண்டன்.. அது ஒரு தவறான கருத்து என்பதை இப்போது புரிந்து கொண்டான். அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டியதில்லை.... அவள் அவனுக்குப் புது நம்பிக்கை ஊட்டுகிறாள்.

“சந்து மீண்டும் கடையெ தெறந்தாச்சா?”

“ங்ஹம், முன்னெப் போலத்தான்.”

முன்னெப் போலவே ஹா, மனைவி கூறிய வார்த்தைகள் உண்மையில் இவளுடைய துணைவனாவதற்குள்ள தகுதி தனக்கிருந்ததா? வாழ்க்கை முழுவதும் இப்படி ஒருத்தியைத் துணைவியாக அடைபவர்கள் எவ்வளவு பாக்கிய சாலிகள்

அம்மா அழுது கொண்டேயிருந்தாள்.

“அய்யோ அய்யோ, சிரு அய்யோ மகனே ”

“அம்மா அழக்கூடாது; என்னால் சகிக்க முடியாது. நானும் அழட்டுமா?.....இதோ, இன்று முதல் இவளை உங்கள் மகளாகக் கருதிக் கொள்ளுங்கள். அவளுடைய நலன்தான் என்னுடைய நலன் என்று கருதுங்கள்.”

வார்த்தைகள் தடைப்பட்டன. இரண்டாண்டுகள் முழுவதும் ‘இப்படியானால்’, ‘அப்படி நடந்துவிட்டால்’ என்று சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தலையைப் புண்ணாக்கிக் கொண்டதான் இருந்தாலும், சந்தர்ப்பம் வந்தபோது வார்த்தைகள் வரவில்லை.

அப்பா கேட்டார்:

“நாள் தெரிஞ்சுதா?”

“இன்னும் தெரியல்லெ.”

“தெரிஞ்சா உடனே சொல்லியனுப்பு. இன்னொரு முறை வரோம்.”

இனி வரவேண்டாம்னு என்று சொல்ல வேண்டுமென்று சிருகண்டனுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அப்படிச் சொன்னால் அவர்கள் வருத்தப்படுவார்கள் என்று கருதி அவன் பேசவேயில்லை.

“இனிப் போகலாம் ”

கை அழுத்திப் பிடித்திருந்த உள்ளங்கை தாமரைப் பூவில் நீர்த்துளிகள் என்பதுபோல் கண்களில் கண்ணீர்.

அம்மா களைப்படைந்தாள். அவளுடைய வாழ்க்கைத் துணைவரான கணவர் தாங்கிக் கொண்டார். மருமகனும் தோளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“வருகிறோம் சிரு...அப்பு வர்ரோம்.....குஞ்சும்பு வர்ரோம்...அபு பக்கர் வர்ரோம்.”

கடைசி அறையிலிருந்து அபுபக்கரின் வெடித்து வரும் குரல்:

“கையூர் மக்கள் அனைவருக்கும் எங்களுடைய வீர வணக்கம் சொல்லுங்கோ தோழர் நாங்கள் எதற்காக வாழ்ந்தோம், எதற்காகச் சாகப் போகிறோம் என்பதையும் யாரும் மறக்கக் கூடாது என்று சொல்லுங்கள்.”

“சொல்கிறோம் மகனே ”

மீண்டும் சிருகண்டனைப் பார்க்கின்றன கண்கள்.

அந்தச் சந்திப்புக்குப் பிறகு அங்கே குடிக்கொண்டிருந்த மெளனம் கொடுமையானதாக இருந்தது.

தங்களைச் சுற்றிலும் காலம் நெய்து கொண்டிருந்த சிலந்தி வலையை அவர்கள் நாலு பேரும் ஒன்று சேர்ந்து இழுத்து நீக்கினார்கள். எல்லா அறைகளிலிருந்தும் குரல்கள் உயர்ந்தன.

.....ஒருவாரம் கடந்த பிறகு சிறை அதிகாரிகளிடமிருந்து தகவல் வந்தது.

.....ஒரு வாரம் கடந்த பிறகு சிறை அதிகாரிகளிடமிருந்து தகவல் வந்தது.

மார்ச் 29 இல் மரண தண்டனை

“இன்னிக்கு என்ன கிழமை?”

“ஓ இனி இரண்டே நாள் ”

“இரண்டு நாளும் இரண்டு நிமிஷம் போலக் கழியக் கூடாதா?”

“இப்போது நிம்மதி ஏற்பட்டது.”

10

சூரியன் மறைகிறது. அன்று இரவு விடிந்தால் போதும்
....டக்.....டக்.....டக்.....டக்.... ஜெயிலரின் பூட்ஸ் சத்தம்.

“உங்களுடைய இரவு சாப்பாட்டிற்கு என்ன வெல்லாம் வேண்டும்.”

“இரவு சாப்பாட்டிற்கா?”

“உங்களுக்கு என்ன விருப்பமோ அதையெல்லாம் செய்து தருகிறோம்.”

“எங்களுக்கொன்றும் வேண்டாம்.”

“உங்களுடைய கடைசி ஆசையைச் சொல்லுங்கோ நிறைவேற்றித் தருகிறோம்.

“என்ன அப்பு, குஞ்சும்பு, அப்புக்கர் சொல்லுங்கோ, நம்முடைய கடைசி ஆசையைத் தெரிவித்தால் நிறைவேற்றி வைக்கிறார்களாம் ”

அப்புக்கருக்குச் சிரிப்பு, பரிகாசம்.

“ஏகாதிபத்தியம் அழிவதைக் கண்டு சாக வேண்டும் என்பது எங்களுடைய விருப்பம். நிறைவேற்றித் தருவார்களா என்று கேளு, சிருகண்டா ”

“ஆஹா!”

ஆனால் அப்புவையும் சிருகண்டனையும் அலட்டிக் கொண்டிருந்த இன்னொரு பிரச்சினை இருந்தது.

“மாஸ்டர்.....மாஸ்டரைப் பார்க்க முடியுமா?”

“ஒரு ஆசையிருக்கிறது. எங்களுடைய மாஸ்டருடன் ஒரு சந்திப்பு ஏற்பாடு செய்து தருவீங்களா?”

சிறைச் சட்டங்கள்....“அவர் கைதி. அது சாத்தியமா? ....சூப்பிரண்டிடம் கேட்கிறேன்.”

இரண்டு ஜோடி பூட்ஸ்களின் சத்தம், வேறு யார்? சூப்பிரண்டே வந்துட்டாரா?

அவரும் துப்பாக்கி யேந்திய காவலாளியும் நடுவில் மாஸ்டர். ஒவ்வொரு கையிலும் சங்கிலி...நாலு பேரும் எழுந்து நின்றார்கள்.... ஒரு வகுப்பு மாணவர்களைப் போல.

ஜெயிலர் வந்தார்

“சந்திப்புக்குச் சம்மதம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதிக நேரம் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது, தெரிந்ததா?”

“நீங்கள் சற்றுத் தூரமாக நிற்கிறீர்களா?” வேதனையோடு சிருகண்டன் வேண்டினான்.

“சாரி; சந்திப்பின்போது நாங்கள் அருகிலேயே இருக்க வேண்டும் என்று உத்தரவு இருக்கிறது.”

“இரகசியமாக நாங்கள் இன்னொரு சதியாலோசனை நடத்துவோமென்ற பயமாக இருக்கலாம், இல்லையா?”

அபுபக்கருக்குக் கோபம் வந்தது.

“பரவாயில்லை; போகட்டும், அபுபக்கர்.”

மாஸ்டர் நான்கு அறைகளுக்கும் முன்னால் நின்று நான்கு பேர்களையும் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்ய முயன்றார்.

வார்த்தை...அது எங்கே? சந்திப்பு உரையாடுவதற்குத் தான்; அதுவும் கடைசிச் சந்திப்பு.

ஆனால் நிமிடங்கள் சத்தம் செய்யாமல் உருண்டு போய்க் கொண்டிருந்தன.

“நாளாகக் காலையில் நாங்கள் புறப்படுகிறோம், சார்.” சிருகண்டன் மாஸ்டரின் அருமைச் சீடன்.

“எங்களை மறக்காதீங்க சார் ” அருமைச் சீடனான அப்பு வேண்டினான்.

சோக மயமான காட்சி வேதனை ததும்பி நின்ற நிமிடங்கள்; எதற்காக இச் சிறுவர்கள் சந்திப்பு வேண்டுமென்று கேட்டார்கள்? அந்தக் குஞ்சும்புவையும் அபுபக்கரையும் சேர்த்து நான்கு முகங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார் மாஸ்டர்.

இல்லை; பேசுவதற்கொன்றுமில்லை அது சாத்தியமாக இருக்கவில்லை.

இனி ஒரு நிமிடம் கடந்தால் கண்ணீரின் அணை முறியும். அது அழகல்ல, அப்படி வழியனுப்புவது சரியல்ல!

ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என்று மாஸ்டர் கூறினார்: “அப்பு, சிருகண்டா எல்லோரும் ஒன்றாகவே இருக்கணும்...குஞ்சும்பு, அபுபக்கர்.....”

“இருப்போம் சார், ஒன்றாகவே இருப்போம்....”

இனி இங்கிருந்து போய்விடுவதுதான் நல்லது என்று முடிவு செய்தார். சங்கிலியிடப்பட்டிருந்த வலக்கை முட்டியை உயர்த்தி வாழ்த்துக் கூறிக்கொண்டு மாஸ்டர் கூறினார்:

“லால் சலாம் தோழர்களே!”

“லால் சலாம் சார், லால் சலாம் தோழர்.”

கடைசி ஆசை-அந்தச் சந்திப்பு அப்படி முடிந்தது.

குமமிருட்டு, சிறையறைகளுக்கு வெளியே நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் பரப்பிய மங்கிய வெளிச்சம். அவ்வப்போது மணியடித்துக் கொண்டிருந்தன.

எட்டு, ஒன்பது, பத்து.....

தூக்கத்திற்கு அன்று இரவு அங்கு வேலையிருக்கவில்லை. நேரங்கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உதிர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. இருப்பினும் அவர்களுடைய சிந்தனைகள் உலகச் சுற்றுப் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தன.

கையூர்-கையூரிலிருந்து ஸ்டாலின் கிராட், அங்கிருந்து லண்டன், டில்லி....

“சிருகண்டா, குஞ்சும்பு என்ன செய்கிறான்? பேசச் சொல்லு

அபுபக்கர் கிட்டே..”

“என்ன பேசறது?”

“ஏதாவது..”

இளம் பருவத்தில் ஏதோசம்பவம், ஏதோ ஒரு நினைவு.

சிருகண்டனின் மனம் விவசாயிகள் மாநாடு நடத்துவதற்கு தாங்கள் தயாரிப்புகள் செய்து கொண்டிருந்த நாட்களில் அலைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் சுப்பய்யன்-அவனுக்கு மனைவியும் குழந்தைகளும் உண்டு. ஆனால் அவன் அன்னிய ஆட்சியின் காவல் நாயாக இருந்தான். நாயைப்போலவே செத்தான். அவர்கள் அவனைக் கொல்லவில்லை. ஆனால் அந்த மரணத்தின் மறைவில் தூக்குக் கயிறு தயாரித்திருக்கிறார்கள்....குஞ்சும்பு சங்கக் கட்டிடம் கட்டுவதற்கு இடம் அளித்ததற்கு அவன் கொடுக்க வேண்டிய விலை....

அப்பு புரண்டு கொண்டிருக்கிறான்?

“என்ன அப்பு....ஆச்சு?”

“ஒண்ணும் இல்லெ....ஒண்ணும் இல்லெ..”

“இனி நாம் யாவரும் எந்த வருத்தமும் தெரிவிக்கக் கூடாது. வீரர்களைப்போல் தூக்கு மேடை ஏறினார்கள் என்று எதிர்கால வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எழுதட்டும்..”

“எனக்கு ஒரு வருத்தம் இருக்கிறது, சிருகண்டா..”

“அது என்ன?”

“நம்ம கூட்டத்திலே ஒரு பாடகன் இல்லை.... இருந்திருந்தால் பாடிக்கொண்டே தூக்கு மேடை வரை நடந்திருக்கலாம்..”

“நாம் முழக்கங்களை முழங்கலாம்..”

குஞ்சும்புவிற்குச் சகோதரர்களைப் பற்றிய நினைவு. பிறகு ஆயிரக்கணக்கான சகோதரர்கள். பாரதத்தின் கோடிக்கணக்கான சகோதரர்கள் பற்றிய நினைவு. இன்னொரு முறை சாத்தியப்பட்டால் இதையே செய்வேன். மீண்டும் இதே பாதையில் செல்வேன்.

அபுபக்கரின் முன்னால் குட்டிக்கிருஷ்ணன்தான் தோழரே என்று கூப்பிட்டால் அவனுக்குத் திருப்தி ஏற்படாது. அண்ணா என்றே கூப்பிட வேண்டும். விரைவில் நாடு விடுதலை பெறும். மக்கள் ஆட்சி ஏற்படும் போது அவன் விடுதலை அடைவான்; கையூறுக்குத் திரும்புவான். பாலர் சங்கத்திற்குப் பதிலாகத் தொண்டர் படைக்குத் தலைவன் ஆவான்.

“சிருகண்டா மீன் கொத்துமென்று கருதித் தண்ணீரல இறங்காமே நீ உட்கார்ந்து இருந்தே ஞாபகம் இருக்கா?”

“ங்ஹும்..”

நள்ளிரவு முடிந்து விட்டது. காவல்காரர்கள் ராந்தலைப் பிடித்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் நடக்கிறார்கள்.

காற்று ரீங்காரம் செய்கிறது, இல்லையா? என்ன யாரும் தூங்கவில்லையா?

பாட்டு! அவர்களுக்கெல்லாம் விருப்பமான பாட்டு! அவர்களுக்கெல்லாம் பிரியமான கண்ணன் பாடுகிறான். காற்றில் பறந்து வந்து அறைக்குள் நுழைந்து விடுகிறது.

அதோ, மற்றப் பக்கங்களில் இருந்தும்.... எல்லோரும் பாடகர்கள் தான், அது கிரிமினல் கைதிகளின் பாரக்ஸ் அல்லவா? என்ன கிரிமி

228

எல் கைதிகளா? அவர்களுக்கு இதெல்லாம் புரியாதா? அவர்களுக்கென்ன பாடத் தெரியாதா? அது யாருடைய குரல்? அது யாருடையது? எல்லாருடைய குரல்கள்

“அப்பு கேட்கிறதா? யாரும் தூங்கவில்லை. நாம் புறப்படும் நேரத்திற்கு முன்பாக எல்லோரும் விழித்திருந்து நம்மை வழியனுப்பி வைக்கிறார்கள்.”

“ஙும்”

ஆர்ப்பரிக்கின்ற ஆவேசத்தில் திமிறிக் கொண்டிருந்தான் குஞ்சும்பு. அவன் இருட்டைப் பயமுறுத்திக் கொண்டு அலறினான்:

“உழைப்பாளி மக்களின் எலும்புக் கூடுகள் மீது உயர்த்தப்பட்டுள்ள இந்த ஏகாதிபத்தியம் நிச்சயமாகத் தகர்ந்து தூளாகும். அகில உலகத்தின் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வெற்றிக்கொடி பறக்கவே செய்யும்.

கரகரப்பான குரலில் அபுபக்கர் ஏதோ பாடத் தொடங்குகிறான். அது கவிதையா? வசனமா? லெப்ட்டரைட் கட்டளையா? அடிவயிற்றிலிருந்து கிளம்பி ஆகாயத்தை முட்டுகின்ற நாத பிரம்மமா?

தன்னுடைய அறைக்குள்ளிருந்தே யாரோ பாடுகிறார்கள். அப்பு விற்குத் தோன்றியது பெண் குரல்.

இனிமையான குரல்....

“அருமை மகனே, ஆளுயிர் கண்மணியே....”

“அம்மா அம்மா

“அப்பு ஏ, அப்பு.”

டன்.... டன்...டன் ....டன்.

இனி இரண்டு மணி நேரமிருக்கிறது. சிறை அறைகள் விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. கோழி கூவுகிறது

நேரமறியாமல் சூழ்நிலைகளின் செல்வாக்கினால், கோட்டைக்கு வெளியே உள்ள மரங்களிலிருந்து காக்கைகள் அழத்தொடங்கின.

இதையெல்லாம் கேட்க முடியாத நிலையில் ஆயிரம் குரல்களிலிருந்து எழுகின்ற பாட்டு-முடிவற்ற பாட்டு.

குளிர்ந்த காற்று உதயம் நெருங்குகிறது. எதனாலேயோ அவன் வருத்தமடைகிறான்.

கருப்பு சாரி அணிந்திருக்கிறார்கள். சிருகண்டன் எழுந்து நின்றான்.

“தோழர்களே எழுங்கள் விடிந்துவிட்டது ”

ஆயுதப் போலீசாரின் பாதுகாப்போடு, ஜெயிலர் சூப்பிரண்டன்ட், கலெக்டர்...

“மார்ச்.”

அந்த நால்வரையும் நடத்தினார்கள், உறுதியான னடை”

“ஹால்”

ஜெயில் சூப்பிரண்டன்ட் வாட்சை நோக்கினார். இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன. கைவிலங்குகள் அவிழ்க்கப்பட்டன.

இனிக் கீழேயிருந்து கொலைக் களத்திற்கும் கொண்டு போக வேண்டும்.

சிருகண்டன் பயமின்றிப் பதறாமல் கூறினான்:

“எங்களைத் தொடக் கூடாது. நாங்கள் தானாகவே ஏறிச்செல்கி

றோம்.”

“போகட்டும் விடுங்கள்-கலெக்டர்.....”

நடக்கக் கூடாதது எதுவுமில்லை. தயாராக இருப்பதுதான் நல்லது. ஆயுதப் போலீசாரின் ஒரு பிரிவு துப்பாக்கியை நீட்டிக் கொண்டு நின்றது.

இன்னும் இரண்டு நிமிடங்கள். சிறைக்குள்ளிருந்து மக்கள் ஊழியர்களின் பாடல்கள் மேலும் தெளிவாகக் கேட்கத் தொடங்கின. கலெக்டருக்கு முகத்தில் கோபம் வந்தது. சூப்பிரண்டண்ட் கடிகாரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

கீழே இருள் நிறைந்த குழிகள். அதற்குச் சரியாக நான்கு பலகைகள். மேலே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் சுருக்குகள்.

“முகத்திற்குத் திரை போடுங்கள்.”

“வேண்டாம் எங்களுக்கு திரை அவசியமில்லை.” சுருக்குகள் கழுத்தணி ஆயிற்று.

“இன்குலாப்.”

சிருகண்டன உரத்த குரலில் சொன்னான்:

“ஜிந்தாபாத்.”

“அப்பு, குஞ்ஞாம்பு, அபுபக்கர் மூவரும் ஒரே நேரத்தில் சொன்னார்கள்:

“ஏகாதிபத்தியம்.”

“அழியட்டும்.”

“புரட்சி”

“வெல்லட்டும்.”

சூப்பிரண்டண்ட் சைகை காட்டினார்

சுருக்குகள் கழுத்தை நெருத்தன; வெளிவரத் துடித்த குரல் தடுக்கப்பட்டது. ரை நொடியில் பலகை விலகியது. நான்கு உடல்கள் கீழே தொங்கின. சுருக்குகள் மேலும் இறுகின.

‘சாகும் வரை தூக்கிலிட...’ தொங்கிக் கொண்டிருந்த உடல்கள் லிருந்து குரல் எழவில்லை.

ஆனால் சிறையறைகள் முழுவதும் முழக்கங்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

விடிந்தது. சூரியன் முகம் காட்ட வேண்டிய நேரம் எதனாலேயே அவனுடைய அறிகுறியே தென்படவில்லை.

சூப்பிரண்டண்ட் குசு குசுத்தார்:

“சொந்தக்கார்கள் சடலத்திற்காக காத்து நிற்கிறார்கள்.”

“அவர்களுக்கெப்படி தெரிந்தது?”

“எப்படியோ தெரியாது; வந்திருக்கிறார்கள்.”

“என்ன செய்ய நோக்கம்? ஊர்வலமா?”

“ஊருக்குக் கொண்டு விட்டது....இப்போது.....கருப்பு மதிற்சுவர்களை முறித்துக்கொண்டு வெளியே வந்த முழக்கங்கள் சோகப் பாடல்கள், புரட்சிப்பாடல்கள். இவை அந்தச் செய்தியை வெளியே அனுப்பின. எத்தனையோ நாட்களாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மரணச் செய்தி- கையூர் வீரத் தோழர்களின் கொலைச் செய்தி அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் பரவிவிட்டது.

கையூரில் நேரம் சென்று சாப்பிட்ட நம்பியார் ஓய்வெடுக்கப்

படுத்துக் கொண்டார். என்ன செய்தும் தூக்கம் வரவில்லை. சில நாட்களாகத் திட்டமிட்டிருந்த ஒரு வேலையை முடிப்பதற்குச் செல்வது போலக் கோடாரிக்காரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு சாயந்திரமான போது பள்ளிக்கூடத்திற்கு அருகே சென்றார்.

அங்கே மாஸ்டர் நட்டு வளர்த்திருந்த இரண்டு காட்டு மாமரம் இளமையின் பொலிவுடன் திரண்டு பூத்து நின்றன.

“வெட்டுடா ரெண்டையும். வெட்டித்தள்ளு ” நம்பியார் கட்டளையிட்டான்.

பெரிய மரங்கள். நான்கு மரங்களின் சக்தி அந்த இரண்டு மரங்களுக்கு இருப்பதுபோல் தோன்றியது. நிலப்பிரபுவின் அடியாட்கள் இரண்டையும் வெட்டி வீழ்த்தினார்கள்.

சற்று நேரத்திற்குள் இருட்டிவிட்டது. கண்ணனூரிலிருந்து சேவகர்கள் செய்தி கொண்டு வந்தார்கள்...

.....மழையை எதிர்பார்த்து வறண்டு ஏங்கும் நிலம். குளிர்ந்த காற்றுச் சலனமற்றுப் போனதால் மரங்களும் செடிகளும் அசையவில்லை. இயற்கை ஊமையாகி விட்டது.

குடிசைகளில் விளக்கெரியவில்லை.

பிரிந்து சென்ற அந்த நான்கு பேர்களைச் சொல்லிக் குடிசைகள் நெஞ்சு வெடித்து அழுது கொண்டிருந்தன.

அப்புக் குட்டியை வைத்துக்கொண்டு ஜானகி முற்றத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள். குழந்தை நிறுத்தாமல் அழுது கொண்டிருந்தது. அவனை அமைதி படுத்த முடியாமல் தோல்வியடைந்த ஜானகி ஆகாயத்தை நோக்கினாள். அங்கே கோடான கோடி நட்சத்திரங்கள் மின்னிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. மேற்குப் பக்கத்தில் ஓரிடத்தில் தொடர்ந்து ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கிற நான்கு நட்சத்திரங்கள் அவள் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன.

ஜானகி அதில் முதல் நட்சத்திரத்திற்கு நேராக சுட்டிக்காட்டிக் குழந்தையிடம் சொன்னாள்:

“அப்புக்குட்டி, நீ அங்கே பார்த்தாயா? அதோ, அப்பா அங்கே இருக்காரு நீ அழக்கூடாது. அழுதா அப்பா வருத்தப்படுவாரு ”

கையூரில் அந்த இரவு மிகவும் நீண்டதாக இருந்தது. ஆனால் மெல்ல இருள் நீங்கியது. ஒளி பரவியது.

கடைசி அத்தியாத்திற்குப்பின்

டணங்....டணங்.....டணங்....மங்கள கானம் பாடுகிறார்கள். கையூர் வீரக்காதை இத்துடன் முடிவடைகிறது. தோழரே, ஜனங்கள் எழுந்திருக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

எழுந்திருங்க....

என்ன, அந்த ஆண்கள் பெண்களுடைய முகத்தைப் பார்க்கிறீங்கோ? கன்னங்கள் நனைந்திருக்கின்றன? இல்லையா? வேதனை நிறைந்த நெஞ்சுடன் அவர்கள் நிற்கிறார்கள் இல்லையா?

இதென்ன? என்னையும் ஏன் இப்படி உற்றுப் பார்க்கிறீங்கோ?

புரிந்துவிட்டது . எங்கே உங்களுடைய கன்னத்தை தொட்டுப் பார்க்கிறீங்களா?

எனக்குத்தெரியும். தவறொன்றுமில்லை. அப்படித் துடிக்கின்ற ஒரு இதயம்தான் தூய்மையின் கண்ணாடி. இல்லாவிட்டாலும் இந்த வீரக்காதையைக் கேட்டு உருகாத கல்நெஞ்சம் யாருக்கிருக்கிறது.

மக்கள் வரிசையாகச் சென்று தியாகிகளின் சின்னத்திற்கு முன் நின்று வணக்கம் செலுத்துகிறார்கள்.

வாங்கோ நாமும் நிற்கலாம். நமது சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்து நிற்கலாம்.

.....அந்த வெண்ணெய்க் கல்தூண்.

....அந்த வாசகசாலை

நாடு முழுதும் நிதி திரட்டித்தான் இந்த நினைவுச் சின்னத்தின் பணியை நிறைவேற்றினோம். அதோ, தொண்டர்கள் சிவப்பு ரோஜாப்பூ தருகிறார்கள். வாங்கோ, அதை வாங்கலாம்.

இந்தச் செம்பனி நீர்ப்பூ வீர மரணமடைந்த தியாகிகளுடைய நினைவுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதற்குக் கல்லில் செதுக்கியிருக்கும் சிவப்பு எழுத்துக்கள் என்ன என்று வாசித்தீர்களா?

வாழ விரும்பிய இந்தத் தோழர்கள் நல்லதோர் எதிர்காலத்திற்குப் பாடுபட்டு மடிந்தார்கள்.

பிரிந்து போன சகோதரர்களே!

இதோ எங்களுடைய புரட்சி வாழ்த்துக்கள்!

இதோ எங்களுடைய சிவப்பு வணக்கம்!

உங்களுடைய கனவுகள் நினைவாகவில்லை என்பதை நாங்கள் உணருகிறோம். நம்முடைய நாடு சுதந்திர மடைந்தது என்பது உண்மை. ஆனால், அது சாந்தியின் சகோதரத்துவத்தின் சமத்துவத்தின் வீடாக

232

ஆகவில்லை. கல்லையும், முள்ளையும் தாண்டி நாம் இன்று முதல் கட்டத்தைக் கடந்திருக்கிறோம்.

இனிஅடுத்த கட்டத்தை நோக்கிச் செல்லும் புனிதயாத்திரை... அதையும் வெற்றிகரமாக முடித்து இலட்சியத்தை அடைவோமென்ப தில் எங்களுக்குச் சந்தேகமில்லை. பரம்பரையாகவே வீர வரலாறு படைத்தவர்களும் சிறந்த சித்தர்களுமான நம்முடைய மக்களுக்கு அந்தச் சக்தி உண்டு.

- ஏராளம்.

சொற்பொழிவு - இந்த ஊரின் வயது முதிர்ந்த விவசாயிகள் தலைவர் பேசுகிறார்:

“சகோதரர்களே அந்த வீரத் தியாகிகள் அளிக்கின்ற அமர வாழ்த்துக்களைவிட விலை மதிக்கக்கூடிய எதை நான் சொல்லவேண்டும். அவர்களுடைய கனவுகளை நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பு உங்களுடையது. உங்களுடைய சிந்தனையில் கையூர் வீரத் தியாகிகளின் நினைவு என்றும் பசுமையாகவே இருக்கட்டும். வாழ்க்கைப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்லும் உங்களுக்கு அந்த நினைவு ஒளி விளக்காக இருக்கட்டும்”

கன்னட நாட்டின் சகோதரர்களே வாருங்கள் மக்கள் வாழத் தொலி முழக்குகிறார்கள். நம்முடைய குரலும் இரண்டறக் கலக்கட்டும்.

கையூர் தியாகிகளின் வீர நினைவுக்கு....

“லால் சலாம்.”

கையூர் வீரர்களின் நீங்க நினைவுக்கு...

“லால் சலாம்.”

1955இல் கன்னடத்தில் 'சிரஸ்மரணா' நாவல் வெளியிடப்பட்டது. அதன்பின் 1974இல் தொடங்கி மலையாளம், ஆங்கிலம், தமிழ், இந்தி, தெலுங்கு மற்றும் மராத்தி ஆகிய மொழிகளில் வெளியிடப்பட்டது.

கையூர் தியாகிகளின் வீரக் காதை கல்நெஞ்சம் படைத்தவர்களையும் கலங்கச் செய்யும். ஆதிக்கத்தையும் அக்கிரமத்தையும் எதிர்த்துப் போராடத் துணியைத் தரும். அரசியல் உணர்வற்றவற்றவர்களையும் அரசியல் உணர்வு பெறச் செய்யும். பாட்டாளி மக்களின் வாழ்க்கையும் போராட்டத்தையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட மிகச் சிறந்த நவீனம் இது. 'இவ்வளவு சிறந்த நூலை நான் இதுவரை படித்ததில்லை' என்று தோழர் இ.எம்.எஸ். இந்நூலைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்